

ქაინეარის

დღიური

ენდრიუ მაკდონალდი

როგორ მოიქცევით, როცა კარზე კუთვნილი იარაღის წასართმევად მოგადგებიან?

ერლ ტერნერი და მისი თანამებრძოლი პატრიოტები სწორედ ამ დილემის წინაშე დგებიან და ინაცვლებენ იატაკქვეშა რეჟიმზე, როდესაც აშშ-ს მთავრობა ცეცხლსასროლი იარაღების პირად ფლობას აკრძალავს და ეჭვმიტანილი იარაღის მფლობელების დასაკავებლად შეიარაღებულ რეიდს განახორციელებს. სამუშაოელი თანასწორობის პოლიცია მათზე ნადირობას იწყებს, მაგრამ პატრიოტები საბოტაჟის კამპანიითა და მკვლელობებით პასუხობენ. ბრძოლის გამწვავებასთან ერთად ტოტალური რასობრივი ომი იწყება. ტერნერი და მისი თანამებრძოლები საშინლად იტანჯებიან, თუმცა მათი გამჭრიახობისა და გამბედაობის უნარი, პარტიზანული ომის ახალი მეთოდების გამოგონებასა და განხორციელებაში, გამანადგურებელი ინტენსივობისა და მსოფლიო მასშტაბის ტრიუმფით გვირგვინდება.

FBI-იმ ტერნერის დღიური „რასისტა უფლებების ბიბლიად“ შერაცხა. მთავრობას რომ ჰქონდეს ძალაუფლება დაბლოკოს წიგნები, იგი სიის თავში იქნებოდა. ტერნერის დღიური მთელ ამერიკაში პოლემიკის საგანი გახდა და ის არ ჰგავს წიგნებს, რომელიც აქამდე წაგიკითხავთ!

პროლოგი

დიდი რევოლუციის შესახებ იმდენი ლიტერატურული ნაშრომი არსებობს, მათ შორის მოგონებები ფაქტობრივად ყველა წამყვანი ფიგურისა, რომელმაც ახალ ეპოქას მიაღწია, რომ კიდევ ერთი წიგნი, რომელიც იმდროინდელ კატასტროფულ ძვრასა და ხელახალი დაბადების მოვლენებსა და გარემოებებს აღწერს, შეიძლება მეტისმეტი მოგეჩვენოთ. ტერნერის დღიური ნათელს ჰფენს დიდი რევოლუციის ფონს და ორი მიზეზის გამო განსაკუთრებით ღირებულია:

1. ის საკმაოდ დეტალური და უწყვეტი ჩანაწერია ბრძოლებისა, რომელსაც რევოლუციის კულმინაციამდე ჰქონდა ადგილი და დაწერილია ზუსტად ისე, როგორც მოხდა, დღითიდღე, მიმდევრობით. ამგვარად, ის სრულიად თავისუფალია შელამაზებისგან, რომელიც ხშირად ხელს უშლის რეტროსპექტივას. მიუხედავად იმისა, რომ არსებობს სხვა მონაწილეების დღიურებიც, სადაც ეს მასშტაბური კონფლიქტია აღწერილი, ჯერ არ გამოქვეყნებულა უფრო სრულყოფილი, უფრო ზუსტი ჩანაწერი, ვიდრე ტერნერის დღიურია.

2. დღიური მოთხრობილია ორგანიზაციის ერთი ჩვეულებრივი წევრის მიერ და მიუხედავად მიოპიური ხასიათისა, იგი სრულიად გულწრფელი დოკუმენტია. განსხვავებით ჩანაწერებისგან, რომელიც რევოლუციის ლიდერებს ეკუთვნით, ავტორს თვალი ისტორიაში მოხვედრაზე არ ეჭირა. წავიკითხავთ რა შემდეგ გვერდებს, იმაზე უკეთ გავაანალიზებთ მოვლენებს, ვიდრე ნებისმიერი სხვა წყაროდან, ალბათ სწორედ იმ ქალებისა და კაცების გულწრფელი ფიქრებისა და გრძნობების დამსახურებით, რომლებიც რასის ყველაზე დიდი საფრთხის წინაშე იბრძოდნენ, შეეწირნენ მას და ამგვარად დასაბამი მისცეს ახალ ეპოქას.

ენდრიუ მაკდონალდი
უილიამ პირსი

ტერნერის დღიური

Originally published as The Turner Diaries by Andrew Macdonald
National Vanguard books 1

ინგლისურიდან თარგმნა
ელენე ქარდავაძე

elenekardava@gmail.com

16 სექტემბერი, 1991 წელი. დღეს, როგორც იქნა დაიწყო ! ამდენ წლიანი ლაპარაკის და მხოლოდ ლაპარაკის შემდეგ, საბოლოოდ განვახორციელეთ პირველი მოქმედება - ჩვენ სისტემასთან ჩავერთეთ ომში და ეს აღარ არის სიტყვების ბრძოლა.

ვერ ვიძინებ, ამიტომ ვეცდები ფურცელზე გადმოვიტანო ფიქრები, რომლებიც თავში მიტრიალებს. აქ საუბარი უსაფრთხო არ არის. კედლები საკმაოდ ვიწროა და მეზობლები დაინტერესდებიან შუალამის თათბირით. ამას გარდა, ჯორჯს და ქეთრინს უკვე სძინავთ. მხოლოდ მე და ჰენრი ვართ ჯერ კიდევ ფხიზლად, ისიც უბრალოდ ჭერს მიშტერებია.

აღელვებული ვარ, იმდენად, რომ ძლივს ვჯდები, გადავიღალე. გამთენიის 5:30-დან ფეხზე ვარ, როცა ჯორჯმა დამირეკა, რომ გავეფრთხილებინე - დაკავებები დაიწყო. ახლა უკვე შუაღამეა. მთელი დღეა გაცხარებული დავდივარ ოთახის ერთი ბოლოდან მეორეში და ბოლთას ვცემ.

მაგრამ, ამავე დროს, აღტაცებული ვარ, ჩვენ საბოლოოდ ვმოქმედებთ! სანამდე შევძლებთ სისტემისთვის დაუმორჩილებლობის გამოცხადებას, არავინ იცის. შესაძლებელია ყველაფერი ხვალ დასრულდეს, მაგრამ ამაზე ფიქრი საჭირო არ არის. ახლა, როცა დავიწყეთ, უნდა განვაგრძოთ იმ გეგმით მოქმედება, რომელსაც ძალიან ფრთხილად ვითვისებდით ორი წლის წინანდელი შეიარაღებული თავდასხმებიდან დღემდე.

როგორი დარტყმა იყო ეს და როგორ შეგვარცხვინა, ჩვენ, ყველანი ! ყველა მამაცი სიტყვა, პატრიოტების მიერ ნათქვამი: „მთავრობა ვედარასდროს წაგვართმევს იარაღებს“ და შემდეგ ყველა ეს თვითნიერი დამორჩილება, როცა ფაქტის წინაშე აღმოჩნდნენ!

სხვა მხრივ, ალბათ უნდა გავმხნევედით იმ ფაქტით, რომ ჯერ კიდევ რჩებოდნენ ჩვენ რიგებში ადამიანები, რომლებსაც იარაღი ჰქონდათ. 18 თვე გავიდა, რაც კოჭენის აქტმა კანონგარეშე გამოაცხადა ცეცხლსასროლი იარაღების ფლობა ამერიკის შეერთებულ შტატებში. ეს მხოლოდ მას შემდეგ, რაც ჩვენ უგულვებელყავით კანონი და გადავმალეთ იარაღები, იმის მაგივრად, რომ ჩაგვებარებინა და მთავრობას აღარ შეძლებოდა ჩვენ მიმართ უფრო უხეში ქმედებების განხორციელება შეიარაღებული თავდასხმის შემდეგ.

არასდროს დამავიწყდება ის საშინელი დღე: 1989 წლის 9 ნოემბერი. გამთენიისას, 5 საათზე კარზე დამიკაკუნეს. არაფერზე მიეჭვია, სანამ კარს გავაღებდი.

კარი გავაღე თუ არა, ოთახში ოთხი ზანგი შემოვარდა, სანამ მათ შეჩერებას შევძლებდი, ხელი მკრეს და კვლავ ბინაში შემავდეს. ერთ-ერთს ბეისბოლის ბიტა ეჭირა, ორი კი ქამრებში მოთავსებული დანით იყო შეიარაღებული. პირველმა ოთახის კუთხისკენ მიბიძგა და თავს დამადგა, როგორც დაცვა, თან ბიტით ხელში მემუქრებოდა, სანამ დანარჩენი სამი ჩემი ბინის ძარცვას აგრძელებდა.

თავდაპირველად გავიფიქრე, რომ ისინი ძმარცველები იყვნენ. ასეთი სახის ძარცვები ჩვეულებად იქცა კოჭენის აქტის შემდეგ. ვგულისხმობ, ზანგების დაჯგუფებებს, რომლებიც თეთრების სახლებში იჭრებოდნენ, რომ გაემარცვათ და გაეუპატურებინათ ისინი, იცოდნენ რა, რომ იქ მცხოვრებებს იარაღიც რომ ჰქონოდათ, ვერ გაბედავდნენ მის გამოყენებას.

შემდეგ, ერთ-ერთმა, რომელიც დაცვად დამიდგა, შემატყობინა, რომ ის და მისი თანმხლებნი ჩრდილოეთ ვირჯინიის საზოგადოებრივი ურთიერთობების საბჭოს „სპეციალური წარმომადგენლები“ იყვნენ და როგორც ამბობდნენ, ცეცხლსასროლ იარაღებს ეძებდნენ.

ვერ დავიჯერე. ეს არ უნდა მომხდარიყო. უფერად შევამჩნიე, რომ მარცხენა ხელზე მწვანე სამკლავურებს ატარებდნენ. უჯრები თავდაყირა დააყენეს და ბარგები კარადიდან გადმოყარეს, მაგრამ საექვოდ აიგნორებდნენ ნივთებს, რომლებსაც მძარცველები ყურადღების გარეშე არ დატოვებდნენ: ჩემი ახალი მოდელის ელექტროსამართებელი, მვირფასი, მოოქროვილი ჯიბის საათი, ათცენტნიანებით სავსე რძის ბოთლები. არა, ისინი ცეცხლსასროლ იარაღს ეძებდნენ !

სწორედ მას შემდეგ, რაც კოჭენის აქტი განხორციელდა, ორგანიზაციის თითოეულმა წევრმა საიმედოდ გადამალა იარაღები და ვაზნები იქ, სადაც მას ვერ იპოვიდნენ. ჩემმა სამხედრო ნაწილმა კარგად გაზეთა იარაღები, ჩააწყო ისინი ზეთის ბიდონებში და ერთი მოსაბეზრებელი კვირა მოანდომა, რომ 8 ფუტით სიღრმეში და 200 მილის მოშორებით - დასავლეთ პენსილვანიის ტყეში ჩაემარხა.

მაგრამ საწყობიდან ერთი იარაღი მაინც დავიტოვე- რევოლვერი „მაგნუმ 357“ და 50 ტყვია კარის კარკასში, სამზარეულოსა და მისაღებ ოთახებს შორის დავმალე. ორი მსუბუქი ჭანჭიკისა და კარის ერთი ფიცრის მოშორებით, მე შემეძლო ორ წუთში მიმეგნო იარაღისთვის, თუ, რა თქმა უნდა, ეს ოდესმე დამჭირდებოდა. ჩანს, კარგად გავთვალე.

რასაკვირველია, პოლიცია ჩხრეკისას დამალულ იარაღს ვერ აღმოაჩენდა და მითუმეტეს ეს გამოუცდელი ზანგები მას მილიონი წლის განმავლობაშიც ვერ მიაგნებდნენ.

თავდაპირველად, სამი მათგანი ხელმძღვანელობდა დამალული იარაღის ძებნას თვალსაჩინო ადგილებში. მალევე, მათ დაიწყეს ჩემი მატრასებისა და სავარძლის ბალიშების ნაკუწებად ქცევა, რაც მკაცრად გავაპროტესტე. მოკლედ რომ ვთქვათ, ჩხუბის პროვოცირება ვცადე.

ამავდროულად, რაღაც ჩოჩქოლი მესმოდა დერეფანში. სხვა ჯგუფმა კორიდორის ბოლოში მცხოვრები ახალგაზრდა წყვილის საწოლის ქვეშ შაშხანა ამოიღო. საცვლებისამარა დარჩენილ წყვილს ბორკილები დაადეს და კიბის მიმართულებით იძულებით წაიყვანეს. ახალგაზრდა ქალი ჩიოდა, რომ ჩვილი ბავშვი უპატრონოდ რჩებოდა ბინაში.

კიდევ ერთი მამაკაცი შემოვიდა ჩემს საცხოვრებელში. როგორც ჩანს თეთრკანიანი კავკასიელი იყო, მუქი შეფერილობის პირსახით. ისევე, როგორც სხვები, ისიც ატარებდა მწვანე სამკლავურს, ხელში კი პორტფელი და აღრიცხვის ფურცელი ეჭირა.

ზანგები მას პატივისცემით მიესალმნენ და ძებნის უარყოფითი რეზულტატი შეატყობინეს: „არანაირი იარაღი, მისტერ, ტეპერ.“

ტეპერმა თითი ჩააყოლა ბინაში მცხოვრები ადამიანების სიას, მანამ, სანამ ჩემს სახელს არ მიაგნო. მოიღუშა, წარბები შეკრა და თქვა:

- ეს ცუდი ტიპია, მას რასისტული ქეისები აქვს. ორჯერ იყო საბჭოში გამოცხადებული და ფლობდა რვა იარაღს, რომელთა ჩაბარებაც არ ფიქსირდება.“

ტეპერმა გახსნა პორტფელი და ამოიღო გაუფგებარი, სიგარეტის კოლოფის ზომის შავი ნივთი, რომელიც გრძელი კაბელით იყო დაკავშირებული ელექტრო მოწყობილობასთან ჩანთაში, მიუახლოვდა კედელს და ოდნავი დისტანციით ზევით და ქვევით, მარცნივ და მარჯვნივ ჩამოატარა. პარალელურად, პორტფელიდან მოსაბეზრებელი ვიბრაციის ხმა მესმოდა. ვიბრაციამ კიდევ უფრო იმატა, როცა მოწყობილობა სინათლის ჩამრთველს მიუახლოვდა, მაგრამ ტეპერმა ჩათვალა, რომ ეს მეტალის ნაწილებთან კონტაქტის და კედელში არსებული წყალსადენების ბრალი იყო და თავისი მეთოდური ძიება განაგრძო.

მან კვლავ კედლის სამზარეულოს კარის კარკასის მარცხენა მხარეს გადაინაცვლა, სადაც ვიბრაციამ ყურისწამყებ მაჩვენებელს მიაღწია. ტეპერმა ალტაცებით ჩაიღრუტუნა. ერთ-ერთი ზანგი ოთახიდან გავიდა და რამდენიმე წუთში ხელში ჩაქუჩითა და ძალაყინით დაბრუნდა. ორ წუთზე ნაკლები დასჭირდა, რომ ჩემი იარაღი ეპოვა.

ზედმეტი ალიაქოთის გარეშე დამადეს ბორკილები და გარეთ გამიძღვნენ. საერთო ჯამში, ოთხი ჩვენგანი დააკავეს ჩემი ბინის კორპუსში. გარდა ახალგაზრდა წყვილისა, აიყვანეს ერთი ხანში შესული კაცი მეოთხე სართულიდან, რომელსაც არა ცეცხლსასროლი იარაღი, არამედ გლუვლულიანი თოფის ტყვიები ამოუღეს. ვაზნები ასევე არალეგალური იყო.

მისტერ ტეპერს და მის რამდენიმე წარმომადგენელს ჯერ კიდევ ჰქონდათ რამდენიმე ჩხრეკა ჩასატარებელი, ამიტომ ჩვენს გასაკონტროლებლად სამი ბეისბოლის ბიტანი ზანგი შენობის წინ დარჩა.

ოთხი ჩვენგანი, ოთხივე გაშიშვლებულები ცივ ტროტუარზე იძულებით ჩამოგვსვეს. ერთ საათზე მეტი გავიდა, სანამ პოლიციის ფურგონი მოვიდა ჩვენს წასაყვანად.

კორპუსის სხვა მცხოვრებნი სამსახურიდან ეს-ეს იყო დაბრუნდნენ და ინტერესით გვაშტერდებოდნენ. ყველა ვკანკნალებდით, ხოლო ქალი, დერეფნის ბოლოდან, შეუწყვეტლად ტიროდა.

ერთი გამვლელი გაჩერდა, რომ ეკითხა, რა ხდებოდა. ზანგმა მცველმა უხეშად აუხსნა, რომ ჩვენ ყველა არალეგალური იარაღის ფლობის გამო დაგვაკავეს. მან დაკვირვებული მზერა მოგვაპყრო და უკმაყოფილოდ გააქნია თავი.

ზანგმა თითი ჩემსკენ მოიშვირა და დაამატა: “ - და აი ის კი, რასისტია.” გამვლელმა კვლავ ზიზღით გააქნია თავი და მალევე გაეცალა იქაურობას.

ჰერბ ჯოუნსმა, რომელიც აქამდე ორგანიზაციის წევრი და ერთ-ერთი ყველაზე გულწრფელი იყო მათ შორის, ვინც კოპენის აქტამდე ამბობდა -, „ისინი ვერასდროს დაეუფლებიან ჩემს იარაღს,“ ფეხჩქარებით და თვალის არიდებით ჩაგვიარა. რა თქმა უნდა, მისი ბინაც გაჩხრიკეს, მაგრამ ის სუფთა იყო. პრაქტიკულად, ის პირველი კაცი იყო ქალაქში, ვინც იარაღი პოლიციას ჩააბარა მას შემდეგ, რაც ცეცხლსასროლი იარაღის დატოვების შემთხვევაში ფედერალურ საპატიმროში, ათწლიანი დატუსაღებით დაემუქრნენ.

სასჯელი, რისი ატანაც ამ ლოდინის განმავლობაში გვიხდებოდა, აუტანელი იყო.

რეალურად რეიდებმა, რომელიც მთელ ქალაქში განხორციელდა, ბევრად მეტი თევზი გააბა ბადეში, ვიდრე სისტემამ გაითვალისწინა და დაითვალა: დაკავებულიქნა 800,000-ზე მეტი ადამიანი.

თავდაპირველად, მედია საზოგადოებაში ჩვენს მიმართ უარყოფითი განწყობილების სტიმულირებას ცდილობდა, რასაც ჩვენი დაკავებაც ემატებოდა. ის ფაქტი, რომ ციხეებში არასაკმარისი საკნები იყო ჩვენთვის, გაზეთების რჩევით, გამოასწორეს იმით, რომ გვმწემსავდნენ და ციხის მავთულხლართებთან მოძრაობას გვავიძულებდნენ, სანამ ახალი სატუსაღოები იქნებოდა მზად, ძვლების გამოთმავ სიცივეში!

ჯერ კიდევ მახსოვს მეორე დღეს „ვაშინგტონ პოსტის“ გამოქვეყნებული სტატია: „ფაშისტურ-რასისტული შეთქმულება ჩაიშალა, არალეგალური იარაღები ამოღებულია.“ მაგრამ, ამერიკელმა ტვინგამორეცხილმა საზოგადოებამაც კი არ მიიღო სრულად ის აზრი, რომ თითქმის ერთი მილიონი თანამემამულე საიდუმლო, შეიარაღებული შეთქმულების მონაწილე იყო.

რაც უფრო და უფრო იფილტრებოდა რეიდების დეტალები, იმატებდა საზოგადოებრივი მოუსვენრობაც. ერთ-ერთი დეტალი, რომელმაც ხალხი გააღიზიანა, იყო ის, რომ რეიდებმა, უმეტეს შემთხვევაში, ზანგი მეზობლები ჩხრეკისგან გაანთავისუფლეს. თავდაპირველად გაცემული ახსნა-განმარტება გულისხმობდა, რომ ძირითადი ეჭვმიტანილები იარაღის დამალვაში თეთრი რასისტები იყვნენ და შავების სახლების ჩხრეკის აუცილებლობა არ ჩანდა.

ამ ახსნა-განმარტების უცნაური ლოგიკა დაიმსხვრა მაშინ, როცა გამოვლინდა, რომ ადამიანები, რომლებიც ძლივს შეიძლება ჩაეთვალათ რასისტებად და ფაშისტებად, თავდასხმების დროს მახეში გაეზნენ. ამ უკანასკნელთა შორის იყვნენ ერთ-ერთი ცნობილი ლიბერალური გაზეთის ჟურნალისტები, რომლებიც ადრე მოწინავე ხაზს იკავებდნენ იარაღების წინააღმდეგ გალაშქრებაში, ასევე 4 ზანგი კონგრესმენი (რომელიც თეთრების გარემოცვაში ცხოვრობდა) და სამარცხვინოდ დიდი რიცხვი მთავრობის წარმომადგენლებისა.

გამორკვა, რომ რეიდის მსხვერპლი ადამიანების სია კომპილირებული იყო გაყიდული ცეცხლსასროლი იარაღების არქივიდან, რომლის შენახვის ვალდებულებაც ყველა იარაღით მოვაჭრეს ეკისრებოდა. კოჭენის აქტის შემდგომ, ის, ვინც იარაღს პოლიციის განყოფილებაში ჩააბარებდა, სიიდანაც გაქრებოდა, ხოლო თუკი წესდებას უგულუბელყოფდა, მასზე რეიდს განახორციელებდნენ, თუ რა თქმა უნდა ზანგების გარემოცვაში არ ცხოვრობდა. ამას გარდა, არბევდნენ ყველას, განურჩევლად, ჰქონდა მას ოდესმე დილერისგან იარაღი შეძენილი თუ არა. ყველა ორგანიზაციის წევრს მოუწყვეს რეიდი. მთავრობის ეჭვმიტანილთა რიცხვი იმდენად დიდი იყო, რომ „კანონმორჩილ“, მშვიდობიან მოქალაქეებს დაევალათ რეიდებში მონაწილეობა. ვფიქრობ, სისტემამ იფიქრა, რომ სიაში მყოფი ადამიანების უმრავლესობა საიდუმლოდ გაყიდდა ან რაიმე გზით თავიდან მოიშორებდა იარაღს კოჭენის აქტამდე. სავარაუდოდ, ისინი დაკავებულთა მხოლოდ მეოთხედს ელოდნენ.

ყოველ შემთხვევაში, ყველაფერი უკვე იმდენად სამარცხვინო და არასერიოზული გახდა, რომ დაკავებულების უმრავლესობა ერთი კვირის განმავლობაში გაათავისუფლეს. ჩემი 600 კაციანი ჯგუფი გაათავისუფლებამდე 3 დღის განმავლობაში იმყოფებოდა ალექსანდრიის

სასწავლებელ-გიმნაზიაში. ამ სამი დღის განმავლობაში, ჩვენ მხოლოდ სამჯერ გამოგვკვებეს, თანაც ფაქტობრივად არ გვიძინია.

პოლიცია იღებდა პორტრეტებს, თითის ანაბეჭდებს და პერსონალურ ინფორმაციას ყველა წყაროდან. სანამ გაგვანთავისუფლებდნენ, გაგვაფრთხილეს, რომ სინამდვილეში, ჩვენ ჯერ კიდევ პატიმრობაში ვიყავით და უნდა გაგვეთვალისწინებინა - შეიძლება ნებისმიერ დროს ავეყვანეთ სასამართლო პროცესის ჩასატარებლად.

მედია გარკვეული დროის განმავლობაში გოდებდა სასამართლო პროცესების შესახებ, მაგრამ ეს საკითხიც თანდათანობით კვდებოდა. რეალურად, სისტემა კვლავ ცდილობდა საქმე უფრო მძიმედ შეეთითხნა. რამდენიმე დღის განმავლობაში დაშინებულები, მაგრამ ამავდროულად თავისუფლებით ძალიან კმაყოფილები ვიყავით.

ორგანიზაციის უამრავმა წევრმა ხელი ჩაიქნია და საქმიანობა დატოვა. მათ აღარ სურდათ შანსების გამოყენება. ზოგიც დარჩა, მაგრამ უმოქმედობის გასამართლებლად შეიარაღებულ რეიდებს იმიზეზებდა. ახლა, როცა ხალხი პატრიოტული ელემენტებისგან განიარაღდა, (კამათობდნენ ისინი), ჩვენ ყველა სისტემის მოწყალენი ვართ და მეტი სიფრთხილე გვმართებს. მათ უნდოდათ, რომ შეგვეწყვიტა ყველა საზოგადოებრივი აქტივობა და გადავსულიყავით „იატაკვემა“ რეჟიმზე.

როგორც აღმოჩნდა, მათი მიზანი იყო, რომ ორგანიზაციას საკუთარი „უსაფრთხო“ საქმიანობისთვის საზღვრები დაეწესებინა, რომელიც უკმაყოფილებასა და ერთმანეთში ჩურჩულში გადაიზარდა, თუ რა სავალალო მდგომარეობაა. ამას გარდა, ორგანიზაციის მებრძოლი წევრები მზად იყვნენ კვლავ ამოეთხარათ იარაღის საბადოები და ებრძოლათ სისტემის ტერორისგან გასანთავისუფლებლად, ფედერალური მოსამართლეების, გაზეთების რედაქტორების, კანონმდებლების და სხვა გავლენიანი ფიგურების სიკვდილით დასასჯელად. დროც მწიფე იყო მსგავსი მოქმედებისთვის, ისინი ამას გრძნობდნენ, რადგან შეიარაღებული რეიდების ფონზე, ჩვენ შეგვეძლო სიმპათიისა და თანაგრძნობის მოპოვება ტირანიის წინააღმდეგ კამპანიაში. ახლა ძნელია თქვა, ეს მებრძოლები ცდებოდნენ თუ არა. პირადად მე ვფიქრობ, რომ ისინი ცდებოდნენ და პარალელურად მე ერთ-ერთ მათგანად ვთვლიდი თავს. ჩვენ, რა საკვირველია, შეგვეძლო მოგვეკლა არსებები, რომლებიც პასუხისმგებლები იყვნენ ამერიკის სნეულებებზე, მაგრამ ისიც მჯერა, რომ გრძელვადიანი პერსპექტივით, ჩვენ დავმარცხდებოდით. პირველ რიგში, ჩვენი ორგანიზაცია არ იყო საკმარისად კარგად დისციპლინირებული, რომ სისტემის წინააღმდეგ ტერორი განგვეხორციელებინა. ჩვენ შორის იყვნენ მხდლებიც და ყბედებიც. უნდა აღმოგვეფხვრა მოლაღატე ინფორმატორების, სულელების, უძღურებისა და უპასუხისმგებლო არამზადების არსებობა ორგანიზაციაში. მეორეს მხრივ, ახლა დარწმუნებული ვარ, რომ ჩვენ ზედმეტად ოპტიმისტურად ვიყავით განწყობილნი ჩვენ შესახებ გაბატონებული საზოგადოებრივი აზრის მიმართ. ჩვენი შეცდომა იყო ის, რომ ეს საზოგადო სიძულვილი სისტემის მიერ ადამიანთა უფლებების უგულვებელყოფის გამო შეიარაღებული რეიდების განმავლობაში იყო უფრო ეფემერული, წარმავალი ტალღა, გამოწვეული შემამფოთებელი შედეგებისგან და ყოველივე ამ მდელვარებიდან, რომელშიც ისინი მასიურმა დაკავებებმა ჩაითრია.

როგორც კი მედიამ პუბლიკა კიდევ ერთხელ დაარწმუნა, რომ ისინი საფრთხეში აღარ იყვნენ, და მთავრობა მხოლოდ ფაშისტებზე, რასისტებსა და სხვა ანტი-სოციალურ ელემენტებზე

ნადირობდა, რომლებიც არალეგალურ იარაღებს ინახავდნენ, საზოგადოებამ კვლავ მშვიდ ატმოსფეროში იგრძნო თავი და შესაბამისად, ტელევიზორსა და კომიქსებს დაუბრუნდა.

იმაზე მეტად იმედგაცრუებულები ვიყავით, ვიდრე ოდესმე, როდესაც ყოველივე ეს გავაცნობიერეთ. ჩვენი ორგანიზაციის ყველა გეგმის ბაზისი და პრინციპი, ფაქტობრივად, ეყრდნობოდა ფაქტს, რომ ამერიკელები არსებითად დაუპირისპირდნენ ტირანიას და როდესაც სისტემა საკმარისად მჩაგვრელი და შემვიწროებელი გახდა, მისი დამხობა გარდაუვალი იყო. ჩვენ სათანადოდ ვერ შევაფასეთ თუ რა ხარისხით ჰყავდა მატერიალიზმს ჩვენი თანამემამულეები, ხოლო მანიპულატორ მასმედიებს მათი განცდები კორუმპირებული.

მანამ, სანამ სახელმწიფოს ძალუმს შეინარჩუნოს ეკონომიკა, თუნდაც ქშენითა და ქოშინით, ხალხი მზად არის აიტანოს ყველანაირი შეურაცხყოფა, მიუხედავად მზარდი ინფლაციისა და თანდათან გაუარესებადი ცხოვრების სტანდარტებისა. ამერიკელების უმრავლესობას დღეს სავსებით შეუძლია საკუთარი კუჭის ამოვსება, ჩვენ კი გვმართებს მარტივად შევეგუოთ იმ ფაქტს, რომ ეს არის ერთადერთი რამ, რაც მათ ცხოვრებაში ამომრავებთ.

მიუხედავად გულისტკენისა და გაურკვევლობისა, ჩვენ კვლავ დავიწყეთ სამომავლო ახალი გეგმების შემუშავება. პირველ რიგში გადავწყვიტეთ ჩვენი პროგრამა ახალი წევრების მიღებით გაგვემტკიცებინა. ფაქტობრივად, პროცესს ინტენსიური ხასიათი მივეცით და ჩვენი პროპაგანდა მაქსიმალურად პროვოკაციული განზრახ გახდა. მიზანი იყო, რომ მოგვეზიდა ახალი, მეამბოხე სულისკვეთების მქონე წევრები და ამავდროულად, ორგანიზაცია მხდლებისა და ყბედებისგან გაგვეწმინდა.

ჩვენ ასევე გავამკაცრეთ დისციპლინა. ყველა, ვინც შეხვედრას ზედიზედ ორჯერ გამოტოვებდა, გარიცხული იყო. ყველა, ვინც ვერ ახერხებდა სამუშაო პირობებისა და დავალებების შესრულებას, გარიცხული იყო. ყველა, ვინც დაარღვევდა ორგანიზაციაზე დაუდევარი ლაპარაკის წესს, მიზეზგარეშე გარიცხული იყო.

ჩვენ მიზნად დავისახეთ შეგვექმნა ორგანიზაცია, რომელიც მზად იქნებოდა წინააღმდეგობა გაეწია შემდეგ ჯერზე, როცა სისტემა თავდასხმისთვის ხელსაყრელ დროს ჩაიგდებდა. მოქმედებით მოსალოდნელი მარცხის სირცხვილი, სინამდვილეში კი ჩვენი უუნარობა მოქმედების დასაწყებად, 1989 წლიდან შეუზღუდავად გვტანჯავდა. ეს ალბათ ყველაზე მნიშვნელოვანი ფაქტორი იყო, რომელმაც, მიუხედავად ყველანაირი დაბრკოლებისა, ორგანიზაციას საბრძოლო სადავეების ხელში აღების სურვილი წაართვა.

ხელახალი დაკავებისა და სასამართლო პროცესების განხორციელების მუდმივმა მუქარამ სტიმული მომცა. თუნდაც მდომებოდა ყველაფერზე ხელის აღება და ტელევიზორისა და კომიქსების ბრბოს სიაში ჩაწერა, არ შემეძლო. მე არ შემეძლო შემექმნა გეგმები „ნორმალური, ცივილური“ მომავლისთვის, რადგან წარმოდგენა არ მქონდა, როდის შეიძლებოდა გავესამართლებინეთ კოჭენის აქტში დაკავებულის სტატუსით. (დაჩქარებული სასამართლო პროცესის კონსტიტუციური გარანტია, რა თქმა უნდა, დარღვეულ იქნა მოსამართლეების მიერ, რადგან ის ისევე არაფერს ნიშნავს, როგორც კონსტიტუციური გარანტია იარაღის შენახვა-ტარების შესახებ).

ვიცოდი, რომ ეს ჯორჯსა და ქეთრინზეც იმოქმედებდა, ამიტომ ორგანიზაციის თავზეხელაღებულ, უპირობო მსახურებას და მხოლოდ მის სამომავლო გეგმებზე მუშაობას შევწირე თავი. ჩემი პირადი ცხოვრება აქ დასრულდა. მხოლოდ მას შემდეგ, როცა ორგანიზაცია რეალურად მზად იქნება, ვფიქრობ, ამის დროც მოვა.

ჩვენმა გეგმამ, თავიდან აგვერიდებინა ხელახალი მასობრივი პატიმრობა, ჩანს იმუშავა. გასულ წელს, ადრეულად დავიწყეთ ახალი წევრების მიღება, რომლებიც უცხონი იყვნენ პოლიტპოლიციისთვის, მაგრამ ირიცხებოდნენ მათ ორგანოებსა და სხვა ფსევდოოფიციალურ ორგანიზაციებში, ისევე როგორც საზოგადოებრივი ურთიერთობების საბჭოში. ისინი წინასწარ გვაფრთხილებდნენ მოსალოდნელი საფრთხეების შესახებ და ზოგადად, ინფორმირებული ვიყავით სისტემის მიერ ჩვენს წინააღმდეგ შემუშავებული გეგმების შესახებაც.

სასიამოვნოდ გვაკვირვებდა ფაქტი, თუ რა ადვილად და მშვიდობიანად შევძელით შეგვექმნა და გვემართა ქსელი. ირონიულია, რომ ორგანიზაციის მხრიდან მუდმივი გაფრთხილებები რასობრივი ინტეგრაციის შესახებ, ნამდვილად შენიღბული ლოცვა-კურთხევა გახდა. „თანასწორი უფლებების“ ბიჭებმა აშკარად გამანადგურებელი დადი დაასვეს ფედერალურ ბიუროსა და სხვა გამომძიებელ ორგანოებს და შედეგად მათი ნაყოფიერება სრულიად გაკაფეს. და მაინც, არ გვაქვს უფლება ზედმეტად თავდაჯერებულები ან/და დაუდევრები გავხდეთ. ო, ღმერთო ჩემო! დილის 4 საათია, დროა გამოვიძინო!

18 სექტემბერი, 1991 წელი: უკანასკნელი ორი დღე ნამდვილად იყო შეცდომების კომედია და დღეს ეს კომედია ლამის ტრაგედიაში გადაიზარდა. როგორც კი ჩემი გამოფხიზლება შეძლეს, ჩვენ ერთ მუშტად შევიკარით, რომ მოვლაპარაკებულებით, რა უნდა მოგვემოქმედებინა. პირველი რამ, რაზეც ერთსულოვნად შევთანხმდით, იყო ის, რომ შევიარაღებულებით და მეტად უსაფრთხო ბუნაგი გვეპოვა.

ნ თვის წინ, ორგანიზაციის ოთხმა წევრმა ყალბი სახელით დაიქირავა ბინა, რომ ნებისმიერ დროს, როცა დაგვჭირდებოდა, ხელმისაწვდომი გვექონოდა. (ჩვენ დავარღვიეთ კანონი, რომელიც სახლის მეპატრონისგან მოითხოვს, რომ ყოველი ახალი მობინადრის გადმოსვლის შესახებ პოლიციას შეატყობინოს და თითოეული მათგანის სოციალური უსაფრთხოების ნომერი გადასცეს, ზუსტად ისე, როგორც საბანკო ანგარიშის გახსნის შემთხვევაში). იქიდან გამომდინარე, რომ ამ ბინას აქამდე არ გავკარებოვართ, დარწმუნებული ვიყავი, რომ პოლიტპოლიცია ვერც ერთი ჩვენგანის კავშირს ამ მისამართთან ვერ დაადგენდა.

მაგრამ ბინა ძალიან პატარა იმისთვის, რომ აქ თითოეულმა ჩვენგანმა გარკვეული დროით იცხოვროს და არ გვთავაზობს საკმარის პრივატულობას მეზობლების მხრიდან. ჩვენ ძალიან გვსურდა დაგვეზოგა თანხა, სწორედ ამიტომ დავიქირავეთ ეს ბინა.

ფული ახლა ჩვენი მთავარი პრობლემაა. გვინდოდა თავშესაფარი უზრუნველგვეყო საკვებით, მედიკამენტებით, ინსტრუმენტებით, ტანსაცმლით, რუკებითა და ველოსიპედებითაც კი, მაგრამ ფინანსები სრულიად გადაგვავიწყდა. ორი დღის წინ, როცა გავრცელდა ჭორი, რომ მასობრივი დაკავებები კვლავ იწყებოდა, ჩვენ აღარ გვექონდა შანსი ბანკის ანგარიშიდან თანხა მოგვეხსნა. მაშინ, ჯერ კიდევ თენდებოდა. ახლა უკვე ჩვენი საბანკო ანგარიშები, რა საკვირველია, გაყინულია.

მოკლედ, ჩვენს ჯიბეებში საერთო ჯამში 70\$-ზე ოდნავ მეტი იყო (მაშინ დოლარი მთავარი ფულადი ერთეული იყო ამერიკის შეერთებულ შტატებში. 1991 წელს, ორი დოლარით შესაძლებელი იყო ნახევარი კილო პურისა და მეოთხედი კილო შაქრის შეძენა).

და არანაირი ტრანსპორტი გარდა ველოსიპედებისა. გეგმის მიხედვით, ჩვენ ყველამ უარი ვთქვით მანქანებზე, რადგან პოლიცია მათ უეჭველად მოძებნიდა. თუნდაც დაგვეტოვებინა, პრობლემა გვექნებოდა საწვავთან დაკავშირებით. ჩვენი ბენზინის ტალონები სოციალური უსაფრთხოების ნომრებით მაგნიტურად არის კოდირებული და როდესაც მას ბენზინგასამართი სადგურის კომპიუტერთან დავაკავშირებთ, მოწოდება დაიბლოკება და ფედერალებს ჩვენს ადგილმდებარეობას მყისიერად შეატყობინებს.

გუშინ, ჯორჯი, რომელიც ჩვენი კონტაქტია “დანაყოფი 9”-დან, ველოსიპედით წავიდა, რომ მათთან არსებულ სიტუაციაზე ესაუბრა. ისინი ჩვენზე უკეთეს მდგომარეობაში არიან, თუმცა მხოლოდ ოდნავ. ექვს მათგანს დაახლოებით 400\$ ჰქონდა, მაგრამ ცხოვრობდნენ სოროში, რომელიც, როგორც ჯორჯი ამბობდა, ჩვენს თავშესაფართან შედარებით ნაკლებად დამაკმაყოფილებელი გახლდათ.

სხვათაშორის, მათ მფლობელობაში 4 ავტომობილი და საწვავის საკმაოდ დიდი მარაგი იყო.

გაერთიანების ერთ-ერთმა წევრმა, კარლ სმიტმა მართლაც დამაჯერებელი, ყალბი საავტომობილო ნომრები შექმნა ყველა მანქანის მფლობელისთვის, რომელიც ორგანიზაციაში ირიცხებოდა.

მათ ჯორჯს 50\$ ხელზე ფული და ერთი მანქანა სავსე ავზით შესთავაზეს, რაც ჯორჯმა მადლიერებით მიიღო. მიუხედავად ამისა, სრულებით არ უნდოდათ იმაზე მეტი ბენზინის გაცემა, რამდენიც ავზში უკვე იყო.

კვლავ არ გვქონდა ფული, რომ ახალი ბინა დაგვექირავებინა. არც საკმარისი საწვავი, რომ პენსილვანიაში- ჩვენი იარაღების სამალავისკენ გავმგზავრებულიყავით და უკანვე გამოვბრუნებულიყავით. ფული არც ერთი კვირის მარაგის სურსათის შესაძენად გვქონდა, იმ შემთხვევისთვის, როცა საწყობში საკვები გამოგველეოდა, ეს კი დაახლოებით ოთხ დღეში იყო მოსალოდნელი.

ქსელი ათ დღეში შეიქმნება, მაგრამ მანამდე თავი უნდა გავიტანოთ. გარდა ამისა, როცა ჩვენი გაერთიანება ქსელს შეუერთდება, იგი მოაგვარებს სურსათის მომარაგების პრობლემებს და მზად იქნება სხვა გაერთიანებებთან შეთანხმებით მოქმედება დაიწყოს.

მეტი ფული რომ გვქონოდა, ყველა პრობლემას თავად მოვაგვარებდით, მათ შორის საწვავის პრობლემასაც. შავ ბაზარზე ბენზინი ყოველთვის ხელმისაწვდომია, გალონი - 10\$, რაც, რასაკვირველია, გაორმაგებულია ბენზინგასამართი სადგურების ფასებთან შედარებით.

აღწერილ სიტუაციას შუადღემდე ვითმენდით. უიმედოდ სასოწარკვეთილებს არ გვსურდა მეტი დრო გაგვეფლანგა, ამიტომ მივიღეთ გადაწყვეტილება, რომ გარეთ გავსულიყავით და ფული გვეშოვა. საქმის მოგვარება მე და ჰენრის დაგვევალა, რადგან ჯორჯის დაკავება ჩვენთვის არახელსაყრელი იყო. ის ერთადერთია, ვინც ქსელის კოდი იცის.

ჩვენ გვყავდა ქეთრინი, რომელმაც საკმაოდ კარგად იმუშავა გრიმზე. ის მოყვარულთა თეატრშია, აქვს საჭირო ინსტრუმენტები და იცის, როგორ შეცვალოს ადამიანის გარეგნობა.

ჩემი მიზანი იყო შევსულიყავი პირველივე ლიქიორის მაღაზიაში, რომელიც შემხვდებოდა, მენეჯერისთვის აგური ჩამეცხო თავში და სალაროდან ფული ამომეცალა.

ჰენრი ამ იდეას მხარს არ უჭერდა. ამბობდა, რომ არ შეგვიძლია გამოვიყენოთ საშუალებები, რომლებიც ეწინააღმდეგებიან ჩვენს პერსპექტივებს. თუ ჩვენ დავიწყებთ საზოგადოებაზე ნადირობას იმისთვის, რომ თავი უზრუნველყოთ, ჩვეულებრივ კრიმინალურ ბანდად ჩავვთვლიან, მიუხედავად ჩვენი ამაღლებული იდეალებისა. უარესი, ბოლოს ჩვენც ასეთივე წარმოდგენა გვექნება საკუთარ თავებზე.

ჰენრი ყველაფერს იდეოლოგიის ფარგლებში საზღვრავს. თუ რაღაც არ ჯდება, მასთან საქმესაც არ დაიჭერს.

რაღაც მხრივ, ეს შეიძლება არაპრაქტიკული ჩანდეს, მაგრამ ვფიქრობ, ის მართალია. მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ ჩვენს შეხედულებებს ცხოვრებისეულ რწმენად ვაქცევთ, რომელიც დღიდან დღემდე გაგვიძვება, შევძლებთ შევინარჩუნოთ მორალური სიძლიერე, რომ თავი გავართვათ მოსალოდნელ სირთულეებსა და დაბრკოლებებს.

ყოველ შემთხვევაში, მან მე დამარწმუნა, რომ თუ ლიქიორის მაღაზიის გაძარცვას ვაპირებთ, საჭიროა ეს საზოგადოდ მიღებული გზით გავაკეთოთ. თუ ჩვენ ვაპირებთ ადამიანებს აგურები ვურტყათ თავში, მათ ეს უნდა დაიმსახურონ.

შევადარეთ რა სატელეფონო წიგნის ყვითელ ფურცლებზე არსებული ლიქიორის მაღაზიების მეპატრონეების ჩამონათვალი ჩრდილოეთ ვირჯინიის საზოგადოებრივი ურთიერთობების საბჭოს წარმომადგენლების სიას, რომელიც ჩვენ მიერ მოხალისეობრივი სამუშაოს შესასრულებლად გაგზავნილმა გოგონამ მოიპარა, საბოლოოდ ბერმანის ლიქიორისა და ღვინის მაღაზიაზე შევაჩერეთ არჩევანი. სოლ ი. ბერმანი - მესაკუთრე.

რადგანაც აგური მოსახერხებელი არ იყო, აღვიჭურვეთ ხელკეტებით, რომელიც საპნის საკმაოდ მოზრდილი ბლოკებით იყო ამოვსებული და სქელ, სათხილამურო წინდებში დავმალეთ, ჰენრიმ კი ქარქაშიანი დანა შარვლის ქამარზე დაიმაგრა.

მანქანა დაახლოებით კვარტალნახევრის მოშორებით დავტოვეთ. მაღაზია კლიენტებისგან დაცარიელებული იყო. ზანგი სალაროსთან იდგა და მაღაზიას მეთვალყურეობდა.

ჰენრიმ მას დახლის ბოლო თაროზე, არყის ბოთლზე მიანიშნა. როცა ზანგი მობრუნდა, ხელკეტი პირდაპირ თავის ქალაში ვუთავაზე. ის უხმაუროდ დაეცა მიწაზე და ჩვენს წამოსვლამდე ასე უმოძრაოდ ეგდო.

ჰენრიმ მშვიდად დააცარიელა სალარო და დახლის ქვეშ განთავსებული სიგარეტის კოლოფები, რომელიც ჩვენი ორგანიზაციის ყველაზე დიდი ხარჯი იყო. გამოვედით თუ არა, მანქანისკენ გავემართეთ. დაახლოებით 800\$-ის წამოღება მოვახერხეთ. ყველაფერი საკვირველად მარტივი გამოდგა.

სამი მაღაზიის მოშორებით ჰენრიმ უეცრად გააჩერა მანქანა და თითოთ მიმანიშნა კარებზე წარწერით: „ბერმანის დელი“. წამიერი ყოყმანის გარეშე, მან გააღო კარები და შევიდა. მოულოდნელობით წაქეზებული და წინდაუხედავი, მას იმპულსურად გავყევი, იმის მაგივრად, რომ შემეჩერებინა.

ბერმანი დახლს უკან იდგა. ჰენრიმ ის მოიტყუა, ჰკითხა რა დახლის წინ მოთავსებული ნივთის ფასი, რომელსაც ბერმანი შორიდან კარგად ვერ გაარჩევდა.

როგორც კი ჩამიარა, მთელი სიძლიერით ჩავარტყი კეფაში. ვიგრძენი, დარტყმის სიმძლავრემ ჩემი ხელკეტის შიგთავსი როგორ ჩაამსხვრია.

ბერმანი ყვირილით დაეცა და სწრაფი ხოხვით ეცადა დახლის უკან დამალვას. ისეთი განმგმირავი ხმით ბლაოდა, რომ მკვდარსაც კი გააღვიძებდა.

მაგრამ ჰენრის ეს ვერ შეაჩერებდა. ბერმანის ზურგზე შედგა და ხტუნვა დაიწყო, შემდეგ კი თმაში წვდა და ერთი ყურიდან მეორე ყურის ბოლომდე სწრაფი მოძრაობით ყელი გამოჭრა.

ერთი წუთით მდუმარებამ დაისადგურა. უეცრად, ერთი მსუქანი, გროტესკული შესახედაობის, დაახლოებით 60 წლის ქალი, სავარაუდოდ ბერგმანის ცოლი ხორცის საკვეთელი დანით შეიარაღებული, ყურისწამლები კივილით შემოვარდა.

ჰენრი მას კომერის მწილის ქილით ეცა და პირდაპირ სახეში უთავაზა. ქალი მიწაზე ქილის ნამსხვრევებსა და მწილის ნარჩენებს შორის დაენარცხა.

ჰენრიმ სწრაფად დაცალა სალარო, დახლქვეშ სიგარეტის კოლოფები მოძებნა და ჩაიჯიბა.

უეცრად ბურანისგან გამოვერკვით და როგორც კი მსუქანმა ქალმა კვლავ კვილი მორთო, ჰენრისთან ერთად წინა კარებისკენ გავემართე. ჰენრის ჩემი მხარი ეჭირა, რომ ტროტუარზე უკონტროლოდ არ ჩამერბინა.

რეალურად მხოლოდ 15 წამი დაგვჭირდა, რომ მანქანამდე მიგვეღწია, თუმცა ეს დრო, თითქოს 15 წუთამდე გაიწელა! შეძრწუნებული ვიყავი. მხოლოდ ერთი საათის შემდეგ შევწყვიტე კანკალი და თავს ძალა დავატანე ენის ბორძიკის გარეშე მესაუბრა. ტერორისტები!

საერთო ჯამში, გვექონდა 1426\$, რომელიც სრულებით საკმარისი იყო ოთხი ჩვენგანისთვის ორი თვის სამყოფი სურსათის შესამენად. მაგრამ ერთი რამ იქ და იმ წამს გადაწყდა: დღეიდან, ჰენრი იქნებოდა ერთადერთი, ვინც ლიქიორის მაღაზიებს გამარცვავდა. ამისთვის ნერვები არ მყოფნიდა, თანაც, მეგონა ყველაფერს სწორად ვაკეთებდი, სანამ ბერმანმა ყვირილი მორთო!

19 სექტემბერი: გადავხედე ჩემს ნაწერებს. ძნელია დაიჯერო, რომ ეს ყველაფერი მართლაც მოხდა. ორი წლის წინანდელ შეიარაღებულ რეიდებამდე, ჩემი ცხოვრება ისეთივე ჩვეულებრივი იყო, როგორც სხვა ყველასი იმ პერიოდში.

მას შემდეგაც კი, რაც დამაკავეს და ლაბორატორიაში თანამდებობა დავკარგე, ჯერ კიდევ შემეძლო ისევე კარგად მეცხოვრა, როგორც სხვებს, ვუწევდი რა კონსულტაციას და სპეციალურ სამსახურს ელექტრომომწობილობების რამდენიმე კომპანიას იმავე არეალში. ერთადერთი რამ, რაც არ იყო ჩვეულებრივი ჩემს ცხოვრებაში, იყო ჩემი მუშაობა ორგანიზაციის ფარგლებში.

ახლა ყველაფერი ქაოსური და დაუჯერებელია. როცა მომავალზე ვფიქრობ, დეპრესია მიპყრობს. შეუძლებელია იცოდე, რა მოხდება. მაგრამ ნათელია, რომ მე ვერასდროს შევძლებ დავუბრუნდე მშვიდ, გონივრულად დალაგებულ ცხოვრებას, რომელიც აქამდე მქონდა.

ჩანს, რასაც ვწერ, დღიურის დასაწყისია. ის ალბათ შეძლებს დამეხმაროს გავიაზრო ყველაფერი, რაც მოხდა და ვისაუბრო ჩემს ყოველდღიურ ფიქრებზე. შეიძლება ამან ნათელიც კი მოჰფინოს რაღაც-რაღაცებს, მწყობრში მოიყვანოს და გამიმარტივოს საქმე, რომ გავუმკლავდე საკუთარ თავს და შევეგუო ცხოვრების ახალ წესს.

სასაცილოა, რომ მთელი ეს აღფრთოვანება, პირველ დღეს რომ ვგრძნობდი, უკვალოდ გაქრა. ახლა მხოლოდ შიში მიპყრობს. შეიძლება ხვალ მოსალოდნელმა სცენარის ცვლილებამ ჩემი პერსპექტივა გააუმჯობესოს. ჰენრი და მე იარაღებისთვის პენსილვანიისკენ გავემგზავრებით, პარალელურად ჯორჯი და ქეთრინი საცხოვრებლად მეტად შესაფერის ადგილს მოძებნიან.

დღევანდელმა დღემ მოგზაურობისთვის მზადებაში ჩაიარა. თავდაპირველად, გეგმის მიხედვით, ჩვენ უნდა გამოგვეყენებინა საზოგადოებრივი ტრანსპორტი ბელფონტის პატარა ქალაქამდე და შემდეგ ფეხით გვევლო 6 მილი ტყეში, იარაღების სამალავამდე. ახლა, როცა მანქანა გვყავს, ეს აღარ გვჭირდება.

ვიანგარიშეთ, რომ გარდა ავზში არსებულისა, დამატებით დაახლოებით 5 გალონი ბენზინი გვჭირდება, რომ მოგზაურობა შედგეს. უსაფრთხოდ რომ ვიგრძნოთ თავი, ვიყიდეთ ორი ხუთგალონიანი ბენზინის ბიდონი ერთ-ერთი ტაქსის კომპანიისგან ალექსანდრიაში, რომელიც ყოველთვის არალეგალურად ყიდის მომარაგებული სურსათის ნაწილს.

ბოლო რამდენიმე წლის განმავლობაში წვრილი კორუფცია საგრძნობლად გაიზარდა. წარმოვიდგენ სახელმწიფოს ყველაზე მაღალ ემელონებში დაგებულ მახეებს (როგორც უოტერგეიტის სკანდალი, რომელიც რამდენიმე წელია გამომჟღავნდა) და მათ მსხვერპლებს, რომლებიც საბოლოოდ შერცხვენილნი ქუჩის მუშებივით ოფლში იწურებიან! იმის გაგებამ, რომ გავლენიანი პოლიტიკოსები თაღლითები არიან, ხალხს გაუჩინა მიდრეკილება, რომ სისტემა ოდნავ თვითონაც მოეტყუებინათ. სწორედ ამ ახალმა გადანაწილების ფორმამ გაამწვავა ეს ტენდენცია, ისევე, როგორც ბიუროკრატის ყოველ საფეხურზე არათეთრკანიანების დასაქმების მზარდი პროცენტული მაჩვენებელი.

ორგანიზაცია მსგავსი კორუფციის ერთ-ერთი მთავარი კრიტიკოსი იყო, მაგრამ ახლა ვხედავ, რომ იგი ჩვენ გარკვეულწილად უპირატესობასაც კი გვაძლევდა. თუ ყველა კანონს დაემორჩილებოდა და ყველაფერს წესისამებრ გააკეთებდა, შეუძლებელი გახდებოდა, რომ ჩვენ, როგორც „იატაკქეშა“ დაჯგუფებას გვეარსება.

რაც უფრო უახლოვდებოდა ამერიკელი საზოგადოების მორალი ბანანის რესპუბლიკისას, მით უფრო ადვილი ხდებოდა ჩვენთვის მოქმედება. რა თქმა უნდა, ყველას რომ აელო ხელი მექრთამეობაზე, ბევრად მეტი ფული დაგვჭირდებოდა.

ფილოსოფიურად რომ შევხედოთ, ვერავინ უარყოფს დასკვნას, რომ არა ტირანია, არამედ სწორედ კორუფცია გახლავთ მთავრობის დამხობის პრელუდია. ძლიერ და ენერგიულ სახელმწიფოს, არ აქვს მნიშვნელობა რამდენად შემვიწროებელია ის, არ აქვს მიზეზი რევოლუციის ემინოდეს. მაგრამ კორუმპირებული, უუნარო და უხნეო მთავრობა, თუნდაც კეთილმოსურნე, მუდამ რევოლუციისთვისაა განწირული. სისტემა, რომელსაც ჩვენ ვებრძვით არის როგორც კორუმპირებული, ასევე მჩაგვრელი და ჩვენ მადლობა უნდა ვუთხრათ ღმერთს ამ კორუფციისთვის !

გაზეთებში ჩვენ შესახებ შენარჩუნებული სიჩუმე ნერვიულობის საბაბს იძლევა. ბერმანის შემთხვევა, რა თქმა უნდა, ჩვენთან ვერ დააკავშირეს, თანაც, მას ახალ ამბებში მხოლოდ ერთი პარაგრაფი დაეთმო. მსგავსი ძარცვები, თუნდაც მკვლევლობის ელემენტებს შეიცავდეს, დღესდღეობით იმდენად ჩვეულებრივია, რომ არ იმსახურებს იმაზე მეტ ყურადღებას, ვიდრე საგზაო უბედური შემთხვევები.

საეჭვოა ის ფაქტი, რომ მთავრობამ გასულ ოთხშაბათს ორგანიზაციის ცნობილი წევრების მასობრივი რეიდი დაიწყო, მაგრამ თითქმის ყველა ჩვენგანმა, დაახლოებით ორი ათასმა კაცმა შევძელით ხელიდან დავსხლტომოდით. მათ ამაზე თვალი დახუჭეს?

რატომ არაფერს წერენ გაზეთებში? მასმედია, რასაკვირველია, თანამშრომლობს პოლიტპოლიციასთან, მაგრამ რა სახის სტრატეგია შეიმუშავეს მათ ჩვენ წინააღმდეგ?

მხოლოდ ერთმა პატარა, მთავრობასთან ასოცირებულმა პრესამ გამოაქვეყნა გუშინდელი გაზეთის ბოლო გვერდზე სტატია ცხრა რასისტის ჩიკაგოში, ოთხის კი ლოს ანჯელესში

დაკავების შესახებ. სტატია ყვებოდა, რომ 13-ვე დაკავებული ერთი და იმავე, (რა თქმა უნდა ჩვენი) ორგანიზაციის წევრი იყო, მაგრამ არანაირი დამატებითი ინფორმაცია, საინტერესოა !

გამოდის რომ, რეიდების წარუმატებლობის შესახებ სიჩუმეს ინარჩუნებდნენ, რომ მთავრობის რეპუტაცია არ შელახონ? ჩანს, საკუთარ თავს აღარ ჰგვანან.

შესაძლებელია, მათ ოდნავ ეშინიათ იმ სიმშვიდის, რომლითაც ჩვენ თავი ავარიდეთ რეიდებს. ან, ალბათ ეშინიათ იმ ფაქტის, რომ საზოგადოების თვალსაჩინო ნაწილი სიმპათიით არის განწყობილი ორგანიზაციის მიმართ და გვეხმარებიან, ამიტომაც ცდილობენ არაფერი თქვან, რომ ჩვენს მიმართ ლოიალურად განწყობილი მასა მეტად არ შეაგულიანონ.

ფრთხილად უნდა ვიყოთ ამ ერთი შეხედვით „ჩვეულებრივ,“ სინამდვილეში კი ყალბ ბიზნესთან, რომ შეცდომაში არ შეგვიყვანოს და არ მოგვცეს საშუალება, მოვადუნოთ სიფხიზლე. შეგვიძლია დარწმუნებით ვთქვათ, რომ პოლიტპოლიცია მარცხისთვის განწირული გეგმით ცდილობს ჩვენს პოვნას. გარდა ამისა, ქსელის შექმნა სიტუაციას შეგვიმსუბუქებს, ამგვარად ერთხელ და სამუდამოდ შევძლებთ მივიღოთ რეგულარული ცნობები ჩვენი ინფორმატორებისგან და გავიგოთ, რას გვიმზადებენ ეს არამზადები.

ამავდროულად, ჩვენი უსაფრთხოება უპირველეს ყოვლისა დამოკიდებულია ყალბ გარეგნობასა და ვინაობაზე. თითოეულმა ჩვენგანმა შეიცვალა თმის ვარცხნილობა, ზოგმა შეიღება ან გაიჭაღარავა კიდეც. მე ახალ სათვალეებს ვატარებ მძიმე ჩარჩოთი (ჩემი წინა სათვალისგან განსხვავებით, რომელსაც ჩარჩო საერთოდ არ ჰქონდა), ქეთრინმაც კი კონტაქტური ლინზები სათვალეებით ჩაანაცვლა. ჰენრიმ ყველაზე რადიკალური ცვლილება განიცადა წვერისა და ულვაშის გაპარსვით. რაც მთავარია, ყველას გვაქვს ყალბი მართვის მოწმობა, მიუხედავად იმისა, რომ ის არ გამოგვადგება, თუ ოდესმე ლეგალურად რეგისტრირებულ ნომრებს შეადარებენ.

ნებისმიერ დროს, როცა რაიმე მსგავსის გაკეთება მოგვიწევს, როგორც წინა კვირის მარცვა იყო, ქეთრინს შეუძლია სწრაფად იზრუნოს ჩვენს გარეგნობაზე და რიგით მესამე ვინაობა მოგვანიჭოს. ამისთვის მას პარიკები და პლასტიკური ნიღბები აქვს, რომელიც პირსა და ნესტოებში თავსდება და პიროვნების სახის მთელ სტრუქტურას ცვლის, მის ხმასაც კი. ისინი, რა საკვირველია, კომფორტული არ არის, თუმცა მათი ატანა რამდენიმე საათით შესაძლებელია, ისევე როგორც მე შემძლია სათვალეების გარეშე გავძლო, როცა ამას საქმე მოითხოვს.

ხვალ გრძელი და რთული დღე გველის.

21 სექტემბერი, 1991 წელი. სხეულის ყოველი კუნთი მტკივა. გუშინ, 10 საათი მგზავრობაში, სამალავის ამოთხრაში და ტვირთის ტყიდან გამოზიდვაში გავატარეთ. საღამოს, მთელი ჩვენი მარაგი ძველი ბინიდან ახალ თავშესაფარში გადავიტანეთ.

შუაღლე იყო, როდესაც გზატკეცილიდან ბელფონტისკენ გადავუხვიეთ. ვეცადეთ, სამალავთან რაც შეიძლება ახლოს გაგვეჩერებინა, მაგრამ ძველი სამთო გზა, რომელიც ერთი მილით ამოკლებდა მანძილს დანიშნულების წერტილამდე და რომელიც სამი წლის წინ გამოვიყენეთ, ჩახერგილი და გაუვალი აღმოჩნდა.

ფერდი, რომელიც გზატკეცილს მიუყვებოდა, ჩამოიშალა და მხოლოდ ბულდოზერს შეეძლო მისი გაწმენდა.

შედეგად, ნახევრის მაგივრად, ორი მილის ფეხით გავლა მოგვიწია, თანაც, იმისთვის რომ ყველაფერი მანქანაში გადაგვეზიდა, სამჯერ გავიარეთ ერთი და იმავე მარშუტი.

გამგზავრებამდე შევიძინეთ ნიჩბები, თოკი, საფოსტო ნაჭრის ტომრები, მაგრამ სამწუხაროდ აღმოჩნდა, რომ ეს ნივთები ამოცანისთვის შეუფერებელი იყო.

სამალავიდან მანქანამდე მხარზე მოკიდებული ნიჩბებით სიარულმა ნამდვილად გამოგვაცოცხლა ვაშინგტონიდან დამღლეელი მგზავრობის შემდეგ. სასიამოვნო დღე იყო, შემოდგომას ტყეები ლამაზად შეეფერა და ძველი, ჭუჭყიანი, თუმცა საკმაოდ ფართო გზატკეცილი, მარტივ მიმოსვლას უზრუნველყოფდა.

ზეთის კონტეინერების სიღრმეში თხრაც კი (50 გალონი, მოხსნადი სარქველით), სადაც ჩვენი იარაღები ინახებოდა, არ იყო დამღლეელი. მიწა საკმაოდ რბილი იყო და საათზე ნაკლები დაგვჭირდა, რომ ხუთი ფუტის სიღრმის ორმო ამოგვეთხარა და სარქველზე შედუღებულ სახელურებზე თოკი გაგვეკვანძა.

პრობლემები მხოლოდ შემდეგ დაიწყო. ორი ჩვენგანი მთელი ძალით ჩაეჭიდა თოკს, რომ ამოექაჩა, მაგრამ კონტეინერი ერთი ინჩითაც არ იძროდა, თითქოს ჩაებეტონებინათ.

თანაც, სავსე კონტეინერი დაახლოებით 180 კილოგრამს იწონიდა. სამი წლის წინ, ორმა ჩვენგანმა მეტისმეტი სირთულის გარეშე შევძელით ტვირთის ორმოში ჩაშვება . ახლა კი მიწა მტკიცედ ეკრა გარს მეტალს.

კონტეინერების ორმოდან ამოტანაზე ხელი ჩავიქნიეთ და გადავწყვიტეთ იქვე გაგვეხსნა. ამისთვის, ჩვენ კიდევ ერთი საათი უნდა გვეთხარა, რომ ორმო გაგვეფართოებინა, მეტალის ირგვლივ რამდენიმე ინჩი გაგვესუფთავებინა და მივწვდომოდით საკეტს, რომელიც სარქველს იცავდა.

მეტიც, ჰენრის ჩემი ფეხები ეჭირა, მე კი თავით მომიწია ორმოში ჩაძრომა. კონტეინერის გარსი ასფალტით იყო დაფარული, რომ კოროზიისგან დაეცვა, ჩამკეტი ბერკეტი სრულიად დაჟანგულიყო და ერთადერთი სახრახნისი, რომელსაც ასე ვუფრთხილდებოდით, დაუდევრად გავტეხე.

საბოლოოდ, ამდენი წვალეების შემდეგ შევძელი, რომ კონტეინერის ბერკეტი ნიჩბით გამეხსნა.

გავხსენით რა ბერკეტი, სარქველი კვლავ ისეთი მტკიცე იყო, როგორც მანამდე. როგორც ჩანს, ის იმ ასფალტით, რომლითაც გადავვლებეთ, კონტეინერს მიეკრა. ვიწრო ხვრელში თავდაყირა მუშაობა რთული და გადამძლეული იყო. შესაფერი ინსტრუმენტები, რომ სარქველს გავმკლავებოდით, არ გვქონდა. საბოლოოდ, თითქმის იმედგაცრუებულმა, კიდევ ერთხელ ვცადე სარქველის ერთ-ერთ სახელურზე თოკის გამოხმა. ჰენრიმ და მე მთელი ძალისხმევით მოვქაჩეთ და სარქველმაც დაიჭრაჭუნა!

მერე უკვე საკმარისი იყო კვლავ თავდაყირა ჩავსულიყავი ორმოში, ერთი ხელით მოვჭიდებოდი კასრს და ფრთხილად შეკრული იარაღები ჰენრისთვის მიმეწვდინა. ზოგი შედარებით მოზრდილი იარაღის შეკვრა ვაზნების ექვს ყუთთან ერთად ამ მეთოდისთვის მეტისმეტად მძიმე და განიერი იყო, ამიტომ მის ამოსაზიდად თოკი გამოვიყენეთ.

ძნელი მისახვედრი არ არის როგორი დაღლილი ვიყავი, როცა კონტეინერები სრულად დავცალეთ. მხრები მტკიოდა, ფეხზე მყარად დგომა არ შემეძლო და ჩემი ტანსაცმელი ოფლით იყო გალუმპული. მაგრამ, ეს დასასრული არ იყო. 160 კილოგრამი წონის შეიარაღება ნახევარი მილი ხშირი ტყის გავლით აღმართზე ვატარეთ. მანქანამდე დარჩენილი მანძილი ერთ მილზე მეტი იყო.

ტვირთის გადასანაწილებლად შესაფერისი ზურგჩანთები რომ გვქონოდა, ყველაფრის წაღებას ერთ მარშუტშიც შევძლებდით. კიდევ უფრო მარტივი იქნებოდა, თუ ორ გზაზე გავანაწილებდით. მაგრამ მხოლოდ მოუხერხებელი საფოსტო ნაჭრის ტომრებით, რომელსაც მხარზე ვიბამდით, სამი აუტანელად მტკივნეული გზის გავლა მოგვიწია.

ყოველ 100 იარღში უნდა გავჩერებულიყავით და რამდენიმე წუთით ტვირთი ჩამოგვეხსნა. თანაც, ბოლო ორი გზა აბსოლუტურ სიბნელეში გავიარეთ. ვივარაუდებთ რა, რომ მუშაობა მხოლოდ დღის შუქზე მოგვიწევდა, ფარნები არ გვიყიდა. თუ შემდეგში ოპერაციების დაგეგმვაზე უკეთ არ ვიმუშავებთ, მსგავსი საშინელების გადატანა კვლავ მოგვიწევს!

უკან, ვაშინგტონისკენ, გზის პირას პატარა კაფეში ყავისთვის და სენდვიჩებისთვის გავჩერდით. როდესაც შევედით, კაფეში ათობით ადამიანი იყო. ტელევიზორში, რომელიც დახლზე იყო მოთავსებული, თერთმეტსაათიანი ახალი ამბები იწყებოდა. ეს იყო ახალი ამბების გადაცემა, რომელიც არასოდეს დამავიწყდება.

საინფორმაციო მაუწყებლის უმთავრეს განხილვის თემას ჩიკაგოში, ორგანიზაციის მიერ განხორციელებული ქმედებები წარმოადგენდა. სისტემამ, როგორც ჩანს, ერთ-ერთი ჩვენგანი მოკლა, სამაგიეროდ, ჩვენ სამი მათგანი მოვკალით და ჩავერთეთ შესანიშნავ, წარმატებულ შეიარაღებულ დაპირისპირებაში ავტორიტეტებთან.

თითქმის ყოველი საინფორმაციო გადაცემა ამ მოვლენების ანალიზში იყო.

გაზეთებიდან უკვე ვიცოდით რომ ცხრა ჩვენგანი წინა კვირას ჩიკაგოში დააკავეს და როგორც ჩანს, მათ კუკის ოლქის ციხეში მძიმე დროის გადატანა მოუხდათ, ერთ-ერთი მათგანი გარდაიცვალა. შეუძლებელი იყო წამყვანისგან გაგეგო, ზუსტად რა მოხდა, მაგრამ თუ სისტემა ავტორიტეტების ინსტრუქციებს მიყვებოდა, ისინი ჩვენს წევრებს სათითაოდ

ჩასვამდნენ ზანგებით სავსე საკნებში, შედეგებზე კი თვალებს დახუჭავდნენ და ყურებს დაიცობდნენ.

ეს დიდი ხანია არის სისტემის „ყველაზე ლეგალური“ გზა დასაჯოს ჩვენი ხალხი, როცა ვერაფერს ედავებიან, მაგრამ სატუსალოში გამომწყვდევა მაინც სურთ.

ეს იმაზე საზარელი, შემზარავი სასჯელია, ვიდრე ნებისმიერი დასჯის ხერხი, რომელსაც ადგილი ჰქონდა შუასაუკუნეების წამების პალატებში, ან „კაგებს“ ბნელ სარდაფებში. ისინი მარტივად ძვრებიან საქმიდან, რადგან მედიას ჩვეულებრივ არ უნდა აღიაროს, რომ ეს მართლაც ხდება. ბოლოს და ბოლოს, როდესაც ცდილობ საზოგადოება დაარწმუნო, რომ ყველა რასა თანასწორია, როგორ აღიარებ, რომ უარესია შავი კრიმინალებით სავსე საკანში გამოგამწყვდიონ, ვიდრე თეთრებთან ერთად?

ყოველ შემთხვევაში, იმ დღესვე, როდესაც ჩვენმა კაცმა - სპეციალურმა ინფორმატორმა თქვა, რომ მისი სახელი კარლ ჰოჯსი იყო, ვიღაც, ვისი ვინაობაც აქამდე არასოდეს გამიგია, მოკლეს. ჩიკაგოს ორგანიზაციამ შეასრულა პირობა, რომელიც ჯერ კიდევ ერთი წლის წინ დადო იმ დროს, როდესაც ერთ-ერთ ჩვენგანს სერიოზული ზიანი მიაყენეს ჩიკაგოს ციხეში.

გასულ კვირა საღამოს, ისინი სახლთან ჩაუსაფრდნენ კუკის ოლქის შერიფს, შუბლში ტყვია დაახალეს, გვამზე კი შეტყობინება დაუტოვეს: „ეს კარლ ჰოჯსისთვის.“ კვირას სისტემა გაცხარებული იყო. მოკლული კუკის ოლქის შერიფი პოლიტიკური ავტორიტეტი, პირწავარდნილი „Shabbos goy“ იყო და ამან ისინი ჯოჯოხეთურად გაამწარა.

სხვათაშორის, ისინი კვირა დღის ახალი ამბების ტრანსლაციას მხოლოდ ჩიკაგოს ტერიტორიაზე ახდენდნენ. მათ საზოგადოების ლემისმჭამელები გააგზავნეს, რომ სპეციალურ ტელეგადაცემებში ორგანიზაციის მიერ ჩადენილი მკვლევლობები დაეგმოთ. ერთ-ერთი წარმომადგენელი „კანონმორჩილი კონსერვატორი“, მეორე კი ჩიკაგოს ებრაული თემის მეთაური გახლდათ. ყოველმა მათგანმა ორგანიზაცია დაახასიათა, როგორც „ფანატიკოსი რასისტების ბანდა“ და „რაციონალურად მოაზროვნე ჩიკაგოელებს“ მოუწოდა, რომ პოლიტპოლიციასთან ეთანამშრომლათ და დაეკავებინათ „რასისტები“, რომლებმაც შერიფი მოკლეს.

მოკლედ, ამ დილით „კანონმორჩილმა კონსერვატორმა“ ორივე ფეხი დაკარგა და მძიმე შინაგანი დაზიანებები მიიღო, როცა ბომბის სადენი ააღდა და მისი მანქანა ფერფლად აქცია. ებრაელი კიდევ უფრო უიღბლო აღმოჩნდა. როცა ოფისის შენობის მისაღებში ლიფტს ელოდებოდა, ვიღაც მას მიუახლოვდა, ქურთუკიდან ნაჯახი ამოაძვრინა, მხრების სიგრძეზე გაუპო თავი და სწრაფად მოძრავ ბრბოში დაიკარგა. ორგანიზაციამ ორივე შემთხვევაზე მყისიერად აიღო პასუხისმგებლობა.

ყველაფერი კვლავ საშინლად გაგრძელდა. ილინოისის გუბერნატორმა ჩიკაგოში ეროვნული გვარდიის ფორმირება მოითხოვა, რომელიც ლოკალურ პოლიციასა და ფედერალური ბიუროს აგენტებს ორგანიზაციის წევრებზე ნადირობაში დაეხმარებოდა.

დღეს, ათასობით ადამიანი გააჩერეს ჩიკაგოს ქუჩებში და იდენტიფიკაციის დამადასტურებელი საბუთების წარდგენა მოსთხოვეს. ჩანს, სისტემის პარანოია ნელ-ნელა იღვიძებს. ამ შუადღეს, სამი კაცი ქალაქ სისეროს პატარა ბინის კუთხეში მოიმწყვდიეს. მთელ კვარტალს

გვარდიის წევრები დარაჯობდნენ, მახეში მომწყვდეულებმა პოლიციას ცეცხლი გაუხსნეს. ტელევიზიის თანამშრომლები, რასაკვირველია, ადგილზე იყვნენ, ემინოდათ, სისხლისღვრა არ გამოეტოვებინათ.

ერთ-ერთ მათგანს, როგორც ჩანს, სნაიპერის შაშხანა ჰქონდა, რადგან ერთი კვარტლის მოშორებით მოკლულ იქნა ორი ზანგი პოლიციელი, სანამ გააანალიზებდნენ, რომ მხოლოდ შავები იყვნენ მათი სამიზნე და უნიფორმიან თეთრკანიან პოლიციელებს არავინ ესროდა. როგორც ჩანს, ეს თეთრებისთვის გაწეული შეღავათი სამოქალაქო ფორმაში გამოწყობილ პოლიტპოლიციელებზე არ მოქმედებდა იქიდან გამომდინარე, რომ ერთ-ერთი ფედერალური ბიუროს აგენტი ავტომატიდან გასროლით მოკლეს, მაშინვე, როგორც კი ფანჯარაში ცრემლსადენი ყუმბარის სროლის მცდელობაში შეამჩნიეს.

ჩვენ სულგანაბული ვუყურებდით მიმდინარე მოვლენებს ტელევიზორის ეკრანზე, მაგრამ ჭეშმარიტი კულმინაცია განვიცადეთ მაშინ, როდესაც ისინი ბინაში შეიჭრნენ და იქ არავინ დახვდათ. შეიარაღებული კაცის საპოვნად თითოეული ოთახის გაჩხრეკის მცდელობაც მარცხით დასრულდა.

ტელეწამყვანის ხმაში შედეგით უკმაყოფილება ნათელი იყო, მაგრამ კაცმა, რომელიც დახლის მეორე ბოლოში იჯდა, დაუსტვინა და ტაში დაუკრა, როდესაც „რასისტების“ უკვალოდ გაქრობის შესახებ გამოაცხადეს. მიმტან ქალს ამაზე გაეღიმა და ჩვენთვის აშკარა გახდა, რომ იგივე ჩიკაგოს აქტი ისევე არ იყო ერთსულოვნად მოწონებული, როგორც ერთსულოვნად დაგმობილი.

თითქოს სისტემამ შუადღის მოვლენებზე საზოგადოების რეაქცია იწინასწარმეტყველაო, ახალი ამბები მყისიერად გადაერთო ვაშინგტონზე, სადაც გენერალურმა პროკურორმა სასწრაფო, სპეციალური სხდომა მოიწვია. მან მოსახლეობას განუცხადა, რომ ფედერალური მთავრობა თითოეულ პოლიციის ორგანოს ორგანიზაციის საქმიანობის აღმოფხვრისკენ მოუწოდებდა. გენერალურმა პროკურორმა დაგვახასიათა, როგორც „უზნეო, რასისტი კრიმინალები,“ რომლებიც მარტოოდენ სიმულვილით არიან მოტივირებულნი და რომელთაც უნდათ უკან დახიონ სისტემის მიერ მოპოვებული ყოველი „ნამდვილი თანასწორობისკენ მიმართული პროგრესი.“

ყველა მოქალაქე გაფრთხილებულ იქნა, რომ შეინარჩუნონ სიფხიზლე, ანგარიში გაუწიონ მთავრობას და ჩაშალონ „რასისტული შეთქმულება.“ ყველა, ვინც რაიმე საეჭვო მოქმედებას შენიშნავდა, განსაკუთრებით უცნობის მხრიდან, ვალდებული იყო უახლოეს ფედერალური სააგენტოს ოფისში ან საზოგადოებრივი ურთიერთობების საბჭოში მოეხსენებინა.

და შემდეგ მან თქვა რაღაც ძალიან არაკეთილგონიერი, რამაც მაშინვე ამხილა, თუ როგორ წუხდა სისტემა. პროკურორმა ხაზი გაუსვა, რომ თითოეულ მოქალაქეს, ვინც ნებისმიერი სახის ინფორმაციას ჩვენ შესახებ, ან შემოგვთავაზებს რაიმე სახის კომფორტსა და დახმარებას, „მკაცრად გაუსწორდებიან“. ეს იყო სიტყვები, რომლის გაგებას მხოლოდ საბჭოთა კავშირში შეძლებდით, მაგრამ, რომელიც უხეშად მოხვდება ამერიკელების ყურს, მიუხედავად მედიის პროპაგანდული ძალისხმევისა, რომ ეს უკანასკნელი გაამართლოს.

ყოველი რისკი, რომელიც ჩიკაგოელებმა გასწიეს, გაღიზიანებული გენერალური პროკურორის უხეში შეცდომით იქნა ანაზღაურებული. ეს ინციდენტი კიდევ ერთხელ ადასტურებს რაოდენ დიდი ძალა აქვს სისტემის ბალანსის მოულოდნელი დარტყმებით დარღვევას. სისტემას რომ სიმშვიდე შეენარჩუნებინა და ჩიკაგოს მოქმედებების პასუხზე მეტი სიფრთხილით დაფიქრებულიყო, ეს მათ არა მხოლოდ თავიდან ააცილებდა სულელურ შეცდომებს, (რომელიც ჩვენთან ათასობით ახალწვეულს მოიყვანს), არამედ ისინი ალბათ შეძლებდნენ ეპოვათ გზა, რომ ჩვენთან ბრძოლაში უფრო ფართო საზოგადოებრივი მხარდაჭერა მოეპოვებინათ.

საინფორმაციო გადაცემა დასრულდა შეტყობინებით, რომ „რასისტულ შეთქმულებას“, სამშაბათს საღამოს (ანუ დღეს საღამოს) სპეციალური ერთსაათიანი ეთერი დაეთმობოდა. ეს-ესაა დავასრულეთ ამ „ საგანგებო“ ეთერის ყურება, ყველაფერი ნებით შეთითხნილი იყო, სავსე შეცდომებითა და აშკარად გამოგონილი ფაქტებით, თანაც ყველამ ვიგრძენით, რომ ყოველივე ეს არც ისე დამაჯერებლად ჟღერდა. მაგრამ ერთი რამ უდავოა: მასმედიის მდუმარება დასრულდა. ჩიკაგომ ორგანიზაციას სელებრიტის სტატუსი მიანიჭა და ჩვენ უეჭველად ვიქნებით ნებისმიერი დისკუსიის მთავარი თემა მთელ სახელმწიფოში.

როგორც კი გუშინდელი სატელევიზიო გადაცემა დასრულდა, ჰენრიმ და მე ვახშმის უკანასკნელი ლუკმა გადავყლაპეთ და გარეთ გავვარდით. ემოციებით სავსე ვიყავი: აღფრთოვანება, ჩვენი ჩიკაგოელი ხალხის წარმატებისგან გამოწვეული ეიფორია, ნერვიულობა, იმის გამო, რომ სახელმწიფო მასშტაბის ნადირობის სამიზნე ვიყავი და მწუხარება, რომ ჩვენს ვაშინგტონის განაყოფს არ გამოუჩენია რაიმე სახის ინიციატივა ჩიკაგოელებთან მიმართებაში, ერთდროულად დამეუფლა.

მინდოდა მყისიერად მომემოქმედებინა რამე და პირველი, რაც მომაფიქრდა იყო, რომ რაიმე სახით დავკავშირებოდი კაფეში შეხვედრილ თანამოაზრეს, რომელიც ჩვენდამი სიმპათიით ჩანდა განწყობილი. მინდოდა მანქანიდან პროკლამაციები გადმომეტანა და ყოველი მანქანის საქარე მინის საწმენდების ქვეშ მომეთავსებინა.

ჰენრიმ, რომელიც ყოველთვის ახერხებს სიმშვიდის შენარჩუნებას, კატეგორიულად დაადო ვეტო ჩემს იდეას. როგორც კი მანქანაში ჩავსხედით, მან ამიხსნა, რომ აშკარად სულელური ნაბიჯი იქნებოდა ნებისმიერი სახის ყურადღების მიქცევა გაგვერისკა, მაშინ, როდესაც ეს-ესაა შევასრულეთ ცეცხლსასროლი იარაღების ჩვენი ორგანიზაციისთვის მიწოდების მისია. ამას გარდა შემახსენა, რომ ნებისმიერი სახის მოწვევითი აქტივობა „იატაკქვეშა“ ორგანიზაციის წევრის დისციპლინიდან გადახვევა იქნებოდა. ეს ფუნქცია „ლეგალური“ ერთეულებისგან განიღვენა.

„იატაკქვეშა“ ორგანიზაციები შედგება წევრებისგან, რომლებიც ავტორიტეტებისთვის ნაცნობები არიან, შესაბამისად ისინი დასაკავებელთა სიაში იჭერენ ადგილს.

მათი მიზანია სისტემის პირდაპირი მოქმედებით განადგურება.

„ლეგალური“ ერთეულები შედგებიან წევრებისგან, რომლებიც უცნობები არიან სისტემისთვის. (ნამდვილად შეუძლებელი იქნება დაამტკიცონ, რომ უმეტესი მათგანი საერთოდ არის ორგანიზაციის წევრი. ამ შემთხვევაში ჩვენ კომუნისტური წიგნით ვისარგებლეთ) მათი როლია უზრუნველგვყონ ინტელექტით, ფინანსებით, სამართლებრივი

დაცვით და სხვა სახის მხარდაჭერით. „არალეგალური“ ყოველთვის ცდილობს პოტენციური ახალწვეულების შეგროვებას, ის ვალდებულია ინფორმაცია „ლეგალურს“ გადასცეს, რომელიც კიდევ უფრო მიუახლოვდება პერსპექტივას და მას გაახმოვანებს. „ლეგალურებს“ ასევე უწევთ გაუმკლავდნენ ყველანაირ ნაკლებად რისკიან პროპაგანდულ აქტივობას, მაგალითად პროკლამაციების დარიგებას. მკაცრად რომ ვთქვათ, არც კი უნდა გვექონდეს რაიმე სახის ორგანიზაციის პროკლამაცია თან.

ველოდებოდით, სანამ კაცი, რომელიც ჩვენი ჩიკაგოელი თანამომხმეების გაქცევას ტაშით შეხვდა, გამოვიდა და სატვირთო მანქანაში ჩაჯდა. შემდეგ მანქანით მიუახლოვდით, ჩავინიშნეთ მისი სალიცენზიო ნომერი და მაშინვე მოვწყდით ტერიტორიას. როდესაც ქსელი შეიქმნება, ინფორმაცია კონკრეტულ პერსონამდე მონიტორინგის შემდეგ მივა.

როდესაც ბინაში დავბრუნდით, ჯორჯი და ქეთრინი ისეთივე აღტაცებულები იყვნენ, როგორც მე და ჰენრი. მათაც ნახეს სატელევიზიო ტრანსლაცია. მიუხედავად მთელი დღის მანძილზე დახარჯული ძალისხმევებისა, მე ისევე აღარ შემეძლო ძილი, როგორც მათ და ჩვენ ყველა კვლავ მანქანაში მოვგროვდით. ჯორჯი და ქეთრინი ჩვენს ტვირთთან ერთად უკანა სავარძელს იკავებდნენ, შუალამის მოგზაურობაც დაიწყო. შეგვეძლო მთელი ღამე დავრჩენილიყავით მანქანაში, ყოველგვარ ექვგარეშე გვესაუბრა და დილის საათებამდე სწორედ ასე ვიქცევოდით.

ერთი რამ, რაც იქვე გადაწყდა იყო, რომ სასწრაფოდ უნდა დავბინავებულიყავით ახალ კვარტალში, რომელიც ჯორჯმა და ქეთრინმა გუშინ იპოვეს.

ძველი ბინა უბრალოდ არ იყო შესაფერისი. კედლები იმდენად ვიწრო იყო, იძულებული ვიყავით ერთმანეთში გვეჩურჩულა, რომ მეზობლებს არ ეყურადებინათ.

დარწმუნებული ვარ, რომ ჩვენმა არარეგულარულმა საათებმა უკვე გამოიწვია მეზობლებში სურვილი ჩვენი ცხოვრების სპეკულირება მოეხდინათ. იმ სისტემის ფარგლებში, რომელიც ყველას აფრთხილებს, რომ საექვო უცნობების შესახებ შესაბამის უწყებებს მოახსენონ, თვალსაჩინოდ საფრთხის შემცველი გახდა ისეთ ადგილას დარჩენა, სადაც ასეთი მცირე პრივატულობაა.

ახალი ბინა ყველა მხრივ უკეთესია, თუ ქირას არ ჩავთვლით. მთელი შენობა ჩვენ განკარგულებაშია. ეს არის ცემენტის ფილების შენობა, რომელსაც ადრე პატარა მანქანების მაღაზია იკავებდა, ოთახივით მოწყობილი გარაჟით ქვედა და ოფისებითა და საწყობებით ზედა სართულზე.

ამ ადგილს იმიტომ იწუნებდნენ, რომ გზატკეცილთან დამაკავშირებელი ქუჩის მარჯვენა ნაპირას მდებარეობს, იმ გზატკეცილის, რომელიც უკვე ბოლო ოთხი წელია დაგეგმვის ეტაპზე იმყოფება. როგორც ყველა მთავრობის პროექტი დღესდღეობით, ესეც მივიწყებულია - შესაძლებელია სამუდამოდაც. ასობით და ათასობით მუშას უხდინან ანაზღაურებას, რომ გზატკეცილებზე იზრუნონ, თუმცა რეალურად არცერთი მათგანი დაგებულა.

ბოლო ხუთი წლის განმავლობაში, ქვეყნის გზები თვალსაჩინოდ გაუარესდა და მიუხედავად იმისა, რომ ყოველთვის ვხედავთ მათ ირგვლივ მუშების ბრბოს, შეკეთებულს არც ერთი მათგანი არ ჰგავს.

მთავრობის ინტერესებში არ შედის შეისყიდოს უსარგებლოდ მიტოვებული გზატკეცილის მიწა, ტოვებს რა მის კანონიერ მფლობელს ფულით სავსე ტომრებით ხელში. კანონის მიხედვით, ამ შენობის მეპატრონეს არ აქვს უფლება გააქირავოს ის, მაგრამ მას ცხადია აქვს მოლაპარაკება ვიღაცასთან ქალაქის მერიამში. ჩვენი უპირატესობა ის არის, რომ არ არსებობს ოფიციალური ჩანაწერი ამ შენობის გაქირავებასთან დაკავშირებით, არანაირი სოციალური უსაფრთხოების ნომრები პოლიციისთვის, არანაირი შენობების ინსპექტორები ან მეხანძრეები, რომელთაც პერიმეტრის შემოწმება ევალებათ.

ჯორჯს მფლობელისთვის 600\$-ის გადახდა მოუწია. ის ფიქრობს, რომ მეპატრონე, დანაოჭებული სომეხი, შესამჩნევი აქცენტით, დარწმუნებულია, რომ ამ ადგილას არალეგალური ნარკოტიკების დამზადება და შენახვა გვაქვს ჩაფიქრებული და არ სურს დამატებითი დეტალების ცოდნა. მე ვფიქრობ, ეს კარგია, რადგან ის არ ეცდება ირგვლივ იტრიალოს. გარედან, ეს ადგილი მართლაც ჯოჯოხეთს გავს. სამი მხრიდან გარს დალენილი, დაჟანგული გალავანი აკრავს. ეზოში სულ გადაგდებული წყლის გამაცხელებლები, მწყობრიდან გამოსული ძრავის ნაწილები და ყველა სახის დაჟანგული ხარახურა ყრია. სახლის წინ, ბეტონის ავტომანქანების სადგომი დაზიანებულია და ძრავის ზეთით არის გაშავებული.

შენობის წინა მხარის გადაღმა შეამჩნევთ უზარმაზარ წარწერას: „შედუღება და მანქანის ნაწილები ჯ.ტ. სმიტი & სონს.“ პირველი სართულის ფანჯარას ნახევარი სარკმელი არ აქვს, თუმცა, ყოველ შემთხვევაში, ყველა ფანჯარა მაინც გადახურულია.

სამეზობლო სრულიად მოუწესრიგებელი წვრილი სამრეწველო არეა. ჩვენს გვერდით პატარა სატრანსპორტო კომპანიის გარაჟი და საწყობია. სატვირთოები მთელი საღამოს განმავლობაში მიდი-მოდიან, რაც ნიშნავს რომ პოლიციელები ეჭვს არასდროს მოიტანდნენ ჩვენზე, თუ საღამოს საათებში მოძრაობისას შეგვამჩნევენ.

მოკლედ, გადავწყვიტეთ დღესვე გადავსულიყავით. რადგან არ გვქონდა ელექტროენერგია, წყალი და თუნდაც გაზი, მე დამევალა გათბობის, განათების და წყალმომარაგების პრობლემების გადაჭრა, პარალელურად სხვები ნივთებს ეზიდებოდნენ.

წყლის შეკეთება მარტივი იყო, იქიდან გამომდინარე, რომ საცხოვრებელში წყლის მრიცხველი მოვათავსე და სარქველი მოვხსენი. როგორც კი წყალი მოვუშვი, მრიცხველის ხუფი მძიმე მეტალის ნარჩენებით დავფარე, ასე რომ წყალმომარაგების კომპანიიდან მის პოვნას ვერავინ შეძლებს.

სიმართლე რომ ვთქვათ, ელექტროობის საქმე უფრო რთულად აღმოჩნდა. შენობიდან ელექტროგადამცემამდე ჯერ კიდევ იყო კაბელები შერჩენილი, მაგრამ ელექტროობა გათიშული იყო მრიცხველზე, რომელიც კედლის გარე მხარეს მდებარეობდა. მომიწია ფრთხილად გამეხვრიტა კედელი, მრიცხველს უკან და მავთულები ტერმინალებთან დამეკავშირებინა. ამან დღის უდიდესი ნაწილი წამართვა. დანარჩენი დღე ქვედა სართულის ფანჯრის ბზარების ამოვსებასა და მათთვის მუყაოს დაჭედვაში გავატარე, რომ ღამით შენობიდან სინათლის სხივიც კი არ გასულიყო.

ჩვენ ჯერ კიდევ არ გვაქვს გათბობა და სამზარეულოს ნივთები, გარდა ქურისა, რომელიც ადრე შევიძინეთ. თუმცა, საპირფარეშო მაინც მუშაობს და ჩვენი საცხოვრებელი ოთახები

მართალია შიშველი, თუმცა საკმაოდ მოწესრიგებულია. შეგვიძლია დროებით საძილე ტომრებში დავიძინოთ, სანამ რამდენიმე ელექტროგამათბობელს და სხვა საჭირო ნივთებს შევიძენთ.

30 სექტემბერი, 1991 წელი. წინა კვირა იმდენად დატვირთული იყო, დღიურისთვის ვეღარ მოვიცალე. ჩვენი გეგმა ქსელის შესახებ იყო მარტივი და პირდაპირი, მაგრამ რეალურად მის შექმნას უდიდესი ძალისხმევა დასჭირდა, ყოველ შემთხვევაში, ჩემი მხრიდან. სირთულეებმა, რომლის გადალახვაც მომიწია, კიდევ ერთხელ გაუსვა ხაზი იმ ფაქტს, რომ თუნდაც სრულყოფილი გეგმა შეიძლება სახიფათოდ აცდეს გზას, სანამ მასში გაუთვალისწინებელი პრობლემები იარსებებს.

მარტივად რომ ვთქვათ, ქსელის შესაძლებლობა, ყველა ორგანიზაციის დანაყოფი ერთმანეთთან დააკავშიროს, აგებულია ორი სახის საკომუნიკაციო ფორმაზე: ცოცხალი კურიერები და მაღალტექნოლოგიური რადიოგადაცემები. მე არა მხოლოდ ჩვენი განყოფილების რადიომოწყობილობებზე, არამედ ზოგად ტექნიკურ მხარეზე და თერთმეტი განაყოფის მიმღებების მეთვალყურეობაზე, ვაშინგტონის საველე დანაყოფისა და „დანაყოფი 9“-ის ჩათვლით ვიყავი პასუხისმგებელი. ის, რამაც ჩემი კვირა თავდაყირა დააყენა იყო ვაშინგტონის საველე დანაყოფის მიერ უკანასკნელ წუთს მიღებული გადაწყვეტილება, რომ გადამცემებით „დანაყოფი 2“-იც უზრუნველგვეყო. აღჭურვილობაზე ზრუნვა მე მევალებოდა.

პრინციპი, რომლითაც ქსელი მუშაობს, მდგომარეობს შემდეგში: ყველა სახის კომუნიკაცია, რომელიც საჭიროებს კონსულტაციას, ხანგრძლივ კრებებსა და სიტუაციის ანალიზს, ხდება პირისპირ. ახლა, როცა სატელეფონო კომპანიები ფლობენ კომპიუტერულ მონაცემებს ყველა ადგილობრივ და თუნდაც დისტანციურ ზარებზე, პარალელურად პოლიტპოლიცია მათზე მონიტორინგს აწარმოებს, ტელეფონები საბოლოოდ ამოვიღეთ ხმარებიდან, გარდა უჩვეულო, გადაუდებელი სიტუაციებისა.

მეორე მხრივ, სტანდარტული შინაარსის შეტყობინებები, რომლის კოდირება მარტივად და მოკლე დროში შეიძლება, ძირითადად რადიოთი გადაიცემა. ორგანიზაციამ დიდი ძალისხმევა ჩადო 800 განსხვავებული, სტანდარტიზირებული შეტყობინებების „ლექსიკონის“ შექმნაში, რომელთა შინაარსის განსაზღვრაც სულ რაღაც სამი ციფრით არის შესაძლებელი.

მამასადამე, კონკრეტულ დროს, რიცხვი „2006“ შეიძლება შიფრავდეს შეტყობინებას: „დანაყოფი 6-ის მიერ დანიშნული ოპერაცია გადაიდო დამატებითი ცნობების მიღებამდე.“ თითოეულ დანაყოფში ერთმა ადამიანმა უნდა დაიმახსოვროს მთელი შეტყობინებების ლექსიკონი და ვალდებულია იცოდეს კოდირებისთვის საჭირო მიმდინარე ციფრთა შესახებ.

ეს პიროვნება ჩვენს რიგებში ჯორჯია.

რეალურად, არც ისეთი რთულია, როგორც ჟღერს. შეტყობინებების ლექსიკონი სპეციფიკურად მოწესრიგებული მიმდევრობით არის დალაგებული, როდესაც მისი ფუნდამენტური პრინციპის გააანალიზებას შეძლებთ, სრულად დამახსოვრება არც ისე რთულია. შეტყობინებების ციფრული კოდირება თვითნებურად იცვლება დღეგამოშვებით, თუმცა ეს არ ნიშნავს, რომ ჯორჯს ხელახლა უწევს მთელი ლექსიკონის შესწავლა. საკმარისია

ერთი შეტყობინების ციფრული მნიშვნელობა იცოდეს, დანარჩენი შეტყობინებების შინაარსის გააანალიზება საკუთარი გონებითაც შეუძლია.

კოდური სისტემის გამოყენება შესაძლებლობას გვაძლევს შევინარჩუნოთ საკმაოდ უსაფრთხო რადიო კონტაქტი ტრანზისტორულ ჯიბის მიმღებებსა და ჯიბის კალკულატორებს შორის. ისინი ყოველთვის კონტაქტზე არიან და თუ ჩვენი თითოეული გადამცემიდან შესაბამისი ჟღერადობის ციფრული პულსი გავრცელდება, ისინი შიფრს ეკრანზე მიიღებენ, არ აქვს მნიშვნელობა მონიტორინგის ქვეშ იმყოფებიან თუ არა.

ჯერჯერობით, ჩემი მთავარი წვლილი ორგანიზაციაში საკომუნიკაციო აღჭურვილობის ჩამოყალიბება და ფაქტობრივად, მათი გაუმჯობესებული ვერსიის შექმნაა.

კვირას, თითოეულ დანაყოფს ვაშინგტონის სავლე დანაყოფიდან შეტყობინებების პირველი სერია გადაეცა. მან ყოველი ერთეულისთვის გასცა ინსტრუქცია, რომ გაეგზავნათ საკონტაქტო პირი ციფრულად დაშიფრულ ლოკაციაზე, რათა დასწრებოდა კრებას და გადაეცა მოხსენება ორგანიზაციაში არსებული სიტუაციის შესახებ.

ჯორჯი კვირის შეხვედრიდან დაბრუნებისთანავე ჩვენს ინფორმირებას შეუდგა. კრების მთავარი არსი იყო ის, რომ ვაშინგტონის დანაყოფს პრობლემები არ ჰქონდა, თუმცა პოლიტპოლიციაში შეგზავნილი ინფორმატორებისგან მიღებული ინფორმაცია ნერვიულობის საბაბს მაინც იძლეოდა.

სისტემა ჩვენს საპოვნად ყველაფერს აკეთებს. ასობით ადამიანი, რომელიც ეჭვმიტანილი იყო ჩვენს მიმართ სიმპათიების გამოჩენასა ან ორგანიზაციასთან რაიმე სახის დისტანციურ კავშირში, აიყვანეს და დაკითხეს. მათ შორის ჩვენი რამდენიმე „ლეგალური“ წევრიც იყო, თუმცა, როგორც ჩანს, ხელისუფლებამ ვერ შეძლო მათთვის რაიმე სახის ბრალეულობა დაემტკიცებინა, შესაბამისად დაკითხვამ რეალური შედეგი ვერ გამოიღო. მაინც ვფიქრობ, რომ სისტემის რეაქცია გასული კვირის მოვლენებზე გადაჭარბებულად ფართომასშტაბიანი და ენერგიული იყო.

ერთი რამ, რაზეც ისინი მუშაობენ არის კომპიუტერიზებული, უნივერსალური, შიდა საპასპორტი სისტემა. ყოველი მოქალაქე, 12 წელს ზემოთ, მკაცრი ჯარიმების მუქარით, ვალდებულია მუდმივად თან ატაროს პასპორტი. არა მხოლოდ პოლიციის აგენტები აჩერებენ მათ ქუჩაში და მოითხოვენ პასპორტის წარდგენას, არამედ ისინი ახლა მუშაობენ გეგმაზე, რომ ეს უკანასკნელი აუცილებელი გახადონ ყოველდღიური ოპერაციებისთვის, როგორცაა თვითმფრინავის, ავტობუსისა და მატარებლის ბილეთების დაჯავშნა, მოტელში ან ჰოტელში რეგისტრაცია და ნებისმიერი სახის სამედიცინო დახმარების მიღება კლინიკასა და საავადმყოფოში.

ყოველი ბილეთის სალარო, მოტელი, კლინიკის ოფისი და მსგავსი დაწესებულება კომპიუტერული ტერმინალებით იქნება აღჭურვილი, რომლებიც სატელეფონო ხაზებს უზარმაზარ, ეროვნულ მონაცემთა ბანკში და კომპიუტერულ ცენტრში დაუკავშირდებიან. მომხმარებლის მაგნიტურად კოდირებული პასპორტი ჩვეულებრივ დაარქივდება კომპიუტერში, არ აქვს მნიშვნელობა ბილეთს იყიდის, გადასახადებს გადაიხდის თუ რაიმე სერვისის მისაღებად დარეგისტრირდება. თუ რაიმე არარეგულარულად მოხდება, უახლოეს პოლიციის განყოფილებაში მყისიერად ჩაირთვება გამაფრთხილებელი სიგნალი, რომელიც

კომპიუტერული ტერმინალის ადგილმდებარეობასა და მომხმარებლის ვინაობას დააფიქსირებს.

ისინი რამდენიმე წლის განმავლობაში მუშაობდნენ შიდა საპასპორტო სისტემაზე და ყველაფერი დეტალურად გათვალეს. ერთადერთი მიზეზი, რატომაც სისტემა დღემდე არ დანერგილა, არის მოკაკანე ქათმები სამოქალაქო თავისუფლების ჯგუფებიდან, რომელიც მასში სახელმწიფოს მხრიდან უკანონოდ გადადგმულ ნაბიჯს ხედავენ და რა თქმა უნდა, ეს ასეც არის... მაგრამ ახლა სისტემა დარწმუნებულია, რომ მას შეუძლია გაუმკლავდეს ლიბერტარიანელების წინააღმდეგობას, ჩვენი განტევების ვაცად გამოყვანით. „რასიზმის“ წინააღმდეგ ბრძოლაში ყველაფერი ნებადართულია!

საჭირო მოწყობილობების მონტაჟს და სისტემის მოქმედებაში გაშვებას სამ თვეზე მეტი დასჭირდება, მაგრამ ცდილობენ რაც შეიძლება სწრაფად მოამთავრონ, რათა მედიის მხარდაჭერით მისი სისრულეში მოყვანის შესახებ საჯაროდ განაცხადონ. მოგვიანებით, სისტემა თანდათანობით გაფართოვდება, როცა კომპიუტერული ტერმინალები ყოველ წვრილ დაწესებულებაშიც კი ბოლოსდაბოლოს სავალდებულო გახდება. არავის შეეძლება რესტორანში ივანშმოს, თეთრეული გამოიტანოს ან სურსათი შეიძინოს სალაროსთან მოთავსებული კომპიუტერული ტერმინალის გამოყენების გარეშე, რომელიც მაგნიტურად კითხულობს მომხმარებლის საპასპორტო კოდს.

როცა ეს მოხდება, სისტემას ნამდვილად მჭიდრო ძალაუფლება ექნება საკუთარ მოქალაქეებზე. თანამედროვე კომპიუტერების განთავსებით, პოლიტპოლიციას შეეძლება მიაგნოს ნებისმიერ ადამიანს ნებისმიერ დროს და იცოდეს სად არის და რას აკეთებს იგი. ბევრი ფიქრი მოგვიწევს, რომ საპასპორტო სისტემის წინააღმდეგ რამე მოვიმოქმედოთ.

იმის მიხედვით, რაც ჩვენმა ინფორმატორებმა მოგვახსენეს, მხოლოდ პასპორტების გაყალბება და ცრუ ნომრების შექმნა საკმარისი არ იქნება, თუ ცენტრალური კომპიუტერი ყალბ ნომერს დააფიქსირებს, გამაფრთხილებელი სიგნალი ავტომატურად გაიგზავნება უახლოეს პოლიციის განყოფილებაში. იგივე მოხდება, თუ პირობითად ჯონ ჯონსი, რომელიც სპოკანში ცხოვრობს და პასპორტს იყენებს, რომ სურსათი იქვე შეიძინოს, უეცრად აღმოჩნდება რომ დალასშიც სარგებლობს პასპორტით სურსათის შესაძენად. ან თუნდაც, როცა კომპიუტერს აქვს ინფორმაცია, რომ ბილ სმიტი, რომელიც ბოულინგის სათამაშოდ იმყოფება მეინსთრითზე, პარალელურად მშრალი წმენდის დაწესებულებაში ქალაქის მეორე მხარეს აღმოჩნდება.

ეს მართლაც გასაოცარი პერსპექტივა იყო ჩვენთვის - ის, რაც აქამდე ტექნიკურად შესაძლებელი იყო, თუმცა არც კი გვიფიქრია, რომ სისტემა მის შექმნას რეალურად შეეცდებოდა.

კრების შემდეგ, ჯორჯმა შემატყობინა, რომ დაუყოვნებლივ უნდა ვესტუმრო „დანაყოფ 2“-ს და დავეხმარო მათ ტექნიკური პრობლემის მოგვარებაში. ჩვეულებრივ, არც მე და არც ჯორჯმა ვიცოდით „დანაყოფი 2“-ის ლოკაცია და თუ მათთან კონტაქტი საჭირო გახდებოდა, სადმე სხვაგან უნდა შევხვედროდით. თუმცა ეს პრობლემა საჭიროებდა ჩემს უშუალო ვიზიტს მათ სამალავში. ყოველ შემთხვევაში, ჯორჯმა გამიმეორა მისამართი, რომელიც უთხრეს.

ისინი მერილენდში განთავსებულან, 30 მილის დაშორებით ჩვენგან. რადგან ინსტრუმენტების წაღება მიწვედა, მანქანით წავედი.

მათ საკმაოდ კარგი ტერიტორია აქვთ, დიდი ფერმა რამდენიმე დამატებითი შენობით და ირგვლივ დაახლოებით 40 აკრის ფართობის ტყე-მდელოთი. ამ დანაყოფში 8 წვერი ირიცხება, რატომღაც უფრო მეტი, ვიდრე ჩვეულებრივ, თუმცა როგორც ჩანს, არც ერთმა მათგანმა იცის ვოლტისა და ამპერის, სახრახსნისის ერთი და მეორე ბოლოს გარჩევა. ეს უცნაურია, რადგან მათ უნარების კეთილგონივრულ განაწილებაზე დანაყოფის შექმნისთანავე უნდა ეზრუნათ.

„დანაყოფი 2“ შესამჩნევად ახლოს არის სხვა ორ დანაყოფთან, მაგრამ მაინც შორს არის ვაშინგტონის არეალში განთავსებული დანაყოფებისგან და განსაკუთრებით „დანაყოფი 9“-დან, იგი ერთადერთი დანაყოფია, რომელსაც ვაშინგტონის საველე დანაყოფთან დამაკავშირებელი გადამცემი აქვს. ამის გამო, ვაშინგტონის საველე დანაყოფმა გადაწყვიტა „დანაყოფი 2“-სთვისაც გამოეყო გადამცემი, მაგრამ მათ მისი ამუშავებავერ შეძლეს.

სირთულის მიზეზი მალევე გახდა გასაგები, როგორც კი სამზარეულომდე მიმაცილეს, სადაც გადამცემი, ავტომობილის აკუმულატორი და მავთულების ნარჩენები მაგიდაზე იყო მიყრილ-მოყრილი. მიუხედავად ზუსტი ინსტრუქციებისა, რომელიც ყოველი გადამცემისთვის მქონდა გამზადებული და მიუხედავად გადამცემის ყუთის ტერმინალებზე აშკარად შესამჩნევი მარკირებისა, მათ მოახერხეს რომ კვების ელემენტი გადამცემისთვის არასწორი პოლარული ნიშნით მიეერთებინათ.

ამოვიოხრე და მანქანიდან ხელსაწყოების გამოსატანად რამდენიმე თანამოაზრე გავიყოლე. პირველ რიგში ბატარია შევამოწმე, როგორც ჩანს სრულიად დაუმუხტავი იყო. ვთხოვე, რომ დასატენად შეერთებინათ, სანამ გადამცემს შევამოწმებდი. დამტენი? რა დამტენზეა საუბარი? - მკითხეს მათ. როგორც ჩანს, არ ჰქონდათ!

იქიდან გამომდინარე, რომ ბოლო დღეებში ელექტროენერჯის ხელმისაწვდომობა ეჭვქვეშ იყო, თითოეული ჩვენი საკომუნიკაციო საშუალება მუშაობდა ელექტროსადენებით დამუხტული აკუმულატორით. ამგვარად, ჩვენ არ ვართ დამოკიდებული ელექტროენერჯის მისვლა-მოსვლაზე, რომელიც ყოველდღიური თუ არა, ყოველკვირეული ფენომენი გახდა. ისევე როგორც სხვა საზოგადოებრივი მომსახურებები ამ ქვეყანაში, რაც უფრო იმატებს ელექტროენერჯის ფასი, მით უფრო არასაიმედო ხდება ის. ამ წლის აგვისტოში, მაგალითად, ვაშინგტონის ლოკალური ელექტროსერვისის საშუალოდ სრული ოთხი დღის განმავლობაში არ იყო ხელმისაწვდომი, დენის ძაბვა კი 2 კვირის განმავლობაში საშუალოდ 15%-ით შემცირდა.

მთავრობა განაგრძობს მოსმენების ჩანიშვნას, გამოძიებების ჩატარებასა და მოხსენებების წერას ამ პრობლემის გარშემო, მაგრამ მდგომარეობა უარესდება. არც ერთ პოლიტიკოსს არ სურს თვალი გაუსწოროს არსებულ რეალურ ხარვეზებს, როგორცაა ვაშინგტონის ისრაელ-დომინირებული საგარეო პოლიციის სავალალო გავლენა ბოლო ორი ათწლეულის განმავლობაში ამერიკის იმპორტირებული საწვავის მომარაგებაზე.

მე მათ ვანახე როგორ შეეერთებინათ ბატარია მათ სატვირთოსთან სასწრაფოდ დასატენად და შემდეგ მათი გადამცემის შემოწმება დავიწყე, რომ მენახა, კონკრეტულად სად იყო პრობლემა. დასამუხტ საშუალებას მოგვიანებით ვიპოვიდი.

გადამცემის ყველაზე კრიტიკული ნაწილი, კოდირებული შესაერთებელი, რომელიც აკონტროლებს ციფრულ სიგნალს ჯიბის კალკულატორის კლავიატურიდან, უპრობლემო ჩანდა. იგი დიოდით იყო დაცული, პოლარობის შეცდომით გამოწვეული ზიანის შემთხვევაში.

უშუალოდ გადამცემში სამი ტრანზისტორი იყო გადამწვარი.

დარწმუნებული ვიყავი, რომ ვაშინგტონის საველე დანაყოფს, როგორც მინიმუმ ერთი ზედმეტი გადამცემი მაინც ექნებოდა, მაგრამ რომ გამეგო, მათთვის შეტყობინება უნდა გამეგზავნა. ეს გულისხმობდა კურიერის გაგზავნას „დანაყოფი 9“-ში რომ მოთხოვნა გადამეცა და შემდეგ მეპოვა ვინმე, ვინც ვაშინგტონის საველე დანაყოფიდან გადამცემს მოგვაწოდებდა. მე ვიყოყმანე ვაშინგტონის საველე დანაყოფის შეწუხება ჩვენი წესისამებრ, რომელიც გულისხმობს რომ მაქსიმალურად შევზღუდოთ რადიოგადაცემები საველე დანაყოფების მიმართულებით, გარდა გადაუდებელი შემთხვევებისა.

რადგანაც „დანაყოფი 2“-ს დამუხტავი ნებისმიერ შემთხვევაში სჭირდებოდა, გადავწყვიტე ტრანზისტორები და დამტენი რომელიმე კომერციული მომარაგების მაღაზიაში შემეძინა და შემეკეთებინა. ამ ნაწილების მოთავსება იმაზე რთული იყო, ვიდრე წარმომედგინა. უკვე 6 საათი იყო, როცა ფერმაში დავბრუნდი.

საწვავის მაჩვენებელი მინიმუმს მიუახლოვდა, როდესაც ფერმისკენ გადავუხვიე. მეშინოდა რა, გამომეყენებინა ჩემი ბენზინის ტალონი ბენზინგასამართ სადგურზე და არ ვიცოდი რა, სად იყო უახლოესი შავი ბაზარი, „დანაყოფი 2“-ში ვთხოვე, რომ ჩემთვის რამდენიმე გალონი ბენზინი მოეცათ, რათა სახლში დავბრუნებულიყავი. აღმოჩნდა, რომ მხოლოდ ერთი გალონი ბენზინი ჰქონდათ სატვირთოში, თანაც ლოკალური შავი ბაზრის კოორდინატები იცოდნენ.

ვფიქრობდი, ასეთ პროვან და უსახსრო ჯგუფს როგორ შეეძლო ეარსება, როგორც „იატაკქვემა“ დაჯგუფებას. ჩანს, ეს იყო ხალხი, რომელზეც ორგანიზაციამ გადაწყვიტა, რომ პარტიზანული საქმეებისთვის შეუფერებლები იყვნენ და ერთ დანაყოფში გააერთიანა.

ოთხი მათგანი ორგანიზაციის პუბლიცისტური განყოფილების მწერალია და საკუთარ სამუშაოს ამ ფერმაში უძღვება, ამზადებს რა აგიტაციურ ბროშურებსა და პროკლამაციებს. დანარჩენი ოთხი მხოლოდ დამხმარეა, უზრუნველყოფს რა ფერმის პროდუქტებითა და სხვა საჭიროებებით მომარაგებას.

რამდენადაც „დანაყოფი 2“-დან არავის სჭირდება ავტომობილით გადაადგილება, საწვავზეც არავინ ზრუნავს. საბოლოოდ, ერთ-ერთმა მათგანმა გამოხატა სურვილი იმ სადამოს გასულიყო და მეზობელი ფერმის სატვირთოდან მალულად ცოტა ბენზინი გადმოესხა. ამ დროს, ელექტროენერგია ხელახლა გაწყდა, შესაბამისად სარჩილავი ვერ გამოვიყენე. დღიური მუშაობა დავასრულე.

მთელი მეორე დღე დამჭირდა, რომ გადამცემი ისე ამემუშავებინა, როგორც საჭირო იყო. გამომდინარე პატარა დეტალებისა, რომელიც ვერ გავითვალისწინე. როდესაც მუშაობა საბოლოოდ დავასრულე, დაახლოებით შუალამეს, მათ შევთავაზე, რომ გადამცემი უკეთეს ადგილას მოეთავსებინათ, მაგალითად სხვენზე, ან შენობის მეორე სართულზე მაინც.

შესაფერისი ადგილი ვიპოვეთ და ყველაფერი ზედა სართულზე ავზიდეთ. მუშაობისას, აკუმულატორი მარცხენა ფეხზე დამეცა. თავიდან დარწმუნებული ვიყავი, რომ ფეხი მოვიტეხე, ვერ ვეყრდნობოდი.

შედეგად, ღამის გატარება ფერმაში მომიწია. მიუხედავად მათი შეცდომებისა, დანაყოფის თითოეული წევრი ჩემს მიმართ ძალიან კეთილგანწყობილი ჩანდა. ყველა მადლიერი იყო იმ ძალისხმევითვის, რომელიც მათთვის გავწიე.

როგორც დაპირებული იყო, მოპარული ბენზინი უკან დასაბრუნებლად გამოვიყენე. ამას გარდა, მათ დაიჟინეს, რომ ჩემი მანქანა დიდი რაოდენობის დაკონსერვებული საკვებით დაეტვირთათ, როგორც ჩანდა, მომარაგება მათთვის პრობლემას არ წარმოადგენდა. როცა ვკითხე, თუ საიდან შოულობდნენ კონსერვებს, მათ მხოლოდ გამიღიმეს და დამარწმუნეს, რომ იმდენის შოვნა შეეძლოთ, რამდენიც საჭირო იქნებოდა. ალბათ, იმაზე მეტი რესურსი აქვთ, ვიდრე თავიდან ვფიქრობდი.

დილის 10 საათი იყო, როცა სახლში დავბრუნდი. ჯორჯი და ჰენრი, ორივე გასულები იყვნენ, მაგრამ ქეთრინი მომესალმა და ავტოფარეხის კარი გამიღო, რომ მანქანა დამეპარკინებინა. მკითხა, უკვე ვისაუზმე თუ არა.

ვუთხარი, რომ „დანაყოფ 2“-თან ერთად ვისაუზმე და მშიერი არ ვიყავი, მაგრამ ჩემი ფეხის მდგომარეობა ნამდვილად მალეღვებდა. ფეხი მტკივნეულად მიკანკალებდა და ნორმალურ ზომაზე ორჯერ მეტად გამისივდა. ის დამეხმარა, რომ საძინებელ ოთახში ავბარბაცებელიყავი და ფეხის ჩასადგმელად ცივი წყლით სავსე სათლი მომიტანა.

ცივმა წყალმა მალევე ჩააცხრო ანთება და მადლიერი გადავწყექი ბალიშებზე, რომელიც ქეთრინმა საზურგედ ამომიღო. ავუხსენი როგორ ვიტკინე ფეხი და ჩვენ ბოლო ორი დღის ახალი ამბები გავცვალეთ.

სამმა მათგანმა მთელი დღე თაროების დამაგრებაში, წვრილ რემონტში, შეღებვასა და დასუფთავებაში გაატარა, რომელმაც ბოლო კვირა სრულად წაგვართვა. ბინაში მეორადი ავეჯი მოვათავსეთ და ნელნელა საცხოვრებლად შესაფერისი გავხადეთ. შიშველი, ცივი და ჭუჭყიანი ყოფილი ავტომალაზია ნამდვილად გაუმჯობესდა მას შემდეგ, რაც გადმოვედით.

გუშინ საღამოს, ქეთრინმა შემატყობინა, რომ ჯორჯი ხელახალ კრებაზე გამოიძახეს ვაშინგტონის საველე დანაყოფში. ამ დილით კი, ჰენრი და ის ერთად გავიდნენ, მას კი მხოლოდ ის უთხრეს, რომ დღის ბოლოს დაბრუნდებოდნენ.

რამდენიმე წუთით ჩამთვლიმა და როდესაც გავიღვიძე, ოთახში მარტო ვიყავი. სხვათაშორის, თავს ბევრად უკეთ ვგრძნობდი და შეშუპებაც შესამჩნევად ჩამიცხრა. გადავწყვიტე, შხაპი მიმეღო.

სააბაზანო დროებითია, მხოლოდ ცივი წყლით. იგი მე და ჰენრიმ უზარმაზარი კარადისგან ავაწყვეთ. ჩვენ წყალგაყვანილობა და პატარა ნათურა დავუმონტაჟეთ, ქეთრინმა კი კედლები და იატაკი წებოვანი ვინილით დაფარა, რომ წყალგაუმტარი ყოფილიყო. კარადა დგას ოთახში, სადაც მე, ჯორჯს და ჰენრის გვიძინავს. სხვა ორი ოთახიდან, ერთს ქეთრინი იყენებს, როგორც საძინებელს, ერთი კი გაერთიანებული საერთო და სამზარეულო ოთახია.

გავშიშვლდი, პირსახოცი ავიღე და სააბაზანოს კარი გავადე. იქ ქეთრინი იდგა, გალუმპული, შიშველი და მიმზიდველი, მკრთალად მანათობელი ნათურის ქვეშ და სხეულს იშრობდა. მან გაკვირვების გარეშე შემომხედა და არაფერი უთქვამს.

ერთი წუთით უმოძრაოდ ვიდექი და შემდეგ, იმის მაგივრად რომ ბოდში მომეხადა და კარი გამეხურა, იმპულსურად ხელი გავუწოდე. გაუბედავად, მან ჩემსკენ გადმოდგა ნაბიჯი.

ბუნებამ თავისი ქნა.

შემდეგ, საწოლში ვიწექით და ვლაპარაკობდით. ეს პირველი შემთხვევა იყო, როცა ქეთრინს მარტო ველაპარაკე. ის, გარდა პროფესიონალი გრიმიორისა, რომლითაც ორგანიზაციას დიდ დახმარებას უწევს, ძალიან ალერსიანი, მგრძობიარე და ქალურია.

ოთხი წლის წინ, შეიარაღებულ რეიდებამდე, ის კონგრესმენის მდივანი იყო. იგი ვაშინგტონის ერთ-ერთ ბინაში ცხოვრობდა სხვა გოგონასთან ერთად, რომელიც ასევე კაპიტოლიუმში მუშაობდა. ერთ საღამოს, როდესაც ქეთრინი სამსახურიდან სახლში დაბრუნდა, ბინაში სისხლის გუბეში მწოლიარე მეგობრის გვამი იპოვა. ის ზანგმა თავდამსხმელმა ჯერ გააუპატიურა, შემდეგ კი მოკლა.

სწორედ ამიტომ, ქეთრინმა შეიძინა პისტოლეტი და კოჭენის აქტის მიერ იარაღის ფლობის არალეგალურად გამოცხადების შემდეგაც კი ინახავდა. მოგვიანებით, როგორც სხვა თითქმის მილიონი ადამიანი, ისიც დააკავეს შეიარაღებული რეიდების დროს 1989 წელს. იმის მიუხედავად, რომ მას ორგანიზაციასთან ადრინდელი კონტაქტი არ ჰქონდა, ის ჯორჯს საპატიმროში შეხვდა, სადაც დაკავების შემდეგ მოათავსეს.

ქეთრინი აპოლიტიკური იყო. იმ დროს, როცა მთავრობაში მუშაობდა ან უფრო ადრე, როცა კოლეჯში სწავლობდა, ვინმეს მისთვის რომ ეკითხა, ის უპასუხებდა რომ „ლიბერალი“ იყო. მაგრამ ის ლიბერალი იყო ისევე გაუაზრებელი, უნებლიე გზით, როგორც ზოგადად ლიბერალების უმრავლესობა. დაუფიქრებლად და გაუანალიზებლად, მან ზედაპირულად მიიღო ეს არაბუნებრივი იდეოლოგია, მხარდაჭერილი მასმედიისა და მთავრობის მიერ. ის არც ფანატიკოსი იყო, არც დამნაშავე და არც უღირსი, ყველაფერი, რაც თავდადებულ, სრული განაკვეთით ლიბერალს ქმნის.

მას შემდეგ, რაც პოლიციამ ისინი გაანთავისუფლა, ჯორჯმა მას რამდენიმე წიგნი გადასცა რასებსა და მათ ისტორიაზე, ასევე ორგანიზაციის რამდენიმე პუბლიკაცია, რომ წაეკითხა. პირველად მის ცხოვრებაში, მან სერიოზულად დაიწყო ფიქრი მნიშვნელოვან რასობრივ და პოლიტიკურ სპექტრზე, როგორც ფესვებზე, სხვა ნებისმიერი პრობლემისა დღესდღეობით.

მან გააანალიზა სისტემის „თანასწორობის“ აბსურდულობა, გათვითცნობიერდა ებრაელების გადამწყვეტი როლის შესახებ რასებისა და ცივილიზაციების გახრწნაში. და ყველაზე მნიშვნელოვანი, მან იგრძნო საკუთარი რასობრივი იდენტობა, დაძლია მიზანმიმართული და

დამამდაბლებელი ტვინის გამორეცხვის მცდელობები, რომ მისგან შეექმნათ იზოლირებული ადამიანური ატომი კოსმოპოლიტურ ქაოსში.

დაკავების შედეგად ქეთრინმა დაკარგა სამსახური კონგრესში და დაახლოებით ორი თვის წინ მან ორგანიზაციის პუბლიკაციების განყოფილებაში მბეჭდავად მუშაობა დაიწყო. ქეთრინი გონიერი და შრომისმოყვარეა, ამიტომ მალევე დააწინაურეს კორექტორად, შემდეგ კი რედაქტორის პოციზიაზე დაიკავა ადგილი. მან რამდენიმე სტატია დაწერა ორგანიზაციის პუბლიკაციებისთვის, უმეტესად ქალთა როლზე მოძრაობაში და უფრო დიდ საზოგადოებაშიც, სულ რაღაც გასულ თვეს ყოველთვიური ჟურნალის რედაქტორად დაინიშნა, რომელიც ძირითადად ქალებზე იყო გათვლილი.

მისი კარიერა ახლა რა თქმა უნდა, თაროზეა შემოდებული, შესაძლებელია დროებით, თუმცა მნიშვნელოვანი წვლილი შემოაქვს ორგანიზაციაში, გრიძირებისა და შენიღბვის პროფესიონალური უნარებით, რომელიც სტუდენტობის პერიოდში მოყვარულთა თეატრში შეითვისა.

მიუხედავად იმისა, რომ პირველი კონტაქტი ჯორჯთან დაამყარა, ქეთრინი არასდროს იყო ემოციურად ან რომანტიკულად მოხიბლული მისით. როდესაც ისინი პირველად შეხვდნენ, ჯორჯს ჯერ კიდევ ცოლი ჰყავდა. მოგვიანებით, ჯორჯი ცოლმა დატოვა, რადგან ეს უკანასკნელი ეწინააღმდეგებოდა ჯორჯის ორგანიზაციაში მუშაობას. ქეთრინი ორგანიზაციას შემოუერთდა, თუმცა ორივე საკმაოდ დაკავებულები იყვნენ იმისთვის, რომ კონტაქტისთვის დრო ჰქონოდათ. ჯორჯი, სპონსორისა და მუდმივად მოძრაობაში მყოფი ორგანიზატორის ამპლუიდან გამომდინარე, ხშირად არ იმყოფებოდა ვაშინგტონში.

მხოლოდ დამთხვევაა, რომ ჯორჯი და ქეთრინი ერთ დანაყოფში მოხვდნენ, მაგრამ ჯორჯი ნამდვილად გრძნობდა გარკვეულ ინტერესს ქეთრინის მიმართ. მიუხედავად იმისა, რომ ქეთრინს არაფერი გაუკეთებია ან უთქვამს ისეთი, რომ ჩემი ვარაუდი განემტკიცებინა, ამ დილაამდე, მე ჩვეულებრივ მიმაჩნდა, რომ ჯორჯს სავარაუდო ურთიერთობა ჰქონდა ქეთრინთან.

იქიდან გამომდინარე, რომ არსებითად ჯორჯი ჩვენი დანაყოფის ლიდერია, აქამდე მიწევდა ჩემი ბუნებრივი სიმპათიები ქეთრინის მიმართ კონტროლქვეშ ამეყვანა. ახლა კი ვშიშობ, სიტუაცია უხერხული გახდა. თუ ჯორჯი ამას ცივილურად არ შეეგუება, ყველაფერი დაიძაბება და პრობლემის გადაჭრა მხოლოდ დანაყოფებს შორის წევრების გადაცვლით იქნება შესაძლებელი.

ამ დროისთვის, ბევრად დიდი პრობლემები გვაქვს! ჯორჯი და ჰენრი, როგორც იქნა დაბრუნდნენ. გაირკვა, რას აკეთებდნენ მთელი დღე: ისინი ჩაუსაფრდნენ ფედერალური ბიუროს ეროვნულ შტაბ-ბინას ქალაქის ცენტრში. ჩვენმა დანაყოფმა მისი აფეთქების ბრძანება მიიღო!

პირველი ბრძანება რევოლუციური დანაყოფიდან მოვიდა. აღმოსავლეთის საველე დანაყოფიდან კაცი ვაშინგტონის საველე დანაყოფში გაგზავნეს, რომ ბრიფინგს დასწრებოდა, გადაეხედა დანაყოფების ლიდერებისთვის და აერჩია საუკეთესო ზემოთ ხსენებული დავალების შესასრულებლად.

როგორც ჩანს, რევოლუციურმა დანაყოფმა გადაწყვიტა, რომ პოლიტპოლიციის წინააღმდეგ იერიშზე გადავიდეს, სანამ უფრო მეტ „ლეგალურ“ წევრს დააკავებენ და სანამ კომპიუტერიზებულ საპასპორტო სისტემაზე მუშაობას დაასრულებენ.

გუშინდელი შეხვედრის შემდეგ, ვაშინგტონის საველე დანაყოფმა დავალება ჯორჯს გადასცა.

„დანაყოფი 8“-დანაც იყო ერთი კაცი და გადაწყდა, რომ ისინი დახმარებას გაგვიწვევენ.

უხეზად რომ ვთქვათ, გეგმა შემდეგი იყო: „დანაყოფი 8“-ს უნდა დაეცვა ასაფეთქებლების უზარმაზარი რაოდენობა, საშუალოდ 5-დან 8 ტონამდე. ჩვენი დანაყოფი გაიტაცებდა სატვირთოს, რომელიც კანონიერ მიწოდებებს ასრულებს ფედერალური ბიუროს შტაბ-ბინაში. უნდა შევხვედროდით „დანაყოფ 8“-ს იმ ლოკაციაზე, სადაც ისინი ასაფეთქებლებით დაგველოდებოდნენ და გავცვლიდით ტვირთს. შემდეგ, შევიდოდით ფედერალური ბიუროს ტვირთის მისაღებ ზონაში და იქ ასაფეთქებელ პატრულებს განვათავსებდით.

სანამ „დანაყოფი 8“ ასაფეთქებლების პრობლემას აგვარებდა, ჩვენ დავალების თითოეულ დეტალზე უნდა გვემუშავა, ეს კი ფედერალური ბიუროს ტვირთის მიწოდების განრიგისა და პროცედურების განსაზღვრას გულისხმობდა. დავალების შესასრულებლად ათი დღე მოგვცეს.

ჩემი ვალდებულება უშუალოდ ბომბის მექანიზმის დიზაინისა და კონსტრუქციის შექმნაა.

3 ოქტომბერი, 1991 წელი. ფედერალური ბიუროს პროექტზე მუშაობა დროებით შეწყვიტე, რომ ჩვენი შენობის შემოგარენში რამდენიმე შიდასაოჯახო საქმით დაგკავდე. გუშინ, პერიმეტრის განგაშის სისტემაზე დავასრულე მუშაობა და დღეს, რამდენიმე შავი სამუშაო შევასრულე გვირაბში, საიდანაც გადაუდებელ სიტუაციაში თავი უნდა დავაღწიოთ.

შენობის ორივე გვერდსა და უკანა მხარეს, მოძრაობის დეტექტორები დავმარხე, რომელიც შიდა მხარეს ციმციმასა და განგაშის სიგნალს უკავშირდება, დაახლოებით იგივე სახის, როგორსაც მაღაზიების შესასვლელებში ათავსებენ, რომ მომხმარებლის ვიზიტი დააფიქსირონ. ისინი შედგება ორი ფუტის სიგრძის მეტალის ნაჭრებისგან დრეკად პლასტმასის საფარებში და წყალგაუმტარია. დაფარულია რა ერთი ინჩი მიწით, საკმაოდ შეუმჩნეველია, მაგრამ სიგნალს გამოგვიგზავნის, თუ ვინმე ფეხს დააბიჯებს.

ამ მეთოდის გამოყენება შენობის წინ შეუძლებელია, რადგან თითქმის მთელი ნიადაგი ბეტონსა და ავტომანქანების სადგომს უკავია. ეს გავანალიზე და უარი ვთქვი ულტრაბგერითი დეტექტორის გამოყენებაზე, ამგვარად არჩევანი ღობის ორი ფოლადის ბოძის ორივე მხარეს ფოტოელექტრული სხივის მონტაჟზე შევაჩერე. იმისთვის, რომ სინათლის წყარო და ფოტოელემენტი დამემალა, ბოძის შიდა მხარეს ძალიან პატარა და შეუმჩნეველი ამრეკლავის დამონტაჟება დამჭირდა. რამდენიმე ხვრელის გაბურღვა, დარჩილვა და ყველაფერი ისე იმუშავებს, როგორც საჭიროა.

ქეთრინი ძალიან დამეხმარა, ფრთხილად მიუსადაგა რა ამრეკლავები, სანამ მე ნათურასა და ფოტოელემენტს ვამწკრივებდი. სწორედ მან შემომთავაზა, რომ შენობაში განგაშის სისტემა შემეცვალა, ამგვარად ის არა მხოლოდ მყისიერად გაგვაფრთხილებს მოძრაობის დეტექტორებზე მოულოდნელი ნაბიჯების დაფიქსირების შესახებ ან შეწყვეტს ციმციმს, არამედ ელექტრულ საათსაც აამუშავებს ავტოფარეხში. ამ გზით, ჩვენ გავიგებთ ვინმე იმყოფებოდა თუ არა შემოგარენში, სანამ შენობიდან გასული ვიყავით და თუ იყო, როდის.

მანქანების ბოქსიდან ბინძური, ცარიელი ნავთის ქილების, გაპოხილი ჩვრებისა და სხვა მრავალგვარი ნაგვის წმენდისას, რომელიც ზეთის გამოსაცვლელად და მანქანასთან მუშაობაში გამოიყენებოდა, აღმოვაჩინეთ, რომ ეს ბოქსი წყალსაწრეტიდან პირდაპირ უკავშირდებოდა საკანალიზაციო სისტემას.

გავხსენი რა წყალსაწრეტი, აღმოვაჩინე რომ შესაძლებელია ოთხი ფუტის დიამეტრის ჩაბეტონებული მილით კანალიზაციის სისტემამდე ცოცვით მისვლა. 400 იარდში, მილი სადრენაჟე არხს უკავშირდება.

გზად ათეულობით უფრო პატარა მილია, რომელიც მთავარ კანალიზაციაში ცარიელდება. კანალიზაციის ბეტონიანი ნაწილის ღია ბოლო დაცულია ნახევარი ინჩის ზომის გისოსებით.

დღეს, ხერხი მოვიმარჯვე, კანალიზაციის ბოლოში ჩავძვერი და ყველა ვერა, თუმცა ორი გისოსი გავხერხე. წყალსაწრეტი კვლავ მტკიცედ დარჩა, მაგრამ შესაძლებელი იყო, დიდი ძალისხმევით, საკმარისად გამეღუნა და ჩავმძვრალიყავი. ასეც მოვიქეცი და სწრაფად მიმოვიხედე ირგვლივ. თხრილი საკმაოდ მოზრდილია, უზრუნველყოფს მის

შეუმჩნევლობას უახლოესი ქუჩებიდან. გზატკეცილიდან, ირიბი სტრუქტურის გამო, შეუძლებელია ჩვენი შენობის რომელიმე ნაწილის ან რომელიმე მოპირდაპირე ქუჩის დანახვა. როცა ხელახლა დავბრუნდი საკანალიზაციო სისტემაში, ბუზღუნითა და დამაბულობით გავღუნე გისოსები, რომ უკან გამოვბრუნებულიყავი.

საუბედუროდ, ავტოფარებისა და ავტომალაჩის ყოფილი მფლობელები, როგორც ჩანს, ნარჩენ ზეთს წლების განმავლობაში საკანალიზაციო მილში ასხამდნენ, რადგან მილების ფსკერზე, დაახლოებით ოთხი ინჩის სისქის შავი ტალახია დაგროვილი. როდესაც კვლავ ავტოფარებში ამოვცოცდი, თავიდან ბოლომდე ტალახში ვიყავი გასვრილი.

ჰენრი და ჯორჯი, ორივე გასულები იყვნენ, ქეთრინმა გამაშიშვლა და შლანგის გამოყენებით ჩამომრეცხა ტალახი, სანამ შხაპის მისაღებად ზედა სართულზე ასვლის ნებას დამრთავდა.

განმიცხადა, რომ ტანსაცმელი და ფეხსაცმელი, რომელსაც ვატარებდი სრულიად გამოუსადეგარი იყო და გადააგდო.

ყოველ ჯერზე, როდესაც ყინულივით ცივ შხაპს ვიღებ, მწარედ ვნანობ, რომ მე და ჰენრიმ ჩვენს კუსტარულ სააბაზანოში ცხელი წყლის გაყვანას დრო ვერ დავუთმეთ.

6 ოქტომბერი. დღეს ბომბის ფეთქებად მექანიზმზე დავასრულე მუშაობა, ბომბის, რომელიც ფედერალური ბიუროს შტაბ-ბინის წინააღმდეგ უნდა გამოვიყენოთ. უშუალოდ გამაქტიურებელი საკმაოდ მარტივი მექანიზმია, მაგრამ გამაძლიერებლებს გუშინდელ დღემდე ველოდებოდი, რადგან ზუსტად არ ვიცოდი, რა სახის ასაფეთქებელს გამოვიყენებდით.

„დანაყოფი 8“-ში საწყობის გაძარცვა დაგეგმეს იქ, სადაც ვაშინგტონის მეტროს სისტემა ოდნავ ფართოვდება, მხოლოდ გუშინ საღამოს გაუმართლათ - თუმცა ეს ბევრს არაფერს ნიშნავს. მათ სულ რაღაც ორი ყუთი ფეთქებადი ჟელატინის მოპარვა მოახერხეს, რომელთაგან ერთი სავსეც კი არ იყო. ჯამში, 45 კილოზე ნაკლები.

მაგრამ, ამან ჩემი პრობლემა ნაწილობრივ მაინც გადაჭრა. ფეთქებადი ჟელატინი საკმაოდ მგრძობიარეა, რომ ჩემ მიერ კუსტარულად დამზადებულ ტყვიის აზიდის დეტონატორებთან შევიდეს კონტაქტში, 45 კილოგრამი კი საკმარისზე მეტია მთავარი ნაწილის ასაფეთქებლად, იმ შემთხვევაში თუ „დანაყოფი 8“ იპოვის უფრო დიდი რაოდენობის ასაფეთქებელს, არ აქვს მნიშვნელობა რა სახის იქნება იგი. დაახლოებით 2 კილოგრამი ფეთქებადი ჟელატინი ცარიელ ქილებში მოვათავსე, ბატარიისა და დროის მექანიზმი ქილის თავზე დავამაგრე და პატარა გადამრთველს 20 ფუტის სიგრძის კაბელის ბოლოში გადავაბი. როდესაც სატვირთოს ასაფეთქებლებით დავტვირთავთ, კონსერვი ფეთქებადი ჟელატინის ორი ყუთის უკან მოთავსდება. სატვირთოს მისაბმელსა და კაბინაში ხვრელების გაკეთება მოგვიწევს, რომ კაბელი და გადამრთველი კაბინიდან ვმართოთ.

ან ჯორჯი, ან ჰენრი - ალბათ უფრო ჰენრი - შეიყვანს მანქანას ფედერალური ბიუროს შენობის ტვირთის მისაღებ ტერიტორიაზე. როდესაც კაბინიდან გამოვა, ჩამრთველს აამუშავებს და დროის ათვლაც დაიწყება. ათი წუთის შემდეგ, ასაფეთქებლები მოქმედებას

დაიწყებენ. თუ გაგვიმართლებს, ფედერალური ბიუროს შტაბ-ბინასა და მთავრობის 3 მილიარდიან შიდა საპასპორტო სისტემას ბოლოს მოვუღებთ.

ექვსი თუ შვიდი წლის წინ, როცა სისტემიდან „საცდელი ბუშტების“ გაშვება დაიწყო, რომ ენახათ საზოგადოების რეაქცია ახალი საპასპორტო სისტემის შესახებ, თქვეს, რომ მთავარი მიზანი არალეგალების აღმოჩენა და მათი დეპორტირება იქნებოდა. მიუხედავად იმისა, რომ ზოგი მოქალაქე დროულად და სამართლიანად დაექვდა მთლიან სქემაზე, უმეტესობამ გადაყლაპა მთავრობის ახსნა-განმარტება საპასპორტი სისტემის საჭიროების შესახებ. ამგვარად, პროფკავშირის წევრებმა, რომელთაც არალეგალები დაინახეს როგორც მუქარა, მაღალი უმუშევრობის პერიოდში, ჩათვალეს, რომ მშვენიერი იდეა იყო. ლიბერალები კი კონტრასტულად ეწინააღმდეგებოდნენ ამ „რასისტულ“ დამოკიდებულებას, რადგან არალეგალების თითქმის აბსოლუტური უმრავლესობა არ იყო თეთრკანიანი.

მოგვიანებით, როცა მთავრობამ ავტომატური მოქალაქეობა მიანიჭა ყველას, ვინც შეძლო მექსიკის კედლიდან გადმოპარვა და ორი წლით ქვეყანაში დარჩენა, ლიბერალური ოპოზიციაც აორთქლდა, გარდა თავგამოდებული ლიბერტარიანელებისა, რომლებიც მოვლენებს ჯერ კიდევ ეჭვის თვალთ უყურებდნენ.

საერთო ჯამში, მთავრობისთვის სასაცილოდ მარტივი გახდა ამერიკელი ხალხის მოტყუება და მისით მანიპულირება, გულუბრყვილო კონსერვატორებისა და დამპალი, ფსევდოგანვითარებული ლიბერალების ჩათვლით. ლიბერტარიანელებიც კი, რომელთაც არსებითად მტრული დამოკიდებულება გააჩნდათ სისტემისადმი, დაშინდებიან, როცა დიდი ძმა გამოაცხადებს, რომ ახალი საპასპორტო სისტემა საჭიროა „რასისტების“- კერძოდ კი, ჩვენ მოსაგნებად და აღმოსაფხვრელად. სასწორზე რომ მხოლოდ ამერიკელების თავისუფლება იდოს, ორგანიზაციის არსებობა ძლივს იქნებოდა გამართლებული. ამერიკელებმა დაკარგეს თავისუფლების შეგრძნება. მონობა ერთადერთი მართებული მდგომარეობაა ხალხისთვის, რომელიც ჩამოყალიბდა როგორც უძლური, ეგოისტი, დაუდევარი, გულუბრყვილო და ცხვირჩამოშვებული ბრბო. სინამდვილეში, მონები ვართ.

ჩვენ ნება მივეცით ბოროტებას, უცხოტომელ უმცირესობას ჩვენი გონებისა და სულისთვის ბორკილები დაედო. ეს სულიერი ბორკილები მეტად რეალური მონობის ნიშანია, ვიდრე რკინის ჯაჭვები, რომელიც, როგორც ჩანს, ჯერ კიდევ გასავლელი გვაქვს.

რატომ არ ავჯანყდით 35 წლის წინ, როდესაც ჩვენი სკოლები წაგვართვეს და მათი რასობრივად შერეულ ჯუნგლებად გადაქცევა დაიწყო? რატომ არ მოვისროლეთ თითოეული მათგანი ქვეყნიდან 50 წლის წინ, იმის მაგივრად, რომ მიგვეცა მათთვის ნება, გამოვეყენებინეთ როგორც ზარბაზნები ევროპის დასაპყრობად ბრძოლაში?

უფრო მეტიც, რატომ არ აღვსდექით 3 წლის წინ, როდესაც მათ ჩვენი იარაღების კონფისკაცია მოახდინეს? რატომ არ გავცეცხლდით სამართლიანად, დავიჭირეთ ეს თავხედი უცხოტომელები ქუჩებში და რატომ არ გამოვჭერით სათითაოდ კისერი? რატომ არ შევწვით ისინი კოცონზე ამერიკის ყოველი ქუჩის კუთხეში? რატომ არ მოვუღეთ ბოლო ამ საზიზღარ, უსასრულოდ აუტანელ კლანს, აღმოსავლეთის კანალიზაციებიდან მოსულ ჭირს, იმის მაგივრად რომ მორჩილად მიგვეცა ჩვენი განიარაღების ნება?

პასუხი მარტივია. ჩვენ ავჯანყდებოდით, რომ ყველაფერი, რაც ბოლო 50 წლის მანძილზე გვტანჯავდა, ერთდროულად დამტყდარიყო ჩვენს თავს. მაგრამ ამ დამაბრმავებელ ბორკილებს, რომელსაც თანდათან, შეუმჩნევლად, ნაბიჯ-ნაბიჯ გვადებენ, გაუაზრებლად დავემორჩილეთ. ახალი ჯაჭვის სათითაოდ, აუჩქარებლად დადება ჩვენთვის არასოდეს იყო საკმარისი, რომ აურზაური აგვეტეხა. მოთმენა და ცხოვრების გაგრძელება უფრო მარტივი და უსაფრთხო გვეჩვენებოდა. და რაც უფრო შორს შევტოპავდით, მით უფრო გვიადვილდებოდა კიდევ ერთი ნაბიჯის გადადგმა.

ერთი რამ, რისი გადაწყვეტაც ისტორიკოსს მოუწევს- თუ რა თქმა უნდა, ვინმე გადარჩება ჩვენი რასიდან, რომ ჩვენი ეპოქის ისტორია დაწეროს - ეს არის მნიშვნელობა იმ მიზანმიმართულობისა, რომელიც წარმოგვაჩენს თავისუფალი ადამიანების საზოგადოებად ამ პირუტყვთა ჯოგში.

იმისთვის, რაც ჩვენს თავს მიზანმიმართულად ხდება, უნდა დავადანაშაულოთ თუ არა მზაკვრული პროპაგანდა, რომელიც მასმედიის, სკოლების, ეკლესიებისა და მთავრობის მხრიდან ხირციელდება? ან იქნებ ბრალი უნდა დავდოთ იმ გარდაუვალ დაცემას, რომელიც დასავლურმა საზოგადოებამ გამხრწნელი ცხოვრების წესის გამო განიცადა?

როგორც ჩანს, ეს ორი რამ ერთმანეთში გადახლართულია და რთული იქნება კონკრეტულად რომელიმე ერთს დავადოთ ხელი. მასიურმა იდეოლოგიურმა დამუშავებამ კიდევ უფრო მისაღები გახადა ჩვენი დაკნინება, ამ უკანასკნელმა კი წაგვართვა ძალა, რომ მიმდინარე პროცესებისთვის მტკიცე წინააღმდეგობა გაგვეწია.

ნებისმიერ შემთხვევაში, ჩვენ მეტისმეტად ახლოს ვიდექით ხეებთან, რომ ტყე დაგვენახა.

მაგრამ ერთი რამ, რაც ნათელია არის ის, რომ ჩვენი თავისუფლების გარდა, კიდევ ბევრი რამ დევს სასწორზე. თუ ორგანიზაცია ამ დავალებას ჩააფლავებს, ყველაფერი დაიკარგება - ჩვენი ისტორია, ჩვენი მემკვიდრეობა, ყოველი წვეთი სისხლი და თავგანწირვა, რომლისკენაც ათასობით წლის განმავლობაში ვისწრაფვოდით. მტერი, რომელსაც ვებრძვით მიზნად ისახავს ჩვენი არსებობის რასობრივი ბაზისის განადგურებას.

არანაირ შენდობას ჩვენი მარცხისა არ ექნება მნიშვნელობა, რადგან არავინ მოისმენს მას, ნაყარი მულატი ზომბების გულგრილი ხროვის გარდა. არ დარჩება თეთრი ადამიანი, რომ დაგვიმახსოვროს, ან დაგვადანაშაულოს ჩვენი სისუსტისთვის, ან კიდევ მოგვიტევოს უგუნურება.

თუ დავმარცხდებით, ღმერთის დიად ექსპერიმენტს ბოლო მოელება, პლანეტაზე მზე კვლავ ჩაესვენება და ისეთივე უკაცრიელი გახდება, როგორც მილიონობით წლის წინ იყო.

11 ოქტომბერი. დღეს ის დღეა! მიუხედავად „დანაყოფი 8“-ის მარცხისა ეპოვათ საკმარისი რაოდენობის ასაფეთქებელი, ჩვენ მაინც ვაგრძელებთ ოპერაციას. საბოლოო გადაწყვეტილება „დანაყოფი 8“-ის შტაბ-ბინაში, შუადღის შეკრებაზე მივიღეთ. ჰენრი და მე იქ ვიყავით, ისევე როგორც რევოლუციური დანაყოფის შტაბის ოფიცერი, გადაუდებელი საჭიროების შემთხვევაში და ვისი დახმარებითაც ორგანიზაციის ხელმძღვანელობა მიმდინარე ოპერაციას აკვირდებოდა.

როგორც წესი, რევოლუციური დანაყოფის კადრები არ ერევიან სხვა დანაყოფების მოქმედებებში ოპერაციულ დონეზე. ჩვენ მხოლოდ ვიღებთ ბრძანებებს ოპერაციების შესახებ, ვატყობინებთ ვაშინგტონის საველე დანაყოფს აღმოსავლეთის დანაყოფის წარმომადგენლებთან ერთად, რომლებიც ძირითადად ისეთ კონფერენციებში იღებენ მონაწილეობას, სადაც განსაკუთრებული მნიშვნელობის საკითხები უნდა გადაწყდეს.

აქამდე, მხოლოდ ორჯერ დავესწარი შეხვედრას რევოლუციური დანაყოფის წარმომადგენლებთან ერთად და ორივე შემთხვევაში ფუნდამენტურ გადაწყვეტილებებზე ვმუშაობდით, რომელიც ორგანიზაციის საკომუნიკაციო სისტემას ეხებოდა და რომელზე ზრუნვაც ჩემი მოვალეობა იყო. ეს რა თქმა უნდა, იქამდე იყო, სანამ „იატაკვემა“ ფორმატზე გადავიდოდით.

მაიორ უილიამსის (ვფიქრობ, ფსევდონიმია) დასწრებამ ჩვენს შუადღის კრებაზე ძლიერი შთაბეჭდილება მოახდინა თითოეულ ჩვენგანზე. მე დასწრება იმიტომ მთხოვეს, რომ ბომბის სწორ მუშაობაზე ვარ პასუხისმგებელი. ჰენრი იქ იყო, რადგან მას ბომბის დანიშნულების ადგილზე მიტანა ევალებოდა. შეკრების მიზეზი იყო „დანაყოფი 8“-ის წარუმატებლობა, მოეპოვებინა მინიმალური რაოდენობა ასაფეთქებლებისა, რომელიც მე და ედ სანდერსმა ვიანგარიშეთ და რომელიც სამუშაოს სრულყოფილად შესასრულებლად გვჭირდებოდა.

ედი „დანაყოფი 8“-ის არტილერიის ექსპერტი და ასევე საინტერესოა, რომ ფედერალური ბიუროს ყოფილი სპეციალური აგენტი, ვისთვისაც კარგად ნაცნობია შტაბ-ბინის სტრუქტურა და განლაგება. ჩვენ მაქსიმალური სიფრთხილით ვიანგარიშეთ, რომ მინიმუმ 5 ტონა ფეთქებადი ტროტილი ან მისი ექვივალენტი ასაფეთქებელი გვჭირდებოდა, რათა შენობის ფუნდამენტური ნაწილი და სარდაფში არსებული ახალი კომპიუტერული ცენტრი გაგვენადგურებინა. დაზღვეულები რომ ვყოფილიყავით, 9 ტონა მოვითხოვეთ. ამის ნაცვლად, ახლა 5 ტონაზე ნაკლები გვაქვს, უმეტესობა ამონიუმის ნიტრატის სასუქია, რომელიც, ჩვენს შემთხვევაში, ნაკლებად ეფექტურია, ვიდრე ფეთქებადი ტროტილი.

ორი ყუთი ფეთქებადი ქელატინის გარდა, „დანაყოფი 8“ პასუხისმგებელი იყო მეტროს სხვა სამშენებლო ფარდულიდან კიდევ 180 კილოგრამი დინამიტი მოეპარა. ჩვენ იმედი დავკარგეთ, რომ საჭირო რაოდენობის ასაფეთქებლების თავმოყრას შევძლებდით.

მიუხედავად იმისა, რომ მეტროში ყოველდღიურად დიდი რაოდენობის ასაფეთქებლებს იყენებენ, ისინი პატარა შეკვრებად არის გადანაწილებული და მასზე წვდომა საკმაოდ რთულია. „დანაყოფი 8“-ის ორი წევრი შემთხვევით გადაურჩა დაზიანებას, როდესაც დინამიტი მოიპარეს.

გასულ ხუთშაბათს, ღამით, როდესაც დავალების დედლაინი ახლოვდებოდა, „დანაყოფი 8“-დან სამი კაცი თავს დაესხა ფერმის საწყობს, ფრედერიკსბურგთან ახლოს, ჩვენგან 50 მილით სამხრეთით. მათ ვერ იპოვეს მსგავსი ასაფეთქებლები, მაგრამ აღმოაჩინეს გარკვეული რაოდენობის ამონიუმის ნიტრატი, 44-45 კილოგრამიანი გალონი.

იგი ზეთთან შერეული და მტკიცედ შეკრული, ეფექტური ფეთქებადი საშუალებაა, რომელიც მარტივად აყენებს ქვისა და ტალახის კორიანტელს. მაგრამ ჩვენი საწყისი გეგმა არსებითად დამოკიდებული იყო ბომბის შეუზღუდავ შესაძლებლობებზე და მას უნდა შესძლებოდა

ბეტონის მტკიცე შენობის ორი სართულის ჩამონგრევა, წარმოქმნიდა რა უზარმაზარ აფეთქების ტალღას და მიწასთან გაასწორებდა მტკიცედ კონსტრუქტირებულ ფასადს.

საბოლოოდ, ორი დღის წინ, „დანაყოფი 8“-მ შეძლო იმის გაკეთება, რაც თავიდანვე უნდა გაეკეთებინა. დანაყოფის იგივე სამი წევრი, რომელთაც ამონიუმის ნიტრატი მოიპარეს, სატვირთო მანქანით თავს დაესხა მერილენდის სამხედრო არსენალს.

ვენდობი ედ სანდერსის სიტყვებს, რომ შიგნით „ლეგალური“ წევრი გვყავს, რომელიც დაგვეხმარება.

მაგრამ, ისევე როგორც დღევანდელ შუადღეს, მათი მხრიდან სიტყვა არ დამრულა და რევოლუციურ დანაყოფსაც აღარ სურს მეტის ლოდინი. რეალური სურათის დადებითი და უარყოფითი მხარეები ამ მომენტისთვის ასეთია:

სისტემა დიდ ზიანს გვაყენებს ჩვენი „ლეგალური“ წევრების დაკავებით, იწყებს რა იმ ნაწილით, რომელთაც დიდი წვლილი მიუძღვით ორგანიზაციის ფინანსებში. თუ „ლეგალები“ ჩვენს დაფინანსებას ვეღარ შეძლებენ, „იატაკქვეშა“ ძალები იძულებულნი იქნებიან სისტემატურ მარცვაზე გადავიდნენ, რომ საკუთარი თავები უზრუნველყონ.

მაშასადამე, რევოლუციური დანაყოფი სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვნად თვლის სისტემაზე გადაუდებელ თავდასხმას, რომელიც არა მხოლოდ ხელს შეუშლის ფედერალური ბიუროს მხრიდან ჩვენი „ლეგალების“ დაკავებას, დროებით მაინც, არამედ გამოაღვიძებს უმაღლეს მორალურ ღირებულებებს მთავრობის შერცხვენიტ და მათ წინააღმდეგ საკუთარი ძალისხმევის დემონსტრირებით. უილიამსის ნათქვამიდან გამომდინარე, ვასკვნი, რომ ეს ორი მიზანი ამ მომენტისთვის უფრო პრიორიტეტულია, ვიდრე კომპიუტერული ბანკის მწყობრიდან გამოყვანის ფუნდამენტური გეგმა.

ამას გარდა, თუ სისტემაზე ისეთ შეტევას მივიტანთ, რომელიც მის პოლიტპოლიციას რეალურ ზიანს არ მიაყენებს, ჩვენ არა მხოლოდ ვერ მივაღწევთ ჩვენს მიზნებს, არამედ მტრებს გავუმხელთ ჩვენი ბრძოლის ტაქტიკასა და დანიშნულებას. ასევე, მეტად გაგვიჭირდება შემდეგ ჯერზე კომპიუტერული სისტემის განადგურება. ეს იყო ჰენრის შეხედულება. მას აქვს შესანიშნავი ნიჭი შეინარჩუნოს სიმშვიდე და კონცენტრირდეს მომავლის მიზნებზე, გაუთვალისწინებელი სირთულეების მიუხედავად. მაგრამ ის ასევე კარგი მეომარია და მზად არის გეგმისამებრ იმოქმედოს, მიუხედავად განცდისა, რომ ჯობს მოვიცადოთ, სანამ დარწმუნებულები არ ვიქნებით, რომ ამის გაკეთებას შევძლებთ.

მჯერა, რომ რევოლუციური დანაყოფის წევრებს ასევე ესმით ნაადრევი მოქმედების საფრთხეები. მაგრამ, ისიც მესმის, რომ მათ უწევთ ისეთი ფაქტორების გათვალისწინება, რომელიც ჩვენ არ შეგვიძლია გავითვალისწინოთ. უილიამსი სავსებით დარწმუნებულია, რომ აუცილებელია ფედერალური ბიუროს კბილანებში ქანჩი მოვათავსოთ, სხვა შემთხვევაში, ისინი გზის სატკეპნივით გაგვაბრტყელებენ! ამგვარად, ჩვენი დისკუსია ძირითადად ერთი შეკითხვის გარშემო კონცენტრირდა - რამდენად მძიმე ზიანის მიყენებას შევძლებთ არსებული ასაფეთქებლების რაოდენობით?

თუ საწყისი გეგმის მიხედვით ვიმსჯელებთ, სატვირთო მანქანით უნდა შევსულიყავით ფედერალური ბიუროს მთავარ სატვირთო შესასვლელში და აფეთქება სისრულეში მოგვეყვანა უზარმაზარ, ცენტრალურ ეზოში, რომელიც ღია ცის ქვეშ, ყველა მხრიდან ქვის კედლებით არის შემოფარგლული. მე და ედი შევთანხმდით, რომ არსებული ასაფეთქებლებით არსებულ პირობებში, ჩვენ ვერ შევძლებდით შენობისთვის სერიოზული სტრუქტურული ზიანის მიყენებას.

ჩვენ შეგვიძლია ეზოს ღია ფანჯრებში ცეცხლი მოვდოთ ოფიცრებს, მაგრამ არ ვართ დარწმუნებულები, რომ შენობის შიდა ფასადისა და სარდაფის განადგურებას შევძლებთ, სადაც კომპიუტერები ინახება. მართალია, ასობით ადამიანი მოკვდება, მაგრამ მანქანა მუშაობას მაინც გააგრძელებს.

სანდერსი თავისი დანაყოფისთვის დამატებით ორ დღეს ითხოვდა, რაც საშუალებას მისცემდა მათ მეტი ასაფეთქებელი მოეპარათ, მაგრამ ეს თხოვნა ეჭვქვეშ დააყენა გასული 12 დღის წარუმატებლობამ. როცა ათასობით „ლეგალურ“ წევრს იჭერენ ყოველდღე, ჩვენ აღარ გვაქვს თუნდაც ორი დამატებითი დღე, ამბობდა უილიამსი, სანამ დაზუსტებით არ გვეცოდინება, რომ ეს ორი დღე იქნება პროდუქტიული და მოგვიტანს იმას, რაც რეალურად გვჭირდება.

საბოლოოდ გადავწყვიტეთ, რომ ბომბის მოთავსება სარდაფში გვეცადა. ამ უკანასკნელს ასევე ჰქონდა სატვირთო შესასვლელი მეათე ქუჩაზე, ძირითადი შესასვლელის გვერდით. თუ ბომბს ეზოს სიღრმეში, სარდაფში ავაფეთქებთ, შემოსაზღვრული ტერიტორია მას საგრძნობლად ეფექტურს გახდის. იგი სრულად ჩამოშლის სარდაფის კედლებს და ნანგრევებში ჩამარხავს კომპიუტერულ სისტემას. ამას გარდა, ის მთლიანად თუ არა, ძირითადად მაინც განადგურებს საკომუნიკაციო და სამხედრო აღჭურვილობას, რადგანაც ეს უკანასკნელიც სარდაფში ინახება. უცნობია, ბომბი მიაყენებს თუ არა საკმაო დაზიანებას შენობის სტრუქტურას, რომ ის გარკვეული დროით სამუშაოდ უვარგისი გახადოს. შენობის დეტალური ნახაზისა და არქიტექტორების ან ინჟინრების გუნდის გარეშე, ჩვენ უბრალოდ ვერ ვუპასუხებთ ამ შეკითხვას.

არახელსაყრელი მდგომარეობა სარდაფში შესვლის პროცესში იჩენს თავს. სატვირთო მიწოდება იქ იშვიათად ხორციელდება და შესასვლელიც უმეტესწილად დაკეტილია. ჰენრი აპირებს, საჭიროების შემთხვევაში, შესასვლელ კარს გადაუაროს.

დაე, მოსახდენი მოხდეს. ხვალ საღამოს ბევრად მეტი გვეცოდინება, ვიდრე დღეს ვიცით.

13 ოქტომბერი, 1991 წელი. გუშინ, 9:15-ზე ფედერალური ბიუროს შენობაში ჩვენი ბომბი აფეთქდა. ნერვიულობა ბომბის მცირე ზომის გამო, უსაფუძვლო აღმოჩნდა, ზიანი უზარმაზარია. ჩვენ, რასაკვირველია, ნანგრევებად ვაქციეთ ფედერალური ბიუროს შტაბ-ბინის მნიშვნელოვანი ნაწილი, გავხადეთ ის უვარგისი, როგორც მინიმუმ რამდენიმე კვირის განმავლობაში და როგორც ჩანს, ახალი კომპიუტერული სისტემის განადგურების გეგმაც სისრულეში მოვიყვანეთ.

ჩემი ყოველდღიური მუშაობა გუშინ დილით, 5 საათზე უფრო ადრე დაიწყო, როდესაც ედ სანდერსს „დანაყოფ 8“-ის ავტოფარეხში, საწვავი ზეთის ამონიუმნიტრატის სასუქთან შერევაში ვეხმარებოდი. სახრახნისით სათითაოდ გავხვრიტეთ ტომრების ბოლოები, რომ ძაბრი ჩატეულიყო. სანამ მე ტომრები და ძაბრი მეჭირა, ედი ბოცაში საწვავის ზეთს ასხამდა.

შემდეგ ნახვრეტებს წებოვანი ლენტი გადავაკარით, მე კი ტომარა ამოვაპირქვავე, რომ შიგთავსი შემერია, სანამ ედი ბოცას ზეთის ღუმელიდან ავსებდა. დაახლოებით სამი საათი დაგჭირდა 44 ტომარა ამოგვევსო, სამუშაომ კი მართლაც გამომფიტა.

ამავდროულად, ჰენრი და ჯორჯი მანქანის მოსაპარად იყვნენ გასულები. მხოლოდ ორნახევარი ტონის ასაფეთქებლისთვის სატვირთო მანქანა ნამდვილად არ გვჭირდებოდა, ამიტომ გადავწყვიტეთ, რომ სადისტრიბუციო ფურგონი ჩაგვევდო ხელში, რომელიც ოფისების მომმარაგებელ ფირმას ეკუთვნოდა. ისინი მანქანით გაყვნენ არჩეულ ფურგონს, სანამ ეს უკანასკნელი ტვირთის გადასაცემად არ შეჩერდა. როდესაც ზანგმა მძღოლმა ფურგონის საბარგული გახსნა და შიგნით შევიდა, ჰენრი მას უკან შეყვა და სწრაფად და უხმაუროდ გამოჭრა კისერი.

ჯორჯი მანქანას მიჰყვებოდა, სანამ ჰენრი მას ავტოფარეხამდე მიიყვანდა. სწორედ მაშინ დაბრუნდნენ, როცა მე და ჯორჯი მუშაობას ვამთავრებდით. დარწმუნებულები არიან, რომ ირგვლივ ისინი არავის შეუმჩნევია.

დამატებით ნახევარი საათი დაგჭირდა, რომ ნახევარი ტონა მიმეოგრაფით დამზადებული ქაღალდები და სხვადასხვა საოფისე ნივთები დაგვეცალა, შემდეგ კი ჩვენი დინამიტის ყუთები და სასუქის ტომრები საბარგულში ფრთხილად მოგვეთავსებინა. საბოლოოდ, მავთული, ხვრელების დახმარებით, საბარგულიდან მძღოლის კაბინამდე გამოვატარე, რომ დეტონატორი კაბინიდან მემართა. მძღოლის გვამი საბარგულში დავტოვეთ.

ჯორჯი და მე ფედერალური ბიუროს შენობას მივადექით, ჰენრი კი ფურგონში იცდიდა. ჩვენ გვინდოდა მეთე ქუჩაზე, სატვირთო შესასვლელთან გაგვეჩერებინა და დავლოდებოდით, სარდაფის კარი სხვა სატვირთოსთვის როდის გაიღებოდა, იმავდროულად, ორი კვარტლის მოშორებით, ჰენრი „ჩვენი“ ფურგონით გველოდებოდა. შესაფერისი დროის მოსვლისთანავე, რაციით გადავცემდით სიგნალს.

როდესაც შენობას მივადექით, ვნახეთ, რომ სარდაფის შესასვლელი რატომღაც ღია იყო, თანაც ირგვლივ პერიმეტრში არავინ ჩანდა. ჰენრის მაშინვე მივეცით სიგნალი და კიდევ შვიდი თუ რვა კვარტლით მოვშორდით იქაურობას, სანამ მანქანის გასაჩერებლად კარგი

ადგილი არ ვიპოვეთ. მალევე, კვლავ უკან დავიწყეთ აუჩქარებელი მოძრაობა, თან საათს არ ვაშორებდით თვალებს.

ჯერ კიდევ ორი კვარტლის მოშორებით ვიყავით, როცა ვიგრძენით, რომ ფეხქვეშ მიწა შეზანზარდა. რამდენიმე წამში გამაყრუებელმა აფეთქების ხმამ მოგვიცვა, რომელსაც უშველებელი ღრიალი და ნგრევის ხმა მოყვა და რომელსაც გრანდიოზულობა ირგვლივ მინების მსხვრევის ხმამ შემატა.

ჩვენს უკან მდებარე მაღაზიის მინა, ისევე, როგორც კიდევ ათობით სხვა, მთელი ქუჩის სიგრძეზე, ნამსხვრევებად იქცა. მინის ნამსხვრევების მოკაშკაშე, სასიკვდილო წვიმა რამდენიმე წამის განმავლობაში გრძელდებოდა უახლოესი შენობებიდან და მაღალი სართულებიდან, პარალელურად, შავი კვამლის სვეტი, ჩვენს თავს ზემოთ, ცისკენ მიიწევდა.

დარჩენილი ორი კვარტალიც გავიარეთ და პირველი შეხედვით აღვშფოთდით, რომ მთელი ფედერალური ბიუროს შენობა ხელშეუხებელი ჩანდა, გარდა ფანჯრებისა, რა თქმა უნდა. რამდენიმე წუთში, მეათე ქუჩაზე სარდაფის სატვირთო შესასვლელს მივადექით. სარდაფის ასასვლელი სქელ, გამგუდავ კვამლში იყო გახვეული. ეჭვგარეშე იყო, რომ იქ შესვლა უნდა გვეცადა.

უამრავი ადამიანი ირეოდა ცენტრალური ეზოს სატვირთო შესასვლელში. ზოგი შიგნით შედიოდა, ზოგი კი გარეთ გამოდიოდა. ბევრს ჭრილობებიდან უხვად სდიოდა სისხლი, ყველა შოკირებული იყო და ეტყობოდათ, რომ ჯერ კიდევ ვერ დაეჯერებინათ, რა ხდებოდა. ჯორჯმა და მე ღრმად ჩავისუნთქეთ და შესასვლელისკენ გავემართეთ. არავის უცდია ჩვენი შეჩერება, მეტიც, ზედაც არ შემოუხედავთ.

ეზო სრულიად გაპარტახებული იყო. შენობის ის მხარე, რომელიც პენსილვანიის გამზირს უკავშირდებოდა ჩვენს თვალწინ ჩამოინგრა - ნაწილი შენობის ეზოს ცენტრში და ნაწილიც პენსილვანიის გამზირზე.

ეზოს ტროტუარზე, ქვის ნანგრევების მიღმა უზარმაზარი ნაპრალი გაჩენილიყო. შავი კვამლის მასა სწორედ ამ ხვრელიდან ამოდიოდა.

ამობრუნებული ავტომანქანები და სატვირთოები, განადგურებული საოფისე ავეჯი და ქვის ნანგრევები ირგვლივ მიმოფანტულიყო, დაუჯერებლად დიდი რაოდენობის მსხვერპლთა გვამებთან ერთად.

ყველაფერი გახვეული იყო შავ კვამლში, რომელიც თვალებსა და ფილტვებს გვწვავდა და რომელმაც, ნელ-ნელა, დღის შუქი ღამის წყვდიადით ჩაანაცვლა.

რათა კარგად შეგვეფასებინა რამდენად დიდი ზიანი მივაყენეთ შტაბ-ბინას, ეზოს კიდევ უფრო მივუახლოვდით. მოგვიწია წელამდე საბუთების ზღვაში გაგვეცურა, რომელიც უზარმაზარი კარადებიდან ცვიოდა, ალბათ ათასობით იქნებოდა. როგორც ჩანს, ჩამონგრეული ნაწილის ზედა სართულიდან ერთიანად ეზოში მოგროვდა.

20 ფუტის სიმაღლის კარადების ნანგრევებმა და 100 ფუტის სიმაღლის მიმოფანტულმა შიგთავსმა მიწა სრულიად დაფარა.

მლივს, შიშისა და ეიფორიისგან გავთავისუფლდით. რამდენიმე ნაბიჯში ჰენრის მოვკარით თვალი, ნანგრევებიდან ცდილობდა ამოდრომას. ჩვენ ორივე გოცეხული ვიყავით მისი ხილვით, რადგანაც მას იმავე წუთს უნდა დაეტოვებინა შენობა, როგორც კი ფურგონს დააყენებდა და შეხვედრის ადგილას დაგვლოდებოდა, სადაც მე და ჰენრი მანქანით ავიყვანდით.

მან სწრაფად აგვიხსნა, რომ სარდაფში ყველაფერმა შეფერხების გარეშე ჩაიარა, ამიტომ გადაწყვიტა ადგილზე დარჩენილიყო, რომ აფეთქება ენახა. როგორც კი შენობაში შევიდა, დეტონატორის წამზომი ჩართო, შესაბამისად, თავს დაიზღვევდა ისეთი სიძნელებისგან, რომელიც აზრის შეცვლას აიძულებდა. თუმცა, სიძნელები არ შეხვედრია. მისთვის წინააღმდეგობა არავის გაუწევია, მხოლოდ მისალმება გაიგონა ზანგი მცველის მხრიდან, როდესაც სარდაფში შევიდა. იქ, პლატფორმაზე, კიდევ ორი სატვირთო იცლებოდა, მაგრამ ჰენრიმ მათ ჩაუარა და ეცადა მანქანა პენსილვანიის გამზირთან რაც შეიძლება ახლოს დაეყენებინა.

ჰენრის მზად ჰქონდა სადისტრიბუციო დოკუმენტები, თუ ვინმე მოსთხოვდა, თუმცა არავის უკითხავს. უპრობლემოდ ჩაუარა დაუდევარ ზანგ დაცვას, უკანა სვლით მიუახლოვდა ასასვლელს, შემდეგ კი ქუჩას.

ის ერთი კვარტლის მოშორებით, სატელეფონო ჯიხურთან იცდიდა, სანამ აფეთქება განხორციელდებოდა, შემდეგ კი ვაშინგტონ პოსტის ახალი ამბების განყოფილებაში დარეკა, რომ მოკლე შეტყობინება დაეტოვებინა: „სამი კვირის წინ თქვენ და თქვენიანებმა ჩიკაგოში კარლ ჰოჯესი მოკალით. თქვენს პოლიტპოლიციასთან ანგარიში გასწორებულია. მალე, ჩვენ თითოეულ თქვენგანთან და სხვა მოლაღატებთანაც გავასწორებთ ანგარიშს. თეთრმა ამერიკამ უნდა იარსებოს!“

ეს მათ იმდენად გამოიყვანს მწყობრიდან, რომ ვგონებ, ხვალ კარგ ჰედლაინებსა და სტატიებს უნდა ველოდეთ!

ჰენრიმ ფედერალური ბიუროს შენობიდან სწრაფად გამოგვყარა, ნამდვილად დროულად გათვალა. მან რუხი კვამლის ღრუბლებზე მიგვანიშნა, რომლებიც მის მიერ ნანგრევებად ქცეული შენობიდან იწყებდნენ ამოსვლას. სიგარეტის სანთებელა ჯიბეში ჩაიბრუნა და სახეზე წამიერი ღიმილი გამოესახა. ჰენრი ერთკაციანი არმიაა.

როცა წასასვლელად გავბრუნდი, კვნესა გავიგონე. მიწაზე დავიხედე, დაახლოებით 20 წლის გოგონა, ნახევრად რკინის კარში, ნახევრად კი ნარჩენებში გაჭედებულიყო. მისი ლამაზი სახე დასვრილი და დაკაწრული იყო და როგორც ჩანდა, მხოლოდ ნახევრად იყო გონს. კარი გამოვწიე და დავინახე, რომ ფეხი მოეტეხა, ბარძაყზე მიყენებული მძიმე ჭრილობიდან კი სისხლი სდიოდა.

მის კაბას სწრაფად მოვხსენი ქამარი, რომ სისხლდენა შემეჩერებინა. ოდნავ შემსუბუქდა კიდევ, თუმცა არასაკმარისად. შემდეგ მისი კაბის ნაწილი მოვგლიჯე და სახვევად გადავკეციე, რომელიც ჭრილობაზე დავადე, სანამ ჯორჯმა თასმები გაუხსნა და სახვევი მისი დახმარებით გაკვანძა. მაქსიმალური სიფრთხილით, მე და ჯორჯმა ის ხელში ავიყვანეთ, რომ ტროტუარამდე მიგვეყვანა. გოგონამ ხმამაღლა ამოიკვნესა, როცა მოტეხილი ფეხის გამართვა მოუწია.

როგორც ჩანდა, გოგონას სხვა სერიოზული დაზიანებები არ ჰქონდა და მარტივად გადარჩებოდა, განსხვავებით, დანარჩენებისგან. როდესაც დავიხარე, რომ გოგონას სისხლდენა შემეჩერებინა, მხოლოდ მაშინ გავიგე ეზოში ასობით დაშავებულის ყვირილისა და კვნესის ხმა. ოცი ნაბიჯის მოშორებით, ქალი გაშეშებული იწვა, სახე სისხლით ჰქონდა დაფარული და ის შემზარავი, ღრმა ჭრილობა, რომელიც თავის ქალაზე ჰქონდა მიყენებული, ჯერ კიდევ თვალიდან მიდგას, როცა თვალს ვხუჭავ.

უკანასკნელი შეფასების მიხედვით, აფეთქებასა და ნანგრევებში დაახლოებით 700 კაცი დაიღუპა. ამ უკანასკნელში შედის ის 150 კაციც, რომელიც აფეთქების დროს სარდაფში იმყოფებოდა და რომელთა ვინაობა ამოცნობას არ ექვემდებარება.

თუ ტელევიზიას დავუჯერებთ, ნანგრევების გზიდან გადაწმენდას ორ კვირაზე მეტი დასჭირდება, რომ ავტომობილო კვლავ აღსდგეს. გუშინდელი და დღევანდელი სტატიებით თუ ვიმსჯელებთ, დარწმუნებულები ვართ, რომ სარდაფში არსებული ახალი კომპიუტერული სისტემა ან სრულად განადგურდა, ან საშინლად დაზიანდა.

გუშინ და დღეს, მთელი დღის მანძილზე სატელევიზიო რეპორტაჟებს ვუყურებდით, თუ როგორ გამოჰყავდათ სამაშველო რაზმებს გარდაცვლილები და დაზარალებულები შენობიდან. ეს ჩვენთვის მძიმე პასუხისმგებლობაა, რომელსაც უნდა გავუმკლავდეთ, რადგან აფეთქების მსხვერპლთა უმრავლესობა მხოლოდ პაიკები იყვნენ, რომლებსაც ამ ავადმყოფურ ფილოსოფიასთან, ან სისტემის მიზნებთან, რასათა განადგურების შესახებ, არანაირი კავშირი არ ჰქონდათ, ისევე, როგორც ჩვენ.

მაგრამ ვერ შევძლებთ სისტემის განადგურებას ისე, რომ მას ათასობით უდანაშაულო ადამიანი არ შეეწიროს. ეს კიბოა, რომელმაც ჩვენს ხორცში ღრმად გაიდგა ფესვები. ჩვენს მოგვიწევს გავანადგუროთ სისტემა, სანამ ის ჩვენ გავგანადგურებს, წინააღმდეგ შემთხვევაში, მთელი ჩვენი რასა დაიღუპება.

ჩვენ ეს ადრეც გადაგვიტანია და ეჭვი არავის გვეპარება, რომ რაც გავაკეთეთ, სამართლიანი იყო. თუმცა, ჯერ კიდევ რთული სანახავია, როგორ იტანჯება ჩვენი ხალხი ჩვენივე მოქმედებების გამო. ეს იმიტომ, რომ ამერიკა იმდენი წლის განმავლობაში არიდებდა თავს უსასიამოვნო გადაწყვეტილებების მიღებას, რომ იძულებულები გავხდით, ჩვენი მხრიდან მიგვეღო გადაწყვეტილებები, რომლებიც ხშირად ძალზედ სასტიკი იყო.

განა ეს არ არის მთელი პრობლემის გასაღები? ჩვენი ხალხის კორუმპირება ებრაულ-ლიბერალურ-დემოკრატიულ-თანასწორუფლებიანი ჭირის მიერ, რომელიც ასე გვტანჯავს, უფრო აშკარად მჟღავნდება ჩვენს მიზანდასახულობაში, ჩვენს უარყოფით დამოკიდებულებაში, რომ თვალის გადუსწორით მეტად რთულ რეალობას, ვიდრე ყველაფერ სხვაში.

ლიბერალიზმი არსებითად არის ქალური, მორჩილი მსოფლმხედველობა. შეიძლება, ქალურზე მეტად შესაფერისი სიტყვა უსუსური იყოს. ეს არის იმ კაცის მსოფლმხედველობა, რომელსაც აღარ შერჩა მორალური სიმტკიცე, სულიერი ძლიერება, რომ კვლავ ფეხზე დადგეს და ერთი-ერთზე შეებრძოლოს ცხოვრებას, რომელიც ვერ ეგუება იმ რეალობას, რომ მსოფლიო არ არის უზარმაზარი, ლურჯი და ვარდისფერი საბავშვო ოთახი, სადაც ცხვრები და ლომები ერთად ბალახობენ და სადაც ყველა ბედნიერად ცხოვრობს.

სულიერად ჯანსაღ მამაკაცს ჩვენი რასისა, არც კი ენდომება, რომ მსოფლიო ოდესმე ასეთი გახდეს. ეს არის უცხო, ძირითადად აღმოსავლური ცხოვრების სტილი, მონური მსოფლმხედველობის კაცი, ნაცვლად დასავლელი, თავისუფალი კაცისა.

მაგრამ, ამან ჩვენი საზოგადოება გაჟღინთა. ისინიც კი, ვინც შეგნებულად არ იღებდნენ ლიბერალურ დოქტრინას, კორუმპირებულნი გახდნენ. ყოველ ათწლეულში რასობრივი პრობლემა ამერიკაში უფრო და უფრო უარესდება. მაგრამ უმრავლესობამ, რომელსაც გამოსავლის პოვნა სურდა, რომელსაც თეთრი ამერიკის შენარჩუნება სურდა, ვერ შეძლო მოეკრიბა გამბედაობა და თვალი გაესწორებინა ერთადერთი გამოსავლისთვის.

ერთადერთი რამ, რაც ლიბერალებმა და ებრაელებმა შეძლეს იყო გამყინავი ყვირილი „არაადამიანობაზე,“ „უსამართლობაზე,“ „გენოციდზე“ და უმრავლესობა, რომელიც ცდილობდა გამოსავალი ეპოვა, კურდღელივით დაფრთხა და გაიქცა. რადგან არასოდეს უარსებია რასობრივი პრობლემის გადაჭრის გზას, რომელიც ყველასთვის სამართლიანი იქნებოდა და რომელიც ყველას დაყოლიებას შეძლებდა, რომ მდგომარეობა მოუსვენრობისა და უსიამოვნების გარეშე მიეღოთ. ისინი ცდილობდნენ პასუხისმგებლობის თავიდან არიდებას, რადგან იმედოვნებდნენ, რომ ყველაფერი თავისით ჩაივლიდა. ეს უკანასკნელი გამართლდა კიდევაც ებრაელების, იმიგრაციის, დემოგრაფიული აფეთქების, ევგენიკისა და კიდევ ათასობით მსგავსი პრობლემის შემთხვევაში.

დიახ, რეალობის შეუღამაზეზღად დანახვისა და რთულის გადაწყვეტილებების მიღების უუნარობა ლიბერალური სენის მნიშვნელოვანი სიმპტომებია. ყოველთვის ცდილობენ რა უმცირესობის უკმაყოფილება აირიდონ თავიდან, ნელ-ნელა წარმოიშობა უმრავლესობის გარდაუვალი უკმაყოფილება, რომელიც მომავალში მათი მხრიდან პასუხისმგებლობებისგან გაქცევით სრულდება - აი როგორ მუშაობს ლიბერალური ლოგიკა.

მიუხედავად ამისა, ყოველ ჯერზე, როდესაც ტელევიზიის კამერა ნანგრევებში მოხვედრილი საბრალო გოგონას ან თუნდაც ფედერალური ბიუროს აგენტის დასახიჩრებულ გვამზე ფოკუსირდება, მუცელში უსიამოვნო შეგრძნება მეუფლება და სუნთქვა მეკვრის. რაც გამოვიარეთ, იყო საშინელი, საშინელი დავალება.

უკვე ნათელია, რომ კონტროლირებადი მედია ცდილობს საზოგადოებას ჩააგონოს, რომ რასაც ვაკეთებთ, შემზარავია. ისინი მიზანმიმართულად უსვამენ ხაზს ტანჯვას, რომელიც ჩვენ გამოვიწვიეთ და მსხვერპლთა სისხლიან კადრებს ახლობლების ცრემლიან ინტერვიუებს ურთავენ თან. საშინელი, საშინელი დავალება გამოვიარეთ.

ჟურნალისტები სვამენ მსგავსი ტიპის შეკითხვებს: „რა სახის შეუბრალებელ მხეცს შეეძლო თქვენი გოგონასთვის ამის გაკეთება?“ მათ გადაწყვიტეს, რომ ფედერალური ბიუროს შენობის აფეთქება საუკუნის სიმხეცედ წარმოაჩინონ და რასაკვირველია, უპრეცედენტო მასშტაბის. ყველა დაბომბვა, ცეცხლში გახვევა და მკვლელობა, რომელიც მემარცხენეების მხრიდან განხორციელდა, საგრძნობლად უმნიშვნელო გახდა.

რამდენად დიდი განსხვავებაა მედიის დამოკიდებულებას შორის! მახსოვს მარქსისტების მხრიდან განხორციელებული ტერორისტული სერიები 20 წლის წინ, ვიეტნამის ომის დროს, როდესაც მთავრობის შენობების დიდი ნაწილი დაწვეს, ან ააფეთქეს, უამრავი მოწმე კი

მოკლეს, მაგრამ პრესა ამას მუდამ „პროტესტის“ იდეალისტურ გამოხატულებად წარმოაჩენდა.

ასევე ზანგების შეიარაღებული, რევოლუციური ბანდა, რომლებიც საკუთარ თავებს „შავ პანტერებს“ უწოდებდნენ. ყოველ ჯერზე, როდესაც ისინი პოლიციას შეიარაღებულად ესხმოდნენ თავს, პრესა და ტელევიზია ავრცელებდა ცრემლნარევ ინტერვიუებს მოკლულ ბოროტმოქმედთა ოჯახის წევრებთან, მაგრამ არა მოკლული პოლიციელების ქვრივებთან.

ზანგი ქალი, რომელიც კომუნისტურ პარტიაში ირიცხებოდა, მათ სასამართლოზე შეიარაღებულ თავდასხმაში დაეხმარა და მოამარაგა იარაღებით, რომლითაც მოსამართლე მოკლეს. პრესამ ხელი შეუწყო მის მხარდამჭერთა გუნდის ჩამოყალიბებას სასამართლო პროცესზე და ცდილობდა მისგან სახალხო გმირი გამოეყვანა.

როგორც ჰენრიმ გუშინ ვაშინგტონ პოსტი გააფრთხილა, ჩვენ მალე ანგარიშსწორებას დავიწყებთ. ერთ დღეს, ჩვენ აუცილებლად გვექნება ჭეშმარიტად ამერიკული პრესა ქვეყანაში, მაგრამ მანამდე უამრავ რედაქტორს უნდა გამოვჭრათ ყელი.

16 ოქტომბერი. „დანაყოფი 2“-ის ძველ მეგობრებს დავუბრუნდი. ამ სიტყვებს ფარნის შუქზე ვწერ, ჩემთვის და ქეთრინისთვის გამოყოფილ ადგილას, ბელელის სხვენში. აქაურობა ოდნავ გრილი და პრიმიტიულია, მაგრამ სრული პრივატულობა მაინც გვაქვს. ეს პირველი შემთხვევაა, როცა მთელი ღამე ერთად გავატარეთ.

რეალურად, აქ იმისთვის კი არ მოვსულვართ, რომ თივაში ვიანცოთ, არამედ იმისთვის, რომ სამხედრო აღჭურვილობა წავიღოთ. „დანაყოფი 8“-ის თანამებრძოლებმა, რომლებიც წინა კვირას ფედერალური ბიუროს დავალებისთვის მეტი ასაფეთქებლის საშოვნად გაგზავნეს, გარკვეულ წარმატებას მაინც მიაღწიეს: მართალია მათ დიდი რაოდენობის ასაფეთქებლის მოპოვება ვერ შეძლეს, თანაც დაიგვიანეს და კინაღამ დავალების შესრულებას შეაკვდნენ, მაგრამ ორგანიზაციამ იარაღებითა და ტყვიებით სავსე საკმაოდ დიდი ტომარა ჩაიგდო ხელში.

მათ დეტალები არ გამიმხილეს, მაგრამ მითხრეს, რომ აბერდენის სამხედრო დანაყოფიდან, 25 მილის დაშორებით, 2,5 ტონის მოცულობის სატვირთოს გატაცება, მისი ვაზნებით დატვირთვა და გამოტანა შეუძლიათ ჩვენი კაცის დახმარებით, რომელიც შიგნით იმყოფება.

სამწუხაროდ, ისინი საცავის ბუნკერზე თავდასხმისას დამარცხდნენ და უკან დახევა მოუწიათ. დავალების დროს, ერთ-ერთი მათგანი სერიოზულად დაიჭრა.

მათ შეძლეს მდევრებს ხელიდან დასხლტომოდნენ, მიაღწიეს დანაყოფი 2“-ის ფერმას ბალტიმორის გარეთ და მას შემდეგ იქ იმალებიან. დაჭრილი კაცი შოკითა და სისხლდენით კინაღამ გარდაიცვალა, მაგრამ მნიშვნელოვანი ორგანოები არ დაუზიანებია და ჩანს, რომ გამოჯანმრთელებას შეძლებს, მიუხედავად იმისა, რომ ჯერ კიდევ ძალიან სუსტად არის და მოძრაობა არ შეუძლია.

დანარჩენი ორი მთელ დღეს ჩვენგან მარჯვნივ მდგომ სატვირთოსთან მუშაობაში ატარებს. მათ მანქანა გადაღებეს და გარკვეული დეტალები შეცვალეს, შესაბამისად მის ამოცნობას ვერ შეძლებენ, როდესაც უკან, ვაშინგტონის გზას გაუდგებიან.

ისინი რატომღაც არ აპირებენ ვაზნების სრული რაოდენობის თან წაღებას. ამუნიციის უმეტესი ნაწილი აქ შეინახება და არეალში არსებულ დანაყოფებს მოამარაგებს. ვაშინგტონის საველე დანაყოფმა ნება მისცა ჩვენს დანაყოფს, რომ პირველმა ვისარგებლოთ ვაზნებით.

შეიძლება ითქვას, რომ აღჭურვილობის ასორტიმენტია. ყველაზე ძვირფასია 30 ყუთი ხელყუმბარა, ჯამში 750 ცალი! ჩვენ ორ ყუთს წავიღებთ. ამის გარდა, დაახლოებით 100 სხვადასხვა ტიპისა და ზომის ნაღმი - მოსახერხებელი ხაფანგების დასაგებად. ორს ან სამს წავიღებთ. კიდევ ასაფეთქებლები, ბომბების პატრუქები, ნაღმები, ხელყუმბარები, რვა ხვეული ფეთქებადი მავთული, ტერმიტული ყუმბარები და კიდევ ბევრი ხარახურა.

ამას გარდა, აღმოვაჩინეთ 200 კილოგრამი ზოგადი გამოყენების ბომბი. მას ჩვენთან წავიღებთ. იგი სავსეა 115 კილოგრამი ტროტილით, ტროტილისა და ალუმინის ფხვნილის ნარევით, ეს უკანასკნელი კი შეგვიძლია ბომბის გარსიდან გადავადნოთ და უფრო პატარა ზომის ბომბების დასამზადებლად გამოვიყენოთ.

მე და ქეთრინს ძალიან გვიხარია, რომ უკან ერთად უნდა დავბრუნდეთ, თუმცა გარემოება პრობლემებს ქმნის. ჯორჯმა თავიდან მე და ჰენრის გვთხოვა წასვლა, მაგრამ ქეთრინმა გააპროტესტა. თქვა, რომ აქამდე არავის მიუცია შანსი დანაყოფის მოქმედებებში მონაწილეობა მიეღო და ფაქტობრივად, ბოლო ორი თვის განმავლობაში სამალავიდან არც კი გასულა. დაამატა, რომ დანარჩენებისთვის მხოლოდ მზარეულისა და დიასახლისის როლში ყოფნის არანაირი სურვილი არ აქვს.

ბომბის დევნაში, ყველანი დამაბულეები ვიყავით, ქეთრინი კი განმგმირავად მოგვევლინა, თითქოს ფემინისტი იყოს! ჯორჯმა მწვავედ გააპროტესტა, რომ მის დისკრიმინაციას არავინ ახდენდა, მისი შენიღბვისა და გრიმის ნიჭი განსაკუთრებით ფასეული იყო დანაყოფისთვის და მხოლოდ იმ ბაზისით იღებდა გადაწყვეტილებებს, რომ მეტად ეფექტურად გვემუშავა. მე ვეცადე სიტუაცია განმემუხტა და შევთავაზე, რომ შეიძლება უკეთესიც კი იყოს ქალისა და კაცის კონტრაბანდით სავსე მანქანით მგზავრობა, ვიდრე ორი კაცისა. პოლიცია ვაშინგტონის არეალში შემთხვევითობის პრინციპით აჩერებდა მანქანებს ბოლო რამდენიმე დღის განმავლობაში.

ჰენრი დამეთანხმა და ჯორჯიც უხალისოდ დავიყოლიეთ. რატომღაც ვშიშობ, ჯორჯი იეჭვებს, თითქოს ქეთრინის აფექტის მიზეზი ის იყო, რომ მას ერჩინა ჩემთან ერთად ყოფილიყო, ვიდრე მთელი დღე მასთან სახლში გაეტარებინა. ჩვენი ურთიერთობა საამკარაოზე არ გამოგვიტანია, მაგრამ ვეჭვობ ჰენრი და ჯორჯი მიმხვდარიყვნენ, რომ შეეყარებულები ვართ. ეს კიდევ უფრო უხერხულ სიტუაციას ქმნის. ამას გარდა, ფაქტი, რომ ჯორჯი და ჰენრი, ორივე ჯანსაღი მამაკაცია, ხოლო ქეთრინი ერთადერთი ქალია ჩვენს შორის, ორგანიზაციის დისციპლინის პრობლემაა.

ორგანიზაციამ დაქორწინებული წყვილებისთვის, რომლებიც ერთ დანაყოფში არიან, შეიმუშავა წესი, რომლის მიხედვითაც ქმრებს აქვთ ნება შეეწინააღმდეგონ და ვეტო დაადონ ცოლებისთვის გაცემულ ნებისმიერ დავალებას. მაგრამ, ამ გამონაკლისის მიუხედავად, ქალებსა და კაცებს აბსოლუტურად იდენტური დისციპლინის დაცვა უწევთ და მიუხედავად არაფორმალურობისა, რომელიც თითქმის ყველა დანაყოფს შორის არსებობს, ორგანიზაციის დისციპლინიდან ნებისმიერი სახის გადახვევა უკიდურესად სერიოზული დანაშაულია.

ქეთრინმა და მე ამაზე უკვე ვილაპარაკეთ და იმდენად, რამდენადაც არცერთი ვუყურებთ ურთიერთობას, როგორც მხოლოდ სექსუალურ კავშირს და არ ვუშინდებით ვალდებულებას, ჯერჯერობით, ამდენადვე არ გვსურს მისთვის ფორმალური სახის მიცემა. უპირველეს ყოვლისა, ჩვენ ჯერ კიდევ ბევრი უნდა გავიგოთ ერთმანეთზე. ამის გარდა, ჩვენ იმდენად დიდი პასუხისმგებლობა გვაკისრია ორგანიზაციისა და დანაყოფის წინაშე, რომ არ გვაქვს მცირე უფლებაც კი, ამ გზიდან გადავუხვიოთ.

მიუხედავად ამისა, სულ მალე, რაიმე გზით ამ საკითხის გადაჭრა მაინც მოგვიწევს.

VII

23 ოქტომბერი, 1991 წელი. მას შემდეგ, რაც მე და ქეთრინმა სამხედრო აღჭურვილობა მერილენდიდან წამოვიღეთ, პირველად მომეცა შანსი, წერა გავაგრძელო. ჩვენმა დანაყოფმა სამი მისია შეასრულა ბოლო ექვსი დღის განმავლობაში.

საერთო ჯამში, სატელევიზიო ცნობების მიხედვით, ორგანიზაციამ პასუხისმგებლობა ქვეყნის სხვადასხვა ნაწილში 200-ზე მეტ ცალკეულ ინციდენტზე აიღო. ახლა, ნამდვილად პარტიზანულ ომში ვართ ჩართული.

გასული ორშაბათის საღამოს, ჰენრიმ, ჯორჯიმ და მე ვაშინგტონ პოსტზე განვახორციელეთ თავდასხმა. სწრაფი საქმე იყო, მცირე შემზადებას საჭიროებდა, თუმცა რამდენიმე წუთი ვდაობდით, როგორ უნდა შეგვესრულებინა. ჰენრის სურდა დაწესებულების პერსონალს დავსხმოდით თავს. ამის მაგივრად, პრესის ერთ-ერთი შენობა დავანგრეთ.

ჰენრის იდეის მიხედვით, სამი ჩვენგანი ახალი ამბების განყოფილებასა და სარედაქციო ოფისებში, ვაშინგტონ პოსტის შენობის მეექვსე სართულზე უნდა შევარდნილიყო და ხელყუმბარებითა და ავტომატებით რაც შეიძლება მეტი ადამიანი მოეკლა. თუ მათ 7:30-მდე დავესხმევით თავს, ყველას დაჭერას შევძლებთ.

ჯორჯმა ეს მანევრი, დეტალური გეგმირების გარეშე, ზედმეტად სარისკოდ შეაფასა. ათასობით ადამიანი მუშაობს ვაშინგტონ პოსტის შენობაში, ხოლო ხელყუმბარებისა და გასროლის ხმები მათ კიბეებსა და დერეფნებში მოუყრის თავს. თუ ლიფტით ვეცდებით ჩამოსვლას, ვინმე ლიფტის ჩამრთველს გამორთავს და მახეში გავებმევით.

ამას გარდა, პოსტის ახალი ამბების განყოფილება კარგად ჩანს დარბაზის უზარმაზარი ფანჯრიდან. ხელყუმბარა ტანკსაწინააღმდეგო ნაღმში მოვათავსე და კუსტარული ბომბი ავაწყვე. საერთო ჯამში, ასაფეთებელი დაახლოებით 3 კილოგრამს იწონიდა და საკმაოდ მოუხერხებელი იყო, მაგრამ მისი სროლა, მსგავსად მოზრდილი ხელყუმბარისა, 50 ფუტის სიგრძეზე შეიძლებოდა.

მანქანა ერთ-ერთ შესახვევში, 100 იარდის მოშორებით, ვაშინგტონ პოსტის მთავარ შესასვლელიდან გავაჩერეთ. როგორც კი ჯორჯმა მცველი განაიარაღა, ჰენრიმ პრესცენტრის ფანჯარა თოფით ჩაამსხვრია.

მე ნაღმ-ყუმბარის ბომბი მოვამზადე და სარბენ ბილიკს მივუახლოვდი.

სანამ ბომბი აფეთქდებოდა, ქვის მოაჯირის უკან თავდახრილები გავიპარეთ. მე და ჰენრიმ ნახევარი ათეული ტერმიტული ყუმბარა საჩქაროდ შევაგდეთ პრესცენტრში. მანქანა ჩვენამდე მოსულების რიგში, ყველაზე ბოლოს ეყენა, შესაბამისად მისი დანახვა ვერავინ შეძლო. ქეთრინმა, რა თქმა უნდა, ჩვეული ჯადოქრობით იზრუნა ჩვენს გრიძზე. მეორე დილით, გაზეთები ქუჩებში ერთი საათის დაგვიანებით გამოჩნდა. მომხმარებლებმაც სრულიად გამოტოვეს გასული დღის სიახლეები, რადგან დილის გაზეთები არ გამოცემულა, მაგრამ როგორც ჩანს, ამის გარდა, პრესას მნიშვნელოვანი დანაკლისი არ განუცდია. რეალურად ბომბით პრესის მხოლოდ ერთი შტაბი დავაზიანეთ, ხელყუმბარებით კვამლში

გავხვიეთ იქაურობა და მელნის კასრს ცეცხლი წავუკიდეთ, მაგრამ ვაშინგტონ პოსტს არაფერი დაუკარგავს ისეთი, რაც ხელს შეუშლიდა სიცრუისა და ჩვენი მოქმედებებით გამოწვეული ღვარძლის ამონთხევაში.

შედეგით ძალიან იმედგაცრუებული ვიყავით. ნათელი გახდა, რომ ჩვენი წილი უპირატესობა, რომელსაც კეთილგონივრულად ველოდით, სულელურად დავაყენეთ რისკქვეშ.

მივიღეთ გადაწყვეტილება, რომ დღეიდან არ შევეჭიდებოთ მისიას, სანამ მის მიზანს ფრთხილად არ შევაფასებთ და დავარწმუნეთ თავი, რომ ეს გაკვეთილი ამ რისკად ღირდა. თუ სისტემაზე თავდასხმას განვახორციელებთ და მიზანი კვლავ მხოლოდ თავდასხმა იქნება და მეტი არაფერი, დავემსგავსებით კოლოების ჯგუფს, რომლებიც კბენით ცდილობენ სპილო სიკვდილამდე მიიყვანონ. ყოველი დარტყმის ეფექტი უნდა იყოს სიფრთხილით გაანალიზებული.

ჰენრის იდეა, შეტევა მიგვეტანა პოსტის საინფორმაციო და სარედაქციო განყოფილების თანამშრომლებზე, რეტროსპექტივაში ბევრად ეფექტური ჩანს. ჯობდა, რამდენიმე დღე მოგვეცადა და მეორე გეგმა შეგვემუშავებინა, რომელიც მართლა შეძლებდა ვაშინგტონ პოსტის დაუძღურებას, იმის მაგივრად, რომ გაუაზრებლად, ნაჩქარევად დავსხმოდით თავს მის ერთ-ერთ პრესის შენობას. რაშიც მართლა „წარმატებას“ მივალწიეთ იყო ფაქტი, რომ ვაშინგტონ პოსტმა დაცვის სისტემა გააძლიერა, ამგვარად ყოველი მომავალი თავდასხმა მეტად სარისკო იქნება.

მხოლოდ დღეს დილით შევძელით მარცხი ოდნავ გამოგვესყიდა. ვივარაუდეთ რა, რომ რედაქტორები მთელი საღამოს განმავლობაში საკუთარ ოფისში, სტატიების ასლების წერით იქნებოდნენ დაკავებულები, შესაბამისად, ნახევრად მძინარეები სახლში გვიან დაბრუნდებოდნენ, გადავწყვიტეთ, ერთ-ერთს შევხვედროდით.

როდესაც გაზეთებში ჩავიხედეთ, არჩევანი მთავარი გვერდის რედაქტორზე შევაჩერეთ, რომელიც ჩვენს შესახებ განსაკუთრებით სასტიკ სტატიებს წერდა. მისი სიტყვები თალმუდური სიძულვილით იყო სავსე. ჩვენნაირი რასისტები-ამბობდა ის - კანონმორჩილი საზოგადოებისა და პოლიციის მხრიდან პატივისცემას არ იმსახურებენ. უნდა ამოგვხოცონ, როგორც ცოფიანი ძაღლები. აბსოლუტურად კონტრასტულია მისი მზრუნველობა გაუპატიურებაში დამნაშავე ზანგებისა და მკვლელების მიმართ, თანაც სიძულვილის ენით საუბრობს პოლიციის მხრიდან „ბრუტალურობასა და გაზვიადებულ ისტერიაზე!“

რადგანაც მისი სტატიები მკვლელობების წაქეზება იყო, ადეკვატურად მოგვეჩვენა, რომ საკუთარი ქმედებების გემო მისთვის გაგვესინჯებინა.

ჰენრი და მე ქალაქის ცენტრამდე ავტობუსით მივედით, შემდეგ კი ზანგი მძღოლის ტაქსი გავაჩერეთ. იმ დროისთვის, როცა სილვერ სფრინგის ქუჩაზე ვიმყოფებოდით, ზანგის გვამი საბარგულში იყო.

მე ტაქსიში ვიცდიდი, სანამ ჰენრიმ კარზე დარეკა და ქალს უთხრა, რომ მისი ქმრის სახელზე ვაშინგტონ პოსტიდან ამანათი იყო და ხელმოწერას საჭიროებდა. როდესაც ნახევრად მძინარე რედაქტორი კარში ხალათით გამოჩნდა, ჰენრიმ მას ორი ტყვია დააჭედა თავში თოფით, რომელსაც ქურთუკში მალავდა.

ოთხშაბათს, ოთხივე ჩვენგანმა (ქეთრინი საჭეს მართავდა) ვაშინგტონის ყველაზე ძლიერი სატელევიზიო გადამცემი სრულად გავანადგურეთ. ეს დავალება საკმაოდ პრობლემური იყო და მქონდა მომენტები, როცა მეგონა, რომ თავს ვერ დავაღწევდი.

ჯერ კიდევ უცნობია, როგორ გავლენას ახდენს ჩვენი მოქმედებები საზოგადოებაზე. მეტად სავარაუდოა, რომ ისინი ჩვეულებრივ აგრძელებენ ყოველდღიურ საქმიანობას, როგორც ხდება ხოლმე.

თუმცა, შედეგი გამოიღო. ათობით შტატში ეროვნულ გვარდიას უხმეს, რომ ლოკალური პოლიციის ძალები გააძლიერონ. ვაშინგტონის სამთავრობო შენობებს, მჩხავანა მასმედიის ოფისებს და ასობით სახელმწიფო მოხელის სახლს დღედაღამ გაძლიერებული დაცვა მეთვალყურეობს.

ერთი კვირის განმავლობაში, ვეჭვობ, ყოველ კონგრესმენს, ყოველ ფედერალურ მოსამართლესა და ყოველ ფედერალურ ბიუროკრატს, ასისტენტ-მდივნის თანამდებობიდან ზემოთ, მუდმივი პირადი მცველი დაენიშნება. სილით სავსე ტომრები, იარაღები და ხაკისფერი უნიფორმები, რომელსაც ვაშინგტონში მალე ყველგან შეხვდებით, კიდევ უფრო აამაღლებს საზოგადოების სიფხიზლის მაჩვენებელს. ამას გარდა, აიოვას შტატში სიტუაცია ნაკლებად დრამატულია, ვიდრე აქ.

უდიდესი პრობლემა ისაა, რომ საზოგადოება ჩვენსა და ჩვენი ნამოქმედარის შესახებ მხოლოდ მასმედიიდან იგებს. ჩვენი მიზანია გავხდეთ ისეთი დაბრკოლება, რომ მედია ჩვენი იგნორირება, ან დაკნინება ვერ გახდეს. ისინი საწინააღმდეგო ტაქტიკას იყენებენ, რომ საზოგადოება დამახინჯებული ნახევარ-სიმართლითა და სიცრუით წააღვინონ. ბოლო ორი კვირის განმავლობაში, ისინი არ წყვეტენ ჩვენზე ზეწოლას, ცდილობენ დაარწმუნონ ყველა, რომ ჩვენ ხორცმესხმული ეშმაკები ვართ - საშიშროება ყოველივე წესიერის, კეთილშობილებისა და ღირებულებისთვის.

მათ ჩვენს წინააღმდეგ გამოსაყენებლად მედიის მთელ ძალაუფლებას სადავეები ახსნეს, იგულისხმება მაყურებლების არა მხოლოდ ყოველდღიური სიახლეებით, არამედ ყოველკვირეული გადაცემებით დამუშავება, სადაც ორგანიზაციის შეხვედრებისა და მოქმედებების ყალბ ფოტოებს აქვეყნებენ და რომელთაც გადაცემაში მოწვეული „ექსპერტები“ განიხილავენ - ყველაფერი!

ზოგი ისტორია, რომელიც ჩვენზე შეთხუეს, მართლაც დაუჯერებელია, მაგრამ ვშიშობ ამერიკელი საზოგადოება საკმაოდ მიაბიტი იმისთვის, რომ დაიჯეროს.

რაც ახლა ხდება არის შემახსენებელი მედია კამპანია ჰიტლერისა და 1940 წლის გერმანიის წინააღმდეგ: ისტორიები სიბრაზისგან მწყობრიდან გამოსულ ჰიტლერზე, ამერიკაში შემოჭრის ყალბი გეგმები, ტყავაპრობილი ახალშობილი ბავშვებისგან ლამპების საფარებისა და საპნების დამზადება, გოგონების გატაცება და მათი ნაცისტურ „ცხენსაშენებში“ გამომწყვდევა. ებრაელები ამერიკელ ხალხს არწმუნებდნენ, რომ ეს ისტორიები რეალურია და მისი შედეგი მეორე მსოფლიო ომში მოვიძვეთ: მილიონობით ჩვენი რასის წარმომადგენლის ჩვენი ხელითვე გაწირვა და აღმოსავლური და ცენტრალური ევროპის უზარმაზარ, კომუნისტურ ბანაკად გადაქცევა.

როგორც ჩანს, სისტემამ ისტერიულ ფონზე საბრძოლო მოქმედებების წამოწყება განიზრახა, წარმოგვაჩინა რა იმაზე დიდ საშიშროებად, ვიდრე რეალურად ვართ. ჩვენ ახალი გერმანელები ვართ, ქვეყანა კი ფსიქოლოგიურად ემზადება, რომ დაგვემორჩილოს.

მაშასადამე, სისტემა იმაზე მეტად მუშაობს ჩვენ წინააღმდეგ საზოგადოებრივი ცნობიერების გამოღვიძებაში, ვიდრე წარმოგვედგინა. ერთადერთი, რაც სულიერ მხნეობას მართმევს, არის ჩემი ძლიერი ექვი, რომ მთავრობის უმაღლეს ეშელონებში რეალურად არც ისე დიდ საფრთხედ მიგვიჩნევენ და ცინიკურად გვიყენებენ თავის გასამართლებლად, რომ ისეთ პროგრამებზე მუშაობა გააგრძელონ, როგორც მაგალითად, შიდასაპასპორტო სისტემა.

ფედერალური ბიუროს შენობის აფეთქებით ჩვენმა დანაყოფმა მიაღწია მიზანს, რომ ლოკალური მედიისთვის პირდაპირი გზით გამოეცხადებინა ბრძოლა. ამავდროულად, სხვა დანაყოფებმაც ამოიღეს სისტემის ძალაუფლება მიზანში.

მაგრამ ნათელია, რომ მხოლოდ პირდაპირი მოქმედებით ვერ გავიმარჯვებთ: მათი რაოდენობა ჩვენსას საგრძნობლად აჭარბებს. ჩვენ უნდა დავარწმუნოთ ამერიკის მოსახლეობის მნიშვნელოვანი ნაწილი, რომ რასაც ვაკეთებთ საჭიროა და მართებული.

შემდეგი ნაწილი პროპაგანდაა, რაშიც წარმატებას ჯერ კიდევ ვერ მივაღწიეთ. „დანაყოფი 2“ და „დანაყოფი 6“ პირველ რიგში ვაშინგტონის არეალში პროპაგანდაზე პასუხისმგებლები არიან და მესმის, რომ მათ უამრავი პროკლამაცია მიმოფანტეს ქუჩებში, ერთ-ერთი მათგანი გუშინ ჰენრიმაც აიღო, მაგრამ ვშიშობ, რომ სისტემის მასმედიას მხოლოდ ბროშურებით კონკურენციას ვერ გავუწევთ.

ყველაზე მიმზიდველ პროპაგანდას გასულ ოთხშაბათს ველოდით, მაგრამ იგი რეალურად დიდ ტრაგედიაში გადაიზარდა. იმავე დღეს, როდესაც სატელევიზიო გადამცემზე მივიტანეთ იერიში, „დანაყოფი 6“-მა ხელში რადიოსადგური ჩაიგდო და საზოგადოებას სისტემის წინააღმდეგ მიმართულ ბრძოლაში ჩართვისკენ მოუწოდა.

მათ წინასწარ ჩაწერეს შეტყობინება კასეტაზე, რადიოსადგურის კარები ჩაკეტეს, თითოეული თანამშრომელი კი სამარაგო კარალებში გამოამწყვდიეს. სანამ შეტყობინება გადაიცემოდა, ისინი შენობიდან გაქცევას ცდილობდნენ, იმედოვნებდნენ რა, პოლიცია იფიქრებდა, რომ ჯერ კიდევ შიგნით იყვნენ და ცრემლსადენი გაზით ალყას შემოარტყამდნენ ტერიტორიას, რაც მათ დამატებით საათნახევარს მისცემდა გასაქცევად.

მაგრამ პოლიცია იმაზე სწრაფად გამოჩნდა, ვიდრე ელოდნენ, მაშინვე შეიჭრნენ შენობაში და მახეში მოამწყვდიეს ჩვენი ხალხი. ბრძოლაში ორი მათგანი სასიკვდილოდ დაიჭრა, მესამე კი ადგილზე გარდაიცვალა. ორგანიზაციის შეტყობინება მხოლოდ 10 წუთი გადაიცემოდა.

ეს იყო პირველი ადამიანური დანაკარგი, რომელიც განვიცადეთ და რომელმაც თითქმის ბოლო მოუღო „დანაყოფ 6“-ს. გადარჩენილები, ორი ქალი და ერთი კაცი, დროებით ჩვენთან გადმოვიდნენ. ერთ-ერთი მათგანი პოლიციამ ადგილზე აიყვანა და რა თქმა უნდა, მათ თანამებრძოლის მიტოვება მოუწიათ.

ამ გზით ორგანიზაციამ ორი საბეჭდი მანქანა დაკარგა, თუმცა მათი ნაშრომებისა და მსუბუქი აღჭურვილობის შენარჩუნება მაინც შევძელით. ასევე, ავიყვანეთ მათი სატვირთო მანქანა, რაც ძალიან დაგვეხმარება, თუ ისინი ჩვენთან დარჩებიან.

28 ოქტომბერი. ორგანიზაციაში ყოფნის 4 წლის განმავლობაში, გასულ დამეს ყველაზე უსიამოვნო დავალების შესრულება მომიწია - განდგომილების სიკვდილით დასჯაში მივიღე მონაწილეობა.

ჰარი პაუელი „დანაყოფი 5“-ის ლიდერი იყო. გასულ კვირას, როდესაც ვაშინგტონის საველე დანაყოფმა მათ მისცა დავალება, მოეკლათ რასობრივი აღრევის მომხრე ორი ყველაზე შეურაცხმყოფელი და ლაქლაქა ადვოკატი - მღვდელი და რაბინი, კონგრესის ფართოდ გახმაურებული პეტიციის თანაავტორები, რომელიც რასობრივად შერეული დაქორწილებული წყვილებისთვის განსაკუთრებული საგადასახადო შეღავათის დაწესებას გულისხმობდა - პაუელმა უარი თქვა დავალების შესრულებაზე. მან ვაშინგტონის საველე დანაყოფს უკან გაუგზავნა შეტყობინება, სადაც წერდა, რომ ყოველგვარ ძალადობას ეწინააღმდეგებოდა და მისი დანაყოფი რაიმე ტერორისტულ აქტში მონაწილეობას არ მიიღებდა.

პაუელი მყისიერად დააკავეს და გუშინ თითო წევრი ყოველი დანაყოფიდან, მათ შორის „დანაყოფი 5“ -დანაც, შეიკრიბა, რომ გაესამართლებინათ. „დანაყოფ 10“-მა ვერ შეძლო ვინმეს გამოგზავნა, შესაბამისად ორგანიზაციის 11 წევრი - 8 კაცი და 3 ქალი ვაშინგტონის საველე დანაყოფის წარმომადგენელთან ერთად შევგროვდით საჩუქრის მაღაზიის საწყობში, რომელიც ჩვენს ერთ-ერთ „ლეგალურ“ წევრს ეკუთვნოდა. მე ჩემი დანაყოფის წარმომადგენელი ვიყავი.

ვაშინგტონის საველე დანაყოფის მეთაურმა ძალიან მოკლედ აღწერა პაუელის ქეისი. „დანაყოფი 5“-ის წარმომადგენელმა კი დაადასტურა შემდეგი ფაქტი: პაუელმა მხოლოდ უარი კი არ განაცხადა დამორჩილებოდა მკვლელობის ბრძანებას, არამედ დანაყოფის სხვა წევრებსაც მიუთითა, რომ არ დამორჩილებოდნენ მას. საბედნიეროდ, ისინი არ დათანხმდნენ, რომ საკუთარი თავებისთვის საფრთხე შეექმნათ.

შემდეგ, პაუელსაც მისცეს შესაძლებლობა საკუთარი სახელით ესაუბრა. ის ორი საათის განმავლობაში საუბრობდა, სანამ ერთ-ერთმა ჩვენგანმა, შეკითხვის დასმით არ შეაწყვეტინა.

მისმა საუბარმა ნამდვილად შოკში ჩამაგდო, მაგრამ დარწმუნებული ვარ, თითოეული ჩვენგანისთვის უფრო მარტივი გახადა გადაწყვეტილების მიღება.

ჰარი პაუელი არსებითად „კანონმორჩილი კონსერვატორი“ იყო. ფაქტი, რომ ის არა მხოლოდ წევრი იყო ორგანიზაციის, არამედ დანაყოფის ლიდერიც გახდა, იმაზე მეტად აისახა მის დანაყოფზე, ვიდრე უშუალოდ მასზე. მის ძირითად უკმაყოფილებას იწვევდა გარემოება, რომ ყოველი ჩვენი ტერორისტული ქმედება სისტემის წინააღმდეგ უფრო და უფრო ართულებდა სიტუაციას და უბიძგებდა სისტემას მეტად რეპრესიული ზომები მიეღოთ.

რა თქმა უნდა, ეს ყველას გვესმოდა! ან ალბათ ვფიქრობდი, რომ ყველას გვესმოდა, თუმცა პაუელს ნამდვილად არა. მას არ ესმოდა, რომ პოლიტიკური ტერორის მთავარი მიზანი, ყოველთვის და ყველგან, იყო შემდეგი: ეიბულებინა ავტორიტეტები მოეწყოთ რევანში და გამხდარიყვნენ უფრო რეპრესიულები, ამგვარად მათგან გაეუცხოვებინათ მოსახლეობის უმრავლესობა და გაეზარდათ სიმპათიები ტერორისტების მიმართ, მეტიც, მოსახლეობის უსაფრთხოების შეგრძნებისა და მთავრობის უძლეველობის რწმენის მოსპობით გამოეწვიათ არეულობა.

რაც მეტს საუბრობდა პაუელი, მით უფრო ნათელი ხდებოდა, რომ ის იყო კონსერვატორი და არა რევოლუციონერი. ისე ლაპარაკობდა, თითქოს ორგანიზაციის განზრახვა იყო მთავრობა იძულებული გაეხადა მიეღო გარკვეული რეფორმები და არა ის, რომ სისტემის ყოველი ფესვი და განშტოება გაგვენადგურებინა და მის ადგილას რაღაც რადიკალურად, ფუნდამენტურად განსხვავებული შეგვექმნა.

პაუელი სისტემას იმიტომ ეწინააღმდეგებოდა, რომ მთავრობა მის ბიზნესს მძიმე გადასახადებს უწესებდა (ის საყოფაცხოვრებო ნივთების მაღაზიას ფლობდა, სანამ „იატაკქვეშა“ რეჟიმზე გადავიდოდით). ის ეწინააღმდეგებოდა ტოლერანტულ დამოკიდებულებას ზანგების მიმართ, რადგან კრიმინალი და არეულობა ბიზნესისთვის სავალალო იყო. ის ეწინააღმდეგებოდა მთავრობის მხრიდან ცეცხლსასროლი იარაღების კონფისკაციას, რადგან გრძნობდა, რომ პირადი უსაფრთხოებისთვის იარაღი სჭირდებოდა. ის იყო ლიბერტიარიანელების მოტივაცია, ეგოცენტრული პიროვნება, რომელიც მთავრობაში ჩვეულებრივ ბოროტებას ხედავს, როგორც თავისუფალი მეწარმეობის შემზღუდავს. ვიღაცამ მას ჰკითხა, დაავიწყდა თუ არა ის, რასაც ორგანიზაცია განუწყვეტლივ იმეორებდა, - რომ ჩვენ ვიბრძვით ჩვენი რასის მომავლისთვის და პიროვნული თავისუფლების საკითხი ამ უკანასკნელ, გადამწყვეტ მიზანს ექვემდებარება.

მან გვიპასუხა, რომ ორგანიზაციის ძალადობრივ ტაქტიკას არც ჩვენი რასისთვის მოაქვს სარგებელი და არც ინდივიდუალური თავისუფლებისთვის. ამ პასუხმა კიდევ ერთხელ დაამტკიცა, რომ ის ვერ იგებდა, რის გაკეთებას ვცდილობდით. მისი თავდაპირველი თანხმობა, სისტემის წინააღმდეგ ძალის გამოყენებისა, დაფუძნებული იყო გულუბრყვილო რწმენაზე- ღმერთის დახმარებით, მოდით, ვაჩვენოთ ამ ნაბიჭვრებს! როცა სისტემამ, უკან დახვევის მაგივრად, სახრახნისების უფრო სწრაფად მოჭერა დაიწყო, პაუელმა აზრი შეიცვალა და გადაწყვიტა, რომ ჩვენი ტერორისტული პოლიტიკა პროდუქტიული არ იყო.

მან უბრალოდ ვერ შეძლო მიეღო ფაქტი, რომ გზა ჩვენს მიზნამდე, რა თქმა უნდა, ისტორიის ადრეულ ეტაპში ვერ დაბრუნდებოდა, მაგრამ ამის მაგივრად, დაძლივდა აწმყოს და გამოჰქედავდა მომავალს. არ იქნება არც ზავი და არც უკან დახვევა, სანამ დანიშნულების ადგილს არ მივაღწევთ. რადგანაც უკვე კლდეებსა და მეჩხერ წყალში ვართ, მოგვიწევს მძიმე დაზიანებები ავიტანოთ, სანამ თავისუფალ გასასვლელს ვიპოვით.

შეიძლება, ის არ ცდებოდა და ჩვენი ტაქტიკა ნამდვილად მცდარი იყო. საზოგადოების რეაქცია ამ შეკითხვას საბოლოოდ გასცემს პასუხს. მაგრამ მთელი მისი პოზიცია, მთელი მისი ორიენტაცია მიღებული იყო. როდესაც პაუელს ვუსმენდი, გვიანი მე-19 საუკუნის მწერალი, ბრუკს ადამსი გამახსენდა, რომელიც ადამიანურ რასას ორ კლასად ყოფდა: სულიერი და ეკონომიკური კაცი. პაუელი ეკონომიკური კაცის პროტოტიპი იყო.

იდეოლოგიები, საბოლოო მიზნები, ფუნდამენტური შეუსაბამობა ჩვენსა და სისტემის მსოფლმხედველობას შორის - ამ ყველაფერს არანაირი მნიშვნელობა არ ჰქონდა მისთვის. ის ორგანიზაციის ფილოსოფიას უყურებდა როგორც კოლოებისთვის განკუთვნილ წებოვან ლენტს, რომ ახალწვეულები გააბას მახეში. პაუელი სისტემის წინააღმდეგ ბრძოლას ხედავდა, როგორც შეჯიბრებას ძალაუფლებისთვის და მეტს არაფერს- თუ მათ არ დავსჯით, შეგვიძლია ვაიძულოთ, რომ კომპრომისზე წამოვიდნენ.

ვმსჯელობდი, კიდევ რამდენი ფიქრობდა ორგანიზაციაში ისე, როგორც პაუელი და აკვანკალი. ჩვენ ძალიან სწრაფად მოვახერხეთ ზრდა, თუმცა არ გვქონდა საკმარისი დრო თითოეული წევრი იდეოლოგიურად გამოგვეწვრთნა და ჩვენი მიზნები და დოქტრინა სათითაოდ გაგვეცნო ყოველი მათგანისთვის. ეს უკანასკნელი პაუელის შემთხვევასაც თავიდან აგვაცილებდა, რადგან მას საწყის ეტაპზე გავფილტრავდით.

ეს უკვე მოხდა, ამიტომ არჩევანი არ გვქონდა, პაუელის ბედი უნდა გადაგვეწყვიტა. სააშკარაოზე მხოლოდ მიზნების უპატივცემულობა კი არ იყო გამოტანილი, არამედ ფაქტიც, რომ ის საფუძვლიანად საეჭვო იყო ორგანიზაციისთვის. ერთი ასეთის ყოლა ორგანიზაციაში, თანაც დანაყოფის ლიდერად და სხვა წევრებთან სისტემასთან კომპრომისზე წასვლაზე საუბარი, - ეს მხოლოდ დასაწყისი იყო. სიტუაციის გადაწყვეტა მხოლოდ ერთი გზით შეგვეძლო.

რვა მამაკაცმა კენჭი იყარა და სამს, ჩემი ჩათვლით, სასიკვდილო განაჩენის სისრულეში მოყვანა დაევალა. როდესაც პაუელმა გაანალიზა, რომ მოკლავდნენ, დროის მოგება სცადა.

ჩვენ ის ტყეში მივიყვანეთ, გზატკეცილის გასწვრივ, დაახლოებით 10 მილში სამხრეთ ვაშინგტონიდან, ვესროლეთ და ადგილზე დავმარხეთ.

შუაღამე დასრულებული იყო, როცა სახლში დავბრუნდი, მაგრამ ვერ შევძელი დამემძინა.

ძალიან, ძალიან გულდამძიმებული ვარ.

4 ნოემბერი, 1991 წელი. ვახშმად ისევ სუპი და პური გვქონდა, თანაც, უკმარი ულუფა. ფული თითქმის სრულად დავხარჯეთ, ვაშინგტონიდანაც არაფერი ისმის. თუ მომდევნო რამდენიმე დღის განმავლობაში ანაზღაურებას ვერ მივიღებთ, მოგვიწევს არასასიამოვნო პერსპექტივას მივმართოთ - გადავიდეთ შეიარაღებულ მარცვაზე.

„დანაყოფი 2“-ს, როგორც ჩანს, ჯერ კიდევ ამოუწურავი საკვების მარაგი აქვს. ახლა უარეს მდგომარეობაში ვიქნებოდით, მათ რომ ჩვენი მანქანა ერთი თვის წინ კონსერვის ქილებით არ დაეტვირთათ. თან უკვე შვიდნი ვართ. უბრალოდ, ძალიან სახიფათოა საკვების გამო მერილენდში გამგზავრება. შანსები, რომ პოლიციელების მიერ გადაკეტილ გზებზე აღმოვჩნდებით, დიდია.

ჩვენთვის ეს ყველაზე შესამჩნევი, საზოგადოებისთვის კი ყველაზე გამაღიზიანებელი შედეგია რაც, ჩვენს მიერ განხორციელებულ ტერორთან ბრძოლას მოყვა. პირადი ავტომობილით მგზავრობა, განსაკუთრებით ვაშინგტონის ტერიტორიაზე კომმარო გახდა, პოლიციის მხრიდან შემოწმებებით გამოწვეული უზარმაზარი საცობის გამო.

ბოლო რამდენიმე დღის განმავლობაში, პოლიციის აქტივობა საგრძნობლად გაიზარდა და ჩანს, რომ თვალმისაწვდომ მომავალში რეგულარულ ხასიათს მიიღებს. თუმცა, პოლიციელები ფეხით მოსიარულეებს, ველოსიპედისტებსა და ავტობუსებს არ აჩერებენ. შესაბამისად, ნაკლებად მოსახერხებელი გადაადგილების საშუალება ჯერ კიდევ გვაქვს.

უკს, შუქი კვლავ წავიდა. დღეს უკვე მეორედ ვანთებთ სანთლებს. ზაფხულში უარესი ენერგეტიკული დეფიციტი იყო, მაგრამ ახლა ნოემბერია და ივლისში დაწესებული 15%-იანი ძაბვის „დროებითი“ შეზღუდვა ჯერ კიდევ მოქმედებს. ეს უკანასკნელი უეცარი დაბნელებისგან მაინც ვერ გვიცავს.

ცხადია, რომ ვიღაც ელექტროენერჯის ნაკლებობით სარგებლობს. ქეთრინს გაუმართლა და შეძლო ეპოვა სანთელი ერთ-ერთ სასურსათო მაღაზიაში გასულ კვირას, მაგრამ თითოეულისთვის 1.50\$-ის გადახდა მოუწია. ნავთისა და ბენზინის ფარნების ფასი ყოველგვარ ზღვარს გასცდა, თუმცა სულერთია, საყოფაცხოვრებო ნივთების მაღაზიაში მარაგში მაინც არასდროს აქვთ. შემდეგში, როცა თავისუფალი დრო მექნება, ვნახოთ, იქნებ ამ კუთხით რამის იმპროვიზაცია შევძლო.

გასული კვირის განმავლობაში, სისტემაზე ზეწოლას ცალკეული პიროვნებებითა და ნაკლებად სარისკო აქტივობებით ჯერ კიდევ ვახერხებდით. ფედერალური ბიუროსა და მასმედიის შენობებზე ხელყუმბარებით დაახლოებით 40 აფეთქება განხორციელდა, ჩვენი დანაყოფი კი პასუხისმგებლობას 11 მათგანზე იღებს.

იქიდან გამომდინარე, რომ ახლა ჩხრეკის გარეშე ფედერალური ბიუროს შენობებში შესვლა ფაქტობრივად შეუძლებელია, მეტი გონებამახვილობა გვმართებს. ერთ-ერთი აფეთქების დროს, ჰენრიმ მარტივად ჩამოუშვა ფრაგმენტაციული ყუმბარის დამცავი ჩამკეტი და გააგორა ორ მუყაოს ყუთს შორის, ტვირთის ქვეშეშე, სანამ ვაშინგტონ პოსტის შესასვლელთან იცდიდა, ისე, რომ უსაფრთხოების ბერკეტი ყუთებს შორის მოხვედრამდე შენარჩუნდა. ჰენრის გარეთ აღარ დაუცდია,

მაგრამ საინფორმაციო გამოშვებამ დაადასტურა, რომ პოსტის შენობაში აფეთქება მოხდა, რის შედეგადაც გარდაიცვალა ერთი, ხოლო დაზიანდა სამი თანამშრომელი.

უფრო ხშირად, იარაღებისგან დამზადებულ ყუმბარმტყორცნს ვიყენებდით. მისი გასროლა 150 იარღის მანძილზე შეგვეძლო, თუმცა ყუმბარა მოსალოდნელზე ადრე ფეთქდებოდა, რადგან შემაყოვნებელი მექანიზმი სახეცვლილი იყო. ეფექტურად რომ გამოგვეყენებინა, დაფარვის ზონა სამიზნედან 100 იარღის რადიუსში უნდა ყოფილიყო.

შენობებს ცეცხლში ვახვევდით მანქანის უკანა სავარძლიდან, მოსაზღვრე შენობის საპირფარეოს ფანჯრიდან, საღამოობით კი მოპირდაპირე პარკის ბუჩქნარებიდან. თუ გაგვიმართლებდა, ფანჯარას მოვახვედრებდით, შიგ შევაგდებდით და ოფისსა და დერეფანს ავაფეთქებდით. იმ შემთხვევაშიც კი, როცა ყუმბარა კედლიდან აისხლიტებოდა, აფეთქება ფანჯრებს ამსხვრევდა და ხალხი ნატეხებზე იწყებდა ხტუნვას.

თუ ასე გავაგრძელებთ, მთავრობა იძულებული გახდება ფედერალური ბიუროს ყოველი ფანჯარა დარაბებით გადახუროს, რაც მათ თანამშრომლებში პროტესტს გამოიწვევს. თუმცა ისიც ნათელია, რომ მსგავს აქტივობებს უსასრულოდ ვერ განვახორციელებთ. გუშინ ერთ-ერთი საუკეთესო აქტივისტი - როჯერ გრინი დავკარგეთ „დანაყოფი 8“-დან და რაც უფრო დრო გავა, მით უფრო მეტს დავკარგავთ. სისტემა ეჭვგარეშე მოიგებს რესურსულ ბრძოლას, თუ მხედველობაში მივიღებთ იმ ფაქტს, რომ მათ აშკარა რიცხოვრები უპირატესობა აქვთ ჩვენთან შედარებით.

ჩვენში ბევრჯერ ვისაუბრეთ ამ პრობლემაზე და ყოველ ჯერზე ერთ დაბრკოლებამდე მივედით: ორგანიზაციის გარეთ, ამერიკაში რევოლუციური პოზიცია არ არსებობს და როგორც ჩანს, ჩვენმა აქტივობებმა ეს ფაქტი სრულებით ვერ შეცვალა. მართალია, ხალხის

მასა სიმპათიით არ არის განწყობილი სისტემის მიმართ - ფაქტობრივად, საცხოვრებელი პირობებით მათი უკმაყოფილება გასული ექვსი თუ შვიდი წლის განმავლობაში მუდმივად იზრდებოდა, - მაგრამ ჯერ კიდევ საკმაოდ კომფორტულად და თვითკმაყოფილად გრძნობენ თავს იმისთვის, რომ ამბოხების იდეა მიიღონ.

განსაკუთრებით არახელსაყრელია ჩვენთვის ის მდგომარეობა, რომ სისტემა მკაცრად აკონტროლებს ორგანიზაციის სურათს, რომელმაც საზოგადოებამდე უნდა მიაღწიოს.

„ლეგალური“ წევრებისგან განუწყვეტლივ უკუკავშირს ვიღებთ, თუ რას ფიქრობს საზოგადოება ჩვენზე. როგორც ჩანს, უმეტესობამ უყოყმანოდ მიიღო სისტემის მიერ შეთითხნილი პორტრეტი, სადაც ცდილობენ წარმოგვაჩინონ როგორც „განგსტერები“ და „მკვლელები.“

ჩვენსა და საზოგადოებას შორის მცირე ემპათია რომ არ არსებობდეს, ვერასდროს შევძლებდით დაკარგულთა ასანაზღაურებლად საკმარისი ახალწვეულები მიგველო. თუმცა, რადგან სისტემა ფაქტობრივად თითოეულ საკომუნიკაციო არხს აკონტროლებს, რთულია დავინახოთ, როგორ შეიძლება ამ ემპათიის გაღვივება. ჩვენი პროკლამაციები და პერიოდული, რამდენიმე წუთიანი წვდომა გადამცემ სადგურზე უბრალოდ ვერ გაუმკლავდება სისტემის მიერ მხარდაჭერილ ტვინგამორეცხვის პროცესს, რომელშიც საზოგადოება განუწყვეტლივ არის ჩაბმული.

ელექტროენერგია სწორედ ახლა დაბრუნდა, როცა დასაძინებლად ვემზადებოდი. ზოგჯერ ვფიქრობ, რომ სისტემის სისუსტე თავად მიიყვანს მას მარცხამდე, ჩვენი დახმარების გარეშეც კი. განუზომელი ძალაუფლება, რომლის დამხობასაც ასე სასოწარკვეთით ვცდილობთ, დანგრეული შენობის მხოლოდ ერთი ბზარია, ათასს შორის.

8 ნოემბერი. ბოლო რამდენიმე დღემ მნიშვნელოვანი ცვლილება შეიტანა ჩვენს საშინაო საქმეებში. ჩვენი რიცხვი გასულ ხუთშაბათს რვაზე გაიზარდა, დღეს კი კვლავ ოთხამდე შემცირდა: მე, ქეთრინი, ბილი და ქეროლ ჰენრეჰენები - „დანაყოფი 6“-ის ყოფილი წევრები.

ჰენრი და ჯორჯი ედნა კარლსონის გუნდს შეადგენენ, რომელიც ასევე „დანაყოფი 6“-ის მარცხის შემდეგ შემოგვიერთდა. მათ გუნდშია დიკ ვილერიც, გასული ხუთშაბათის პოლიციის თავდასხმის ერთადერთი გადარჩენილი „დანაყოფი 11“-დან. ოთხივე მათგანი ახალ ლოკაციაზე გადავიდა, რაიონში.

ახალმა წყობამ ფუნქციურად უფრო სწორად გაგვანაწილა, ვიდრე აქამდე - თანაც გადაჭრა პირადი პრობლემა, რომელიც მე და ქეთრინს გვაწუხებდა. ახლა ჩვენ ტექნიკური სერვისების დანაყოფი ვართ, დარჩენილი ოთხის წევრის დანაყოფი კი საბოტაჟსა და მკვლელობებზე არის პასუხისმგებელი.

ბილ ჰენრეჰენი მემანქანე, მექანიკოსი და მესტამბეა. ორი თვის წინ, ის და ქეროლი ალექსანდრიის სტამბაში მუშაობდნენ. მისი ცოლი ქმრის მსგავსად მექანიკური ნიჭით დაჯილდოვებული არ არის, თუმცა საკმაოდ კომპეტენტური მესტამბეა. როგორც კი აქ ახალ პრესას შეექმნით, ქეროლი პროკლამაციებითა და სხვა პროპაგანდისტისთვის განკუთვნილი მასალების შექმნით დაკავდება, ორგანიზაცია კი მათ საიდუმლოად დაარიგებს რაიონის არეალში.

მე კვლავ ორგანიზაციის საკომუნიკაციო და სპეციალურ საარტილერიო აღჭურვილობაზე ვარ პასუხისმგებელი. ბილი ამ უკანასკნელში დამეხმარება და ჩვენი მეთოფეც იქნება.

ქეთრინს კვლავ შეეძლება საკუთარი სარედაქციო უნარების გავარჯიშება, ლიმიტირებულ საზღვრებში. მას მოუწევს ვაშინგტონის საველე დანაყოფიდან მიღებული დაბეჭდილი პროპაგანდა ქეროლისთვის ჰედლაინებისა და მზა ტექსტების ფორმაში გადაიყვანოს. ამას გარდა, ის საკუთარი შეხედულებისამებრ შეიტანს ცვლილებებს და მაქსიმალურად მოარგებს ფორმატს.

ბილმა და მე გუშინ სპეციალურ საარტილერიო აღჭურვილობასთან მიმართებაში პირველი საერთო სამუშაო დავასრულეთ. ჩვენ 4.2 ინჩის ყუმბარმტყორცნი 81მმ ტყვიებს მოვარგეთ. ეს მოდიფიცირება საჭირო იყო, რადგან არ ვფლობდით 81მმ ტყვიისთვის განკუთვნილ ყუმბარმტყორცნს, რომელიც აბერდინის სამხედრო დანაყოფიდან გასულ თვეს მივითვისეთ.

ორგანიზაციის ერთ-ერთ სამხედრო აღჭურვილობის მოყვარულს ვარგისი 4.2 ინჩის ყუმბარმტყორცნი აღმოაჩნდა, რომელსაც 1940 წლიდან მალავდა.

ორგანიზაცია ხვალ, ან ზეგ მნიშვნელოვან მისიას გეგმავს, სადაც ყუმბარმტყორცნს გამოიყენებს, შესაბამისად, მე და ბილი იძულებულები ვიყავით, რომ სამუშაო დროულად დაგვესრულებინა. მთავარი სირთულე ფოლადის მილის მოძებნამ შეგვიქმნა, რომელიც 4.2 ინჩის მილის შიდა მხარეს უნდა შეგვედულებინა, რადგან სახარატო ჩარხები ან სხვა

ინსტრუმენტები არ გვექონდა. მილის მომწოდებელი ვიპოვეთ, დანარჩენმა კი უპრობლემოდ ჩაიარა. შედეგით კმაყოფილები ვართ, მიუხედავად იმისა, რომ ის სამჯერ მეტს იწონის, ვიდრე სტანდარტული 81 მმ ყუმბარმტყორცნი.

დღეს შევასრულეთ სამუშაო, რომელიც თეორიულად საკმაოდ მარტივი გვეჩვენა, თუმცა პრაქტიკულად იმაზე მეტი სირთულე შეგვიქმნა, ვიდრე გავითვალისწინეთ: 225 კილოგრამიანი ბომბისგან ფეთქებადი ნივთიერების გამოღობა. დამაბულობით, ლანძღვითა და რამდენიმე დამწვრობით, რომელიც მდუღარე წყლის გადასხმით მივიღეთ, ფეთქებადი სუბსტანციის გრეიფრუტის წვენის ცარიელ კონსერვებში, არაქისის კარაქის ქილებში და სხვა კონტეინერებში განაწილება შევძელით. სამუშაომ მთელი დღე წაიღო და ყველას მოთმინება გამოსცადა, თუმცა ახლა უკვე საკმარისი რაოდენობის საშუალო ზომის ბომბი გვაქვს, რომ მომდევნო რამდენიმე თვე თავი მშვიდად ვიგრძნოთ.

ვფიქრობ, ბილ ჰენრეჰენი ჩემი კონგენიალური თანამებრძოლი გახდება და ერთად ორგანიზაციის მიერ დაწესებული ახალი ვალდებულებების სისრულეში მოყვანას შევძლებთ. (ჩვენ ახლა „დანაყოფი 6“ ვართ, მე კი მისი მეტაური). ახალი კლასიფიკაცია მეტად მორგებულია ქეთრინისთვის და ჩემთვის, თანაც ახლა ჩ ვ ე ნ ს შენობას ორი მარტოხელის მაგივრად, კიდევ ერთ დაქორწინებულ წყვილთან ერთად ვიზიარებთ.

მე „კიდევ ერთი დაქორწინებული წყვილი“ დავწერე, მაგრამ, რა თქმა უნდა, მხოლოდ კალამი გამექცა, რადგან ქეთრინი და მე ფორმალურად დაქორწინებულები არ ვართ. ბოლო ორი თვის, განსაკუთრებით კი ბოლო ორი თუ სამი კვირის განმავლობაში, იმდენი გადაგვხდა ერთად და ისევე გავხდით ერთმანეთზე დამოკიდებული, როგორც დაქორწინებული წყვილი.

წარსულში, როცა ორგანიზაციაში რომელიმე ჩვენგანს დავალება ჰქონდა შესასრულებელი, მე და ქეთრინი ყოველთვის ვცდილობდით რამე მოგვეფიქრებინა, რომ მასზე ერთად გვემუშავა. ახლა მსგავსი ხერხები საჭირო აღარ არის.

საინტერესოა, რომ ორგანიზაციამ, რომელმაც თითოეულ ჩვენგანს უამრავ შემთხვევაში არაბუნებრივი ცხოვრების წესი დაუდგინა, ბიძგი მისცა ბუნებრივ ურთიერთობას მის ფარგლებში, ისევე, როგორც მის გარეთ. ქალები, რომლებიც დაქორწინებულები არ არიან, თეორიულად თანასწორნი არიან მამაკაცი წევრებისა, რადგანაც იდენტური დისციპლინის დაცვა უწევთ. რეალურად კი, ქალებს ჩვენს ორგანიზაციაში განსაკუთრებით ელოლიავებიან და მათ ბევრად ძლიერად იცავენ, ვიდრე ქალებს ორგანიზაციის გარეთ, ზოგადად სოციალურად.

მაგალითად გაუპატიურების შემთხვევები ავიღოთ, რომელიც დღესდღეობით ეპიდემიასავით მოედო ყველგან. მას შემდეგ, რაც 1970 წელს უზენაესმა სასამართლომ ყველა კანონი, რომელიც გაუპატიურებას დანაშაულად მიიჩნევს, არაკონსტიტუციურად ცნო, რადგან ეს უკანასკნელი ხაზს უსვამს იურიდიულ განსხვავებას სქესთა შორის.

გაუპატიურებების რიცხვი 20-25%-ით გაიზარდა. მოსამართლეებმა გამოაცხადეს, რომ გაუპატიურება გასამართლდება მხოლოდ არასექსუალური აგრესიის სტატუსს ქვეშ.

სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, გაუპატიურება ისეთივე დანაშაულია, როგორც ცხვირში მუშტის დარტყმა. ისეთ შემთხვევებში, როდესაც ფიზიკური დაზიანებები არ აღინიშნება,

თითქმის შეუძლებელია დამნაშავის დაკავება, რაიმე სახის სადამსჯელო ღონისძიების გატარებაც კი. ამ იურიდიული ბოროტების კოეფიციენტი გადაიზარდა სტატისტიკაში, რომლის მიხედვითაც ყოველი ორი ამერიკელი ქალიდან ერთი გაუპატიურების საფრთხის წინაშე დგას ერთხელ მაინც, თავის ცხოვრებაში. დიდ ქალაქებში სტატისტიკა ბევრად უარესია.

ფემინისტები ამ გადაწყვეტილებას შეშფოთებით შეხვდნენ. ეს ნამდვილად არ იყო ის, რაზეც ფიქრობდნენ, როცა ორი ათწლეულის წინ, „თანასწორობისთვის“ დაიწყეს აჟიტირება. თუმცა როგორც ჩანს, მათ რიგებში საშიშროებას ნამდვილად გრძნობენ. ვეჭვობ, რომ მათმა ებრაელმა ლიდერებმა დასაწყისშივე კარგად გათვალეს, თუ რა შედეგი მოჰყვებოდა ამ ყველაფერს.

მეორე მხრივ, ზანგების უფლებათა დაცვის წარმომადგენლები მხოლოდ აქებდნენ უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებას. კანონები გაუპატიურების წინააღმდეგ, ამბობდნენ ისინი, „რასისტულია,“ რადგან არაპროპორციულად დიდი რიცხვი ზანგებისა სწორედ ამ კანონქვეშ გასამართლდა.

დღესდღეობით, ზანგებით დაკომპლექტებული ბანდები პარკებთან და სასკოლო მოედნებთან იყრიან თავს, ხეტიალობენ საოფისე შენობებისა და ბინების დერეფნებში, ეძებენ მომხიბვლელ, მარტოხელა თეთრკანიან გოგონას, იციან რა, რომ სასჯელი არც განიარაღებული მოქალაქისგან და მითუმეტეს არც ხელბორკილიანი პოლიციელისგან არის მოსალოდნელი. ჯგუფური გაუპატიურებები სკოლის კლასებში განსაკუთრებით პოპულარული ახალი სპორტის სახეობა გახდა.

ზოგი განსაკუთრებით ლიბერალი ქალი ჩათვლის, რომ ეს რაღაც დოზით მათი მაზოხიზმით დაკმაყოფილების გზაა, რომ გამოისყიდონ საკუთარი რასობრივი „დანაშაულის“ გრძნობა, მაგრამ ნორმალური თეთრკანიანი ქალისთვის, ეს კომმარია.

მთელი ამ ამბავის ყველაზე ავადმყოფური ასპექტია ის, რომ ახალგაზრდა თეთრკანიანებმა, იმის მაგივრად რომ საკუთარი რასის საფრთხეს დაუპირისპირდნენ, გადაწყვიტეს, რომ თვითონაც მიიღონ მონაწილეობა. თეთრკანიანი გამაუპატიურებლები მეტად გახშირდნენ, მეტიც დაფიქსირდა კომპლექტურად ინტეგრირებული გაუპატიურებების შემთხვევებიც.

არც გოგონები დარჩენილან პასიურად. თეთრკანიანი ქალის, მამაკაცის და მეტიც, ბავშვის (ადრეულ თინეიჯერულ ასაკში) მხრიდან ყველა სახის სექსუალურმა გარყვნილებამ ისეთ მაჩვენებელს მიაღწია, რომელიც ორი თუ სამი წლის წინ, წარმოუდგენელი, დაუჯერებელი იყო. ქვირები, ფეტიშისტები, რასობრივად შერეული წყვილები, სადისტები და ექსიბიციონისტები - რომელთაც მასმედია აქეზებს, აწყობენ ალღუმებს, რომ საკუთარი დამახინჯებული ბუნების დემონსტრაცია მოახდინონ, ხალხი კი მათ უერთდება.

გასულ კვირას, როდესაც მე და ქეთრინი რაიონში წავედით დანაყოფის ანაზღაურების ასაღებად - რომელიც სწორედ მაშინ მივიღეთ, როცა სუპის ბოლო კონსერვს ვამთავრებდით - ამორალური რამ შეგვემთხვა. როდესაც გაჩერებაზე, უკან მიმავალ ავტობუსს ველოდებოდით, გადავწყვიტე აფთიაქში შევსულიყავი და გაზეთი მეყიდა. მხოლოდ 20 წამით ვიყავი გასული, მაგრამ როცა დავბრუნდი, ახალგაზრდა, მსუქანი მეტისი დავინახე

„აფრო“ თმის ვარცნილობით, რომელიც ახალგაზრდა იდიოტებს შორის იყო პოპულარული. ის უხამსად იგდებდა ქეთრინს მასხრად, ცეკვავდა და მოკრივესავით დახტოდა მის ირგვლივ.

მე მას მხრებში ჩავჭიდე ხელი, შემოვავბრუნე და მთელი ძალით დავარტყი სახეში. როგორც კი დაეცა, ღრმა, პრიმიტიული კმაყოფილების შეგრძნება დამეუფლა, დავინახე რა მისი პირიდან გადმოსულ მეწამულ სისხლის ნაკადს როგორ გამოყვა ოთხი თუ ხუთი კბილი.

ხელი ჯიბეში ჩავიყავი, რომ პისტოლეტი ამომეღო, რადგან გადაწყვეტილი მქონდა, რომ ადგილზე მომეკლა, მაგრამ ქეთრინი მკლავზე ჩამეჭიდა, გაფრთხილებაზე გონს მოვეგე. იმის მაგივრად, რომ მესროლა, გადავუარე და სამჯერ მთელი ძალით ვუთავაზე საზარდულში. მან საბოლოოდ გაიფორთხიალა, სწრაფად, სუნთქვაშეკრულმა დაიკივლა და კვლავ უმოძრაოდ გაწვა.

გამვლელებმა თვალი აარიდეს და ფეხს აუჩქარეს. ქუჩის გადაღმა ორი ზანგი მოგვაჩერდა და ყვირილი ატეხა. ქეთრინი და მე ქუჩის კუთხისკენ გავემართეთ, 6 კვარტალი გავიარეთ და შემდეგ კვლავ უკან დავბრუნდით. ავტობუსში სხვა გაჩერებაზე ავედით.

მოგვიანებით ქეთრინმა მითხრა, რომ ახალგაზრდა მაშინვე მიუახლოვდა, როგორც კი აფთიაქში შევედი. მან ხელი გადახვია ქეთრინს, სექსი შესთავაზა და მკერდზე ხელის ფათური დაუწყო. ქეთრინი საკმაოდ ძლიერი და მოქნილია, შესაბამისად შეძლო და ხელიდან დაუსხლტა მას, მაგრამ ახალგაზრდამ კუთხეში მოიმწყვდია და აფთიაქისკენ არ გაუშვა.

წესის თანახმად, ქეთრინი პისტოლეტს ატარებს, მაგრამ ის დღე სეზონის შეუსაბამოდ ცხელი იყო, შესაბამისად ქეთრინი ქურთუკს არ ატარებდა და არაფერი ეცვა ისეთი, რომ იარაღი დაემალა. რადგანაც ჩემთან იყო, თან არც ცრემლსადენი სპრეი ჰქონდა, რომელიც დღესდღეობით ქალის ჩაცმულობის აუცილებელი ატრიბუტი გახდა.

ამ მხრივ საინტერესოა აღვნიშნოთ, რომ იგივე ხალხი, ვინც კოჭენის აქტამდე ისტერიკულად აჟიტირებდა იარაღების კონფისკაციის შესახებ, ახლა ითხოვს, რომ ცრემლსადენიც კანონგარეშე გახდეს. იყო შემთხვევები, როდესაც ქალმა ცრემლსადენი თავდამსხმელის წინააღმდეგ თავდასაცავად გამოიყენა და შეიარაღებული თავდასხმის მუხლით გაასამართლეს! მსოფლიო იმდენად შეიშალა, რომ ვერაფერი გამაკვირვებს.

ამ სიტუაციის კონტრასტულად, ორგანიზაციაში გაუპატიურება საერთოდ უხსენებელია. მაგრამ ჩემს გონებაში ეჭვგარეშეა, რომ ძალდატანებით გაუპატიურების შემთხვევაში, დამნაშავე, სულ რაღაც რამდენიმე საათში, შუბლში რვა გრამი ტყვიით დასაჩუქრდება.

როდესაც თავშესაფარში დავბრუნდით, ჰენრი და ვილაც სხვა, უცნობი კაცი გველოდებოდნენ. ჰენრის ჩვენ მიერ მოდიფიცირებული ყუმბარმტყორცნის პარამეტრებზე სჭირდებოდა საბოლოო ინსტრუქცია. როდესაც ისინი წავიდნენ, ყუმბარმტყორცნიც თან წაიღეს. ჯერ კიდევ არ ვიცი რისთვის სჭირდებათ.

ქეთრინს და მე, ორივეს მოგვწონს ჰენრი და ჩვენს დანაყოფში ძალიან მოგვენატრება. ის არის ადამიანი, ვისზეც ორგანიზაციის მთელი წარმატება დამოკიდებულია.

ქეთრინმა ჰენრის შენიღბვისა და გრიმის ოინები ასწავლა და როდესაც წავიდა, თან პარიკების, ხელოვნური წვერის, პლასტიკური ნიღბებისა და კოსმეტიკის მნიშვნელოვანი ნაწილი გაატანა.

9 ნოემბერი, 1991 წელი. რა დღეა! შუადღეს, კონგრესის უჩვეულო სხდომა მოიწვიეს, რომ პრეზიდენტის მიმართვა მოესმინათ. ის ითხოვდა სპეციალური კანონმდებლობის შექმნას, რომელიც მთავრობას შესაძლებლობას მისცემდა გაენადგურებინა „რასიზმი“ და მეტად ეფექტურად შებრძოლებოდა ტერორიზმს.

პრესის ცნობით, ერთ-ერთი მოთხოვნა კონგრესის მიმართ იყო შიდა-საპასპორტო სისტემის ამოქმედება, რომელსაც ასე დიდხანს ელოდნენ. მიუხედავად იმისა, რომ გასულ თვეს კომპიუტერული სისტემა, რომელიც საპასპორტო პროგრამას უზრუნველყოფდა სრულიად გავანადგურეთ, როგორც ჩანს, მთავრობა ჯერ კიდევ ცდილობს მის მოქმედებაში მოყვანას.

კაპიტოლიუმი 3000-დან 5000-მდე კერძო პოლიციელითა და შეიარაღებული ჯარისკაცით იყო გარშემორტყმული. ტყვიამფრქვევით დატვირთული ჯიპები ყველგან იდგნენ. ორი ტანკი და რამდენიმე ჯავშანტრანსპორტიც კი მზადყოფნაში იყო.

კონგრესის შტატიან თანამშრომლებს კაპიტოლიუმში შესვლამდე სამ განცალკევებულ, ბარიკადებითა და მავთულხლართებით შემოსაზღვრულ წრეში უწევდათ გავლა, სადაც ყოველ მათგანს იარაღზე ჩხრეკდნენ. შენობის თავს ვერტმფრენები მეთვალყურეობდნენ. საბოტაჟისა და მკვლელობის მოწყობის მსურველ პარტიზანებს ორი კვარტლის მანძილზეც კი არ შეეძლოთ მიახლოება.

რეალურად რომ შევხედოთ, მთავრობამ აშკარად გადააჭარბა უსაფრთხოების ღონისძიებებს, იმისთვის, რომ ამ ყოველივესთვის გადაუდებელი სიტუაციის სახე მიეცათ. დარწმუნებული ვარ, რომ ჯარებისა და შეიარაღების სანახაობა კაპიტოლიუმის ირგვლივ ეჭვს არ ტოვებდა მაყურებლებში, რომ ქვეყანაში სიტუაცია კრიტიკული იყო და მთავრობის მხრიდან მკაცრი ზომების მიღებას საჭიროებდა.

იმ მომენტში, როდესაც სატელევიზიო კამერები კაპიტოლიუმის ირგვლივ შეკრებილი ბრბოდან დარბაზში არსებულ პრეზიდენტისთვის განკუთვნილ ტრიბუნაზე უნდა გადართულიყვნენ, თავდასხმების პირველი სერია დაიწყო, თუმცა ვერავინ გააანალიზა, რა ხდებოდა. ყუმბარმტყორცნი შენობის ჩრდილო-დასავლეთით, 200 იარდის მოშორებით აფეთქდა. მაყურებლებმა მხოლოდ აფეთქების ხმა გაიგეს, მაგრამ ვერაფერი ნახეს გარდა ბუნდოვანი, ნაცრისფერი კვამლის მასისა, რომელიც კაპიტოლიუმის თავზე ტრიალებდა.

მომდევნო რამდენიმე წამის განმავლობაში, ყოველივე არეულობამ მოიცვა. აირწინადიანი ჯარისკაცები ერთი მიმართულებით მიიჩქაროდნენ, პირქუში პოლიციელები პისტოლეტებით ხელში კი მეორეთი. სუნთქვაშეკრულმა ჟურნალისტმა შეგვატყობინა, რომ კაპიტოლიუმის ავტოსადგომებთან ვიღაცამ ბომბი ააფეთქა.

ის კიდევ რამდენიმე წუთი ლულულულებდა, ვარაუდობდა ვის შეეძლო ამის გაკეთება, როგორ შეძლეს უსაფრთხოების ძალებისგან თავის დაღწევა და ბომბის შემოტანა, რამდენი ადამიანი დაშავდა აფეთქებით და ასე შემდეგ. მერე აფეთქებების მეორე სერია დაიწყო.

ამ უკანასკნელმა სატელევიზიო კამერიდან 50 იარდის მოშორებით იელვა და აფეთქდა. თითქმის სრული სიზუსტით დაეცა ჯარისკაცებს, რომლებიც ტყვიამფრქვევებს

მეთვალყურეობდნენ კაპიტოლიუმის აღმოსავლეთ ნაწილში, სილით სავსე ტომრების გროვის უკან.

„ეს ჩვენი ყუმბარმტყორცნია“- ვიყვირე მე. ისეთივე შეგრძნება დამეუფლა, როგორც სამხედრო გამოცდილების მქონე კაცს, როდესაც გავაანალიზე, რომ ორივე აფეთქება ყუმბარმტყორცნის დახმარებით განხორციელდა.

ყუმბარმტყორცნები პატარა, მაგრამ საოცარი იარაღებია, განსაკუთრებით სასარგებლო პარტიზანულ ომებში. ისინი მშვიდად და ვერტიკალურად ეშვებიან სამიზნეზე. მათი გასროლა გადახურული სივრციდანაც შეიძლება, ამიტომ სამიზნეში მყოფ ადამიანებს არ შეუძლიათ დაზუსტებით თქვან, რომელი მიმართულებიდან მოდის ჭურვი.

მაშინვე მივხვდი, რომ ჩვენი ხალხი საკმაოდ დაშორებული, ხშირი ტყიდან აჩენდა ცეცხლს, რომელიც პოტომაქის მდინარის მარჯვენა სანაპიროზე მდებარეობდა, კაპიტოლიუმიდან ორი მილის დაშორებით. ჰენრიმ და მე ეს ტერიტორია ცოტა ხნის წინ მოვინახულეთ, მსგავსი მიზნებისთვის, რადგან ფედერალური ბიუროს ყველა მთავარი შენობა ვაშინგტონში ამ ტყიდან 81მმ ყუმბარმტყორცნის დაფარვის მანძილით არის დაშორებული.

მეორე სერიიდან დაახლოებით 45 წამში, მესამე ჭურვი კაპიტოლიუმის სამხრეთ ნაწილის სახურავზე დაეცა და შენობის შიგნით აფეთქდა. მათ უკვე ჯაჭვი შექმნეს და ყოველი ჭურვი ოთხი-ხუთი წამის შუალედით ცვიოდა. პრაქტიკულად ყველა, ტელევიზიის თანამშრომლების ჩათვლით თავშესაფრისკენ გაცოცდა, გარდა ერთი მამაცი ოპერატორისა, რომელიც ადგილზე დარჩა.

ჩვენ ვნახეთ თუ როგორ ყვავილივით იფურჩქნებოდა ცეცხლის ალი, ვხედავდით ლითონის ნატეხებს, რომლებიც ასფალტზე ცეკვავდნენ, ჭექა-ქუხილს დამწვარი მანქანებისა და კედლების ნანგრევების შუაგულში, რომელიც ცეცხლში ახვევდა კაპიტოლიუმის შიდა და გარე მხარეს და რომელიც სისხლიან აღვირს ხსნიდა ტირანიისა და ღალატის რიგებში მყოფთ.

ყველაფერი მხოლოდ 3 წუთი გაგრძელდა, მაგრამ ყველაზე საუცხოო სანახაობა იყო, რაც კი ოდესმე მინახავს. როგორ ძლიერ შთაბეჭდილებას მოახდენდა ტელემყურებელთა ფართო საზოგადოებაზე!

კიდევ უფრო ამაღელვებელი იყო დღევანდელი დღე კალიფორნიასა და ნიუ-იორკში. ლოს-ანჯელესის საქალაქო საბჭო დათანხმდა, რომ პრეზიდენტის სატელევიზიო სიტყვით გამოსვლისთვის ეყურებინა, სანამ „ანტი-რასისტულ“ ბრძანებას მოაწერდა ხელს.

ერთი საათით ადრე, ნიუ-იორკში, ორგანიზაციამ ბაზუკა გამოიყენა, რომ ჩამოეგდო საჰაერო ხომალდი, სადაც შვებულებში მიმავალი წარჩინებულები ისხდნენ, ძირითადად ებრაელები. ვერავინ გადარჩა.

საერთო ჯამში, ორგანიზაციას დატვირთული დღე ჰქონდა! იმის დემონსტრაციამ, რომ ორგანიზაციას შესწევს უნარი, ერთდროულად რამდენიმე შეტევა მიიტანოს სისტემაზე, გამომაცოცხლა. დარწმუნებული ვარ, ჩემი თანამებრძოლებიც იგივეს გრძნობენ.

მიუხედავად კაპიტოლიუმის ირგვლივ გამოწვეული კვამლის, ალიაქოთისა და ნგრევისა, როგორც მოგვიანებით საინფორმაციო გადაცემიდან გავიგეთ, დაილუპა მხოლოდ 61 ადამიანი. მათ შორის იყო ორი კონგრესმენი, ოთხი თუ ხუთი უფროსი შტატის თანამშრომელი და ერთი უმცროსი ჩინოსანი. თუმცა, თავდასხმის რეალური ღირებულება ფსიქოლოგიური ზემოქმედებაა და არა ცოცხალი ძალის დანაკარგები.

ერთი მხრივ, ჩვენ მიერ სისტემის წინააღმდეგ მიმართული ძალისხმევა მეტად დამაჯერებელი გახდა. კიდევ უფრო მნიშვნელოვანია გაკვეთილი, რომელიც პოლიტიკოსებსა და ბიუროკრატებს ვასწავლეთ. შუადღეს მათ ისწავლეს, რომ არც ერთი მათგანი ჩვენს თვალსაწიერს მიღმა არ რჩება. მათ შეუძლიათ მავთულხლართებსა და ტანკებს უკან მოიყარონ თავი, ან ბეტონის კედლებისა და საგანგაშო სისტემების უკან დაიმალონ, მაგრამ ჩვენ მათ მაინც ვიპოვით და მოვკლავთ. შეიარაღებული ძალები და ტყვიაგაუმტარი ლიმუზინები მათ უსაფრთხოებას გარანტირებულს ვერ გახდის. ეს არის გაკვეთილი, რომელსაც არასოდეს დაივიწყებენ.

ახლა ისინი ჩვენზე მძვინვარებენ და ფიცით ჰპირდებიან საზოგადოებას, რომ გაგვანადგურებენ, მაგრამ როგორც კი ფიქრის შანსი მიეცემათ, ბევრი მათგანი „დაზღვევის შეძენაზე“ იფიქრებს. სისტემის უდიდესი სისუსტე მათი აბსოლუტური, მორალური კორუფციაა. სისტემამ სოციუმი განაიარაღა და მართავს მას, მაგრამ მისი თითოეული წევრი მხოლოდ საკუთარი ინტერესებით არის მოტივირებული. ისინი მზად არიან უღალატონ სისტემას, როგორც კი ამაში სარგებელს დაინახავენ.

ამ მომენტისთვის, ჩვენ არ უნდა გავაგებინოთ მათ, რომ სახრჩობელისთვის არიან განწირულნი. ჯობს იფიქრონ, რომ მოგვირიგდებიან და დაიძვრენ თავს, როდესაც სისტემა დამარცხდება. ამ მხრივ, მხოლოდ ებრაელები არ არიან ილუზიების ქვეშ.

რაც შეეხება საზოგადოებას, ჯერ კიდევ ადრეა დავასკვნათ, თუ რა სპექტრის რეაქციები ექნებათ დღევანდელი მოქმედებების შესახებ. უმრავლესობა, რა თქმა უნდა, იმას დაიჯერებს, რასაც ეტყვიან, რომ დაიჯეროს. ძირითადად, მათ სურთ, რომ ტელევიზორის ეკრანის წინ, ლუდით ხელში მარტო დარჩნენ. ასეთი საზოგადოების მენტალიტეტი ფილმების მოყვარულთა გაზეთებისა და სატელევიზიო სიტკომების ანარეკლია, რითიც სისტემა მათ გონებას წამლავს.

თუმცა, გვმართებს ყურადღებით დავაკვირდეთ საზოგადოების დამოკიდებულებას ჩვენსა და სისტემის მიმართ. მართალია რომ მათი უმრავლესობა სისტემის მხარდაჭერას განაგრძობს, სანამ მათი მაცივარი სავსეა, მაგრამ ახალწვეულები მაინც უნდა მივიღოთ, რომ დანაკარგები ავინაზღაუროთ.

ამჟამინდელი უუნარობა ახალწვეულთა მიღებასთან დაკავშირებით, ყოველი ჩვენგანის ღელვის საგანია. ხმები გავრცელდა, რომ ორგანიზაციას ვაშინგტონის შტატში, ბოლო ორი თვის მანძილზე არცერთი ახალწვეული მიუღია. ამ დროის განმავლობაში კი ძალის დაახლოებით 15% დავკარგეთ. ვიმედოვნებ, ყველგან ასეთი ცუდი პირობები არ არის.

მოსახლეობის ყველა სეგმენტს შორის, საიდანაც ახალწვეულთა მიღების იმედი გვაქვს, „კონსერვატორებმა“ და „მემარჯვენეებმა“ განსაკუთრებით გაგვიცრუეს იმედები. ისინი მსოფლიოს ყველაზე უარესი შეთქმულების გამყიდველები და საშინლად ლაჩრები არიან.

მართლაც, მათი სიმბდალე სწორედ მათი სიბრიყვიდან გამომდინარეობს.

მიმდინარე შეთქმულების თეორიის შესახებ, კონსერვატორები ფიქრობენ, რომ ორგანიზაცია სისტემის მიერ ფინანსდება. მათი აზრით, ჩვენ დაქირავებული პროვოკატორები ვართ და ჩვენი საქმიანობაა ქვეყანაში ისეთი ჯოჯოხეთი შექმნათ, რომ მთავრობის მიერ მიღებული კონტრევოლუციური და ანტი-რასისტული ზომები სამართლიანი გავხადოთ. თუ ჩვენ უბრალოდ შევწყვეტთ ნავის რწევას, ყველაფერი უფრო გაადვილდება. სულ ერთია, სჯერათ თუ არა ამ შეთქმულების, ეს მათ მიზეზს აძლევს, რომ არ შემოგვიერთდნენ.

მეორე მხრივ, იმპულსურ ლიბერალებს დაავიწყდათ საკუთარი რამდენიმე წლის წინანდელი „რადიკალური“ ენთუზიაზმი და ახლა ჩვენ მოგვიხსენიებენ, როგორც რადიკალებს. ისინი იდეოლოგიურ საზრდოს „გონივრული“ ჟურნალებიდან და საგაზეთო მიმოხილვებიდან ღებულობენ. მიუხედავად იმისა, რომ ლიბერალებს აქვთ პრეტენზია იყვნენ ერუდირებულები, ისეთივე ბრიყვები და მარტივად მანიპულირებადები არიან, როგორც კონსერვატორები.

ქრისტიანები შერეული ტომარაა. ზოგიერთი მათგანი ჩვენი ყველაზე ერთგული და მამაცი წევრია. მათი მხრიდან სისტემის სიძულვილის მიზეზი - გარდა დანარჩენი მიზეზებისა, რაც ყველა ჩვენგანს აქვს - არის ფაქტი, რომ სისტემამ ძირი გამოუთხარა ქრისტიანულ სამყაროს და გარყვნა იგი.

მაგრამ ის, ვინც ჯერ კიდევ ეკლესიის შვილად თვლის თავს, ჩვენი წინააღმდეგია. ებრაელებმა შეძლეს ქრისტიანული ეკლესიების შთანთქმა და სამინისტროების კორუფცია.

ეკლესიის კათედრა პროსტიტუციას უწევს საკუთარ თავს, უქადაგებს რა სისტემის მორჩილებას საკუთარ მრევლს. შედეგად, ისინი მთავრობიდან ჯილდოვდებიან 30 ვერცხლით „მოდერებისთვის“, „მშობისთვის“ და მოლაპარაკებებში ჩართულობისთვის.

ლიბერტარიანელები კიდევ ერთი ჯგუფია, რომელსაც რამდენიმე განშტოება აქვს. ნახევარი სისტემას უჭერს მხარს, ნახევარი კი ეწინააღმდეგება. ისინი, ვინც ეწინააღმდეგებიან, სისტემას უფრო დიდ საფრთხედ ხედავენ, ვიდრე ორგანიზაციას. რაც უფრო იზრდება ჩვენი დამაჯერებლობა, მით უფრო ბევრი ლიბერტარიანელი დგება სისტემის მხარეს. როგორც ჩანს, ამ ჯგუფს ვერაფერში გამოვიყენებთ.

არა, იმედი არ გვაქვს, რომ მოსახლეობის რომელიმე ამ იდეოლოგიურ სეგმენტში შევძლებთ გათარეშებას. ახალწვეულებს მათ შორის ვიპოვით, ვინც ნეიტრალურ პოზიციას ინარჩუნებს.

სისტემის იდეოლოგიურმა დამუშავებამ ვერ შეძლო ყველას გონება წაებილწა. ჯერ კიდევ მილიონობით ადამიანია გარეთ, ვისაც არც სისტემის პროპაგანდის სჯერა და არც თავისთვის მიუცია ნება, მოიხიბლოს ცხოველური არსებობის ფენომენით მათ შორის, ვინც ერთპიროვნულად იმისთვის ცხოვრობს, რომ ხორციელი სურვილები დაიკმაყოფილოს.

როგორ წავაქეზოთ ეს ხალხი, რომ შემოგვიერთდნენ?

ცხოვრება დღითიდღე უფრო და უფრო მახინჯი, უფრო და უფრო ებრაული ხდება. მაგრამ ჯერ კიდევ ზომიერად კომფორტულია, კომფორტი კი ძლიერი კორუფციონისტი, სილაჩრის მაპროვიცირებელია. როგორც ჩანს, ამ დროისთვის, ქსელში უკვე ყველა

ნამდვილი რევოლუციონერი შემოვიკრიბეთ ამერიკის ფარგლებში. ახლა კი უნდა ვისწავლოთ, თუ როგორ შევქმნათ უფრო მეტი, თანაც, რაც შეიძლება სწრაფად.

14 ნოემბერი. დღეს ჰენრის ვესტუმრეთ. რამდენიმე დეტალი გავიგე კაპიტოლიუმზე გასული ორშაბათის თავდასხმის შესახებ. მხოლოდ სამი ადამიანი მონაწილეობდა მისიაში: ჰენრი, კაცი, რომელიც მას ყუმბარმტყორცნისა და ჭურვების წინასწარ შერჩეულ ადგილას, ტყეში წაღებასა და მოწყობაში დაეხმარა და გოგონა პატარა გადამცემით, კაპიტოლიუმიდან რამდენიმე კვარტლით დაშორებულ პარკში, რომელიც დამკვირვებლის როლს ასრულებდა. ეს უკანასკნელი ჰენრის დამხმარეს რადიოთი გადასცემდა თავდასხმის სიზუსტისთვის საჭირო ინფორმაციას, სანამ ჰენრი ჭურვებს მიღში ათავსებდა. სროლის პარამეტრები, რომელიც მე გამოვთვალე, თითქმის სრულყოფილი იყო.

მათ 81მმ საბრძოლო მასალის მთელი მარაგი გამოიყენეს, რომელიც აბერდინიდან გასულ თვეს მოვიპარეთ. ჰენრის უნდოდა გაეგო, შევძლებდი თუ არა კიდევ მეტის იმპროვიზაციას და მე მას დავალების სირთულე ავუხსენი.

ბომბების დამზადება შეგვიძლია, მათ შორის ძალიან მაღალტექნოლოგიურისაც, მაგრამ ყუმბარმტყორცნის ჭურვები სავსებით სხვაა. ისინი ძალიან კომპლექსურია ჩვენი ამჟამინდელი შესაძლებლობებისთვის. ყველაფერი, რის იმპროვიზირებასაც შევძლებ, რეალურთან შედარებით დაუმუშავებელი იქნება, მხოლოდ მიახლოებითი, სიზუსტეს აცდენილი რამ. თუ ნაღმტყორცნის ხელახლა გამოყენება გვსურს, ჩვენ უბრალოდ სხვა არსენალის გამარცვა მოგვიწევს, მიუხედავად ყოველგვარი მოსალოდნელი რისკისა.

კიდევ ერთი რამ, რაზეც ჰენრის ველაპარაკე, იყო ნაჩქარევი, შედარებით მცირე მასშტაბის დაბომბვები, რომელსაც გასული ორი თუ სამი დღის განმავლობაში ჰქონდა ადგილი. ჯამში ასი ან მეტი იყო მთელი ქვეყნის მასშტაბით, მათ შორის ოთხი ვაშინგტონში. მრავალმხრივ საგონებელში ჩამავდო მათმა პროფანობამ და მათ მიერ არჩეულმა სამიზნეებმა - ბანკები, უნივერსალური მაღაზიები და კორპორაციის ოფისები. ყოველი ბომბისთვის, რომელიც აფეთქდა, როგორც ჩანს პოლიციამ ერთი პასუხისმგებელი იპოვა.

ჰენრიმ ჩემი ეჭვები დაადასტურა: დაბომბვები - როგორც მინიმუმ ამ არეალში - ორგანიზაციის სამუშაო არ ყოფილა. საინტერესოა. როგორც ჩანს, უნებლიედ მოვახდინეთ ლატენტური ანარქისტების გაღვანიზება ან, ღმერთმა იცის, ვინ იყო ამ დრომდე ტყეებში ჩასაფრებული.

მედია, რა თქმა უნდა, ყველაფერს, რაც შემაცბუნებელია, ჩვენ გვაწერს, დილეტანტების ხედვით - მაგრამ, უშუალოდ ეს ფენომენი, არც ისე ცუდ ევოლუციას განიცდის.

ყოველ შემთხვევაში, საიდუმლო პოლიცია საკმაოდ დაკავებული იქნება და ჩვენც დროებით გავთავისუფლდებით მათი ზეწოლისგან.

ნიჰილიზმის ზრდამ, რომელსაც სისტემა დიდი ხნის განმავლობაში აქეზებდა, როგორც ჩანს, ჩვენ მოგვიტანა სარგებელი და არა მათ. ამ მხრივ, დღეს საინტერესო ამბავი გადაიხდა.

მომიწია ჯორჯთაუნში წასვლა, რომ „დანაყოფი 4“-ის მცირე საკომუნიკაციო პრობლემები მომეგვარებინა. ჯორჯთაუნი, ვაშინგტონის ყველაზე მოდური სივრცე, ბოლო 5 წლის განმავლობაში დანებდა იმავე ჭირს, რამაც სახელმწიფოს დანარჩენი ნაწილიც ასფალტის

ჯუნგლებად აქცია. ძვირადღირებული მაღაზიების უმრავლესობამ გზა დაუთმო გეი ბარებს, მასაჟის სალონებს, პორნო ჯიხურებს, ლიქიორის მაღაზიებსა და მსგავს კაპიტალისტურ საწარმოებს. დანაგვიანებული ტროტუარები და ზანგები, რომლებიც აქაურობის იშვიათი სტუმრები იყვნენ, დღეს აქ იყრიან თავს.

თუმცა, მოდის გარეშეც, ჯორჯთაუნში ჯერ კიდევ ბევრი თეთრკანიანი ცხოვრობს. ერთ დროს მოდური სახლების ფანჯრები ახლა გისოსებით არის დაფარული ან სკვატერებით არის დასახლებული, ეს უკანასკნელნი კი ძირითადად მიტოვებული და გარიცხული ახალგაზრდები არიან.

ისინი მარგინალურ, ბრუტალურ ცხოვრებას ეწევიან, ქუჩებში ითხოვენ მოწყალებას, სანაგვე ყუთებში ეძებენ ნარჩენებს და შეძლებისდაგვარად ქურდობენ. ზოგიერთი გოგონა პროსტიტუციაშიც ჩაება. თითქმის ყოველი მათგანი მუდმივი ნარკოტიკული თრობის ქვეშ იმყოფება. იქიდან გამომდინარე, რომ სისტემამ გასულ წელს ნარკოტიკების წინააღმდეგ კანონზე მუშაობა შეწყვიტა, ჰეროინი იმდენად მარტივი და იაფი საშოვნია, რამდენადაც სიგარეტი.

პოლიციელები მათ დაუდევრად ტოვებენ, მიუხედავად იმისა, რომ ისტორიები, თუ რისი გადატანა უწევთ ამ ბავშვებს, შემზარავია. მათ ციხე-სიმაგრეებში, მათ შემოსაზღვრულ შენობებში, სადაც საჭმელს ამზადებენ, ჭამენ, იძინებენ, სიყვარულით კავდებიან, ახალ სიცოცხლეს ბადებენ, იტუმბავენ ნარკოტიკს ვენებში და კვდებიან, როგორც ჩანს, პრე-ცივილიზაციურ ცხოვრების სტილს დაუბრუნდნენ. სულელური რელიგიური კულტები, საკმეველითა და შელოცვებით, მათ რიგებში ვითარდება. სატანის თაყვანისცემა და ძველი სემიტური კულტების ნაშთები განსაკუთრებით ფართოდაა გავრცელებული. ხმა ვრცელდება, რომ ასევე ადგილი აქვს რიტუალურწამებასა და მსხვერპლშეწირვას, კანიბალიზმსა და ორგიებს და სხვა არადასავლურ ჩვეულებებს.

„დანაყოფი 4“-ში ჩემი რუტინული სამუშაო დავასრულე. ამ დანაყოფს მეტად ბოჰემური წევრები ჰყავს, ისინი უფრო მოკრძალებულად ერევიან ჯორჯთაუნის სცენარში, ვიდრე ნებისმიერი სხვა დანაყოფი. ავტობუსის გაჩერებაზე ვიცდიდი, როდესაც საკმაოდ ნაცნობი ინციდენტის მოწმე გავხდი. ორი ახალგაზრდა კრიმინალი, რომელიც პუერტო-რიკოელს ან მექსიკელს ჰგავდა, ტროტუარზე, წითელთმიანი გოგონას ირგვლივ ჩხუბობდა და მის კარში შეთრევას ცდილობდა.

გონიერი მოქალაქე ჩაციების გარეშე ჩაუვლიდა, მაგრამ მე გავჩერდი, რამდენიმე წუთით დავაკვირდი და მოჩხუბარი ტრიოსკენ გავემართე.

ორი მოშავო მხოლოდ ჩემი მიახლოებით იმდენად შეშინდა, რომ მზად იყო გოგო გაეშვა. ისინი მომაშტერდნენ და უხამსოდ დაიწყეს ყვირილი, მაგრამ არ უცდიათ გოგოს დაჭერა, რომელმაც ისარგებლა და გამტაცებლებს ასიოდე ნაბიჯით დაშორდა.

მე გამოვბრუნდი და გზა განვაგრძე. გოგო ნელა მიდიოდა, რომ შესაძლებლობა მოეცა - დავწეოდი. „მადლობა“ - მითხრა მან და თბილად გამიღიმა. ის მართლაც ლამაზი იყო, მაგრამ ძალიან საწყლად ეცვა და მხოლოდ 17 წლის თუ იქნებოდა - ალბათ ჯორჯთაუნის „ქუჩის ხალხიდან“ ერთ-ერთი იყო.

გზა განვაგრძეთ და მე მას გამოვესაუბრე. პირველი ინფორმაცია, რაც მისგან მივიღე იყო ის, რომ ორი დღეა არ უჭამია და ძალიან მშიერია. ტროტუარზე, ერთ-ერთ სასადილოსთან გავეჩერდით, ჰამბურგერი და მილქშეიქი ვუყიდე. შეჭამა, თუმცა ჯერ კიდევ ვერ მოიკლა შიმშილის გრძნობა, ამიტომ ხელმეორედ შევუკვეთე მისთვის ჰამბურგერი და ცოტა ფრანგული ფრი.

სანამ ჭამდა, ჩვენ ვლაპარაკობდით და რამდენიმე საინტერესო რამ გავიგე მის შესახებ. პირველი ის, რომ გარიყულთა კატეგორია იმაზე უფრო მრავალფეროვანია, ვიდრე მეგონა. არსებობს კოლონიები, რომლებიც ნარკოტიკებზე არიან დამოკიდებულები და არსებობს კოლონიები, სადაც მას მკაცრად ეუბნებიან უარს, რასობრივად შერეული კოლონიები და თეთრთა კოლონიები, სქესობრივად ბალანსირებული კოლონიები და სრულად მამაკაცებისგან დაკომპლექტებული კოლონიები - „მგლების ხროვა“. ისინი ასევე რელიგიებითა და კულტებითაც განსხვავდებიან.

ელზა- ეს მისი სახელია და ამბობს, რომ ნარკოტიკი არასოდეს მიუღია. მან ორი დღის წინ, შიდა კამათის გამო დატოვა ჯგუფი, რომელთან ერთადაც ცხოვრობდა, „მგლების ხროვა“ კი მის სოროში შეთრევას ცდილობდა, როცა მე ჩავერიე.

მან ასევე დამაკვალაინა, თუ ვინ არის პასუხისმგებელი უკანასკნელ დაბომბვებზე, რამაც მე და ჰენრი საგონებელში ჩავგვადო. როგორც ჩანს, სამეგობროში ზოგადი ცნობები აქვთ, რომ ჯორჯთაუნის ზოგიერთი კოლონია „მსგავს რაღაცებშია, ხომ ხვდები, ღორებისთვის კისრების გამოჭრა...“

ელზა, როგორც ჩანს, სრულიად აპოლიტიკურია და დაბომბვებთან რაიმე სახის შემხებლობა არ გააჩნია. არ მინდოდა ზედმეტად ჩავძიებოდი და ეფიქრა, რომ პოლიციელი ვიყავი, ამიტომ ამ თემაზე მეტი აღარ გვისაუბრია.

ამ გარემოებაში, მე ნამდვილად არ შემეძლო ელზას ჩვენს შტაბ-ბინაში წაყვანა- თუმცა ცდუნების დაძლევა მაინც მომიწია. როცა დავიშალეთ, მე მას ხუთდოლარიანი კუპიურა ჩავუცურე, მან კი დამარწმუნა, რომ რომელიმე სხვა ჯგუფში მარტივად იპოვიდა ადგილს. შესაძლებელია იმავე ჯგუფში დაბრუნდეს, რომელიც დატოვა. ელზამ მისამართი დამიტოვა, რომ შემდეგში მისი მოძებნა შევძლო.

ამ საღამოს კიდევ ერთხელ დავფიქრდი ამ ყველაფერზე. შესაძლებელია, სულ ტყუილად ვეძებთ ამ ახალგაზრდა გარიყულებს შორის პოტენციურ, სასარგებლო მოკავშირეებს.

პერსონალურად ისინი არც ისე შთამბეჭდავები არიან, თუმცა მათი კოლექტივში გამოყენება მაინც შესაძლებელია. ეს საკითხი დამატებით განხილვებს საჭიროებს.

16 ნოემბერი, 1991 წელი. სისტემის პასუხი გასულ კვირას განხორციელებულ თავდასხმაზე გარკვეულ ფორმას იღებს. ერთი მხრივ, ახლა უფრო რთულია საზოგადოებაში გადაადგილება. პოლიციელებმა და ჯარებმა გააფართოვეს შემთხვევითობის პრინციპით შემოწმებები, ახლა ისინი ყველას აჩერებენ - ფეხით მოსიარულეებისა და ნებისმიერი სახის ტრანსპორტის ჩათვლით. საათში ერთხელ რადიოშეტყობინებები გადაიცემა, რომლითაც ხალხს აფრთხილებენ, რომ მყისიერად დააკავებენ, თუ შემოწმების შემთხვევაში საკუთარ ვინაობას ვერ დაადასტურებენ.

ორგანიზაციამ უკვე მოამარაგა ზოგიერთი ჩვენგანი ყალბი მართვის მოწმობითა და სხვა პირადობის დამადასტურებელი დოკუმენტებით, მაგრამ ჯერ კიდევ დრო დასჭირდება, რომ ვაშინგტონის არეალში ყველა მათგანი უზრუნველყონ. გუმინ ქეროლს მსგავსი შემთხვევა ჰქონდა. ის სუპერმარკეტში წავიდა, რომ დანაყოფისთვის კვირის სამყოფი სურსათი ეყიდა. რიგში დგომისას საპატრულო პოლიციის მანქანა გამოჩნდა. ისინი ყველას აჩერებდნენ გასასვლელში და დამაჯერებელ იდენტიფიკაციას ითხოვდნენ.

როდესაც ქეროლი წასვლისთვის მზად იყო, ერთ-ერთ გასასვლელში ჩოჩქოლი გაიგონა. პოლიციის თანამშრომელი კითხავდა კაცს, რომელსაც, როგორც ჩანს, პირადობის დამადასტურებელი საბუთი თან არ ჰქონდა და აგრესიულად იქცეოდა. პოლიციელებმა მისთვის ხელბორკილის დადება სცადეს, მაგრამ კაცმა ერთ-ერთ მათგანს სახეში დაარტყა და გაქცევა სცადა.

მან რამდენიმე ნაბიჯის გადადგმა შეძლო, მაგრამ პოლიციის თანამშრომლები ყველა გასასვლელს მეთვალყურეობდნენ და ყოველი მათგანი დასახმარებლად გამოიქცა. სურსათით დატვირთულმა ქეროლმა დაუცველი გასასვლელიდან თავის დამკვრენა დროულად შეძლო.

ყველა ამ საიდენტიფიკაციო ღონისძიებამ პოლიციელები რეგულარულ საქმიანობას მოწყვიტა, ზანგები და სხვა კრიმინალური ელემენტები ამით სარგებლობენ. ზოგიერთი სამხედრო პირიც კი იღებს შემოწმებებსა და პოლიციის სხვა ოპერაციებში მონაწილეობას, მაგრამ მათი მთავარი ვალდებულება მაინც სამთავრობო შენობებისა და მედიის დაცვაა.

განსაკუთრებით საინტერესოა ის ფაქტი, რომ საზოგადოებრივი ურთიერთობების საბჭომაც მიიღო პოლიციის „სადეპუტატო“ უფლება, განხორციელოს წესრიგის დაცვა და ისინი უამრავ ზანგს გზავნიან საკეთილდღეო როლის შესასრულებლად, ისევე, როგორც შეიარაღებულ რეიდებზე, რამდენიმე წლის წინ. ალექსანდრიასა და სხვა ოლქებში ზანგი დეპუტატები ქედმაღლურად დადიან ქუჩებში და თეთრკანიანებს აჩერებენ.

ხმები გავრცელდა, რომ ისინი ქრთამს ითხოვენ ყველასგან, ვისაც გააჩერებენ და წინააღმდეგ შემთხვევაში კი დაკავებით ემუქრებიან. მათ გადაჰყავთ თეთრკანიანი ქალები თავიანთ „საველე შტაბ-ბინებში“, „დაკითხვისთვის“. იქ მათ აშიშვლებენ, ჯგუფურად აუპატიურებენ და სასტაკად სცემენ - ყველაფერი კანონის სახელით!

მასმედია, რა თქმა უნდა, სიტყვას არ ძრავს კანონდარღვევათა შესახებ, თუმცა ხმები მაინც ვრცელდება. ხალხი გაბრაზებული, ამავდროულად შეშინებულია, მაგრამ არ იციან რა მოიმოქმედონ. იარაღის გარეშე, მხოლოდ მცირე რამის გაკეთება შეუძლიათ. მათი ბედი სისტემის გულმოწყალებაზეა დამოკიდებული.

რთულია მიხვდე, რატომ ცდილობს სისტემა კვლავ ზანგების წარმომადგენლებად დანიშვნით იმ პროტესტის განზრახ გაღვივებას, რომელიც ორი წლის წინანდელ მოვლენებს მოჰყვა. ჩვენ ამაზე ბევრჯერ ვიმსჯელებთ ორგანიზაციაში, აზრი ორად გაიყო. ჩემს გარდა, ყველა ფიქრობს რომ გასული ორშაბათის მოვლენებმა სისტემა პანიკაში ჩააგდო და კვლავ გააზვიადეს.

შეიძლება, მაგრამ მე ასე არ ვფიქრობ. მათ ორი თვე ჰქონდათ, რომ გაენალიზებინათ პარტიზანული ომი, რომელშიც ორი მხარე ვართ ჩაბმული. თანაც, უკვე ხუთი კვირა გავიდა, რაც ფედერალური ბიუროს შენობის აფეთქებით ცხვირიდან სისხლი ვადინეთ.

მათ იციან, რომ ჩვენი იატაკქვეშა ძალა მთელი ქვეყნის მასშტაბით 2000-ზე მეტი არ იქნება და ასევე იციან, რომ გადაგვღალეს. ვფიქრობ, რომ ისინი თეთრების წინააღმდეგ ზანგებს ასპარეზზე გამაფრთხილებელი ღონისძიებების მიზნით უშვებენ. თეთრი მოსახლეობის დაშინებით ახალწვეულთა მიღების პროცესს გვირთულებენ, ამდენად ჩვენი ორგანიზაციის დაშლის პროცესს აჩქარებენ.

ბილი ამტკიცებს, რომ ყველაფერი პირიქითაა. თეთრი მოსახლეობის რეაქცია საზოგადოებრივი ურთიერთობების საბჭოს განახლებულ აქტივობებზე და მათ მიერ დანიშნულ ზანგ „დეპუტატებზე“ ხელს შეგვიწყობს მივიღოთ მეტი ახალწვეული. გარკვეულ დონეზე, ეს სიმართლე იქნებოდა 1989 წელს, მაგრამ ბოლო ორი წლის განმავლობაში თეთრი ამერიკელები იმდენად აკლიმატიზებულები გახდნენ სისტემის მუდმივად მზარდ ტირანიასთან, რომ მჯერა, უკანასკნელი ნაბიჯი მათ დაშინებაზე იქნება გათვლილი და არა მათ გამოწვევაზე. ვნახოთ.

ამავდროულად, ზღვა საქმე მელოდება წინ. ვაშინგტონის საველე დანაყოფმა გამომიგზავნა მოთხოვნა, რომ წლის ბოლომდე 30 ახალი გადამცემითა და 100 ახალი მიმღებით მოვამარაგო. არ ვიცი, როგორ უნდა მოვასწრო, მაგრამ ჯობს ახლავე დავიწყო.

27 ნოემბერი. დღემდე, თავდაუზოგავად ვმუშაობდი, დღე და ღამე, რომ ვაშინგტონის საველე დანაყოფისთვის სასურველი საკომუნიკაციო აპარატურა ამეწყო. სამი დღის წინ - სამშაბათს, საბოლოო კომპონენტებს მოვუყარე თავი და სახელოსნოში კონვეიერი ავაწყვე, სადაც ქეროლი და ქეთრინი დავასაქმე. ისინი მარტივ ოპერაციებს ასრულებდნენ მონტაჟის პროცესში, მე კი შევძელი დავალების შესრულება დედლაინამდე მომესწრო.

გუშინ, ვაშინგტონის საველე დანაყოფიდან გამომახება მივიღე, რომელმაც დღეს დილით 10 საათამდე მომწყვიტა სახელოსნოს. გამომახების ერთ-ერთი მიზანი „ერთგულების შემოწმება“ იყო.

ამას იქამდე ვერ მივხვდი, სანამ იმ მისამართს არ მივადექი, რომელიც გადმომცეს. ეს სწორედ ის პატარა საჩუქრების მაღაზია იყო, სადაც ჰარი პაუელის სასამართლო ჩატარდა.

დაცვა სარდაფში არსებული საწყობისკენ გამიძღვა. იქ ორი კაცი მელოდებოდა. ერთი მაიორ უილიამსი იყო, რევოლუციური დანაყოფიდან, რომელსაც ადრეც შევხვედრივარ, მეორე კი ექიმი კლარკი, ჩვენი ლეგალური წევრი და, როგორც გავიგე, ერთ-ერთი კლინიკის ფსიქოლოგი.

უილიამსმა ამიხსნა, რომ ორგანიზაციამ იატაკქვეშა წევრებისთვის ტესტირებული პროცესი შექმნა. მისი ფუნქციაა განსაზღვროს ახალწვეულთა მოტივაცია, დამოკიდებულება და ამოიცნოს საიდუმლო პოლიციის მხრიდან შემოგზავნილი აგენტები, ასევე სხვადასხვა მიზნისთვის უვარგისი წევრები.

ახალწვეულთა გარდა, ტესტირებას გადიან ორგანიზაციის ვეტერანი წევრებიც, კერძოდ ისინი, რომლებსაც მოვალეობები შესაძლებლობას აძლევენ საიდუმლო პოლიციისთვის ღირებულ ინფორმაციაზე ჰქონდეთ წვდომა. ამ კატეგორიაში სწორედ საკომუნიკაციო სისტემის დეტალური ცოდნის გამო გამამწესეს, ამას გარდა, ჩემი სამუშაოს დამსახურებით ორგანიზაციის წევრების უჩვეულოდ დიდ რიცხვთან კონტაქტი მქონდა.

თავდაპირველად დავგეგმეთ, რომ იატაკქვეშა დანაყოფის არც ერთ წევრს ეცოდინებოდა სხვა დანაყოფის ლოკაცია და მათი წევრების ვინაობა. პრაქტიკულად, კომპრომისზე წასვლა მოგვიწია. უკანასკნელი ორი თვის მოვლენებით შეგვიძლია ვისმჯელოთ, რომ ჩვენს შორის, ვაშინგტონის ტერიტორიაზე არის რამდენიმე წევრი, რომელთაც შესაძლებელია უღალატონ ორგანიზაციის სხვა წევრებს, ნებაყოფლობით ან წამებით.

შეიარაღებული თავდასხმების შემდეგ, ჩვენ ახალი წევრების მიღებასა და მათ დახარისხებაში, რა თქმა უნდა, დავხელოვნდით, მაგრამ ის, რაც ამ დილით გამოვცადე, უწინდელს არაფერს გავდა. მათ მინიმუმ ორჯერ შეიყვანეს ჩემს ვენებში ნარკოტიკული საშუალება, მაგრამ პირველ ჯერზე თვალთ დამიბნელდა და დარწმუნებით ვერ ვიტყვი, კიდევ რამდენჯერ განმეორდა იგივე. სხეულის სხვადასხვა ნაწილზე უამრავი ელექტროდი მქონდა მიმაგრებული. კამკაშა, იმპულსური ნათება თვალებს მივსებდა. ყოველგვარი კონტაქტი დავკარგე გარესამყაროს მიმართ, მხოლოდ დამკითხავების ხმები მესმოდა.

შემდეგი რამ, რაც მახსოვს არის გამოღვიძება, მთქნარება და გაზომორება, სარდაფში, საკაცეზე, დაახლოებით 3 საათის შემდეგ, თუმცა მითხრეს, რომ დაკითხვა საათნახევარზე ნაკლები გაგრძელდებოდა. გამოვცოცხლდი, ნარკოტიკულ საშუალებას შემდგომი მოქმედება არ გამოუვლენია.

როგორც კი ავდექი, მცველი მოვიდა. გვერდით ოფისიდან ჩახშობილი ხმები მესმოდა, როგორც ჩანს, იქ კვლავ დაკითხვა მიმდინარეობდა. დავინახე კაცი, რომელიც ასევე საკაცეზე იწვა, ჩემგან რამდენიმე ნაბიჯის მოშორებით. ალბათ, მასაც იგივე პროცესის გავლა მოუწია.

მცველი სარდაფის ერთადგილიანი პალატისკენ გამიძღვა, სადაც მხოლოდ სკამი და პატარა ლითონის მაგიდა - რეალურად კი საბეჭდი მანქანის სტენდი იდგა. მაგიდაზე შავი, პლასტიკური საქაღალდე იდო, დაახლოებით ორი ინჩის სისქის, მსგავსი საქაღალდეებისა, სადაც დაბეჭდილ ცნობებს ინახავენ. მცველმა მითხრა, რომ ყველაფერი ძალიან ფრთხილად უნდა წამეკითხა და შემდეგ მაიორ უილიამსი კვლავ გამესაუბრებოდა, კარი კარგად გაიხურა და დამტოვა.

ჯერ დამჯდარი არ ვიყავი, როცა გოგონამ სენდვიჩები და ცხელი ყავა შემომიტანა. მე მას მადლობა გადავუხადე, რადგან მშვიდი ვიყავი და ყავის წრუპვა და სენდვიჩების ღეჭვა დავიწყე, თან, პირველ გვერდს ვკითხულობდი.

როდესაც უკანასკნელი გვერდი დავასრულე, დაახლოებით ოთხი საათის შემდეგ, შევამჩნიე, რომ სენდვიჩები, მათ შორის ჯერ კიდევ ხელუხლებელი ნაწილი, კვლავ თევზზე იდო, ყავა კი გაციებულიყო. თითქოს იმ წუთას დავუბრუნდი დედამიწას, ოთახს, სივრცეში ათასწლიანი მოგზაურობის შემდეგ.

საბოლოოდ, 400 გვერდიანი წიგნის კითხვა დავასრულე. ამ უკანასკნელმა სამყაროს, იატაკქვეშა მეზობლის ყოველდღიურ არსებობას მომწყვიტა და მთების მწვერვალზე წამიყვანა, საიდანაც მთელ მსოფლიოს ვხედავდი, ყოველ ერს, ყოველ ტომსა და რასას, რომელთაც ჩემამდე დაიკავეს დედამიწა, ვხედავდი ჩემამდე ჩავლილ წლებს, მილიონი წლის წინანდელი, პირველყოფილი ჭაობებიდან უსაზღვრო შესაძლებლობებამდე, რომელიც საუკუნეებმა და ათასწლეულებმა გამოწვრილეს.

წიგნი ეხებოდა ჩვენს ბრძოლას - ორგანიზაციას, მის მიზნებსა და რისკებს - და უფრო დიდ კონტექსტს მოიცავდა, ვიდრე ოდესმე განმიხილავს გონებაში. წიგნში მოცემულ საკითხებზე ბევრჯერ მიფიქრია, მაგრამ არასოდეს მიცდია მისი ერთ, თანმიმდევრულ სქემად დალაგება. მთელი სურათი ასე აშკარად არასოდეს დამინახავს.

პირველად ჩემს ცხოვრებაში, ჩვენი მოქმედების ყველაზე ღრმა მნიშვნელობა გავიაზრე. მივხვდი, რომ არ გვაქვს უფლება დავმარცხდეთ, არ აქვს მნიშვნელობა რისი გაკეთება მოგვიწევს იმისთვის, რომ გავიმარჯვოთ და არ აქვს მნიშვნელობა, რამდენი ჩვენგანი შეეწირება ამ ბრძოლას. ყველაფერი, რაც იყო და რაც იქნება, ჩვენზეა დამოკიდებული. ჩვენ ღმერთის გრანდიოზული ჩანაფიქრის სისრულეში მოყვანა გვევალება. ეს შეიძლება უცნაურად ჟღერდეს ჩემგან, ადამიანისგან, რომელიც რელიგიური არასოდეს ყოფილა, მაგრამ ყველაფერს აბსოლუტური გულწრფელობით ვამბობ.

მე ჯერ კიდევ იქ ვიჯექი და ვფიქრობდი იმაზე, რაც წავიკითხე, როდესაც მაიორ უილიამსმა შემოაღო კარი. მან მთხოვა გავყოლოდი, მაგრამ როცა შეამჩნია, რომ სენდვიჩები ჯერ კიდევ ხელუხლებელი იყო, პატარა ოთახში მეორე სკამი შემოიტანა და შემომთავაზა, რომ სანამ ვისაუბრებდით, ჭამა დამესრულებინა.

ბევრი საინტერესო რამ გავიგე ჩვენი მოკლე დიალოგის განმავლობაში. პირველი ის, რომ ჩემი ადრეული შეხედულების საპირისპიროდ, ორგანიზაცია ახალწვეულთა დაბალანსებულ ნაკადს იღებს. ამის გაანალიზება ვერც ერთმა ჩვენგანმა შეძლო, რადგან ვაშინგტონის სავლელ მეთაურობა მათ ახალ დანაყოფებში ანაწილებდა. სწორედ მათთვის სჭირდებოდათ ახალი საკომუნიკაციო აღჭურვილობა.

კიდევ გავიგე, რომ ახალწვეულთა მნიშვნელოვანი ნაწილი საიდუმლო პოლიციის ჯაშუში აღმოჩნდა. საბედნიეროდ, ორგანიზაციის ლიდერებმა წინასწარ განსჭვრიტეს მოსალოდნელი საფრთხეები და იზრუნეს მათ აღმოფხვრაზე. მათ გაანალიზეს, რომ როგორც კი იატაკქვეშა რეჟიმზე გადავედით, ერთადერთი გამოსავალი, რომ უსაფრთხოდ მიგველო ახალწვეულები მათი უვნებელი გზით გამომჟღავნება იყო.

აი, როგორ მუშაობს: როდესაც ლეგალურ წევრს ვინმე ეუბნება, რომ ორგანიზაციაში სურს გაწევრიანება, ის მას მყისიერად ექიმ კლარკს გადასცემს. ექიმის დაკითხვის მეთოდი არ ექვემდებარება გვერდის ავლასა და შეცდომაში შეყვანას. როგორც მაიორ უილიამსმა ახსნა, თუ კანდიდატი ტესტში ჩაიჭრება, ხანმოკლე ძილიდან ვერასოდეს გამოიღვიძებს.

ამ გზით, სისტემა ვერასდროს გაიგებს რატომ უჩინარდებიან მათი ჯაშუშები. ჯერჯერობით, თქვა მან, 30 აგენტი გამოვიჭირეთ, მათ შორის, რამდენიმე ქალი.

ავკანკალდი, როცა გავიფიქრე რა მოხდებოდა ჩემს დაკითხვაში რომ მყიფეობა ან ერთგულების ნაკლებობა შეემჩნიათ იმ საქმის მოსაზრობად, რომელიც მევალებოდა.

წუთიერმა სიბრაზემ გამიელვა, როცა გავაანალიზე, რომ გადაწყვეტილება, ჩემს სიცოცხლესა და სიკვდილს შორის ექიმი კლარკის ხელში იყო, ის ხომ იატაკქვეშა დანაყოფის წევრიც კი არ არის.

სიბრაზემ მალევე გადამიარა, როდესაც მივხვდი, რომ რეალურად სტიგმა ლეგალურ წევრობასთან მიმართებაში არ არსებობს. ერთადერთი მიზეზი, რის გამოც ექიმი კლარკი იატაკქვეშა წევრი არ არის, მდგომარეობს იმაში, რომ მისი სახელი ფედერალური ბიუროს მიერ, სექტემბერში დაკავებულთა სიაში არ ფიგურირებდა. ჩვენი ლეგალური წევრები ისეთივე სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვან როლს თამაშობენ ბრძოლაში, როგორსაც იატაკქვეშა დანაყოფის წევრები. მათ ასევე მნიშვნელოვანი როლი აკიასრიათ პროპაგანდასა და ახალწვეულთა მიღებაში, როგორც ერთადერთ კავშირს ორგანიზაციის გარეთ, გარესამყაროსთან, თანაც, პოვნისა და დაკავების უფრო დიდ რისკებზე დგანან, ვიდრე ჩვენ.

მაიორ უილიამსი, როგორც ჩანს, ფიქრებს მიმიხვდა, რადგან მხარზე დამადო ხელი, გამიღიმა და დამარწმუნა, რომ ჩემმა ტესტმა ძალიან კარგად ჩაიარა. ახლა კი, რეალიზებული ვიყავი ორგანიზაციის რჩეულ, შიდა სტრუქტურაში. წიგნის წაკითხვა ამ რეალიზაციის პირველი ნაწილი იყო.

ერთი საათის შემდეგ, ექვსი ჩვენგანი ნახევარწრიულად შეგროვდა ზედა სართულზე, მაღაზიაში. სამუშაო საათები დასრულებული იყო, ამიტომ ჟალუზებიც ბოლომდე იყო ჩამოშვებული. ერთადერთი სინათლის წყარო ორი სანთელი იყო, მაღაზიის უკანა ნაწილში.

მე ბოლოს წინ შევედი ოთახში. იგივე გოგონამ, რომელმაც სენდვიჩები მომიტანა, გამაჩერა და ნაცრისფერი კაპიუშონიანი მოსასხამი მომაჩერა, დაახლოებით ბერის მოსასხამის მსგავსი. როგორც კი ჩავიცვი, გოგონამ მაჩვენა სად უნდა დავმდგარიყავი და გამაფრთხილა, რომ ხმა არ ამომეღო.

მათ ნაკვთებს კაპიუშონი ჩრდილავდა და რომელიმე კომპანიონის სახის დანახვა ამ უცნაურ, პატარა შეკრებაში ვერ შევძელი. ექვსი მონაწილე საფეხურების ბოლოს, კართან გაჩერდა, მე კი ძალიან გაოცებული დავრჩი, როდესაც თვალი მოვკარი, თუ როგორ იცვამდა მოსასხამს მაღალი, ჯმუხი კაცი, კოლუმბიის საქალაქო პოლიციის სერჟანტის უნიფორმაში.

საბოლოოდ, უკანა კარიდან მაიორ უილიამსი შემოვიდა. ისიც ასევე ნაცრისფერ მოსასხამს ატარებდა, მაგრამ კაპიუშონი არ ეხურა და სანთლები ორივე მხრიდან უნათებდნენ სახეს.

უილიამსი ხმადაბლა გველაპარაკებოდა, აგვიხსნა, რომ თითოეულმა ჩვენგანმა, ვინც ორდენის წევრად აირჩიეს, სიტყვისა და მოქმედების ტესტი ჩააბარა. ჩვენ დავუმტკიცეთ

საკუთარ თავს, რომ არა მხოლოდ სწორი დამოკიდებულება გაგვაჩნია მიზნის მიმართ, არამედ სწორად ვმოქმედებთ მისი რეალიზაციისთვისაც.

როგორც ორდენის წევრები, ჩვენ რწმენის მატარებლები უნდა ვიყოთ. მხოლოდ ჩვენი რიგებიდან აირჩევიან ორგანიზაციის მომავალი ლიდერები. მან კიდევ ბევრი რამ გვითხრა და ხაზგასმით იმეორებდა იდეებს, რომელიც წიგნში ამოვიკითხე.

ორდენი, აგვიხსნა მან, საიდუმლოდ უნდა დარჩეს, ორგანიზაციის ფარგლებშიც კი, სანამ ჩვენი დავალების პირველ მისიას არ შევასრულებთ, სანამ სისტემის დესტრუქციას არ მოვახდენთ. ამას გარდა, გვაჩვენა ნიშანი, რითაც ერთმანეთი უნდა ამოგვეცნო.

შემდეგ დავდეთ ფიცი, უდრეკი, ამაღელვებელი ფიცი, რომელმაც ტანში გამცრა და თმა ყალყზე დამიყენა.

თითო-თითოდ დავიშალეთ, ერთწუთიანი ინტერვალებით, გოგონამ კართან ჩვენი მოსასხამები ჩაიბარა, მაიორ უილიამსმა კი თითოეულ ჩვენგანს ოქროს ჯაჭვი ჩამოგვკიდა კისერზე, პატარა კულონებით. უილიამსი უკვე გვესაუბრა ამაზე. ყოველი კულონის შიგნით პატარა, მინის კაფსულაა მოთავსებული. ჩვენ ის გამუდმებით, დღედაღამ უნდა ვატაროთ.

როდესაც დაკავების გარდაუვალი საფრთხის წინაშე აღმოვჩნდებით, კულონიდან კაფსულა უნდა ამოვიღოთ და პირში ჩავიდოთ. ხოლო როცა დაგვაკავებენ და დაუყოვნებლივ გაქცევის იმედი არ გვექნება, კაფსულები კბილით უნდა გავტეხოთ. სიკვდილი უმტკივნეულო და თითქმის მომენტალური იქნება.

ახლა ჩვენი სიცოცხლე ჭეშმარიტად მხოლოდ ორდენს ეკუთვნის. დღეს მე თავიდან დავიბადე. ვიცი, რომ ვერასოდეს შევძლებ შევხედო სამყაროსა და ჩემს ირგვლივ მყოფთ ისე, როგორც აქამდე.

როდესაც გასულ ღამეს, ძილის წინ ტანსაცმელი გავიხადე, ქეთრინმა უმაღლესად შეამჩნია კულონი და რა თქმა უნდა, მასზე მკითხა. მას ასევე უნდოდა გაეგო, რას ვაკეთებდი მთელი დღის განმავლობაში.

საბედნიეროდ, ქეთრინი ისეთი გოგონაა, რომელთანაც შეგიძლია სრულიად გულწრფელი იყო - ნამდვილად იშვიათი განძია. მე მას კულონის ფუნქცია ავუხსენი და ვუთხარი, რომ იგი ორგანიზაციის ახალი დავალების შესასრულებლად არის აუცილებელი, დავალების, რომლის დეტალებზეც იძულებული ვარ, არავისთან ვისაუბრო, ყოველ შემთხვევაში, ამ ეტაპზე. ის აშკარად დაინტერესებული იყო, მაგრამ საუბარი აღარ დაუძალებია.

28 ნოემბერი, 1991 წელი. დღეს საღამოს ისეთი შემაშფოთებელი რამ მოხდა, რასაც შეეძლო ყველა ჩვენგანისთვის ფატალური შედეგი მოეტანა. ახალგაზრდა ნარკომანებით სავსე მანქანამ ჩვენს თავშესაფარში შემოღწევა სცადა, რადგან უსათუოდ ფიქრობდნენ, რომ შენობა უპატრონო იყო. ჩვენ მათი და მათი მანქანის თავიდან მოშორება მოგვიწია. მსგავსი რამ პირველად მოხდა, მაგრამ, როგორც ჩანს, სახლის მიტოვებული შესახედაობა მომავალში მსგავს პრობლემებს კიდევ შეგვიქმნის.

მეორე სართულზე ვიყავით და ვსადილობდით, როდესაც მანქანა ჩვენს ავტომობილების სადგომზე შემოვარდა, შესაბამისად პერიმეტრის განგაშის სიგნალი ჩაირთო. ბილი და მე ჩაბნელებულ ავტოფარეხში ჩავედით და ჭუჭრუტანიდან გავიხედეთ, რომ გვენახა, გარეთ რა ხდებოდა.

მანქანამ ფარები ჩააქრო, ერთი ოკუპანტი გადმოვიდა და კარის გაღება, შემდეგ კი მინაზე დაჭედებული ფიცრების გამოძრობა სცადა. მალევე, მეორე ახალგაზრდა გადმოვიდა, რომ დახმარებოდა. სიბნელეში მათი სახეების დანახვა ვერ შევძელით, მაგრამ მათი საუბარი გვესმოდა. ისინი აშკარად ზანგები იყვნენ და რაიმე გზით შენობაში შემოღწევას ცდილობდნენ.

ბილმა სცადა მათთვის გადაეთქმევინებინა. მან ზანგის აქცენტის ზუსტი იმიტაციით უყვირა კარს უკან მდგომთ: „ჰეი ძმაო, ეს ადგილი დაკავებულია. მოაშორეთ თქვენი ტრაკები აქედან.“

ზანგები დამფრთხალნი მოშორდნენ კარს. მათ ერთმანეთში დაიწყეს ჩურჩული, მალე, მანქანაში მსხდომი ორი სხვა წევრიც კართან მდგომებს შეუერთდა. ბილსა და ერთ-ერთ ზანგს შორის დიალოგი ასე გაიმართა:

„არ ვიცოდით, რომ აქ ვინმე იყო ძმაო. ჩვენ უბრალოდ ადგილს ვეძებდით გასაჩხერად.“

„ახლა უკვე იცით, ყალთაბანდებო!“

„ასე მტრულად რატომ მელაპარაკები, ძმაო? შემოგვიშვი. ჰეროინი გვაქვს, ლამაზმანებიც აქ არიან. მარტო ხარ?“

„არა, მარტო არ ვარ და არ მჭირდება თქვენი ჰეროინი. თქვენთვის აჯობებს, აქედან მოშორდეთ, ძმაო.“

მაგრამ ბილის მცდელობა, თავიდან მოეშორებინა ისინი, წარუმატებელი აღმოჩნდა. მეორე ზანგმა რიტმულად დაიწყო ავტოფარეხის კარზე ჩაქუჩის რტყმა, თან ღრიალებდა: „გააღე, ძმაო, გააღე.“ ვილაცამ მანქანაში რადიოს ხმას აუწია და ზანგების მუსიკამ გამაყრუებელ ხმაზე დაიწყო ყვირილი.

რადგანაც ხმაურიანი სცენა პოლიციელების ან გვერდით მდებარე სატვირთო კომპანიიდან ვინმეს ყურადღებას მიიქცევდა, ბილმა და მე სწრაფად შევიმუშავეთ გეგმა. ჩვენი გოგონები თოფებით შევაიარაღეთ და ავტოფარეხის ყუთების უკან დავტოვეთ. მე პისტოლეტი ავიღე, უკანა კარიდან გავიპარე და ფეხაკრეფით მივუახლოვდი შენობის წინა მხარეს, რომ

შემოჭრილები გარედან მეკონტროლებინა. უეცრად ბილმა გამოაცხადა: „ კარგით, კარგით, კარს ვაღებ ძმაო, მანქანა შიგნით შემოიყვანე.“

სანამ ბილი ავტოფარეხის კარს აღებდა, ერთ-ერთი ზანგი გაბრუნდა და მანქანა დაქოქა.

ბილი ერთ მხარეს დადგა და თავი დახარა, ასე რომ, როცა სახეზე მანქანის შუქი მიანათებდა, მის თეთრ კანს ვერ შეამჩნევდნენ. როგორც კი ყველა მათგანი შემოვიდა, ბილი ავტოფარეხის კარის დასაკეტად შებრუნდა. ზანგების მანქანა საკმარისად კარგად არ იყო ავტოფარეხში მოთავსებული, რომ კარი ბოლომდე დაეკეტა, მძღოლმა კი უგულუბელყო ბილის მოთხოვნა, რომ კიდევ რამდენიმე ფუტით წაწეულიყო წინ.

მალევე, ერთ-ერთი ზანგი კარგად დააკვირდა ბილს და მაშინვე ჩართო განგაშის სიგნალი. „ეს ჩვენი ძმა არ არის!“ - დაიწრიპინა მან.

ბილმა ავტოფარეხის შუქი აანთო, გოგონები კი საიდუმლო თავშესაფრიდან გამოვიდნენ, იმ წუთას მეც ნახევრად დაკეტილი კარიდან შემოვცურდი.

„მანქანიდან გადმოდით და მიწაზე დაწეით!“ - ბრძანა ბილმა და მძღოლის კარი გამოგლიჯა. „დროზე ზანგებო, იმოდრავეთ!“ - მათ ოთხი დამიზნებული იარაღი შეამჩნიეს და პროტესტის გარეშე დაგვემორჩილნენ. თუმცა, ორი მათგანი ზანგი არ იყო. ექვსივე მათგანი სახით მიწაზე გაიშოტა და ვნახე, რომ მათ შორის სამი ზანგი კაცი, ერთი ზანგი ქალი და ორი თეთრი ნაშა იყო. ზიზღით გავაქნიე თავი, როცა ორი თეთრკანიანი გოგონა დავინახე, ორივე მათგანი 18 წელზე მეტის არ იქნებოდა.

დიდი დრო არ დამჭირვებია გადამეწყვიტა, რა უნდა გამეკეთებინა. იარაღებიდან გასროლის ხმა მიზანშეწონილი არ იყო, ამიტომ მე მძიმე ძალაყინი ავიღე, ბილმა კი ნიჩაბი. ორივემ გამოტოლი ბანდის სხვადასხვა მხრიდან დავიწყეთ მოქმედება, ამავდროულად გოგონები მათ იარაღით აკონტროლებდნენ. ჩვენ სწრაფად, მაგრამ ზუსტად ვმუშაობდით. ერთი თავში დარტყმა თითოეული მათგანისთვის საკმარისი იყო.

ყველაფერი კარგად მიდიოდა, სანამ ბოლო ორამდე მივიდოდით. ბილის ნიჩბის პირი ზანგის თავის ქალამ აისხლიტა და თეთრკანიან გოგოს მხარზე მოხვდა, მაგრამ სასიკვდილო ჭრილობა არ მიუყენებია. სანამ ძალაყინით ვიმოქმედებდი, პატარა ძუკნა თვალის დახამხამებაში წამოხტა.

როცა შემოვედი, რაც შემემლო ჩამოვწიე ავტოფარეხის კარი, მაგრამ სათანადოდ მაინც არ ჩამიკეტავს. მან 6 ინჩზე გახობვა მოასწრო, ვიწრო გასასვლელში ჩასრიალდა და ქუჩისკენ გაიქცა, ჩემგან დაახლოებით 10 იარდის მოშორებით.

შიშისგან გავიყინე, როდესაც ჩაბნელებული ქვაფენილის გასწვრივ სინათლის რკალი შევნიშნე, ზუსტად გაქცეული გოგონას წინ! უზარმაზარი სატვირთო მოპირდაპირე ავტოსადგომიდან ქუჩაში გადიოდა. თუ გოგონა ქუჩას მიაღწევდა, მას სატვირთოს წინა პროექტორები გაანათებდნენ და მძღოლსაც ის მხედველობიდან არ გამოეპარებოდა.

ყოყმანის გარეშე დავუმიზნე პისტოლეტი და გავისროლე. გოგონა ჩვენსა და სატვირთო კომპანიის გამყოფ, სარეველებით დაფარულ ღობესთან დაეცა. ძალიან იღბლიანი გასროლა იყო, არა მხოლოდ შედეგის გამო, არამედ იმიტომ, რომ სატვირთო მანქანის დაქოქვისას,

ძრავის ხმამ გასროლის ხმა სრულიად გადაფარა. მე შესასვლელთან დავიხარე და სველ ოფლში ვიყავი გალუმპული, სანამ სატვირთო არ გაუჩინარდა.

ბილმა და მე 6-ვე გვამი ზანგების მანქანაში მოვათავსეთ. მან მანქანა წაიყვანა, ქეროლი კი ჩვენი ავტომობილით მიჰყვებოდა უკან. ბილმა საზიზღარი ტვირთი ალექსანდრიაში, ზანგების რესტორნის წინ დატოვა. დაე, პოლიციამ აღმოაჩინოს!

ახალ საკომუნიკაციო საშუალებებზე მუშაობის პროცესი მშვენივრად მიდის. ვახშამდე და საღამოს მომხდარ უბედურებამდე, გოგონები რეგულირებისა და დატესტვის საქმეებში დამეხმარნენ. ოსცილოსკოპი და კიდევ რამდენიმე ინსტრუმენტი რომ მქონდეს, მეტსაც შევძლებდი.

30 ნოემბერი. როცა გასული შაბათის ამბებზე ვფიქრობ, მაკვირვებს ფაქტი, რომ ორი თეთრი ბოზის მოკვლის გამო სინდისის ქენჯნას ან სინანულს არ ვგრძნობ. ექვსი თვის წინ, არც კი წარმომედგინა, რომ ოდესმე ორი თინეიჯერი, თეთრკანიანი გოგონას მოკვლას ასე აუღელვებლად შევძლებდი, რაც არ უნდა დაეშავებინათ მათ.

მაგრამ, ამ ბოლო დროს, ცხოვრებას მეტად რეალისტურად ვუყურებ. მესმის, რომ გოგონები ზანგებთან იმის გამო იყვნენ, რომ ისინი ლიბერალიზმის ავადმყოფობით არიან ინფიცირებულები, რომელიც ასე მოედო სკოლებს, ეკლესიებსა და პოპკულტურას, რომლითაც სისტემა დღესდღეობით ახალგაზრდებს დღევს. სავარაუდოდ, ჯანსაღ საზოგადოებაში რომ გაზრდილიყვნენ, რასობრივი სიამაყე ექნებოდათ. მაგრამ მსგავსი განხილვები ბრძოლის ამ ფაზაში შეუსაბამოა. სანამ არ გვექნება საშუალება ამ დაავადების საყოველთაო ვაქცინა გვქონდეს ხელთ, მას ჩვენი ხერხებით უნდა გავუმკლავდეთ, უნდა მოვაცილოთ სარეველები და გავანადგუროთ დაავადებული პირუტყვი, თუ არ გვსურს, რომ მთელი ფარა დავკარგოთ. ახლა ქალური სიმხდალის დრო არ არის.

დღეს საღამოს, ტელევიზორში ნანახმა კიდევ უფრო განამტკიცა მიღებული გაკვეთილი. საზოგადოებრივი ურთიერთობების საბჭომ დღეს უზარმაზარი „ანტი-რასისტული“ მიტინგი მოაწყო ჩიკაგოში. დადასტურებული ინფორმაციით, ისინი აპროტესტებდნენ ზანგი „დეპუტატების“ მანქანაზე, სავარაუდოდ ორგანიზაციის მიერ დაგეგმილ შეიარაღებულ თავდასხმას, პარასკევს, დღის შუქზე, ჩიკაგოს ცენტრში. ინციდენტს მხოლოდ სამი ზანგი შეეწირა, მაგრამ სისტემამ მომენტი ჩაიგდო ხელში, რომ თეთრების მდულარე პროტესტი საბჭოსა და მათი ბანდიტი ზანგი წარმომადგენლების მიმართ ჩაახშოს. როგორც ჩანს, ზანგმა „დეპუტატებმა“ ჩიკაგოში მეტად შემადრწუნებელი კანონდარღვევები განახორციელეს დაუცველი თეთრკანიანების მიმართ, ვიდრე აქ.

ჩიკაგოს აქციაზე, რომელიც ენერგიულად იყო ხელშეწყობილი მასმედიის მხრიდან, დაახლოებით 200,000 დემონსტრატორი გამოვიდა, ნახევარი თეთრკანიანი იყო. ასობით სპეციალურ ავტობუსს, რომელიც საქალაქო ტრანსპორტის ადმინისტრაციამ გამოყო, ხალხი გარეუბნებიდან მოჰყავდა. ათასობით შავი განგსტერი, რომელიც საბჭოს სამკლავურს ატარებდა „წესრიგის შენარჩუნების“ მიზნით, მედიდურად დადიოდა ბრბოში.

აქციაზე სიტყვით გამოვიდნენ პოლიტიკისა და კათედრის ჩვეულებრივი მეძავეები, რომლებიც ღვთისმოსავად ქადაგებდნენ „მშობაზე“ და „თანასწორობაზე.“ მოგვიანებით, სისტემამ გამოაბრძანა ერთ-ერთი ლოკალური ტომი, რომელმაც შემავალიანებელი

მონოლოგი წაიკითხა, რომ „თეთრი რასიზმის ბოროტებას“ ერთხელ და სამუდამოდ უნდა მოუღონ ბოლო. („ტომად“ იწოდებოდა ავტორიტეტების ან ებრაელების ინტერესებისამებრ დანიშნული ზანგი ლიდერი. ისინი საკუთარი რასის წარმომადგენლებით მანიპულირების ექსპერტები იყვნენ და ამისთვის მათ უხდიდნენ კიდევაც. ზოგიერთი „ტომი“ ორგანიზაციამაც დაასაქმა რევოლუციის ბოლო ეტაპებზე, როდესაც საჭირო იყო თეთრების მინიმალური დანაკარგით მილიონობით ზანგის საქალაქო უბნებიდან გამორეცხვა.) ამას გარდა, საბჭოს დახელოვნებული აგიტატორები ბრბოს სხვადასხვა ნაწილში მუშაობდნენ, რომ მათში ძმობის მანიაკალური შეგრძნება წაექეზებინათ. ამ მუქმა, ხვეულთმიანმა, პატარა ებრაელმა ბიჭებმა, ტრანზისტორული მეგაფონებით ნამდვილად იცოდნენ თავიანთი საქმე. ისინი ბრბოზე მანიპულირებდნენ და აღვიძებდნენ მათში სისხლიან სიძულვილს ყოველი „თეთრი რასისტის“ მიმართ, ვინც მათ ხელში ჩავარდებოდა.

ყვიროდნენ რა - „მოკალით რასისტები“ და სხვა მსგავს ძმური სიყვარულის გამომხატველ მიმართვებს, ბრბომ ჩიკაგოს ცენტრის მიმართულებით დაიწყო მარში. ზანგი „დეპუტატები“ ბრძანებას აძლევდნენ მაღაზიის გამყიდველებს, მუშებსა და ბიზნესმენებს, რომ მარშში ჩართულიყვნენ. ყველას, ვინც უარს იტყოდა, შეუწყალებლად ურტყამდნენ.

მარშის პარალელურად, ზანგთა ბანდებმა მაღაზიებსა და საოფისე შენობებში დაიწყეს შევარდნა, იყენებდნენ რა მეგაფონებს, რომ ქუჩაში ბრძანებები გაეცათ. სინამდვილეში, ეს მხოლოდ იმისთვის კეთდებოდა, რომ შეუპოვარი თეთრები დაესისხლიანებინათ, სანამ ყველა, უნივერსალურ მაღაზიებსა და შენობების კულუარებში, ენთუზიაზმით არ შეუერთდებოდა დემონსტრაციას.

როდესაც ბრბო გადაივსო და რაოდენობამ ნახევარ მილიონ ადამიანს მიაღწია, სამკლავურიანი ზანგები კიდევ უფრო დაუნდობლები გახდნენ. ყველა თეთრკანიანი, რომელიც საკმარისად ხმამაღლა არ ყვიროდა, თავდასხმის რისკქვეშ იყო.

იყო განსაკუთრებით მანკიერი შემთხვევებიც, რომელზეც სატელევიზიო კამერები თვითკმაყოფილებით კონცენტრირდნენ. ვიღაცამ ბრბოში ხმა გაავრცელა, რომ მაღაზია, რომელსაც უახლოვდებოდნენ, „რასისტულ“ წიგნებს ყიდდა. ერთ თუ ორ წუთში, ასობით დემონსტრატორის რამდენიმე ჯგუფი, რომელიც ძირითადად თეთრკანიანი ახალგაზრდებით იყო დაკომპლექტებული, მთავარ მასას გამოეყო და წიგნების მაღაზიას დაესხა თავს. დემონსტრატორების ჯგუფმა ფანჯრები ჩაამსხვია, შიგნით კი წიგნები მიყარ-მოყარა.

სიბრაზის პირველადი ქარიშხლის შემდეგ, რომლის დროსაც წიგნებიდან ფურცლებს ველურად გლეჯდნენ და ჰაერში ისროდნენ, გარეთ, ტროტუარზე დარჩენილი წიგნებისგან კოცონი დაანთეს და თეთრი გამყიდველი მოათრიეს, რომ უმოწყალოდ ეცემათ. ის ქვაფენილზე დაეცა, ბრბომ ზედ გადაუარა, ზურგზე შეახტნენ და წიხლებს ურტყამდნენ. ტელევიზიამ ეს სცენა ახლო რაკურსით გვანახა. თეთრი დემონსტრანტების სახეები საკუთარი რასის სიძულვილით იყო დამახინჯებული!

კიდევ ერთი ინციდენტი, რაც მაყურებელმა ახლო რაკურსით იხილა, იყო კატის მკვლელობა. ერთ-ერთმა ბრბოს წარმომადგენელმა შესახვევში მოზრდილი, თეთრი კატა დაინახა და ყვირილი დაიწყო: „დაიჭირეთ ეს თეთრი კატა!“ - ასობით დემონსტრატორი ბედშავ კატას

გაეკიდა შესახვევში. რამდენიმე წუთში ისინი კვლავ გამოჩნდნენ სისხლში გასვრილი მკვდარი კატით ხელში. მონადირე ბრბოს ზეიმით შეეგებნენ დემონსტრანტები, როდესაც დაინახეს, რაც მოხდა. აბსოლუტური ფსიქოზი!

შეუძლებელია სიტყვებით გამოვხატოთ როგორი გულგატეხილები ვართ ჩიკაგოს მოვლენების შემხედვარე. სწორედ ეს იყო აქციის ორგანიზატორების მიზანიც. ისინი პროფესიონალი ფსიქოლოგები არიან და სავსებით ესმით, დასაშინებლად როგორ გამოიყენონ მასობრივი ტერორის ფენომენი. იციან, რომ მილიონობით ადამიანი, რომელიც შინაგანად ჯერ კიდევ მათ წინააღმდეგ არის განწყობილი, იმდენად დაშინდება, რომ პირის გაღებას ვეღარ შეძლებს.

მაგრამ როგორ შეუძლია ჩვენს ხალხს - როგორ შეუძლიათ თეთრ ამერიკელებს იყვნენ ასეთი ლაჩრები, უძლურები და თან ასეთი მოწადინებულები, რომ მჩაგვრელები ასიამოვნონ?

როგორ შეგვიძლია ამ ნაგავსაყრელიდან რევოლუციური არმია ჩამოვაცალიბოთ?

ეს ნამდვილად იგივე რასაა, რომელმაც მთვარეზე გაიარა და ვარსკვლავებს მიწვდა 20 წლის წინ? როგორ დავეცით!

ახლა შემზარავად ცხადია, რომ ამ ბრძოლის მოგებას, რომელშიც ჩართულები ვართ, სისხლის ნაკადის - უფრო მეტიც, სისხლის მდინარეების გარეშე ვერ შევძლებთ. ლეშით სავსე მანქანა, რომელიც გასულ შაბათს ალექსანდრიაში დავტოვეთ, ლოკალურ ახალ ამბებში მოკლედ მოიხსენიეს, თუმცა ქვეყნის მასშტაბით არ გაუვრცელებიათ.

ამ ფაქტის ნაკლებმნიშვნელოვნად წარმოდგენის მიზეზი ვეჭვობ ის კი არ იყო, რომ ექვსჯერადი მკვლევლობები საკმაოდ ჩვეულებრივი გახდა იმისთვის, რომ აქტუალური იყოს, არამედ ის, რომ ხელისუფლებამ მასში რასობრივი ხელწერა ამოიცნო და გადაწყვიტა, რომ მისი იმიტაცია არ წაეხალისებინა.

4 დეკემბერი, 1991 წელი. დღეს ჯორჯთაუნში წავედი, რომ ელზას დავლაპარაკებოდი-პატარა, წითელთმიან „გარიცხულს“, რომელსაც რამდენიმე კვირის წინ შევხვდი. ჩემი ვიზიტის მიზანი იყო უკეთ შემეფასებინა ელზას მეგობრების პოტენციური სისტემის წინააღმდეგ ბრძოლაში.

რეალურად, ზოგიერთი მათგანი, მსგავს პირობებში უკვე ჩართულია გარკვეული სახის ბრძოლაში ხელისუფლების წინააღმდეგ. ბოლო თვის განმავლობაში საგრძნობლად გაიზარდა რიცხვი ინციდენტებისა, რომელიც ორგანიზაციას არ მიეწერება. ამ უკანასკნელში იგულისხმება დაბომბვები, ცეცხლში გახვევა, გატაცება, ძალადობრივი ხასიათის სახალხო დემონსტრაციები, საბოტაჟი, სიკვდილის მუქარა გამოჩენილი პოლიტიკური ფიგურების მიმართ, ორი ფართოდ გახმაურებული მკვლელობაც კი. სხვადასხვა ინციდენტებზე სხვადასხვა დაჯგუფებები იღებენ პასუხისმგებლობას: ანარქისტები, გადასახადების წინააღმდეგ ამბოხებულები, „ლიბერალური ფრონტები“ და უამრავი რელიგიური დაჯგუფება, რომელსაც მხარს არავინ უჭერს. როგორც ჩანს, ყველა საკუთარი მიზნებისთვის მოქმედებს.

მათი უმრავლესობა იმდენად უდარდელი, მოყვარული დონისაა, რომ რასობრივად ინტეგრირებული ფედერალური ბიუროც კი დასაფასებელ სამსახურს გვიწევს მათი დაკავებით, თუმცა მათი უმეტესობა ჯერ კიდევ აგრძელებს აღმოცენებას. საყოველთაო რევოლუციური ატმოსფერო და მთავრობის კონტრ-ძალადობრივი ქმედებები ორგანიზაციის აქტივობათა წინააღმდეგ - აი რა აქეზებს მათ.

ყველაფერ ამის ყველაზე საინტერესო ასპექტი არის მტკიცებულება, რომ მარწუხები, რომლითაც სისტემა მოქალაქეების გონებას უჭერს, ყველას არ ეხება. ამერიკელთა უმრავლესობა, რა თქმა უნდა, ჯერ კიდევ მღვდლებთან ერთად მიჰყვება ტელევიზორების თაყვანისმცემელთა რელიგიის მარშს, მაგრამ მზარდი უმცირესობა ჯერ კიდევ არღვევს ნაბიჯებს და უყურებს სისტემას, როგორც მტერს. საუბედუროდ, მათი მტრობა მცდარ მიზეზებზეა დამყარებული და ჩვენი მხრიდან მათი მოქმედებების კოორდინირება თითქმის შეუძლებელი იქნება.

ფაქტობრივად, უმრავლესობასაც არ აქვს მოქმედებებისთვის დასაბუთებული საფუძველი. ეს არის უბრალოდ ჩაშლილი გეგმების გამო მასობრივი ბოლმის ნთხევა, ოღონდ არა პოლიტიკური ტერორის, არამედ ვანდალიზმის სახით. ერთადერთი რაც მათ უნდათ არის ის, რომ რაღაცები დაამტვრიონ და ზიანი მიაყენონ ადამიანებს, რომელთაც თვლიან პასუხისმგებლებად იმ უვარგისი მსოფლიოს გამო, რომელშიც უწევთ ცხოვრება.

მასობრივი ხასიათის ვანდალიზმი, რომელსაც ახლა ვხედავთ არის რაღაც, რასაც პოლიტპოლიცია უბრალოდ ვერ გაართმევს თავს, თუ კიდევ დიდხანს გაგრძელდა ასე. ისინი ცდილობენ ხელისუფლება მწყობრიდან გამოიყვანონ.

პოლიტიკური ვანდალები, შეშლილები და კიდევ ორი სეგმენტი მოსახლეობისა- ზანგი სეპარატისტები და ორგანიზებული კრიმინალები, - უდიდეს როლს თამაშობდნენ უკანასკნელ პერიოდში განვითარებულ მოვლენებში. თუ გასულ რამდენიმე კვირას არ ჩავთვლით, ყველა დარწმუნებული იყო, რომ სისტემამ შავ ნაციონალისტ ზანგებთან

გამკლავება სამოცდაათიანებში საბოლოოდ შეძლო. როგორც ჩანს, ისინი მხოლოდ მიჩუმებულები იყვნენ, თავიანთ საქმეებზე ზრუნავდნენ, ახლა კი დრო იგდეს ხელთ, რომ რამდენიმე დარტყმა განახორციელონ. მათ შეტევა ძირითადად “ტომის” ჯგუფთა ოფისებზე მიჰქონდათ, ან ერთმანეთს ესროდნენ, მაგრამ გასულ კვირას, ნიუ ორლეანში საკმაოდ კარგი მასობრივი არეულობა დანერგეს, სადაც ადგილი ჰქონდა ფანჯრების მტვრევასა და ყაჩაღობას. მეტი ძალაუფლება მათ!

მაფია, 2 თუ 3 პროცენტით, რომელსაც ფლობენ და კიდევ რამდენიმე ორგანიზებული კრიმინალური დაჯგუფებებით, გამომძაღველობითი აქტივობების გაფართოებით არეულობისა და საყოველთაო მღელვარების კაპიტალიზირებას ახდენს. როდესაც ისინი ბიზნესმენს ან გამყიდველს აფრთხილებენ, რომ მის დაწესებულებას დაბომბავენ, თუ სადაზღვეო პოლისი არ ექნებათ, ახლა უფრო დაეჯერებათ, ვიდრე რამდენიმე თვის წინ. გატაცება მომგებიანი ბიზნესი გახდა. პოლიციელები ძალიან დაკავებულები არიან, რომ პროფესიონალ ბოროტმოქმედებს მიხედონ, რადგან მუშაობენ საქმეებზე, რომელიც სისტემას რეალურად ადარდებს (ანუ ჩვენზე), ეს კი მათი დაწინაურების საუკეთესო საშუალებაა.

ცივი გონებით რომ ვიმსჯელოთ, ჩვენ უნდა მივესალმოთ ამ მზარდ კრიმინალს, რადგან იგი გვეხმარება, რომ ნდობას სისტემისადმი ძირი გამოეთხაროს. მაგრამ მოვა დღე, როდესაც ჩვენ ყველა იმ ელემენტთან მივალთ, რომელიც სისტემამ „აიყვანა“ და რომელთაც მოსამართლეები დიდი ხნის განმავლობაში ელოლიავებოდნენ, მივალთ და კედლებთან ჩავამწკრივებთ ზედმეტი ლაპარაკის გარეშე, მათივე მოსამართლეებთან ერთად.

მე დავაკაკუნე მისამართზე, რომელიც ელზამ დამიტოვა- ეს იყო ერთ-ერთი ელეგანტური სახლის სარდაფი- და როდესაც ელზა ვიკითხე, ახალგაზრდა ორსულმა ქალმა, მტირალა ახალშობილით ხელში, შიგნით შემიპატიჟა. როგორც კი ჩემი თვალი მკრთალ ნათებას შეეჩვია, დავინახე რომ მთელი სარდაფი კომუნალური საცხოვრებელი ადგილი იყო. საბნები და ზეწრები დაბალჭერიანი ოთახის კუთხეებში იყო განთავსებული და სარდაფს საძინებელ სივრცეებად ყოფდა. გარდა ამისა, ლეიბებს თითქმის მთელი ოთახი უკავიათ. გარდა ბანქოს მაგიდისა ონკანის გვერდით, სადაც ორი ქალი ჭურჭელს რეცხავდა, სარდაფში ავეჯი და სკამიც კი არ არის.

კედლის მოპირდაპირედ შეშის ძველი ღუმელი დგას, რომელიც სარდაფის გათბობის ერთადერთი საშუალებაა. როგორც მოგვიანებით გავიგე, წყალგაყვანილობა ერთადერთი საზოგადოებრივი სარგებელია, რომელიც ამ პატარა კომუნას საკუთარ განკარგულებაში აქვს, ხოლო საწვავს ღუმელისთვის სამეზობლოს ნაგავში ქექვით ან ზედა სართულზე კარების, მოაჯირების, ფანჯრების ჩარჩოებისა და ფიცრების დამტვრევით შოულობენ. სხვა, კიდევ უფრო დიდი კომუნა იკავებს ზედა სართულის ძირითად ნაწილს, რკინის კარების უკან, სარდაფის კიბის ბოლოში. ისინი ხშირად აიძულებენ მეზობელ კომუნას ჩაერთონ ნარკოტიკების ველურ წვეულებაში საწვავად საჭირო რესურსების სანაცვლოდ.

სარდაფის მცხოვრებნი თავს არიდებენ ძლიერ ნარკოტიკულ საშუალებებს და ამიტომაც საკუთარ თავს მეორე სართულზე მცხოვრებებზე ზემდგომად ხედავენ. მიუხედავად ამისა, ისინი საკუთარი გამოყენებისთვის ჭუჭყიან სარდაფს ამჯობინებენ, რომელიც უფრო

ადვილად გასათბობი და უფრო მარტივად დასაცავია, ვიდრე ზედა სართული. ფანჯრები მეტად პატარა და ჭუჭყჩამჯდარია იმისთვის, რომ მიმტაცებლები მიიზიდოს. მეტიც, ზაფხულში სარდაფი საკმაოდ გრილია.

როცა შევედი, შვიდი ან რვა მათგანი ლეიბებზე იყო გაშხლართული და რაღაც უაზრო, „გასართობ“ პროგრამას უყურებდა ბატარიაზე მომუშავე სატელევიზიო მიმღებში, თან მარიხუანას ეწეოდა. მთელი სარდაფი ძველი ლუდის, გასარეცხი თეთრეულისა და მარიხუანის სიმყრალით იყო გაჟღენთილი. (ისინი მარიხუანას ნარკოტიკად არ თვლიან.)ორი პატარა შიშველი ბიჭი, დაახლოებით 4 წლის, ძირს გორავდა და ღუმელთან ჩხუბობდა. ნაცრისფერი კატა, რომელიც თავისუფალ მილზე მოკალათებულიყო, ინტერესით მომაშტერდა. ლეიბებზე წამოწოლილებმა მხოლოდ თვალი შემავლეს და სხვაგვარი ყურადღება არ მოუქცევიათ. დავინახე, რომ ტელევიზორის ეკრანით განათებულ სახეებს შორის ელზასი არ იყო. როდესაც გოგონამ, რომელიც ოთახში შემომიძღვა ელზას სახელი დაიძახა, ოთახის კუთხეში ერთ-ერთმა ლეიბმა გაიმოდრა და უეცრად ელზას სახესა და უძღურ მხრებს მოვკარი თვალი. მან აღტაცებით დაიწვილა, როდესაც დამინახა, საბნიდან წამოხტა და ჩვეული კაბით გამოჩნდა. გაურკვეველად შევწუხდი, როდესაც ელზას საბნის გვერდით მეორე ლეიბსაც მოვკარი თვალი. ეჭვიანობის შემოტევა?

ელზა სწრაფად, გულწრფელი სიყვარულით გადამეხვია და ცხელი ყავა შემომთავაზა, რომელიც ღუმელზე მდგარი მდულარე ჩაიდნიდან გადმოასხა. მე მაღლიერად მივიღე შემოთავაზება, რადგან გზაში, ავტობუსის გაჩერებიდან საკმაოდ გავიყინე. ჩვენ თავისუფალ ლეიბზე, ღუმელის წინ დავსხედით. ტელევიზორის ხმა, ჩვილი ბავშვის ტირილი და მოჩხუბარი ბიჭების შეძახილები შესაძლებლობას მაძლევდა განმარტოებით მესაუბრა.

ჩვენ ბევრ რამეზე ვილაპარაკეთ, რადგან არ მინდოდა ნაჩქარევად წამომეყრანტალებინა ჩემი სტუმრობის რეალური მიზეზი. მე ბევრი რამ გავიგე ელზაზე და ხალხზე, რომელთან ერთადაც ის ცხოვრობს. ზოგიერთმა მოულოდნელად გამაკვირვა, ზოგიერთმა კი ღრმა შოკში ჩამაგდო.

უშუალოდ ელზას ისტორიამ გაკვირვებული დამტოვა. ის საშუალო კლასის მშობლების დედისერთა ქალიშვილია. მამამისი წერს (ან წერდა - რამდენიმე წელია ელზა თავის მშობლებს არ შეხვედრია) გამოსასვლელ სიტყვას ვაშინგტონის ერთ-ერთი ყველაზე გავლენიანი სენატორისთვის. დედამისი კი მემარცხენე ფრთის რწმუნებული იყო. მისი ძირითადი საქმიანობა თეთრკანიანებით დასახლებულ გარეუბნებში ბინების ყიდვა და იქ შემღებული ზანგი ოჯახების დასახლება იყო.

სანამ 15 წლის გახდებოდა, ელზა ძალიან ბედნიერი იყო. მისი ოჯახი კონექტიკუტში ცხოვრობდა და ელზა განსაკუთრებულ, გოგონების კერძო სკოლაში სწავლობდა. (ერთსქესიანი სკოლები ახლა, რა თქმა უნდა, არაღებულურია). ის ზაფხულს მშობლებთან ერთად, აგარაკზე, ზღვის სანაპიროზე ატარებდა. ელზას სახე აენტო, როდესაც საზაფხულო სახლის ირგვლივ ბუნებაზე, ტყეებზე და ხანგრძლივ, მარტო ხეტიალზე ყვებოდა. მას საკუთარი, პაწაწინა ნავი ჰყავდა და ხშირად მიცურავდა პატარა კუნძულის სანაპიროზე, აწყობდა პიკნიკს და მხიარულ დროს ატარებდა მცხუნვარე მზის ქვეშ, ოცნებებში.

შემდეგ ოჯახი ვაშინგტონში გადავიდა, დედამისმა კი დაიჟინა, რომ შავებით დასახლებულ უბანში შეეძინათ ბინა, კაპიტოლ ჰილთან ახლოს, იმის მაგივრად, რომ თეთრკანიანების უბანში დასახლებულიყვნენ. ელზა ერთ-ერთი იყო ოთხი თეთრკანიანი მოსწავლიდან საშუალო სკოლაში, სადაც მშობლებმა გააგზავნეს.

ელზა ნაადრევად განვითარდა. მის ბუნებრივ სითბოსა და ღია, თავისუფალ ბუნებას, გასაოცარი ფიზიკური შარმი ერწყმოდა და ქმნიდა უჩვეულო გოგონას, რომელიც სექსუალურად მიმზიდველი იყო 15წლის ასაკშიც კი. შედეგად ზანგებმა, რომლებიც თეთრ გოგონებზე ნადირობდნენ სკოლაში, ელზას მოსვენება არ მისცეს. ამას ზანგი გოგონებიც ხედავდნენ, ელზა მთელი გულით სძულდათ და ყველა ხერხით ცდილობდნენ მის გაწამებას.

ელზა ვერ ბედავდა საპირფარეოში გასვლას და მასწავლებლის მხედველობიდან დაკარგვას ერთი წუთითაც კი, როცა სკოლაში იყო. მან მალევე აღმოაჩინა, რომ მასწავლებლები რეალურ დახმარებას ვერ გაუწევდნენ, როდესაც ზანგმა ასისტენტმა ის ოფისის კუთხეში მოიმწყვდია და მის კაბაში ხელის ჩაცურება სცადა.

ყოველდღე, ელზა სკოლიდან ტირილით ბრუნდებოდა და ევედრებოდა მშობლებს, რომ სხვა სკოლაში გადაეყვანათ. დედამისი მას ყვირილით, სახეში სილის გარტყმით პასუხობდა და “რასისტს” ეძახდა. თუ მას ზანგი ბიჭები აწუხებდნენ, ე.ი ეს თავისი ბრალი იყო და არა მათი, ამიტომ უნდა ეცადა, რომ ზანგ გოგონებთან დამეგობრებულიყო.

არც მამამისმა გაუწია მას რაიმე ანგარიში, მაშინაც კი, როდესაც მთავარ ასისტენტთან მომხდარ ინციდენტზე უამბო. ყველაფერი ეს მას უხერხულ სიტუაციაში აგდებდა და არ უნდოდა რაიმეს გაგონება. მისი ლიბერალიზმი უფრო პასიური იყო, ვიდრე ელზას დედის, მაგრამ ჩვეულებრივ მას მკვეთრად ლიბერალური ცოლი აშინებდა და უკრძალავდა საქმის დაჭერას ყველაფერთან, რაც რასას ეხებოდა.

მაშინაც კი, როდესაც სამი ახალგაზრდა ზანგი კრიმინალი მას კარებთან დახვდა, საფულე და მაჯის საათი წაართვა, ფეხქვეშ გაიგდო და სათვალე გაუსრისა, ელზას დედამ არ მისცა უფლება პოლიციისთვის დაერეკა და მარცვის შესახებ შეეტყობინებინა. იგი ზანგების წინააღმდეგ საჩივრის შეტანას “ფაშისტურად” თვლიდა.

ელზა ამ ყველაფერს სამი თვე იტანდა, შემდეგ კი სახლიდან გაიქცა. ის პატარა კომუნაში წაიყვანეს, იქ, სადაც ახლაც, მეტად მხნედ გრძნობს თავს და ისწავლა როგორ იყოს მომთმენი, როგორ იყოს ბედნიერი თავისი ახალი მდგომარეობით.

მოგვიანებით, ერთი თვის წინ, კვლავ იჩინა პრობლემამ თავი და მე მას შეეხვდი. ჯგუფს ახალი გოგონა, მერი ჯეინი შემოუერთდა. მათ შორის კონფლიქტი წარმოიშვა. ბიჭი, რომელთანაც ელზა საწოლს იზიარებდა, როგორც ჩანს, ადრე მერი ჯეინსაც იცნობდა, სანამ რომელიმე მათგანი ჯგუფს შეუერთდებოდა, მერი ჯეინი კი ელზას უზურპატორად თვლიდა.

ელზა, თავის მხრივ, აღაშფოთა მერი ჯეინის ეშმაკურმა ძალისხმევამ, რომ შეეცდინა მისი მეგობარი ბიჭი. შედეგი იყო კვილი, კაწვრა და ერთმანეთის თმით თრევა, რომელშიც მერი ჯეინმა, როგორც უფრო ძლიერმა, ელზას აჯობა.

ელზა ორი დღის განმავლობაში დახეტილობდა ქუჩებში -სწორედ მაშინ შევხვდი მას-
შემდეგ კი კვლავ სარდაფის კომუნაში დაბრუნდა. ამ დროის განმავლობაში, მერი ჯეინმა
კიდევ ერთი გოგონა გააბრაზა ჯგუფიდან. ელზამ ამით ისარგებლა და ულტიმატუმი
წამოაყენა: ან მერი ჯეინი უნდა წასულიყო ან ელზა სამუდამოდ დატოვებდა ჯგუფს. მერი
ჯეინმა დანის მუქარით უპასუხა.

“შემდეგ რა მოხდა?” - ვკითხე.

“ჩვენ ის გავყიდეთ”- მიპასუხა ელზამ.

“გაყიდეთ? რას გულისხმობ?”- წამოვიძახე მე.

ელზამ ამიხსნა: “მერი ჯეინმა უარი თქვა წასვლაზე და რადგანაც ჯგუფში ყველამ ჩემი მხარე
დაიკავა, ჩვენ ის ურიას- კაპის მიყიდეთ. მან ტელევიზორი და ორასი დოლარი მოგვცა მერი
ჯეინის სანაცვლოდ.”

ურია კაპი, როგორც აღმოჩნდა, ებრაელია სახელად კაპლანი, რომელიც თეთრკანიანი
მონებით ვაჭრობს. ის რეგულარულად მოძრაობს ვაშინგტონსა და ნიუ-იორკს შორის, რომ
“გარიყული” გოგონები იყიდოს. მისი მუდმივი მიმწოდებელი “მგლების ხროვაა,” ვისგანაც
ელზა გადავარჩინე. ეს მტაცებლური ჯგუფები გოგონებს ქუჩებიდან იტაცებენ, ერთი კვირით
იტოვებენ და თუ მათი გაუჩინარება გაზეთებში გამოხმაურებას არ ჰპოვებს, კაპლანს
მიჰყიდიან.

ამის შემდეგ გოგონებს რა მოსდით, დარწმუნებით ვერავინ იტყვის, მაგრამ ამბობენ, რომ
უმეტეს მათგანს გარკვეულ კლუბებში ამწყვდევენ ნიუ-იორკში, სადაც მდიდრები უცნაური
და გარყვნილი ლტოლვების დასაკმაყოფილებლად დადიან. ამბობენ, რომ ზოგიერთ მათგანს
სატანისტურ კლუბებზე ყიდიან, სადაც მათ შემზარავ რიტუალებში ანაწევრებენ.

ვიღაცამ კომუნაში გაიგო, რომ კაპლანი ქალაქში იყო და ვაჭრობდა, ამიტომ, რადგანაც მერი
ჯეინი არ მიდიოდა, ის დააბეს, კაპლანთან მიიყვანეს და გაყიდეს.

ვფიქრობდი, რომ ვერაფერი გამაკვირვებდა, მაგრამ ელზას მოყოლილმა ისტორიამ მერი
ჯეინის ბედისწერის შესახებ, შემადრწუნა.

“როგორ” - უხეში ტონით ვკითხე მე- “როგორ მიჰყიდეთ თეთრკანიანი გოგონა ებრაელს?”
ელზა ჩემი აშკარა უკმაყოფილების გამო უხერხულ სიტუაციაში ჩავარდა. მან აღიარა, რომ
საშინელი რამ გააკეთა და ხშირად დამნაშავედ გრძნობს თავს, როცა მერი ჯეინზე
ფიქრობს, მაგრამ მაშინ ეს ერთადერთ შესაფერის გამოსავლად ეჩვენებოდა კომუნის
პრობლემურ სიტუაციაში. მან ძლივს გაიმართლა თავი, რომ ეს ყოველთვის ხდება,
ხელისუფლებამ ამის შესახებ იცის და არ ცდილობს ხელი შეუშალოს, ამიტომ ეს ვინმეს
პრობლემა კი არა, სოციალის პრობლემაა.

მე უკმაყოფილოდ გავაქნიე თავი, მაგრამ საუბრის ასე განვითარებამ ხელსაყრელი საშუალება
მომცა გადავრთულიყავი იმაზე, რაც უმთავრესად მაინტერესებდა.

“ცივილიზაცია, რომელიც ითმენს კაპლანის არსებობას და მის ჭუჭყიან ბიზნესს, ფერფლად ქცევის ღირსია,” ვთქვი მე. “ჩვენ ყველაფერს ცეცხლი უნდა წავუკიდოთ და შემდეგ სუფთად დავიწყოთ მოქმედება.”

ეს უკანასკნელი დაუფიქრებლად ხმამაღლა წამოვიძახე, შესაბამისად სარდაფში ყველამ გაიგო. ერთი ბეწვიანი ტიპი ტელევიზორის წინ მოთავსებული ლეიბიდან ადგა და ოთახში სიარული დაიწყო. “რა შეიძლება ვინმემ გააკეთოს?” - ისე იკითხა, რომ პასუხს ნამდვილად არ ელოდა.

“ურია კაპი ათჯერ მაინც დააკავეს, მაგრამ პოლიციელები მას ყოველთვის ათავისუფლებენ. მას პოლიტიკური კავშირები აქვს. ნიუ-იორკის სახელგანთქმული ებრაელები მისი კლიენტები არიან, თანაც გამიგია, რომ ორი თუ სამი კონგრესმენი რეგულარულად დადის კლუბში, რომელსაც იგი ამარაგებს.”

“მაშინ, ვინმემ კონგრესი უნდა მოიშოროს თავიდან” - ვუპასუხე მე.

“ეს უკვე სცადეს” - ჩაიცინა მან. როგორც ჩანს, ორგანიზაციის მიერ განხორციელებულ თავდასხმაზე მიმანიშნებდა.

“კარგი, ბომბი რომ მქონდეს, თვითონ შევეცდებოდი” - ვუპასუხე მე. “სად შევძლებ დინამიტის შოვნას?”

მან მხრები აიჩეჩა და ტელევიზორის წინ დაუბრუნდა ადგილს. შემდეგ ელზასგან ვეცადე ინფორმაცია გამომეტყუებინა - ჯორჯთაუნის რომელი ჯგუფები იყვნენ დაბომბვის ინიციატორები? როგორ შემიძლია მათ დავუკავშირდე?

ელზა ეცადა, რომ ჩემთვის დახმარება გაეწია, მაგრამ უბრალოდ არ იცოდა. ეს იყო თემა, რომელშიც რაიმე გარკვეული ინტერესი არ გააჩნდა. საბოლოოდ, მან ისევ იმ ბიჭს დაუძახა, რომელსაც უკვე გავესაუბრე: “ჰარი, 29-ე ქუჩის ბიჭები ხომ საკუთარ თავს “მეოთხე სამყაროს განმათავისუფლებელ ფრონტს” უწოდებენ, „ღორებთან საბრძოლველად?”

ჰარის აშკარად არ ესიამოვნა ეს შეკითხვა. ის ფეხზე წამოხტა, გაცხარებულმა დაგვხედა ჩვენ ორს, უპასუხოდ გავარდა სარდაფიდან და კარი გაიჯახუნა.

ერთ-ერთმა ქალმა, რომელიც ონკანთან იდგა, ელზას შეახსენა, რომ დღეს მისი ჯერი იყო სადილი მოემზადებინა და ჯერ ღუმელზე კარტოფილიც კი არ დაუდგამს მოსახარშად. ელზას ხელი ხელზე მოვუჭირე, მომჯობინება ვუსურვე და გავედი.

ვფიქრობ, უფრო გავართულე სიტუაცია. ჩემი მხრიდან ძალიან გულუბრყვილო იყო იმის წარმოდგენა, რომ “გარიყულებთან” უბრალოდ შევიდოდი და თავაზიანად ვთხოვდი სისტემის წინააღმდეგ ძალადობრივ და არალეგალურ აქტივობებში ჩართვას.

რეალურად, ვაშინგტონის ყოველი საიდუმლო პოლიციელი ვაშინგტონში იმავს ცდილობდა. ახლა უეჭველად ყველა ფიქრობს, რომ მეც პოლიციელი ვარ. ეს ყველანაირ შანსს მიკარგავს კონკრეტულ გარემოში სისტემის წინააღმდეგ გამოსულ მებრძოლებს დავუკავშირდე.

რა თქმა უნდა, ჩვენ შეგვიძლია ვინმე სხვა გავგზავნოთ, რომ “მეოთხე სამყაროს განმათავისუფლებელი ფრონტი,” თუ რაღაც ჯანდაბა იპოვოს, მაგრამ ვეჭვობ, ამას რაიმე აზრი ჰქონდეს.

ელზასთან ჩემმა ვიზიტმა დამარწმუნა, რომ ადამიანები, რომლებიც ინდივიდუალურ ცხოვრების წესს მისდევენ, არ ფლობენ პოტენციალს, რომ მათი ორგანიზაციასთან კონსტრუქციული კოლაბორაცია მოხდეს. მათ დისციპლინა და მიზნის რეალური შეგრძნება აკლიათ. ისინი დანებდნენ. ერთადერთი რაც მათ სურთ არის ის, რომ მთელი დღე უსაქმურად იწვნენ და მოწიონ. დარწმუნებული ვარ, მთავრობამ რომ მათი საცხოვრებელი პირობები გააუმჯობესოს, მზომბავებიც კი დაკარგავენ ბრძოლისუნარიანობას.

ელზა კარგი ბავშვია და წესით, უნდა იყვნენ ბავშვები, რომელთაც სწორი ინსტინქტები აქვთ, მაგრამ უბრალოდ ვერ დაძლიეს ქვეყნიერების კოშმარი, ამიტომ გაირიყნენ. თუმცა, ჩვენ, ორივე უარყოფთ ქვეყანაში არსებულ მდგომარეობას და ორივე გავირიყეთ მისგან, განსხვავება ორგანიზაციასა და ელზას მეგობრებს შორის არის ის, რომ ჩვენ გვძალუმს გავუმკლავდეთ, მათ კი არა.

მე უბრალოდ არ წამომიდგენია ჩემი თავი, ან ჰენრი, ან ქეთრინი ან ვინმე სხვა ორგანიზაციიდან, ვინც უბრალოდ დაჯდება ტელევიზორთან და მიჰყვება ცხოვრების დინებას, როცა ამდენი რამ არის გასაკეთებელი. სწორედ ეს არის სხვაობა ადამიანთა ხარისხებს შორის.

მაგრამ ჩვენთვის ერთი ტიპის ხარისხზე მეტია მნიშვნელოვანი. ამერიკელების უმრავლესობა ჯერ კიდევ ართმევს თავს, ზოგი უფრო სუსტად, ზოგი კიდევ მეტად წარმატებულად. ისინი არ განუდგნენ, რადგან მგრძნობელობის ნაკლებობას განიცდიან -მგრძნობელობას, რომელსაც მჯერა, რომ ორგანიზაცია ელზას მეგობრებთან ერთად იზიარებს, მგრძნობელობა, რომელიც გვამლევს უნარს შევიგრძნოთ გამოფიტული საზოგადოების სიმყრალე, საზოგადოების, რომელიც პირზე გვაფარებს ხელს.

პოლიციელები, ისევე როგორც სხვა ყველა დანარჩენი, ვერ გრძნობენ ამ სიმყრალეს ან უბრალოდ ეს მათ არ აწუხებთ. ებრაელებს შეუძლიათ ისინი ყველანაირ ღონისძიებებში მიიყვანონ და სანამ საკმარისი საკვება მათთვის, ისინი ყველაფერს შეეგუებიან. ევოლუციამ მათგან დახელოვნებული გადარჩენილები გამოიყვანა, მაგრამ სხვა ღირსებები დააკარგინა.

როგორი უსუსურია ადამიანური ცივილიზაცია! როგორი ზედაპირულია მისი ბუნებრივი მდგომარეობა! რა ცოტას შეუძლია ამაღლდეს მასზე, რაც მათ ცხოვრებას ფაქტურასა და საზრდოს ამლევს!

რომ არა ერთი თუ ორი პროცენტი ყველაზე ნაყოფიერი ინდივიდუალებისა - ყველაზე აგრესიული, ინტელექტუალური და შრომისმოყვარე ნაწილი ჩვენი თანამოქალაქეებისა- ვერც ჩვენი და ვერც სხვა რომელიმე ცივილიზაცია შეძლებდა შეექმნა სასიცოცხლოდ აუცილებელი გარემო.

ის თანდათანობით დეზინტეგრირდება საუკუნეებში და ალბათ, საზოგადოებას აღარ ექნება განზრახვა, ენერგია ან ჭკუა, რომ გაჩენილი ბზარები ამოავსოს.

საბოლოოდ ყველა დაუბრუნდება ბუნებრივ, პრე-ცივილიზებულ მდგომარეობას, რომელიც არაფრით განსხვავდება ჯორჯთაუნის „გარიყულთა“ ცხოვრებისგან.

მაგრამ ნათელია, რომ ენერჯია, განზრახვა და ჭკუაც კი არ არის საკმარისი. ამერიკას ჯერ კიდევ ჰყავს მიზანდასახული ადამიანები, რომ ბორბალმა ტრიალი განაგრძოს. მაგრამ მათ, როგორც ჩანს, ვერ შეამჩნიეს, რომ მათი ძალისხმევის მანქანა დიდი ხნის წინ გადავიდა გზიდან, ახლა კი უფსკრულისკენ მიქრის.

ისინი უგრძნობები გახდნენ სიმახინჯის, არაბუნებრივობისა და უზარმაზარი საფრთხის მიმართ, რომლითაც მათ ემუქრება ის გეზი, რომლისკენაც მიმართულება აიღეს.

მხოლოდ უმცირესობის უმცირესობას გამოჰყავს ჩვენი რასა ჯუნგლებიდან და დგამს პირველ ნაბიჯს ნამდვილი ცივილიზაციისკენ.

ჩვენ ყველაფერი გვაქვს, რაც ჩვენს წინაპრებს ჰქონდათ, მგრძნობელობა, თუ რა გვჭირდება და უნარი, რომ მისი გაკეთება შევძლოთ.

შეგრძნებების გარეშე, მხოლოდ უნარი ვერ გაგვიძლევს დიადი მიღწევებისკენ, ისევე როგორც უნარის გარეშე, შეგრძნებები მხოლოდ ოცნებებამდე და მათ ფრუსტრაციამდე მიგვიყვანს. ჩვენი თაობის უზარმაზარი მასიდან ორგანიზაციამ აირჩია ისინი, ვინც ამ იშვიათ კომბინაციას ფლობს. ახლა ჩვენ ყველაფერი უნდა გაკეთოთ, რაც აუცილებელია, რომ ვიბატონოთ.

21 მარტი, 1993 წელი. დღევანდელი დღე ახალი დასაწყისია. დამთხვევაა, რომ გაზაფხულის პირველი დღეა. ეს ჩემთვის სიკვდილიდან დაბრუნებას ჰგავს, 470 დღიანი სიკვდილიდან. ქეთრინთან და ჩემს სხვა თანამოაზრეებთან შეხვედრა და ამდენი დაკარგული დროის შემდეგ კვლავ ომში ჩართვა - ამ ყველაფერზე ფიქრი ალუწერელ სიამოვნებას მანიჭებს.

ამ დღიურის ბოლო გადაშლიდან დღემდე იმდენი რამ მოხდა, (როგორი მადლობელი ვარ, რომ ქეთრინმა დღიური შემინახა!) რომ რთულია ყველაფერი აქ მოვაქციო. თავდაპირველად, უმთავრესი მოვლენები გავიხსენოთ.

გამთენიის 4 საათი იყო, კუპრივით ღამე, კვირა დღე. ყველანი ღრმა ძილში ვიყავით. პირველი რაც მახსოვს არის ის, რომ ქეთრინმა მხრებით შემანჯღრია, ჩემ გაღვიძებას ცდილობდა. პარალელურად დაჟინებული ზუზუნის მესმოდა, რაც ნახევრად მძინარე გონებით ჩავთვალე, რომ მალვიძარა იყო.

„მაგრამ, ჯერ ხომ ადგომის დრო არ არის“- ჩავილულლულე მე.

„ეს განგაშის სიგნალის ხმაა, ქვედა სართულზე“ - ქეთრინმა სასწრაფოდ ჩამჩურჩულა. „გარეთ ვიღაც არის.“

მყისვე გამოვფხიზლდი, მაგრამ სანამ იატაკზე დავდგამდი ფეხს, შეჯახების ხმა გავიგე, ნაპერწკლის კორიანტელი საძინებლის ფანჯარასთან გაიფანტა. წაშში, ოთახი მხუთავი გაზით აივსო და აგონიაში ჩავარდნილი, მძიმედ ვსუნთქავდი.

შემდეგი რამდენიმე წუთი ბუნდოვნად დამამახსოვრდა. როგორღაც, ყველამ შევძელით რესპირატორების მომარჯვება, ისე, რომ შუქი არ აგვინთია. ბილმა და მე ქვედა სართულისკენ მოვკურცხლეთ, ქეთრინი და ქეროლი კი ზედა სართულის ფანჯრებთან დავტოვეთ. საბედნიეროდ, შენობაში შემოდღევა არავის უცდია, მაგრამ როგორც კი მე და ბილი კიბეებზე ჩავედით, გავიგონეთ, რომ ვიღაცამ მეგაფონით გვიბრძანა, ხელები აგვეწია და გარეთ გავსულიყავით.

წამით ჭუჭრუტანიდან გავიხედე. ათობით პროექტორს ბნელი ღამე სრულებით გაენათებინა, ყოველი მათგანი ჩვენი თავშესაფრისკენ იყო მომართული. ნათების გამო, შუქს მიღმა ვერაფერს ვხედავდი, მაგრამ აშკარა იყო, რომ იქ ასობით ჯარისკაცი და პოლიციელი იდგა, აურაცხელი აღჭურვილობით.

ამაო იყო ხელიდან დასხლტომა გვეცადა, მაგრამ მოკლე ხანში ზედა და ქვედა სართულის ფანჯრებზე ბარიკადების მოთავსება შევძელით, რომ მათთვის სახლში შემოდღევის მცდელობა გადაგვეფიქრებინა. ამის შემდეგ, ყველანი ფანჯრებთან და კარებთან გავნაწილდით, რომელთაც მალევე გაუხსნეს ცეცხლი, დაცხრილეს. ერთადერთ რამეზე ვკონცენტრირდით, რაც შეიძლება ბევრი აუცილებელი აღჭურვილობა გავგეტანა საიდუმლო გვირაბიდან. ავტოფარების ცემენტის კედლები გვიცავდა ტყვიებისგან, რომელსაც ყველა მხრიდან გვესროდნენ.

ბილმა, ქეთრინმა და ქეროლმა აღჭურვილობა გრძელ, ჩაბნელებულ გვირაბში ჩაიტანეს, სანამ მე ავტოფარეხში ვიყავი და იმ ნივთებს ვიმარაგებდი, რომელთა გადარჩენასაც ვფიქრობდი, რომ შევძლებდი. 45 წუთიანი გაშმაგებული და გადამღლეი მუშაობის შემდეგ, მათ თავი მოუყარეს საკომუნიკაციო საშუალებებსა და შეიარაღებას, სადრენაჟო არხთან, გვირაბის ბოლოში.

სამმა მათგანმა ყველაზე მეტის წაღება შეძლო, რადგან ისინი სროლის საფრთხის ქვეშ არ იყვნენ. მთელი ამ ხნის განმავლობაში ტყვიები ჩემს ყურებთან ზუზუნებდნენ და კედლის ნამტვრევები ათჯერ მაინც მომხვდა რიკოშეტით. ჯერ კიდევ ვერ გამიგია, როგორ არ მოვკვდი. შევძელი კიდევაც, რომ ყოველ 5 წუთში თავდამსხმელებზე კონტრშეტევა განმეხორციელებინა, რომ მათზე კონტროლი შემენარჩუნებინა.

საბოლოოდ ჩვენ შევძელით პატარა იარაღებისა და ამუნიციის, ასევე მსხვილი ასაფეთქებლების, მძიმე შეიარაღების ნაწილის და ყველა დასრულებული საკომუნიკაციო საშუალების წამოღება. ბილის ინსტრუმენტებიც გადარჩა, რადგან მას წესრიგის ჩვევა აქვს და ყველა მათგანს ერთ ყუთში ათავსებს, მაგრამ სატესტო აღჭურვილობის დატოვება მოგვიწია, რადგან ეს უკანასკნელი მთელ ავტოფარეხში იყო მიმოყრილი.

ჩვენ მალევე მოვიყარეთ თავი გაპოხილ ორმოში. გადავწყვიტეთ, რომ ბილი და გოგონები ტრანსპორტს მოიპარავდნენ და ამუნიციით დატვირთავდნენ, სანამ მე ავტოფარეხში დავრჩებოდი და ასაფეთქებელს გავამზადებდი, რომელიც ორმოს ჩასასვლელს დაიცავდა. მე მათ 30 წუთს მივცემდი, დინამიტს წავუკიდებდი ცეცხლს და საბოლოოდ, მეც გვირაბში ჩავყვებოდი.

ქეთრინი გვირაბიდან ამოვიდა და სწრაფად გაიქცა მეორე სართულზე, პირად ნივთებს ჩაავლო ხელი - მათ შორის ჩემს დღიურსაც, მე კი მას ზურგით გვირაბისკენ ბოლოჯერ ვუჯიკე.

ქვედა სართულის კარები და ფანჯრებზე დაჭედებული ფიცრები სულ ნახევარი გასროლით იყო ჩვენგან დაშორებული და პროექტორებისგან სახელოსნოში ისეთი სინათლე შემოდოდა, რომ ყოველი მოძრაობა უკიდურესად რისკშემცველი იყო. ვმუშაობდი რა ნერვული სისწრაფით, შევძელი 10 კილოგრამი ტროტილის სარქველზე მოთავსება, ზუსტად გვირაბის ჩასასვლელის თავზე და ასაფეთქებლად გავამზადე.

ხოხვით მივედი მოპირდაპირე კედლამდე, სადაც პატარა კონტეინერებში საშუალოდ 50 კილოგრამი ტროტილი მეგულეობდა. განვიზრახე, რომ სადეტონაციო კაბელი სარქველზე მოთავსებულ დინამიტამდე გამეყვანა, ამგვარად, მთელი ავტოფარეხი აფეთქდებოდა და ნანგრევებად იქცეოდა. პოლიციელებს რამდენიმე დღე დასჭირდებოდათ, რომ ნარჩენები გაეფილტრათ და მიმხვდარიყვნენ, რომ გავიქეციით.

მაგრამ კედლამდე ვერ მივაღწიე. როგორღაც - ჯერ კიდევ ვერ გამიგია ზუსტად რა მოხდა - სარქველზე მოთავსებული დინამიტი ნადრევად აფეთქდა. შესაძლებელია, ასხლეტილი ტყვია მოხვდა, ან ალბათ, ცრემლსადენი ხელყუმბარის ნაპერწკლებმა, რომელსაც კიდევ ისროდნენ სახელოსნოში, პატრუქების აალება გამოიწვია. ყოველ შემთხვევაში, შერყევამ გონება გამითიშა და თითქმის სიკვდილამდე მიმიყვანა. გონზე საოპერაციო მაგიდაზე მოვედი, საავადმყოფოს სასწრაფო დახმარების პალატაში.

მომდევნო რამდენიმე დღე განსაკუთრებით მტკივნეული იყო. მოგონებებისგან ვკრთოდი. გადაუდებელი დახმარების ოთახიდან პირდაპირ ფედერალური ბიუროს დაკითხვის საკანში გადამიყვანეს, შენობის სარდაფში, რომელიც შვიდი კვირის წინ, ჩვენს მიერ დაგეგმილი დაბომბვის ნარჩენებისგან სრულებით გაწმენდილი არ იყო.

მიუხედავად იმისა, რომ ჯერ კიდევ დიზორიენტირებული ვიყავი და ჭრილობებისგან გამოწვეულ უკიდურესად მძიმე ტკივილს ვებრძოდი, ძალიან უხეშად მეპყრობოდნენ. მაჯებზე მკაცრად დამადეს ხელბორკილები, წიხლებსა და მუშტებს მირტყამდნენ, როცა წავბორძიკდებოდი ან საკმარისად სწრაფად ვერ შევასრულებდი ბრძანებას. იძულებული ვიყავი ოთახის ცენტრში ვმდგარიყავი, პარალელურად ხუთიოდე ფედერალური ბიუროს აგენტი ყოველი მხრიდან შეკითხვებს ყვირილით მაყრიდა. რომც მდომებოდა მათთან თანამშრომლობა, არაფერი შემეძლო, გარდა უაზროდ ლულლულისა.

ჩემს აგონიაშიც კი, რატომღაც, ეიფორია დამეუფლა, როდესაც დამკითხველების საუბრიდან გავანალიზე, რომ სხვები უსაფრთხოდ გაიქცნენ. განუწყვეტლივ ერთი და იგივე შეკითხვები მესმოდა ჩემს ირგვლივ მდგომებისგან: „სად არიან სხვები? რამდენი იყო შენობაში შენთან ერთად? როგორ გაიქცნენ?“ როგორც ჩანს, სარქველზე დამაგრებულმა დინამიტმა წარმატებით ამოშალა გვირაბის ჩასასვლელი. დაკითხვას განუწყვეტელი სილები და მუშტები ახლდა თან, სანამ მიწაზე არ დავვარდი და მათი წყალობით გონება არ დავკარგე.

როდესაც გონს მოვედი, ჯერ კიდევ იქ ვიწექი, სადაც დავვარდი შიშველ, ბეტონის იატაკზე. შუქი ანთებული იყო, ოთახში არავინ იყო, მხოლოდ ბურღის ზმული და მსგავსი ხმები მესმოდა, რადგან ჩემი საკნის კარის უკან, დერეფანში ხელოსანი მუშაობდა. მთელი სხეული მტკიოდა, ხელბორკილები ცალკე აგონიაში მაგდებდა, მაგრამ გონება სუფთა მქონდა.

პირველი რაც ვიგრძენი იყო სინანული, რომ საწამლავი კაფსულა აღარ მქონდა. საიდუმლო პოლიციამ, რა თქმა უნდა, ყელსაბამი მაშინვე წამართვა, როდესაც ავტოფარეხში, უგონო მდგომარეობაში მიპოვა. თავს ვიწყევლიდი, რომ სიფრთხილე ვერ გამოვიჩინე და აფეთქებამდე კაფსულა პირში არ მოვითავსე. ალბათ, იქ მას ვერ იპოვიდნენ, მე კი შევძლებდი მაშინვე გამეტეხა, როგორც კი საავადმყოფოში გავიღვიძებდი. დღემდე, ეს სინანული კვლავ მახსენებს თავს.

მეორე ჯერზეც სინანული ვიგრძენი, თან საკუთარ თავს ვადანაშაულებდი. იმდენად გატანჯული ვიყავი ეჭვებით, საბოლოოდ მტკიცედ დავრწმუნდი, რომ ჩემი მარცხი ელზასთან ორი დღის წინანდელ ვიზიტს უკავშირდებოდა და სწორედ ის იყო პასუხისმგებელი ჩემს უსიამოვნებაზე. აშკარად, ვიღაც ელზას ჯგუფიდან სახლამდე ამედევნა და გამცა. ეს ეჭვი მალე ირიბად დამიდასტურეს ჩემმა დამკავებლებმა. მხოლოდ რამდენიმე წუთით ვიყავი მარტო ჩემს ტკივილებთან და მოღუშულ ფიქრებთან, შემდეგ კი დაკითხვის მეორე სესია დაიწყო. ამჯერად, ჩემს ოთახში ორი ფედერალური ბიუროს აგენტი შემოვიდა, თან ახლდათ ექიმი და კიდევ სამი სხვა კაცი, ამ უკანასკნელიდან ორი მათგანი ახოვანი, დაკუნთული ზანგი იყო, მესამე კი წელში მოხრილი, ჭაღარა კაცი, დაახლოებით 170სმ სიმაღლის. მახინჯ პირსახეზე ამაზრზენი ღიმილი გამოესახა. პერიოდულად მის ამგვარ გამმეტყველებას ალმაცერი ჩაცინება ანაცვლებდა, რომლის დროსაც თამბაქოსგან გაყვითლებულ კბილებს შორის ოქროს კბილებსაც აჩენდა.

მას შემდეგ, რაც ექიმმა წუთიერად შემამოწმა, დაკითხვისთვის მზად გამომაცხადა და გავიდა, ორმა აგენტმა უხეშად წამომაცენა ფეხზე, თავად კი კართან გადაინაცვლა. სესიას ბოროტი შესახედაობის ოქროსკბილიანი ხელმძღვანელობდა. ლაპარაკობდა რა მკაცრი ებრაული აქცენტით, დამაჯერებელი სიმსუბუქითა და პროფესიული მანერით, თავი წარმიდგინა, როგორც ისრაელის სამხედრო დაზვერვის პოლკოვნიკი სოლ რუბინი. სანამ მოვიფიქრებდი, რა შეიძლება უცხო ქვეყნის მთავრობის წარმომადგენელს ეკითხა ჩემთვის, რუბინმა ამიხსნა:

„იქიდან გამომდინარე, რომ თქვენი რასისტული აქტივობები გენოციდის საერთაშორისო კონვენციასთან მოდის წინააღმდეგობაში, ბატონო ტერნერ, თქვენ საერთაშორისო სასამართლო მოგხედავთ, ჩემი და თქვენი ქვეყნის წარმომადგენლებით დაკომპლექტებული.“

მაგრამ, პირველ რიგში, თქვენგან ინფორმაცია გვჭირდება, რომ თქვენი თანამოაზრე კრიმინალებიც თქვენთან ერთად გავასამართლოთ.“

„მესმის, რომ გასულ საღამოს მაინცდამაინც კოოპერატიული ვერ იყავით. ნება მომეცით გაგაფრთხილოთ, რომ ცუდ დღეში აღმოჩნდებით, თუ ჩემს შეკითხვებს არ უპასუხებთ. 45-წლიანი გამოცდილება მაქვს ინფორმაციის გამომალვაში ადამიანებისგან, რომელთაც არ სურდათ ჩემთან თანამშრომლობა. საბოლოოდ, მათ ყველაფერი მითხრეს, რაც მინდოდა, რომ მცოდნოდა, არაბებმაც და გერმანელებმაც, მაგრამ შეუპოვრებისთვის ნამდვილად უსიამოვნო გამოცდილება აღმოჩნდა.“

მოკლე პაუზის შემდეგ, კვლავ განაგრძო: „ხო, მართლა, გერმანელები, 1945-46 წლებში, განსაკუთრებით კი შუცშტაფელები, საკმაოდ გაუტეხელნი იყვნენ.“

ამ, როგორც ჩანს სასიამოვნო მოგონებებმა რუბინს კვლავ საზიზღარი ღიმილი მოჰგვარა სახეზე, მე კი თრთოლვისგან თავი ვერ შევიკავე. გამახსენდა ორგანიზაციის ერთ-ერთი წევრის მიერ ნაჩვენები სურათები, იგი სამხედრო დაზვერვის ყოფილი ოფიცერი იყო.

გერმანელი ტყვეები, რომელთაც თვალები გადმოკარკლული, კბილები ჩამტვრეული, თითები მოჭრილი და სათესლე ჯირკვლები სადისტური დაკითხვების გამო ჰქონდათ ჩალეწილი. უმეტესობა ამერიკის სამხედრო უნიფორმას ატარებდა, რომ „სამხედრო დამნაშავეების“ სახელით გაესამართლებინათ.

მხოლოდ ის მინდოდა, რომ ებრაელის აღმაცერი სახე მუშტებით გამეერთიანებინა, მაგრამ ხელბორკილები ასეთ ფუფუნებას არ მძლევდა. განვიზრახე რუბინისთვის სახეში შემეფურთხებინა, ამავდროულად საზარდულში ამომერტყა. საუბედუროდ, მტკივანმა კუნთებმა დამაღალატეს და მხოლოდ ბარძაყებზე შევძელი მისთვის დამერტყა. დარტყმამ ის რამდენიმე ნაბიჯით უკან წააბარბაცა.

მერე ორმა ზანგმა შიკრიკმა ხელი ჩამავლო. რუბინის ბრძანების თანახმად, მათ დაუნდობლად, ზედმიწევნით და გულმოდგინედ მცემეს. როცა დაასრულეს, მთელი სხეულით ვკანკალებდი, უზარმაზარი ტკივილი მეკიდებოდა და მიწაზე გოდებით ვვართხალებდი.

მომდევნო დაკითხვის სერიები უარესი იყო- ბევრად უარესი. რადგან ჩემთვის ღია სასამართლო პროცესი იყო დანიშნული, სავარაუდოდ, ადოლფ აიხმანის მეთოდით, რუბინმა უარი თქვა თვალების გადმოკარკველასა და თითების მოჭრაზე, რომელიც თვალსაჩინოდ დამამახინჯებდა, მაგრამ ყველაფერი, რასაც აკეთებდა, ამდენადვე მტკივნეული იყო.

იმ დღეების განმავლობაში სრულიად ვიყავი ჭკუიდან შეშლილი და როგორც რუბინმა იწინასწარმეტყველა, მე საბოლოოდ ვუთხარი ყველაფერი, რისი ცოდნაც სურდა. ვერავინ მოიქცეოდა სხვანაირად.

წამების განმავლობაში, ორი ფედერალური ბიუროს აგენტი, რომელიც მუდმივად მოწმედ ესწრებოდა სესიებს, ხშირად ფერმკრთალდებოდა - და როდესაც რუბინმა ზანგ ასისტენტებს უბრძანა ჩემს სწორ ნაწლავში გაეჩხირათ გრძელი, ბლაგვი ჩხირი, რომელმაც ყვირილამდე და შამფურზე წამოცმული ღორივით კლაკვნამდე მიმიყვანა, ერთ-ერთი ისე გამოიყურებოდა, თითქოს მალე არწყევდა - მაგრამ არასდროს გამოუხატავს პროტესტი.

ვფიქრობ, მეორე მსოფლიო ომის შემდეგაც ასე ხდებოდა, როდესაც გერმანული წარმოშობის ამერიკელი ოფიცრები მშვიდად უყურებდნენ ებრაელთა მიერ რასით ძმების წამებას, რომლებიც გერმანული არმიის რიგებში ირიცხებოდნენ და მსგავსად, ვერაფერ ცუდს ვერ ხედავდნენ იმაში, რომ ზანგი მებრძოლები გერმანელ გოგოებს სასტიკად ეპყრობოდნენ და აუპატიურებდნენ. ვითომ იმიტომ, რომ ებრაელებმა მათ იმდენად გამოულაყეს ტვინი, რომ საკუთარი რასა შეაზიზღეს? თუ იმიტომ, რომ უგულო ნაბიჭვრები არიან, რომლებიც მზად არიან გააკეთონ ყველაფერი, რასაც უბრძანებენ, სანამ ამისთვის ხელფასს იღებენ?

მიუხედავად რუბინის პროფესიონალურად მტკივნეული ექსპერტიზისა, ახლა ზედმიწევნით დავრწმუნდი, რომ ორგანიზაციის დაკითხვის ტექნიკა ბევრად უფრო ეფექტურია, ვიდრე სისტემის. ჩვენ ყველაფერს მეცნიერულად ვუდგებით, მაშინ როცა სისტემა მარტოოდენ ბრუტალურია. მიუხედავად იმისა, რომ რუბინმა ჩემი წინააღმდეგობა დაძლია და მიიღო პასუხები არსებულ შეკითხვებზე, საბედნიეროდ, მან სწორი შეკითხვები ვერ დასვა.

როდესაც საბოლოოდ დაასრულა ჩემთან მუშაობა, დაახლოებით 1 თვიანი კომმარის შემდეგ, მას მე ორგანიზაციის ნაცნობი წევრების სახელები, მათი თავშესაფრის ლოკაციები და სისტემის წინააღმდეგ მიმართული ოპერაციების მონაწილეთა ვინაობა გაუუმხილე. დეტალურად მოვუყევი ფედერალური ბიუროს დაბომბვისთვის მზადების პროცესი და ჩემი როლი კაპიტალიუმზე მიტანილ შეტევაში. რა თქმა უნდა, ზედმიწევნით ავულწერე, თუ როგორ გაიქცნენ ჩემი დანაყოფის სხვა წევრები. ყოველმა ამ მხილებამ უეჭველად გახვია ორგანიზაცია პრობლემებში. მაგრამ რადგანაც შეემლოთ წინასწარ განეჭვრიტათ რა სახის ინფორმაციის მიღებას შეძლებდა პოლიტბოლიცია ჩემგან, მათ ყოველგვარი პოტენციური საფრთხე გაანულეს. უმთავრესად ეს გულისხმობდა საჩქაროდ დაეტოვებინათ საკმაოდ კეთილმოწყობილი თავშესაფრები და შეექმნათ ახლები.

მაგრამ რუბინის დაკითხვის ტექნიკამ შეძლო ინფორმაცია მხოლოდ პირდაპირ შეკითხვებზე გაცემული პასუხებისგან მიეღო. მას არაფერი უკითხავს საკომუნიკაციო სისტემაზე, შესაბამისად, მასზე ვერაფერი გაიგო. (როგორც მოგვიანებით გავიგე, ფედერალურ ბიუროში მომუშავე ჩვენი ლეგალური წევრები ორგანიზაციას განუწყვეტილად ატყობინებდნენ

ინფორმაციას, რომელსაც ჩემი დაკითხვისგან იღებდნენ, ამიტომ რადიო საკომუნიკაციო საშუალებებზე ნდობის დამყარება კვლავ შეუძლებელია.)

მან ასევე ვერაფერი გაიგო ორდენის, ჩვენი ფილოსოფიის ან სამომავლო პერსპექტივის მიზნების შესახებ, ეს კი ალბათ დაეხმარებოდა სისტემას ჩვენი ბრძოლის სტრატეგია შეეცნო.

ყველაფერი, რაც რუბინმა ჩემგან გაიგო მარტოდენ ტაქტიკური არსში მდგომარეობდა. მჯერა, ამის მიზეზი იყო მათი ქედმაღლური ვარაუდი, რომ ორგანიზაციის ლიკვიდაციას მხოლოდ რამდენიმე კვირა დასჭირდებოდა. ჩვენ გვხედავდნენ, როგორც მთავარ პრობლემას, მაგრამ არა როგორც ფატალურ საფრთხეს.

მას შემდეგ, რაც ჩემი დაკითხვა დასრულდა, ფედერალური ბიუროს შენობაში დამატებით სამი კვირა დავყავი, როგორც ჩანს, იმ მოტივით, რომ ორგანიზაციის წევრები ამომეცნო, რომელთაც ჩემ მიერ გაცემული ინფორმაციის კვალობაზე დააკავებდნენ. ამ დროის განმავლობაში ერთი მათგანიც კი არ დაუჭერიათ. საბოლოოდ, ფორტ ბელვორის სპეციალურ ციხეში გადამიყვანეს, სადაც ორგანიზაციის დაახლოებით 200 წევრს და ამდენივე რაოდენობის ლეგალებს ამყოფებდნენ.

მთავრობას ეშინოდა ჩვენი ჩვეულებრივ ციხეში ჩასმის, ორგანიზაციის მიერ ჩვენი გათავისუფლების საფრთხის გამო - და ამას გარდა, ვეჭვობ, იმიტომაც, რომ ჩვენს დოქტრინას სხვა თეთრკანიან პატიმრებსაც გავუზიარებდით. ამიტომაც, მთელი ქვეყნის მასშტაბით დაკავებული ორგანიზაციის ყოველი წევრი ფორტ ბელვორში წაგვიყვანეს და იზოლირებულ საკნებში განგვათავსეს. შენობა მავთულხლართებით, ტანკებით, შეიარაღებული საგუშაგოებითა და სამხედრო პოლიციით იყო გარშემორტყმული. იქ 14 თვე გავატარე. ღია სასამართლოს გეგმები რატომ შეიცვალა, ვერაფერს ვიტყვი.

ბევრი თვლის, რომ პატიმრების იზოლირებული განთავსება განსაკუთრებით უღმობელი დამოკიდებულებაა, მაგრამ ჩემთვის ნამდვილი კურთხევა იყო. მე იმდენად დეპრესირებულ და არანორმალურ მდგომარეობაში ვიყავი გონებრივად, ნაწილობრივ რუბინის წამების, ნაწილობრივ დანაშაულის გრძნობის, რომ ყველაფერი გამოვამჟღავნე, ნაწილობრივ კი იმის გამო, რომ აქ ვიყავი გამოკეტილი და ორგანიზაციის ბრძოლაში ჩართვა არ შემიძლო - ძალების აღსადგენად დრო ნამდვილად მჭირდებოდა. და, რა თქმა უნდა, სასიამოვნო იყო, რომ ზანგების გამო დარდი არ მიწევდა, ჩვეულებრივ ციხეში ეს ნამდვილი წყევლა იქნებოდა.

ნებისმიერს, ვისაც ის ტერორი და აგონია არ გამოუცდია, რაც მე გამოვიარე, არ შეუძლია გაიგოს მსგავსი გამოცდილების ღრმა და ხანგრძლივი ეფექტი. ჩემი სხეული სრულიად განიკურნა, მე კი დეპრესიისა და ნერვული შეტევების სპეციფიკური კომბინაციისგან, რომელიც დაკითხვებმა დამიტოვა, გავთავისუფლდი, მაგრამ ახლა ის ადამიანი არ ვარ, ვინც ადრე ვიყავი. ახლა მეტად მოუთმენელი, სერიოზული (მოლუშულიც კი) და უდრეკი ვარ, ვიდრე ოდესმე ვყოფილვარ.

სიკვდილის ყველანაირი შიში დავკარგე. ნაკლებად წინდაუხედავი გავხდი და უკვე არაფერი მაშინებს. შემიძლია მეტად მკაცრი ვიყო საკუთარ თავთან და სხვებთან მიმართებაში, როცა საჭიროა. ვაი ნებისმიერ მტირალა კონსერვატორს, რომელიც რევოლუციურ გზაზე გადამელობება, როცა ირგვლივ მე ვარ! აღარ მოვუსმენ ამ ეგოისტი კოლაბორაციონისტების თავის მართლებას, შემდეგში უბრალოდ სასხლეტს გამოვკრავ!

ფორტ ბელვორში ყოფნისას, სრულიად ვიყავით საზოგადოებას მოწყვეტილი და გაზეთების თუ სხვა სახის საკითხავი მასალების ქონის უფლებაც არ გვქონდა. თუმცა, ჩვენ მალე ვისწავლეთ, თუ როგორ დავკონტაქტებოდით ერთმანეთს გარკვეულ საზღვრებში. გუშაგების დახმარებით, რომლებიც, საერთო ჯამში არც ისე გულგრილად იყვნენ განწყობილნი ჩვენ მიმართ, გარე მხრიდან სალაპარაკო მილსადენი გავიყვანეთ.

ახალი ამბები, რომლის გაგებაც ყველას უნდოდა, რა თქმა უნდა, ორგანიზაციასა და სისტემას შორის ომი იყო. განსაკუთრებით ვმხნევედებოდით, როდესაც სისტემის წინააღმდეგ წარმატებული თავდასხმის ამბებს ვიგებდით - „სიმხეცეები,“ როგორც მედია უწოდებს მათ - და ვნაღვლიანდებოდით, თუ მთავარ მოქმედებებს შორის ინტერვალი რამდენიმე დღეზე მეტხანს გაგრძელდებოდა.

რაც უფრო გადიოდა დრო, სიახლეები შესამჩნევად იშვიათდებოდა, მედია კი უფრო და უფრო მეტი დამაჯერებლობით წინასწარმეტყველებდა ორგანიზაციის ნაშთების გარდაუვალ ლიკვიდაციას და ქვეყნის „ნორმალურ მდგომარეობაში“ დაბრუნებას. ეს ჩვენ გვტრფუნავდა, მაგრამ ნაღველს გვიქარწყლებდა დაკვირვება, რომ უფრო და უფრო ნაკლები ახალი ტუსადი მოჰყავდათ ფორტ ბელვორში. თავდაპირველად, როცა იქ მიმიყვანეს, დღეში საშუალოდ ერთი ახალი პატიმარი მაინც მოჰყავდათ, მაგრამ ეს რიცხვი კვირაში ერთზე ნაკლებამდე ჩამოვიდა გასული წლის აგვისტოში.

ამას მოჰყვა ჰიუსტონის დიდებული დაბომბვები 1992 წლის 11 და 12 სექტემბერს. ამ ორ ეპოქალურ დღეს 14 ძირითადი დაბომბვა განხორციელდა, რომელმაც 4000 ადამიანი შეიწირა, ჰიუსტონის ინდუსტრიული და საზღვაო კეთილმოწყობა კი ფერფლად აქცია.

მოქმედება დაიწყო მაშინ, როდესაც სამხედრო აღჭურვილობითა და მგზავრებით დატვირთული გემი, რომელსაც ისრაელში საჰაერო ბომბები მიჰქონდა, 11 სექტემბერს, გამთენიის საათებში აფეთქდა. მას ოთხი გემი მოყვებოდა უკან, რომელთაც გზა გადაუკეტა და ამას გარდა, უზარმაზარ გადამამუშავებელ ქარხანას წაუკიდა ცეცხლი.

ერთი საათის განმავლობაში, საზღვაო არხზე კიდევ რვა მასიური აფეთქება განხორციელდა, რომელმაც ქვეყნის რიგით მეორე ყველაზე მნიშვნელოვანი პორტი ოთხი თვის განმავლობაში მწყობრიდან გამოიყვანა.

არც მომდევნო ხუთმა აფეთქებამ დააყოვნა, ამჯერად ჰიუსტონის აეროპორტთან. ამ უკანასკნელმა ქალაქის მთავარი ელექტროსადგური გაანადგურა, ორი სტრატეგიულად განთავსებული ესტაკადა და ხიდი ნანგრევებად აქცია, ორი ყველაზე დატვირთული უფასო ავტოსტრადა კი გაუვალი გახდა. ჰიუსტონი მაშინვე კატასტროფის არეალი გახდა, ფედერალური ხელისუფლება კი უწყვეტად გზავნიდა ჯარებს, რომ გაბრაზებული, დაპანიკებული და თავზარდაცემული პუბლიკა კონტროლქვეშ აეყვანა და ორგანიზაციისთვის წინააღმდეგობა გაეწია.

ჰიუსტონის აქტებმა მეგობრები ვერ შეგვაძენინა, მაგრამ არც ხელისუფლებას დახმარებია. მან ზედმიწევნით გაფანტა წარმოდგენები, რომ ჩვენი რევოლუცია მიიჩქმალა. ჰიუსტონს მოჰყვა ვილმინგტონი, შემდეგ პროვიდენსი და ბოლოს რასინი. მოქმედებების რაოდენობა

მცირდებოდა, მასშტაბი კი იზრდებოდა. ჩვენთვის ნათელი გახდა, რომ რევოლუცია ახალ, გადამწყვეტ ფაზაში შევიდა. მაგრამ ამაზე მოგვიანებით ვისაუბროთ.

გასული ღამის მოქმედებები ყველაზე მნიშვნელოვანი ჩვენთვის, ფორტ ბელეუარის ციხეში მყოფებისთვის იყო. შუადამედე, ჩვეულებრივ, ორი ჭაობისფერი ავტობუსი ჩვენი ციხის ჭიშკარს მოადგა. მათ ძირითადად 60 სამხედრო პოლიციელი მოჰყავთ შუადამის ცვლისთვის, სადამოს ცვლა კი უკან მიჰყავთ. ამჯერად, ასე არ მომხდარა. ჩემი პირველი ეჭვი, რომ გაქცევის გეგმა პროცესში იყო გამართლდა, იარაღიდან გასროლის ხმამ, რომელსაც გუშაგი ემსხვერპლა, გამომაღვიძა. ეს ხმაური მალევე მიაჩუნა ტანკიდან 105-მმ იარაღის გასროლის ხმამ. ამას მოჰყვა წყვეტილი საპასუხო სროლა, ყვირილი და სირბილის ხმა. საბოლოოდ, ჩემი საკნის ხის კარი უროს რტყმისგან შემოინგრა. ამ წუთიდან მე თავისუფალი ვიყავი.

მე ერთ-ერთი იღბლიანი ვიყავი იმ 150 კაციდან, რომელიც ორ სამხედრო პოლიციის ავტობუსში მოთავსდა და გაიქცა. კიდევ ათობით ადამიანი გარედან ჩაებლაუჭა მიტაცებულ ტანკებს, რომელთა დაუდევარი ეკიპაჟი ჩვენი გადამრჩენელების პირველი მსხვერპლი აღმოჩნდა. დანარჩენს ფეხით მოუწია წასვლა, კოკისპირულ წვიმაში, რომელმაც სამხედრო ვერტმფრენები დროულად დატოვა უმოქმედოდ.

საერთო ჯამში, ჩვენ დავკარგეთ 18 ტყვე, 4 მხსნელი, 61 პატიმარი კი ხელახლა დააკავეს. მაგრამ 442 ჩვენგანმა - რადიოს სიახლეების მიხედვით - ბაზის გარეთ, ლოდინის რეჟიმში მყოფ სატვირთოებამდე მიღწევა შეძლო, სანამ ტანკები მათ უსაფრთხოებას აზღვევდნენ.

ეს არ იყო სულიერი მღელვარების დასასრული, მაგრამ საკმარისია ითქვას, რომ გამთენიისას, 4 საათისთვის ჩვენ წარმატებულად გავნაწილდით წინასწარ შერჩეულ ათეულობით „უსაფრთხო სახლში“, ვაშინგტონის არეალში. რამდენიმე საათიანი დასვენების შემდეგ, სამოქალაქო პირის ტანსაცმელში გამოვეწყვე, ყალბი პირადობის დამადასტურებელი მოწმობა ავიღე, რომელიც ფრთხილად და ოსტატურად დაამზადეს ჩემთვის, გაზეთი და ლანჩის კონტეინერი მოვიმარჯვე და გავემართე შეხვედრის ადგილისკენ, სადაც დამიბარეს. ორი წუთის შუალედში, ჩემ გვერდით ფურგონი გაჩერდა, სადაც ქალი და კაცი ისხდნენ. კარი გაიღო და შიგ შევხტი. სანამ ბილი პიკის საათებში იკვლევდა გზას, შესაძლებლობა მომეცა ჩემი საყვარელი ქეთრინი კიდევ ერთხელ ჩამეკრა გულში.

24 მარტი, 1993 წელი. დღეს მე ფიცის გატეხვის გამო დამკითხეს. ეს იყო ყველაზე სერიოზული ზეწოლა, სულისშემძვრელი გამოცდილება, რომლისთვისაც ორდენის წევრმა შეიძლება აგოს პასუხი, მაგრამ ვიცოდი, რომ ეს მელოდა და უზომოდ დიდ შვებას მგვრის ფაქტი, რომ მიუხედავად შედეგისა, ყველაფერი უკან მოვიტოვე.

საკანში გატარებული თვეების განმავლობაში, განუწყვეტლივ ერთი შეკითხვა მტანჯავდა: დავარღვიე თუ არა ორდენის ფიცი, იმით, რომ დაკავებამდე თავი ვერ მოვიკალი? ალბათ ასჯერ მაინც განვიხილე გონებაში ჩემი დაკავების გარემოება და მომდევნო პროცესები, ვარწმუნებდი რა საკუთარ თავს, რომ ჩემი ქმედება წინდაუდებელი იყო და რომ ცოცხალი ჩავვარდი დამკავებლების ხელში, ყოველგვარი ბრალეულობის გარეშე. დღეს, მოვლენების მთელი თანმიმდევრობა ჟიურის კოლეგიას მოვახსენე.

სასამართლოში გამოცხადების უწყება რადიოთი მივიღე და მაშინვე მივხვდი, რისთვის მიძახებდნენ, მიუხედავად იმისა, რომ გამაკვირვა მისამართმა, სადაც მისვლა მიბრძანეს: ერთ-ერთი უახლესი და უდიდესი ადმინისტრაციული შენობა ვაშინგტონის ცენტრში. როდესაც მომხიზვლელი მდივანი უზარმაზარი საკონფერენციო ოთახისკენ გამიძღვა, ადვოკატთა ოფისების მწკრივში, ჩემს მღელვარებას მაღლიერების შეგრძნება დაემატა იმის გამო, რომ ნება დამრთეს გამოსაჯანმრთელებლად სამდღიანი შესვენება ამელო.

სწრაფად მოვიხურე მოსასხამი, რომელიც იქვე, საკიდზე მელოდებოდა, სანამ კიდევ რვა მოსასხამიანმა და კაპიუშონიანმა ფიგურამ გაალო კარი, ოთახში შევიდა და წყნარად დაიკავა ადგილი მაგიდის გარშემო. მერვეს კაპიუშონი არ ეხურა და მალევე ამოვიცანი მაიორ უილიამსის ნაცნობი სახე.

პროცესი საკმაოდ აქტიურად მიმდინარეობდა და ფორმალურობის ჩარჩოში იყო მოქცეული.

ერთსაათიანი დაკითხვის შემდეგ მითხრეს, რომ უფრო პატარა, მიმდებარე ოთახში დამეცადა. იქ სამ საათზე მეტხანს ვიცდიდი.

როდესაც სხვებმა საბოლოოდ დაასრულეს ჩემს საქმეზე დისკუსია და მიიღეს გადაწყვეტილება, კვლავ საკონფერენციო დარბაზში მიხმეს. სანამ მაგიდის ბოლოსთან ვიდექი, მაიორ უილიამსმა, რომელიც მეორე ბოლოში იჯდა, ვერდიქტი გამოაცხადა. მისი სიტყვები, რაც დამამახსოვრდა, ასე ჟღერდა:

„ერლ ტერნერ, ჩვენ თქვენი, როგორც ორდენის წევრის მისია ორი საფუძვლით განვსაზღვრეთ და აღმოვაჩინეთ, რომ ორივე გაკლიათ.“

„პირველ რიგში, თქვენმა მოქმედებამ, რომელიც პოლიტპოლიციის იმ რეიდებამდე განახორციელეთ, რომლის დროსაც თქვენ დაგაკავეს და ციხეში გამოგამწყვდიეს, გამოავლინა სიმწიფისა და გამჭირახობის გამოგნებელი ნაკლებობა. თქვენმა დაუდევრობამ, რომ ჯორჯთაუნში გოგონას ესტუმრეთ - ქმედება, რომელიც მიუხედავად იმისა, რომ განსაკუთრებით აკრძალული არ არის, არ ექცეოდა თქვენი პასუხისმგებლობის არეალში - პირდაპირ მიგვიყვანა იმ სიტუაციამდე, რომელთან გამკლავებაც თქვენ და თქვენს

დანაყოფის წევრებს უკიდურესი საფრთხის ქვეშ მოგიწიათ, ორგანიზაციამ კი ღირებული რესურსები დაკარგა.“

„თქვენი მხრიდან გამოვლენილი განსჯის მარცხის გამო, თქვენი, როგორც ორდენის გამოსაცდელი წევრის ვადა ექვს თვემდე გახანგრძლივდა. ამას გარდა, პატიმრად გატარებული დრო გამოცდის ვადად არ ჩაითვლება და არ გექნებათ შეკრების რიტუალებში მონაწილეობის უფლება როგორც მინიმუმ, მომდევნო წლის მარტამდე.“

„გადავწყვიტეთ, რომ თქვენი ქმედება პოლიტპოლიციის რეიდებამდე ფიციდან გადახვევას არ გულისხმობს.“

გავიგე თუ არა უკანასკნელი წინადადება, სიმსუბუქით ამოვისუნთქე. მაგრამ უილიამსმა მეტად მკაცრი ინტონაციით განაგრძო:

„ფაქტი, რომ პოლიტპოლიციამ ცოცხალი აგიყვანათ და ერთთვიანი დაკითხვის განმავლობაშიც კი ცოცხალი დაგტოვათ, მეტად სერიოზულია.“

„ფიცის თანახმად, თქვენი სიცოცხლე ორდენის მსახურებას დაუქვემდებარეთ. თქვენ ორდენის ვალდებულება დააყენეთ სხვა ყველაფერზე მაღლა, მათ შორის, სიცოცხლის უვნებლობასთან ერთად. თქვენ სურვილისამებრ მიიღეთ ბრძანება, იმის გათვალისწინებით, რომ ბრძოლის განმავლობაში მუდმივად იარსებებს იმის ალბათობა, რომ საკუთარი სიცოცხლე დათმობთ და ფიცი არ გატეხოთ.“

„თქვენ განსაკუთრებით გაგაფრთხილეს პოლიტპოლიციის ხელში ცოცხლად ჩავარდნის შესახებ და მოგცეს მითითებები, ამის თავიდან ასაცილებლად. ამის მიუხედავად, თქვენ მათ ცოცხალი გიპოვეს და დაგტოვეს. ინფორმაციამ, რომელმაც თქვენგან გაჟონა, სერიოზულად შეუშალა ხელი ორგანიზაციის საქმიანობას ამ არეალში და თქვენი თანამოაზრეები ღრმა საფრთხის წინაშე დააყენა.“

„ჩვენ, რა თქმა უნდა, გვესმის, რომ თქვენ შეგნებულად არ მიგიღიათ გადაწყვეტილება გადაგეხვიათ ფიციდან. ფრთხილად გადავხედეთ თქვენი დაკავების გარემოებებს და კარგად შევიცანით პოლიტპოლიციის დაკითხვის ტექნიკა, რომელსაც ჩვენი ხალხის წინააღმდეგ იყენებს. თქვენ რომ სხვა ნებისმიერი ქვეყნის უბრალო ჯარისკაცი იყოთ, უდანაშაულო იქნებოდით.“

„მაგრამ ორდენი არმია არ არის. ჩვენ გვაქვს პრეტენზია, რომ ჩვენი ხალხის ბედისწერა გადაწყვიტოთ და საბოლოოდ, ჩვენივე პრინციპების შესაბამისად ვმართოთ მსოფლიო. თუ ჩვენ ამ უფლებას ვიმსახურებთ, თანმდევი პასუხისმგებლობის აღებაც უნდა შეგვეძლოს.“

„ყოველ დღე, ჩვენ ვიღებთ გადაწყვეტილებას და ვანხორციელებთ აქტებს, რომელთა შედეგიც ხშირად თეთრკანიანთა სიკვდილია, უმეტესობა სრულიად უდანაშაულოა იმ მოვლენებში, რომელსაც დასჯადად ვთვლით. ჩვენ მიდრეკილები ვართ უდანაშაულო ხალხს წავართვათ სიცოცხლე, რადგან მეტად დიდი ზიანი დაგვატყდება თავს, თუ ახლავე არ ვიმოქმედებთ. ჩვენი კრიტერიუმი ჩვენი რასის უკიდურესი კეთილდღეობაა. ჩვენ არ შეგვიძლია მეტად მსუბუქი კრიტერიუმებით ვიხელმძღვანელოთ.“

„ნამდვილად, საკუთარ თავთან მეტად უნდა ვიყოთ შეუბრალებელი, ვიდრე სხვებთან. საკუთარ თავს უნდა დავუწესოთ იმაზე მეტად ამალღებული ქმედების სტანდარტი, ვიდრე საზოგადოებას, ან თუნდაც ორგანიზაციის ნებისმიერ წევრს ვთხოვთ. უმთავრესად, არ უნდა მივიღოთ ეპოქალური ავადმყოფობის იდეა, რომ ვალდებულებების წინაშე უმოქმედობის კარგი გამართლება მოქმედების დამაკმაყოფილებელი ჩამნაცვლებელია.“

„ჩვენთვის საპატიო მიზეზები არ არსებობს. ჩვენ ან ვასრულებთ მოვალეობას, ან არა. თუ არ ვასრულებთ, საბაბს არ ვეძებთ, უბრალოდ ვეგუებით დამარცხების პასუხისმგებლობას. თუ სასჯელია, ამასაც ვიღებთ. სასჯელი ფიცის გატეხვისთვის სიკვდილია.“

ოთახი იდეალურად მშვიდი იყო, მაგრამ ყურში ბზუილი მესმოდა და ვიგრძენი, რომ ფეხქვეშ მიწა შეტორტმანდა. თავზარდამცემ მდუმარებაში ვიდექი, სანამ უილიამსი კვლავ დაიწყებდა ლაპარაკს, ამჯერად უფრო შერბილებული ტონით:

„ამ ტრიბუნალის ფუნქცია ნათელია, ერლ ტერნერ. თქვენს შემთხვევაში ისე უნდა მოვიქცეთ, რომ ორდენის ნებისმიერმა წევრმა, რომელიც მომავალში შეიძლება მსგავს გარემოებაში აღმოჩნდეს, ვგულისხმობ პოლიციელების რეიდს თქვენს შტაბ-ბინაზე, იცოდეს, რომ სიკვდილი გარდაუვალია, თუ პატიმრობას ვერ აიცილებს თავიდან - ან საკუთარი ხელით, ღირსეულად მოიკლას თავი, ან მოგვიანებით ნაკლებად ღირსეულად მოკვდეს თანამებრძოლების ხელში. მისთვის არ იარსებებს ცდუნება, რომ თავი აარიდოს საკუთარ ფუნქციას და „კარგი ალიბით“ შეინარჩუნოს სიცოცხლე.“

„ზოგიერთი ჩვენგანი შეგვედავა, რომ მსგავსი მსჯელობა - მაგალითის მიცემა სხვებისთვის - მართლოდენ თქვენი ბედისწერის გადამწყვეტი ფაქტორი იქნება, თუმცა სხვები შეეკამათნენ, რომ რადგან თქვენ ჯერ კიდევ არ ხართ ორდენის სრულყოფილი წევრი და შეკრების რიტუალში არ მიგიღიათ მონაწილეობა - თქვენი ქმედება დასაბუთებულად უნდა გასამართლდეს განსხვავებული სტანდარტებით მათთან შედარებით, ვინც პრობაციული პერიოდი უკვე გაიარა და ორდენის წევრად ჩამოყალიბდა.“

„ჩვენი გადაწყვეტილება მარტივი არ იყო, მაგრამ ახლა თქვენ ის უნდა მოისმინოთ და დაემორჩილოთ. პირველ რიგში, თქვენ დამაკმაყოფილებლად უნდა დაძლიოთ გამოსაცდელი პერიოდი. შემდეგ, ვადის დასრულებისთანავე თქვენ ორდენში მიგიღებენ - მაგრამ მხოლოდ ერთი გარკვეული პირობითი ბაზისით, ამაზე ნებართვა აქამდე არასდროს გაგვიცია. პირობის თანახმად, თქვენ უნდა შეასრულოთ მისია, რომლის წარმატებით დასრულება შეიძლება სიცოცხლის ფასად დაგიჯდეთ.“

„სამწუხაროდ, ჩვენ მხოლოდ მაშინ გვიწევს „სუიციდური მისიების“ გაცემა ჩვენს წევრებზე, როდესაც სხვა გზა არ გვრჩება მიზნის მისაღწევად. თქვენ შემთხვევაში, ეს მისია ორმაგ დასასრულს მოგვცემს.“

„თუ თქვენ მას წარმატებით შეასრულებთ, ორდენს მძიმე მდგომარეობიდან გამოიყვანთ. იმ შემთხვევაშიც კი, თუ მოკვდებით, თქვენ ჩვენში და ჩვენს მემკვიდრეებში განაგრძობთ სიცოცხლეს, სანამ ორდენი გაუძლებს, ისევე როგორც წევრი, რომელმაც მიაღწია ორდენს და შემდეგ სიცოცხლე შესწირა მას. და თუ რაიმე შანსით, თქვენ გადარჩებით, ყოველგვარი შავი ლაქების გარეშე დაიკავებთ ადგილს ჩვენს რიგებში. ყველაფერი გასაგებია, რაც ვილაპარაკე?“

მე თავი დავაქნიე და ვუპასუხე: „დიახ, გასაგებია და ყოველგვარი ცვლილებების გარეშე ვეთანხმები, ვიღებ განაჩენს. არასდროს მოველოდი, რომ გადავრჩებოდი ბრძოლაში, რომელშიც ჩაბმული ვარ, ახლა კი მადლობელი ვარ, რომ შესაძლებლობა მომეცა სამომავლო წვლილი შევიტანო მასში. ასევე მადლობელი ვარ, რომ ორდენის სამომავლო გეგმებს მე მანდობთ.“

25 მარტი. დღეს ჰენრი მოვიდა. მე, მან და ბილმა დიდი ხანი ვისაუბრეთ. ჰენრი ხვალ დასავლეთ სანაპიროსკენ მიდის და სანამ წავიდოდა, უნდოდა ბილთან ერთად გასულ წელს განვითარებული მოვლენების შესახებ ინფორმირებაში დამხმარებოდა.

როგორც ჩანს, ის ახალწვეულთა მიღებითა და ორგანიზაციის სხვა შიდა ფუნქციებში იქნება ჩართული ლოს-ანჯელესის არეალში, იქ, სადაც განსაკუთრებით ძლიერები ვართ. როდესაც მომესალმა, ნიშანი მაჩვენა და მივხვდი, რომ ისიც ასევე ორდენის წევრი გახდა.

არსებითად, დღეს ის ვისწავლე, რასაც საკანში ყოფნისას უკვე მივხვდი: ორგანიზაცია ძირითადად ტაქტიკურ, პერსონალურ სამიზნეზე ორიენტირებულ შეტევათა ბიძგებიდან სტრატეგიულ, ეკონომიკურ სამიზნეებზე გადავიდა. ჩვენ აღარ ვცდილობთ სისტემის პირდაპირი გზით დამხობას, პირიქით, ამჯერად საზოგადოების მხრიდან სისტემის მხარდაჭერის ძირის გამოთხრაზე ვკონცენტრირდით.

დიდი ხანია ვგრძნობ, რომ ეს ცვლილება საჭიროა. როგორც ჩანს, ორმა ფაქტორმა აიძულა რევოლუციური დანაყოფი ამ დასკვნამდე მისულიყო: ჩვენ ვერ ვიღებდით საკმარის ახალწვეულს, რომ სისტემის წინააღმდეგ ბრძოლაში დაკარგულეები აგვენაზღაურებინა; და არც ჩვენი შეტევები და არც სისტემის მხრიდან განხორციელებული მზარდად რეპრესიული კონტრშეტევა არანაირ გადამწყვეტ გავლენას არ ახდენდა პუბლიკის დამოკიდებულებაზე სისტემასთან მიმართებაში.

პირველი ფაქტორი სავალდებულო იყო. ჩვენ, რომც გვდომებოდა, უბრალოდ ვერ გავაუმჯობესებდით აქტივობას სისტემის წინააღმდეგ, იმ პირობებში, როცა ცოცხალი ძალის დანაკარგები მუდმივად იზრდებოდა. ჰენრის შეფასებით, მთელი ქვეყნის მასშტაბით ჯამური რიცხვი წინა ფრონტზე მებრძოლებისა - ისინი, ვინც მზად არიან გამოიყენონ დანა, იარაღი და ბომბი სისტემის წინააღმდეგ - გასულ წაფხულს 400-მდე შემცირდა. ჩვენი წინა ფრონტის მებრძოლები ორგანიზაციის წევრობის მხოლოდ მეოთხედს წარმოადგენენ და მათზე დაჭრილთა და დაღუპულთა არაპროპორციულად მაღალი წილი მოდის.

ორგანიზაცია იძულებული გახდა საომარი სიტუაცია დროებით ჩაეხშო, მაშინ, როცა ჩვენ ჯერ კიდევ საკმარისად ძლიერ ბირთვს ვინარჩუნებდით იერიშის შემთხვევაში. მთელი ჩვენი სტრატეგია სისტემის წინააღმდეგ მარცხს განიცდიდა.

იგი მარცხდებოდა, იმიტომ რომ თეთრი ამერიკელების უზარმაზარი მასის საპასუხო რეაქცია ისეთი არ იყო, როგორსაც ვიმედოვნებდით. ჩვენ ვივარაუდეთ პოზიტიური, მიმბაძველობითი პასუხი „ბეჭდვით პროპაგანდაზე“, მაგრამ ეს ნაყოფიერი არ აღმოჩნდა.

ვიმედოვნებდით, რომ თუ საზოგადოებას სისტემის ტირანიის წინააღმდეგ აჯანყების მაგალითს მივცემდით, სხვებიც აჯანყდებოდნენ. ვიმედოვნებდით, რომ თუ სისტემის ავტორიტეტებსა და მნიშვნელოვან კეთილმოწყობილობებზე დრამატულ თავდასხმას

მივიტანდით, ამერიკელებს შთავაგონებდით, რომ თავადაც ემოქმედათ მსგავსად. მაგრამ უმეტეს შემთხვევაში, ეს ნაბიჯვრები ტრაკსაც კი არ წევდნენ.

ასობით სინაგოგა დაწვეს და რასაკვირველია პოლიტიკურად მოტივირებულმა ძალადობამაც აღმავლობა განიცადა, მაგრამ იგი გზას ძალიან აცდა და უშედეგო აღმოჩნდა. ორგანიზაციის გარეშე მსგავს აქტივობებს უმნიშვნელო ღირებულება ჰქონდა, სანამ ფართოდ არ გავრცელდა და გარკვეული პერიოდის განმავლობაში არ შენარჩუნდა.

სისტემის პასუხმა ორგანიზაციისადმი ხალხი გააღიზიანა და გამოიწვია უკმაყოფილება, მაგრამ ამბოხების პროვოცირებასთან ახლოსაც კი არ მისულა. ტირანია, როგორც აღმოვაჩინეთ, საკმაოდ პოპულარულია ამერიკელ ხალხში.

საშუალო ამერიკელისთვის ნამდვილად ძვირფასი არა თავისუფლება, ღირსება ან რასის მომავალი, არამედ მისი გადახდის ქვითარია.

მან დაიჩვილა, როდესაც 20 წლის წინ, სისტემამ მისი შვილი შავების სკოლაში იძულებითი ბასინგით გადაიყვანა, მაგრამ რადგანაც უნივერსალი და მოტორიანი ნავი შეინარჩუნა, აღარ იბრძვის. მან დაიჩვილა, როდესაც 5 წლის წინ იარაღი წაართვეს, მაგრამ რადგანაც ჯერ კიდევ აქვს ფერადი ტელევიზორი და ბარბექიუ უკანა ეზოში, აღარ იბრძვის. ის ჩივის, როდესაც ზანგები მის ქალს აუპატიურებენ, სისტემა კი მას აიძულებს პირადობის დამადასტურებელი მოწმობა აჩვენოს, როდესაც სურსათის საყიდლად და თეთრეულის ასაღებად მიდის, თუმცა რადგანაც კუჭი მუდმივად სავსე აქვს, აღარ იბრძვის.

მას ყოველი იდეა გონებაში ტელევიზორმა ჩაუნერგა. მას სასოწარკვეთით სურს იყოს „კარგად მორგებული,“ იმოქმედოს, იფიქროს და ილაპარაკოს ზუსტად ისე, როგორც მისგან ელიან. მოკლედ რომ ვთქვათ, მისგან სწორედ ის გამოვიდა, რის შექმნასაც ბოლო 50 წლის განმავლობაში სისტემა ცდილობდა: მასის კაცი, უზარმაზარი, ტვინგამორეცხილი პროლეტარიატებისა, პირუტყვთა ჯოგისა და ნამდვილი დემოკრატების ნაწილი.

საუბედუროდ, სწორედ ასეთი საშუალოსტატისტიკური თეთრკანიანი ამერიკელი. ნეტავ ასე არ ყოფილიყო, მაგრამ ასეა. შეულამაზებელი, საზარელი სიმართლეა ის, რომ ჩვენ მათში იდეალიზმის გმირული სულისკვეთების გამოღვიძლებას ვცდილობდით, რომელიც უბრალოდ აღარ გააჩნიათ. ჩვენი მოსახლეობის 99%-ს ეს უკანასკნელი ტვინიდან გამოურეცხა ებრაულმა მატერიალისტურმა პროპაგანდამ, რომელშიც პრაქტიკულად მთელი ცხოვრებაა ჩამირულები არიან.

რაც შეეხება დარჩენილ 1%-ს, უამრავი მიზეზი არსებობს, თუ რატომ არ გვეხმარებიან. ზოგი, რასაკვირველია, საკმაოდ არაკეთილმოსურნეა იმისთვის, რომ ორგანიზაციის, ან ნებისმიერი ორგანიზებული ჯგუფის საზღვრებში იმუშაოს; მათ მხოლოდ „საკუთარი საქმეების“ მოგვარება შეუძლიათ და ამ სეგმენტის უმრავლესობას წარმოადგენენ. სხვებს, შესაძლოა ინდივიდუალური, განსხვავებული იდეები აქვთ ან უბრალოდ ვერ შეძლეს ჩვენთან კონტაქტის დამყარება, რადგანაც “იატაკქვემა“ რეჟიმით ვმუშაობთ. საბოლოოდ უნდა ითქვას, რომ ჩვენ მათი მიღება შეგვიძლია, მაგრამ საკმარისი დრო არ გვაქვს.

ორგანიზაციამ ექვსი თვის წინ, ამერიკელების მიმართ რეალისტური დამოკიდებულების გამოჩენა პირველად დაიწყო, მოეპყრო მათ ისე, როგორც მსხვილფეხა საქონლის ჯოგს.

რადგანაც მათ არ ძალუძთ იდეალისტური გამოძახილით გვიპასუხონ, ჩვენ დავიწყეთ იმის გაპროტესტება, რაც მათთვის გასაგებია: შიში და შიმშილი.

ჩვენ მათ მაგიდებიდან ავაცლით საკვებს და დავუცარიელებთ მაცივრებს. ჩვენ გავმარცვავთ სისტემას და მის ძირითად გავლენას საზოგადოებაზე. და როდესაც ისინი შიმშილს იგრძნობენ, ჩვენ მათ იმაზე მეტ შიშს ჩავუნერგავთ, ვიდრე სისტემასთან მიმართებაში აქვთ. ჩვენ მათ ზუსტად ისევე მოვეპყრობით, როგორც იმსახურებენ.

არ ვიცი, ასეთი მიდგომისგან თავს რატომ ვიკავებდით მთელი ამ დროის განმავლობაში. ჩვენ გვქონდა მაგალითის მომცემი ათწლიანი პარტიზანული ომები აფრიკაში, აზიასა და ლათინურ ამერიკაში. ყოველ შემთხვევაში, პარტიზანებმა გაიმარჯვეს ადამიანებში შიშის ჩანერგვით და არა სიყვარულის მოპოვებით. სოფლის ლიდერების საჯაროდ წამებით - რომლებიც წინააღმდეგობას უწევდნენ პარტიზანებს - და მთელი სოფლის მოსახლეობის ბრუტალური ხოცვა-ჟლეტით - რომლებიც უარს ამბობდნენ მათ გამოკვებაზე - მეზობელი სოფლებიც კი ისეთმა ტერორმა მოიცვა, რომ ყველას ეშინოდა მათი ბრძანებებისთვის წინააღმდეგობა გაეწია.

ჩვენ, ამერიკელები ამ ყველაფერს ვაკვირდებოდით, თუმცა გაკვეთილი არ მიგვიღია. სწორი იყო, რომ ჩვენ ყველა არათეთრკანიანს ვუყურებდით ისე, როგორც უბრალო ცხოველების ხროვას და არც გვაკვირვებდა მათთვის დამახასიათებელი ქცევები. მაგრამ შევცდით მაშინ, როდესაც თავი მათზე უკეთესი გვეგონა.

იყო დრო, როცა მათზე უკეთესები ვიყავით - ახლა კი ვიბრძვით, რომ ეს დრო კვლავ დაბრუნდეს - მაგრამ ამ მომენტში, ჩვენც უბრალო ხროვა ვართ, რომელზეც ჭკვიანი უცხოტომელი უმდაბლესი ინსტინქტებით მანიპულირებს.

ჩვენ ისე დავეცით, რომ აღარ გვძულს ჩვენი მჩაგვრელი და აღარც მასთან ბრძოლას ვცდილობთ, ჩვენ მარტოოდენ გვეშინია მისი და ვცდილობთ მათ მიმართ კეთილგანწყობა შევინარჩუნოთ.

დაე, იყოს ასე. ჩვენ მძიმედ დავიტანჯებით იმის გამო, რომ უფლება მივეცით საკუთარ თავს, ებრაული წყევლის ქვეშ მოვქცეულიყავით.

ჩვენ შევწყვიტეთ წვრილმასშტაბიან ტერორზე რესურსების ხარჯვა და გადავერთეთ ფართომასშტაბიანი შეტევების ფრთხილად შერჩეულ ეკონომიკურ სამიზნეზე: ელექტროსადგურები, საწვავის საწყობები, გადასაზიდი საშუალებები, საკვები, წამყვანი სამრეწველო ქარხნები. არ გვაქვს მოლოდინი, რომ უკვე გაცვეთილ ამერიკული ეკონომიკის სტრუქტურას უმალ ჩამოვშლით, მაგრამ ვიმედოვნებთ რამდენიმე ლოკალური და დროებითი ნგრევის სისრულეში მოყვანას, რომელსაც თანდათანობით მთელ საზოგადოებაზე კუმულაციური ეფექტი ექნება.

საზოგადოების თვალსაჩინო ნაწილმა უკვე გააანალიზა, რომ არ აქვთ უფლება მხოლოდ ტელევიზორებთან ისხდნენ და ომს უსაფრთხოდ და კომფორტულად უყურონ. მაგალითად, ჰიუსტონში გასულ სექტემბერს ასობით და ათასობით ადამიანი ორი კვირის განმავლობაში ელექტროენერჯის გარეშე დარჩა. ჰიუსტონელებმა საკვების უკმარისობის გამო ორი ძირითადი აჯანყება მოაწყვეს, სანამ არმია ყველასთვის საკმარის შემწეობის პუნქტს უზრუნველყოფდა.

ფედერალურმა ჯარებმა აგრესიით განწყობილ ბრბოში 26 ადამიანი მოკლეს, რომელიც ცდილობდა მთავრობის სასურსათო საწყობი დაერბია. მოგვიანებით, ორგანიზაციამ ასევე შეიტყო მასობრივი არეულობის შესახებ, რომელიც დაიწყო ჭორით, რომ საკვები, რომელსაც მთავრობა არიგებდა, ბოტულიზმის ინფექციით იყო ინტოქსირებული. ჰიუსტონი ჩვეულ რეჟიმს ჯერ კიდევ არ დაბრუნებია, რადგან ქალაქის ძირითად ნაწილს ელექტროენერგია დღემდე ექვსსაათიანი დარღვეული გრაფიკით მიეწოდება.

DuPont-ის ორი ქარხნის დანგრევით, ნახევარი ახალი ინგლისის ელექტროენერგიის გარეშე დატოვებით და პროვიდენსის პერიმეტრში არსებული ელექტროსადგურის მწყობრიდან გამოყვანით ვილმინგტონში ნახევარ ქალაქს შევეწიეთ.

ელექტროტექნიკის მწარმოებელი კომპანია, რომელსაც რასინში დავესხით თავს, არც ისე დიდი იყო, მაგრამ ის ქვეყანაში არსებული სხვა ძირითადი კომპონენტების ერთადერთი მომმარაგებელი იყო. ქარხნის ცეცხლში გახვევით, კიდევ ოცი სხვა გამოვიყვანეთ მწყობრიდან.

ამ ქმედებათა ეფექტი ჯერ კიდევ არ არის გადამწყვეტი, მაგრამ, თუ ასე გავაგრძელებთ, იქნება. საზოგადოების რეაქციამ უკვე დაგვარწმუნა ამაში.

მათი დამოკიდებულება ჩვენ მიმართ, არ შეიძლება სრულიად მეგობრულად ჩავთვალოთ. ჰიუსტონში, აჯანყებულმა ბრბომ ორი პატიმარი - დასაკითხად აყვანილი დაბომბვაში ექვმიტანილები, - პოლიციას წაართვა ხელიდან და კიდურ-კიდურ დაგლიჯა.

საბედნიეროდ, ისინი ჩვენთან არ იყვნენ - მხოლოდ ორი უიღბლო, რომელიც არასწორ დროს, არასწორ ადგილას აღმოჩნდა.

კონსერვატორებმა, რასაკვირველია, გააორმაგეს ყაყანი და გოდება, რომ ჩვენ სიტუაციის გაუმჯობესების ყოველგვარ შესაძლებლობას ვკლავთ, „ვიწვევთ“ რა მთავრობას ჩვენი ძალადობრივი ხერხებით. რასაც გულისხმობენ კონსერვატორები „გაუმჯობესებაში“ არის ეკონომიკის სტაბილიზაცია და ზანგებთან დათმობების ახალი სერიები, რომლითაც ყველა კვლავ მულტირასობრივ კომფორტს დაუბრუნდება.

მაგრამ ჩვენ დიდი ხნის წინ ვისწავლეთ, რომ მეგობრები კი არა, მტრები უნდა დავთვალოთ, ამ უკანასკნელის რიცხვი კი დღითიდღე იზრდება. ჰენრიმ აღნიშნა, რომ ჩვენი წევრების რაოდენობა გასული ზაფხულიდან დღემდე 50%-ით გაიზარდა. როგორც ჩანს, ახალმა სტრატეგიამ შესაძლებლობა მისცა მაყურებლებს საზღვრები გადაეკვეთათ - ზოგი ჩვენს, ზოგი კი სხვა მხარეს დადგა. აღქმის უნარის მქონე ადამიანები იწყებენ იმის გაანალიზებას, რომ ვერ შეძლებენ ბრძოლას გვერდი აუარონ.

28 მარტი, 1993 წელი. კვლავ დავუბრუნდი ცხოვრების ნორმალურ რიტმს. მთელი შაბათ-კვირის განმავლობაში ქეთრინი ჩემს შეკითხვებს პასუხობდა და ლოკალურ მოვლენებზე მაწვდიდა ინფორმაციას, რომელიც პარასკევს ჰენრისგან ვერ მივიღე.

სანამ საკომუნიკაციო აღჭურვილობაზე ვმუშაობდი, რომელიც, რა თქმა უნდა, ჯერ კიდევ გვაქვს, არეალში კიდევ ორი საკმაოდ კვალიფიციური ადამიანი გამოჩნდა, რომელიც ამ დავალებასთან შეძლებს გამკლავებას. თუმცა ჯერ კიდევ უამრავი ტექნიკური საქმე მაქვს. ბილი კარგი მექანიკოსი და მეიარაღეა, მაგრამ ვერ გაუძღვება ისეთ საარტილერიო საქმეებს, რომელიც ქიმიურ და ელექტრონულ ტექნიკას საჭიროებს. მან გადმომცა გრძელი მოთხოვნათა სია, რომელიც გულისხმობდა ორგანიზაციის სპეციალური დანადგარებით უზრუნველყოფას. მოთხოვნები დანაყოფში მაშინ შემოვიდა, როცა ციხეში ვიჯექი, ბილს კი მათი გადადება მოუწია.

გასულ ღამეს ფრთხილად გადავხედეთ მოწყობილობების სიას და ავარჩიეთ, რომელი მათგანი იყო მოცემულ მომენტში ორგანიზაციისთვის განსაკუთრებული საჭიროების. შედეგად მასალებისა და ინსტრუმენტების სია ჩამოვწერე, რომელიც მუშაობის დასაწყებად მჭირდებოდა.

ბილის მოთხოვნების სიაში ყველაზე პრიორიტეტული რადიოკონტროლირებადი დეტონატორები და ასაფეთქებლები იყო. ამ უკანასკნელ კატეგორიაში ორგანიზაცია იმპროვიზაციას მიმართავდა, ამიტომაც, ასაფეთქებელმა ხშირად უმტყუნა. ჩვენ გვჭირდება შემაფერხებელი მექანიზმი, რომლის მოდიფიცირებაც წუთებიდან დღეებზე იქნება შესაძლებელი, გამოყენება კი 100% გარანტირებული.

მოთხოვნილი ნივთების სიაში მეორე კატეგორიას შენიღბული ბომბები და ცეცხლგამჩენი დანადგარები წარმოადგენდნენ. ახლა უბრალოდ შეუძლებელია მეტალის დეტექტორის გავლის გარეშე მედიისა და მთავრობის რომელიმე დაწესებულებაში შეაღწიო, ხოლო ყოველგვარი შეფუთვა და ფოსტა რენტგენულად სკანირდება. ეს ყველაფერი ოდნავ ეშმაკობას მოითხოვს, თუმცა რამდენიმე იდეა უკვე მაქვს.

ამას მოსდევს ბილის პროექტი, რომლისთვისაც ტექნიკურ დახმარებას საჭიროებს:

გაყალბება! ორგანიზაცია უკვე წარმატებულად ბეჭდავს საკმაოდ დიდი რაოდენობის ფულს დასავლეთში - მითხრა ბილმა - და უნდათ, რომ აქაც იგივეს კეთება დავიწყო.

გავიზიარე, თუ რამდენად გაუმჯობესდა ორგანიზაციის ეკონომიკური სტატუსი გასული წლის განმავლობაში! რეალურად, მას შემდეგ რაც მსხვილმასშტაბიან მოქმედებებზე გადავედი, ახალი შემომწირველი რესურსების მომარაგება დავიწყეთ - ვეჭვობ, უმეტესად მსუქანი ბიზნესმენებისგან, რომლებიც ამ გზით „დაზღვევას“ ყიდულობენ - მაგრამ ჯერ კიდევ გვჭირდება საკუთარი ფულის ბეჭდვა.

ვიღაც გენიოსმა, რომელიც დასავლეთით ფულის გაყალბების ოპერაციას მართავს, ზედმიწევნითი ინსტრუქცია შეადგინა, რომელიც ბილმა მაჩვენა. ეს ტიპი ალბათ საიდუმლო

სამსახურში ან ბეჭდვისა და გრავირების ბიუროში მუშაობდა. მან, როგორც ჩანს, მართლა იცის თავისი საქმე (ბეჭდვისა და გრავირების ბიურო იყო სამთავრობო ორგანო, რომელიც აშშ-ში ქალაქის ფულს აწარმოებდა, ხოლო საიდუმლო სამსახური იყო საპოლიციო ორგანო, რომელიც სხვა რაღაცებთან ერთად, გაყალბებასაც ებრძოდა. როგორც ვიცით, მოგვიანებით ორგანიზაციამ გაყალბება არა მხოლოდ დანაყოფების ფინანსურად მომარაგებისთვის, არამედ ზოგადი ეკონომიკის ჩამოსაშლელადაც გამოიყენა. დიდი რევოლუციის უკანასკნელ დღეებში, ორგანიზაცია იმდენად დიდი რაოდენობის გაყალბებული ფულის დამპინგს აწარმოებდა, რომ სასოწარკვეთილმა მთავრობამ ყოველგვარი ქალაქის ფული აკრძალა და მოითხოვა, რომ ყოველი მონეტარული გარიგება რკინის ფულით ან ქვითრებით განხორციელებულიყო. ამ ნაბიჯმა საზოგადოება მორალურ პანიკაში ჩააგდო და იგი ერთ-ერთი გადამწყვეტი ფაქტორი იყო, რითაც რევოლუციამ წარმატებულ ფინალს მიაღწია).

ბილმა უკვე დაასრულა ყველაფერზე მუშაობა: მას მართლაც მშვენიერი სახელოსნო აქვს ზუსტი ბეჭდვისთვის. ბილს მხოლოდ ფლუორესცენციური პრობლემა აქვს. ინსტრუქცია მას ეუბნება, რომ მელანში ქიმიური დანამატები შეუერიოს, მაგრამ არ ეუბნება, თუ სად უნდა იშოვოს იგი. ის ასევე დარწმუნებული არ არის, როგორც შექმნას და გამოიყენოს ულტრაიისფერი ხელსაწყო, რომ დასრულებული პროდუქტი შეამოწმოს. ეს რთული არ იქნება.

ჩვენი ახალი სამუშაო და საცხოვრებელი წესრიგი რადიკალურად განსხვავდება ძველისგან. იმის მაგივრად, რომ „იატაკქვემა“ რეჟიმს შევაფაროთ თავი, ახლა ღია სივრცეში ვმუშაობთ.

ჩვენს საბეჭდ სახელოსნოს ფანჯარაზე ნეონის აბრა აქვს და „ყვითელ ცნობარშიც“ არის შეტანილი. დღის განმავლობაში, სახელოსნო ქეროლის ხელმძღვანელობით ჩვეულებრივ მუშაობს, მაგრამ ბილი ისეთ მაღალ ფასებს აწესებს, რომ იშვიათად თუ შემოდის ვინმე. სახელოსნო რეალურ როლს სამუშაო საათების შემდეგ, ძირითადად სარდაფში ასრულებს, სადაც იარაღები ინახება.

ოთხი ჩვენგანი სახელოსნოს ზედა სართულზე ვცხოვრობთ, ისევე, როგორც ყოფილ თავშესაფარში, მაგრამ ფანჯრების დაფარვა აღარ გვიწევს. ბილის ფურგონიც ამავე ქუჩაზე, შენობის წინ დგას. ამგვარად, თუ ვინმე დაინტერესდება, ჩვენ უბრალოდ ორი წყვილი ვართ, რომლებიც ბეჭდვით ბიზნესს ერთად უძღვებიან.

ხრიკი, რა თქმა უნდა, ყალბი ვინაობის დამადასტურებელ საბუთებში მდგომარეობს, რომელსაც სისტემის შემოწმების გავლა შეუძლია, ორგანიზაციამ კი, ამ მხრივ, გამოცდილების დონე შესანიშნავად დახვეწა. ყველა ჩვენგანს სოციალური უზრუნველყოფის ბარათი, ორს კი მართვის მოწმობა გვაქვს. ბარათები და მოწმობა ნამდვილია (საკმაოდ უსიამოვნო ამბები გავიგე, თუ როგორ შეძლო ორგანიზაციამ მათი მოპოვება), ამიტომ შეგვიძლია საბანკო ანგარიში გავხსნათ, გადასახადები გადავიხადოთ და ყველაფერი ისე გავაკეთოთ, როგორც სხვებმა.

ერთადერთი, რისი დამახსოვრებაც მიწევდა ჩემი სახელი იყო - უხ! – „დევიდ ჯ. ბლუმი,“ ენა მებმოდა მისი წარმოთქმისას. საბედნიეროდ, მართვის მოწმობის ფოტო საკმაოდ ბუნდოვანია და მგავს კიდეც მას შემდეგ, რაც თმა შევიღებე.

ორგანიზაციას იატაკქვეშა წევრებისთვის ახალი ვინაობის მინიჭების გარდა, გამოსავალი არ ჰქონდა. პიროვნება, რომელსაც დოკუმენტირებული ვინაობა არ გააჩნია, უბრალოდ ვეღარ ფუნქციონირებს სოციუმში. მას არ შეუძლია შეიძინოს სურსათი ან უბრალოდ ავტობუსით იმგზავროს, მართვის მოწმობის ან ახალი საიდენტიფიკაციო ბარათის ჩვენების გარეშე, რომელსაც მთავრობა უშვებს.

ზოგ შემთხვევაში ჯერ კიდევ შესაძლებელია ყალბი მოწმობით გამოძვრე, მაგრამ კომპიუტერიზებული სისტემა რამდენიმე თვეში იქნება მზად, ამგვარად, ყალბი მოწმობები მაშინვე ამოიცივდება. ამიტომ, ორგანიზაციამ გადაწყვიტა კანონიერად იმოქმედოს და „ნამდვილი“ დოკუმენტები დაგვირიგოს, მიუხედავად იმისა, რომ ეს რთული და გრძელვადიანი საქმეა. სპეციალური დანაყოფები ამ საქმეს ცივისსხლიანი დაუნდობლობით უძღვებიან, მაგრამ მოთხოვნა ჯერ კიდევ აჭარბებს მომარაგებას.

აშკარაა, რომ სისტემის მიერ ჩვენს წინააღმდეგ მიმართული კამპანია კიდევ უფრო უღმობელი გახდა. ბოლო ოთხი თვის განმავლობაში პროფესიონალმა მკვლევებმა, მთელი ქვეყნის მასშტაბით, დაახლოებით 50 ჩვენგანი გამოასალმეს სიცოცხლეს. რთულია ზუსტი რიცხვი დაასახელო, რადგან გაუჩინარებულების სხეულები, რომლებზეც ვეჭვობთ, რომ მოკლეს, ჯერ კიდევ არავის უპოვია.

როდესაც ჩვენმა ხალხმა გაუჩინარება დაიწყო, მათ სხეულებს მდინარეებში პოულობდნენ, ზურგს უკან ხელებშეკრულებს, 6-7 ტყვიით თავის ქალაში, ორგანიზაციის რიგით წევრებში ფართოდ გავრცელდა ეჭვი, რომ მკვლევლობები უშუალოდ ორგანიზაციის მხრიდან განხორციელებული შიდადისციპლინარული ქმედებები იყო.

ფაქტობრივად, გასული შემოდგომის პერიოდში წევრთა უმრავლესობას დისციპლინარული დარღვევების გამო ვკარგავდით. იყო დრო, როდესაც მათი მორალი დაეცა და საჭირო გახდა უკიდურესი მეთოდისთვის მიგვემართა, რომ შეეყოყმანებულები დაგვერწმუნებინა, ორგანიზაციის წინაშე ვალდებულებას უდრეკად დამორჩილებოდნენ.

თუმცა რევოლუციური დანაყოფისთვის მაშინვე - დანარჩენებისთვის კი ოდნავ მოგვიანებით - გახდა თვალსაჩინო, რომ არსებულ სურათში ახალი ელემენტი შემოვიდა. ფედერალურ პოლიციაში არსებული კონტაქტებისგან შევიტყვეთ, რომ ჩვენს ხალხზე ორი ჯგუფი ნადირობდა: ისრაელის სპეციალური, მკვლევებით დაკომპლექტებული ჯგუფი და ისრაელის მთავრობის კონტრაქტის ქვეშ მყოფი დაქირავებული მკვლევები, რომლებიც მაფიის რიგებში ირიცხებოდნენ. რადგანაც ჩვენზე ეს ორი ჯგუფი მუშაობდა, ამერიკის პოლიცია ფედერალური ბიუროს ბრძანებით პასიურ მონაწილეობაზე გადაერთო. (მაფია იყო კრიმინალური კავშირი, რომელიც ძირითადად იტალიელებისა და სიცილიელებისგან შედგებოდა, მაგრამ ებრაელთა მიერ საიდუმლოდ იმართებოდა. იგი დიდ რევოლუციამდე 8 ათწლეულით ადრე აღმოცენდა. მთავრობის მხრიდან იყო რამდენიმე უხალისო მცდელობა, რომ იმ პერიოდში მაფია მოესპოთ, მაგრამ შეუზღუდავმა კაპიტალიზმმა მათ ფართო მასშტაბით უზრუნველყოფილი პირობები შეუქმნა, ორგანიზირებული კრიმინალისა და მისი

თანმდევრი პოლიტიკური კორუფციის წყალობით. მაფიამ იქამდე იარსება, სანამ ფაქტობრივად ყველა მისი წევრი - 8000 კაცზე მეტი - ორგანიზაციამ ერთი, მასიური ოპერაციით არ აიყვანა „წმენდის“ პერიოდში, რომელიც რევოლუციას ახლდა თან.)

ყველა ექვმიტანილი ჩვენი „ლეგალური წევრების“ რიგებიდან იყო. როგორც ჩანს, ფედერალური ბიურო ორგანიზაციის წევრობაში ექვმიტანილებს, რომლებიც ჯერ არ დაუკავებიათ, დასაკითხად ისრაელის საელჩოს გადასცემს.

ჩვენ რევანშს მივმართეთ, მაგალითად ნიუ-ორლეანში. მას შემდეგ რაც ორი ჩვენი „ლეგალური წევრი“ - მათ შორის ერთი ცნობილი იურისტი - 6 კვირის წინ მაფიამ მოკლა, ჩვენ დავწვდით ღამის კლუბი, რომელიც ლოკალური მაფიის წევრთა თავშესაფრის ადგილი იყო. როდესაც ბომბები აფეთქდა და იქაურობა ალში გაეხვია - ერთ-ერთი „ბოსის წარმომადგენლის“ დაბადების დღის წვეულებაზე - ჩვენმა ხალხმა გაქცეულ მფარველებზე ულმობელი შეტევა მიიტანა პულიმიოტით, რომელიც ორად ორი გასასვლელის სახურავზე იყო მოთავსებული. ამ ღამემ 400 ადამიანის სიცოცხლე იმსხვერპლა, მათ შორის დაახლოებით 60 მაფიის წევრი იყო.

მაგრამ ეს ახალი საფრთხე ჯერ კიდევ აღმოუფხვრელი რჩება. მან სასტიკად დააზიანა იმ წევრთა და პარტიზანთა მორალი, რომლებიც მაშინ იქნენ მხილებულნი - კერძოდ მათი, რომელიც საკუთარ სტატუსს კანონმორჩილი მოქალაქეების წოდების ქვეშ ინარჩუნებდნენ და საკუთარი ვინაობით მოქმედებდნენ. მათ არ სიამოვნებდათ ჩვენი ანონიმურობა „იატაკქვემა“ რეჟიმის დროს. ნათელია, რომ საფრთხის წყაროს წინააღმდეგ წასვლა მოგვიწევს.

2 აპრილი. მომარაგების პრობლემა გადაწყდა- მინიმუმ დროებით მაინც. ამისთვის მარცვა გახდა საჭირო, ამ უკანასკნელს კი მართლაც ვერ ვიტან. ასე მაშინ არ მინერვიულია, როცა მე და ჰენრიმ პირველად ვიმოქმედეთ - ეს კი ნახევარი სიცოცხლით უკან მეჩვენება. ეს ყოველივე ისევ არ მომწონს.

მე და ბილმა საჭირო მასალების სია სამ კატეგორიად დავყავით, ჩვენი რესურსების მიხედვით. საჭირო ქიმიური ნივთიერებების 2/3 სამომხმარებლო ბაზარზე ადვილად ხელმისაწვდომი არ იყო და ქიმიური ნივთიერებების საწყობში მისვლას საჭიროებდა. ამის გარდა, დროის მექანიზმისთვის მინიმუმ 100 მაჯის საათი მჭირდებოდა, რომელიც ძალიან ძვირი დაგვიჯდებოდა, თუ უბრალოდ მის ყიდვას გადავწყვეტდით. ბოლო კატეგორია კი ელექტრონული და ელექტრული კომპონენტები, ჩვეულებრივი მოწყობილობების ნაწილები და რამდენიმე ადვილად ხელმისაწვდომი ქიმიკატი იყო - ყველაფერი, რასაც სირთულის გარეშე და ბიუჯეტის ფარგლებში მოვიპოვებდით.

სამშაბათი და ოთხშაბათი დღე უკანასკნელი კატეგორიის ნივთების მომარაგებაში გავატარე. ქიმიკატების პრობლემაც ოთხშაბათს გადაიჭრა. ამ უკანასკნელმა ახალი თავის ტკივილი გაგვიჩინა, რადგან ლაბორატორიული და ინდუსტრიული ქიმიკატების მოძიებები ვალდებულნი არიან ყოველი კლიენტი პოლიტპოლიციის საშუალებით შეამოწმონ, ისევე როგორც ასაფეთქებლების მყიდველები. მე რაც შეიძლება სწრაფად მინდოდა ამ შემოწმების თავიდან აცილება. თუმცა ვაშინგტონის საველე დანაყოფში გადავამოწმე და გავიგე, რომ ჩვენს „ლეგალურ წევრებს“ სილვერ სფრინგში პატარა, გალვანური სამუშაოების სახელოსნო

ჰქონდათ და შეეძლოთ რეგულარული მომწოდებლისთვის სასურველი პროდუქტი შეეკვეთათ. საჭირო მასალებს მათგან ორშაბათს ავიღებ.

მაგრამ საათები! ზუსტად ვიცოდი რა მჭირდებოდა ტაიმერებისთვის, ყველა ერთი სტილის, ამგვარად, ტაიმერებს სტანდარტიზირებულს გავხდიდი. იგი ბევრად ეფექტური და ზუსტი იქნებოდა ოპერაციის დროს. ასე და ამგვარად, გუშინ, მე და ქეთრინმა ჩრდილო-აღმოსავლეთში არსებული საწყობი გავმარცვეთ და 200 საათი ამოვიღეთ.

ორი დღის განმავლობაში ვრეკავდი, რომ ზუსტად ისეთი საათი მეპოვა, როგორსაც ვეძებდი.

აღმოჩნდა, რომ ისინი ფილადელფიიდან ვაშინგტონის საწყობში უნდა გამოეზავნათ.

ვაშინგტონში, ერთ კაცს ვუთხარი, რომ ძალიან მეჩქარებოდა და ვინმეს იქვე გავგზავნიდი 12,000\$ დამოწმებული ჩეკით, რომ აეღო. მათ მითხრეს, რომ ადმინისტრაციის ოფისში დამელოდებოდნენ და ასეც მოიქცნენ.

მინდოდა, რომ ჩემთან ერთად ბილი წამოსულიყო, მაგრამ ის მთელი კვირის განმავლობაში სახელოსნო საქმეებით იყო დაკავებული. ქეთრინს კი მართლაც უნდოდა წამოსვლა. ამ გოგონას ისეთი ველური შტრიხები აქვს ბუნებაში, რომ ვინც ძალიან კარგად არ გაიცნობს, ვერც კი დაეჭვდება მათ არსებობაში.

ქეთრინის გრიმმა, ჩემი „დევიდ ბლუმისეული“ გარეგნობა უზრუნველყო, მისიც, რა თქმა უნდა. ვინაობა, სხვა ვინაობის ქვეშ და კიდევ სხვა ვინაობის ქვეშ - უკვე თითქმის დამავიწყდა ერლ ტერნერი ვინ არის და როგორ გამოიყურება!

ამის შემდეგ, ავტომობილის თხოვება მოგვიხდა. ამ უკანასკნელს მხოლოდ რამდენიმე წუთი დასჭირდა, რადგან ჩვეულებრივ პროცედურას მივყევით: პიკაპი დიდი სავაჭრო ცენტრის ავტოსადგომზე დავაყენეთ, შემდეგ მის მოპირდაპირე მხარეს გავეშურეთ, ვიპოვეთ მანქანა, რომელიც დაკეტილი არ იყო და ჩავსხედით. მე პატარა ბრტყელტუჩა გამოვიყენე, რომ საჭის ქვეშ, ავარიულ გამომრთველთან შეერთებული კაბელი გადამეჭრა, მერე კი რამდენიმე წამი დამჭირდა, რომ სწორი მავთული შემერჩია და მომჭერებზე მიმემაგრებინა.

ვიმედოვნებდი, რომ საწყობში ძალის გამოყენება არ დამჭირდებოდა, მაგრამ იმედები არ გამიმართლდა. ჩვენ მენეჯერს წარვუდგინეთ თავი და ამანათი ვთხოვეთ. საპასუხოდ, მან დამოწმებული ჩეკი მოითხოვა. „მაქს“ - ვუთხარი მე- „და მაშინვე მოგცემთ, როცა შევამოწმებ, რომ ყუთში სწორედ ის საათია, რომელიც შევუკვეთე.“

ჩემი გეგმის მიხედვით, საათების აღებისთანავე უბრალოდ უნდა გავსულიყავი კარიდან, მენეჯერს კი შეეძლო რამდენიც სურდა, იმდენი ეყვირა ჩეკის მოთხოვნით. მაგრამ როდესაც ის ჩვენი ამანათით ხელში დაბრუნდა, თან ორი ღონიერი თანამშრომელი ახლდა. ერთ-ერთი მათგანი ჩვენ შორის, კარების წინ დადგა. ისინი სხვა გზას არ გვიტოვებდნენ.

მე გავხსენი ამანათი, შევამოწმე შიგთავსი და პისტოლეტი ამოვადპირინე. ქეთრინმაც მოიმარჯვა იარაღი და კაცს კარებისკენ უბიძგა. თუმცა როცა გასვლა სცადა, კარი არ გაიღო!

ქეთრინმა იარაღი კვლავ თანამშრომელს დაუმიზნა, მან კი სწრაფად აუხსნა : „მათ ოფისში ზარის დილაკს უნდა დააჭირონ, რომ კარი გაიღოს.“

მე კვლავ მენეჯერს მივუბრუნდი და შევუღრინე: „დროზე გააღე კარები, თორემ ამ საათებისთვის ცხელი ტყვიით გადაგიხდი!“ მაგრამ სანამ რეაგირებას მოვასწრებდი, ის მკვირცხლად გაეშურა მეორე გასასვლელისკენ, ოფისიდან საწყობში და რკინის კარი მიიჯახუნა.

შემდეგ გამყიდველ ქალს ვუბრძანე, რომ ზარის დილაკისთვის დაეჭირა. თუმცა, ის ძეგლივით გაშეშებულიყო და შიშისგან პირი დაეღო.

ის-ის იყო იმედი დავკარგე, რომ გადავწყვიტე კარის საკეტისთვის მესროლა. ოთხჯერ გავისროლე, ისიც იმიტომ, რომ ნერვული აჩქარების გამო, მიზანს ავაცილე.

ჩვენ მანქანისკენ გავიქეცი, მაგრამ საწყობის მენეჯერი უკვე იქ იყო. ეს ნაბიჭვარი ჩვენი საბურავების დაშვებას ცდილობდა!

რევოლვერის სასხლეტს გამოვკარი თითი, თავში ვესროლე, ასფალტზე გაიშხლართა. საბედნიეროდ, მან მხოლოდ ერთი საბურავის დაშვება შეძლო, ისიც მხოლოდ ნაწილობრივ, ამგვარად, მანქანის მართვა ჯერ კიდევ შესაძლებელი იყო. ქეთრინმა და მე დრო აღარ დავკარგეთ და სწრაფად მოვცილდით იქაურობას.

რა ცხოვრებაა!

მხოლოდ შუადღეს - როდესაც პირველი ტაიმერის აწყობა და ტესტირება დავასრულე - დავრწმუნდი, რომ ჩემთვის სასურველი მოდური საათები ღირდა იმ დაბრკოლებად, რომლის გადალახვა მის მოსაპოვებლად დამჭირდა. ახალი ტაიმერი იდეალურად მუშაობს.

იგი დროგამოშვებით უტყუარ, მსუბუქი წინააღმდეგობის კონტაქტს ამყარებს და დარწმუნებული ვარ, რომ მტყუნების მაჩვენებელს პრაქტიკულად ნულამდე დაიყვანს.

ბილს ულტრაიისფერი შემოწმების საზომი ვუშოვე. მას შემდეგ, რაც ორშაბათს საჭირო ქიმიკატებსაც ავიღებ, ბილი მზად იქნება პირველი ქალაქის ფული დაბეჭდოს. მისი პროდუქტი იდეალური არ იქნება, თუმცა მაქსიმალურ მსგავსებას შეინარჩუნებს.

საერთო ჯამში, ის ყველა სტანდარტულ საბანკო ტესტს გაივლის, რომელსაც ყალბი ფულის ამოსაცნობად იყენებენ. მხოლოდ იმ შემთხვევაში ამოიცნობენ ფულის სიყალბეს, თუ ლაბორატორიაში წაიღებენ.

ამავდროულად, სამი განსხვავებული ბომბის მექანიზმის კონსტრუირებაზე დავასრულე მუშაობა, რომელიც ყოველგვარი ეჭვის გარეშე გაივლის რენტგენულ შემოწმებას. ერთ-ერთი მათგანი ქოლგის სახელურშიც კი ეტევა - ბატარეის, ტაიმერისა და ყველა სხვა დეტალის ჩათვლით. ქოლგის ღერძი შეიძლება თერმიტით ამოივოს, თუ ცეცხლგამჩენი გახდება საჭირო, ან მისი განცალკევება და გამოყენება შეიძლება, როგორც დეტონატორი. კიდევ ერთი ტაიმერ-დეტონატორის კომბინაცია ჯიბის ტრანზისტორულ რადიომიმღებში იქნება ჩაშენებული (მისი აალება გარკვეული ტონის რადიოსიგნალით იქნება შესაძლებელი), ხოლო მესამეს ელექტრო მაჯის საათის სახე ექნება. ამ უკანასკნელს დეტონატორი და აქტივიზატორი სამაჯურში ექნება მოთავსებული და ციფერბლატში ჩამონტაჟებული ბატარეით აალებს. ყოველ შემთხვევაში, რა თქმა უნდა, ფეთქებადი მასალა ტერიტორიაზე ცალ-ცალკე უნდა იქნეს შეტანილი, მაგრამ მათი დამალვა ათასნაირად შეიძლება -

მაგალითად, რაიმე საოჯახო ნივთის ფორმის თაბაშირში, რომელიც შესაბამის ფერად იქნება გადაღებული.

10 აპრილი, 1993 წელი. ამ კვირაში საკუთარ თავს დრო პირველად დავუთმე და დასვენება შევძელი. ჩიკაგოს მოტელში ვარ, ხვალამდე საქმე არ მაქვს, ხვალ კი ევანსტონის ელექტროსადგურის პროექტზე გავემგზავრები. პარასკევ შუადღეს აქ ორი მიზეზის, ევანსტონის ტურის და ჩიკაგოს ერთ-ერთი დანაყოფისთვის ცხელი ფულის გადასაცემად მოვედი. ორშაბათ საღამოს, როცა მელანს ყველა საჭირო ქიმიკატი დავამატეთ, ბილმა ბეჭდვა დაიწყო და თითქმის შეუსვენებლად მუშაობდა პარასკევ დილამდე, სანამ ქეროლმა ორჯერ არ გაუმეორა, რომ ჯობდა რამდენიმე საათი დაეძინა. ბილი იქამდე არ გაჩერდა, სანამ უკანასკნელ ბანკნოტს არ დაეუფლა. ქეთრინი და მე მას ჭრასა და ფულის სტამბიდან ამოღებაში ვეხმარებოდით. სამუშაო ძალა გამოგვაცალა, მაგრამ ორგანიზაციას სასწრაფოდ სჭირდებოდა ფული.

ახლა ნამდვილად ფულის გროვა აქვთ! მთელი ცხოვრების განმავლობაში არც კი მიოცნებია ამდენი ფულის ნახვაზე. ბილმა 10 მილიონზე მეტი - 10\$ და 20\$ კუპიურა, ერთი ტონა ხელუხლებელი ბანკნოტები დაბეჭდა. ისინი მშვენივრად გამოიყურება! ბილის ათდოლარიანები ნამდვილს შევადარე და მხოლოდ სერიული ნომრით შევძელი მათი გარჩევა.

ბილი ნამდვილად პროფესიონალურად გაუმკლავდა დავალებას. ყველა ბანკნოტს განსხვავებული სერიული ნომერიც კი აქვს. ეს მისია უბრალოდ აჩვენებს, რისი გაკეთებაა შესაძლებელი ფრთხილი გეგმარებით, თავის მიძღვნითა და მძიმე მუშაობით. რასაკარგირველია, ბილს 6 თვე ჰქონდა, რომ ინსტრუმენტები აეწყო და გამოეცადა, სანამ მე მელნის დანამატებასა და ულტრაისფერ ხელსაწყოთა გამოყენებაში დავეხმარებოდი. მან ყველა ხარვეზი გამოასწორა და სამდღენახევრიან მუშაობას შეუდგა.

გუშინ 50,000 ცალი 20\$ კუპიურა ავიღე, რომ ჩიკაგოს კონტაქტისთვის გადამეცა. მათი დანაყოფის მისია „ფულის რეცხვაა,“ ამგვარად ორგანიზაციის გასავალი ექვივალენტური რაოდენობის თანხა იქნება. ეს უკანასკნელი ბევრად ეშმაკური და შრომატევადი ოპერაციაა, ვიდრე ფულის ბეჭდვა.

ამავდროულად, ქეთრინი ბოსტონისკენ მიმავალ თვითმფრინავში ჩაჯდა, 800,000\$-ით ბარგში. კვირის ბოლოს, ჩვენ დალასში და ატლანტაში ვაწარმოებთ მიწოდებას. აეროპორტის უსაფრთხოების შემოწმების გავლა მთელი ამ ცხელი ფულით ოდნავ საჩოთიროა, მაგრამ რადგანაც მხოლოდ რენტგენულად ამოწმებენ, ყველაფერი უპრობლემოდ ჩაივლის. როგორც ჩანს, ერთადერთი, რასაც ეძებენ ბომბები და ცეცხლსასროლი იარაღებია. მაგრამ უბრალოდ მოიცადეთ, სანამ მთელი ქვეყნის მასშტაბით ჩვენი ცხელი ფულის ამოღებას დაიწყებენ!

ვაშინგტონიდან თვითმფრინავით უკან მგზავრობის დროს, ფიქრის დრო მომეცა. 35,000 ფუტის ზევით ადამიანი განსხვავებული პერსპექტივით ხედავს მოვლენებს. ვუყურებდი ამ მიმოფანტულ გარეუბნებს, ავტოსტრადებს და ქარხნებს, ვანალიზებდი, თუ რაოდენ დიდი იყო ამერიკა და რაოდენ მძიმე დავალებას შევეჭიდეთ.

არსებითად, რასაც საბოტაჟის სტრატეგიული პროგრამით ვგეგმავთ, ამერიკის ბუნებრივი შლის პროცესს აჩქარებს. ჩვენ ვჭრით ეკონომიკის ტერმიტით შექმულ ხე-ტყეს, ამგვარად, რამდენიმე წლიანი დაჩქარებით, მთელი სტრუქტურა იმაზე უფრო კატასტროფულად ჩამოინგრევა, ვიდრე ეს ჩვენი ძალისხმევის გარეშე მოხდებოდა. გულსატკენია იმის გაანალიზება, თუ როგორი მცირე გავლენა აქვს თითოეულ ჩვენს მსხვერპლშეწირვას მოვლენების განვითარებაში.

მაგალითად გაყალბება ავიღოთ. წლის განმავლობაში ათასჯერ მაინც მოგვიწევს დაბეჭდვა იმ რაოდენობის ფულის, რაც ბილმა გასულ კვირას დაბეჭდა - მინიმუმ 10 მილიარდი - სანამ მეტ-ნაკლებად თვალშისაცემ ეფექტს მოვახდენთ ეკონომიკაზე. ამერიკელები მხოლოდ სიგარეტზე სამჯერ მეტს ხარჯავენ.

რა თქმა უნდა, დასავლეთში ორი ფულის სტამბა გვაქვს და ახლო მომავალში კიდევ რამდენიმეს უზრუნველვყოფთ. და თუ ვიპოვი გზას ევასტონის პროექტის დასანგრევად, 10\$ მილიარდი კაპიტალის დანაკარგს ერთი თავდასხმით განვახორციელებ - რომ არ მოვიხსენიო ზარალი, რომელსაც დიდი ტბების რეგიონში ინდუსტრიული ქარხნებისთვის ელექტროენერჯის მიწოდების შეწყვეტა გამოიწვევს.

მაგრამ ახლა მეტად საყურადღებო მისიას ვასრულებთ, ვიდრე სისტემის წინააღმდეგ ბრძოლაა. ხანგრძლივი პერსპექტივით, იგი გაცილებით მნიშვნელოვანი იქნება. ჩვენ ვჭედავთ ახალი საზოგადოების, ახალი ცივილიზაციის ბირთვს, რომელიც სიძველის ფერფლიდან აღსდგება, რომელიც სრულებით განსხვავებულ მსოფლმხედველობაზე იქნება დაფუძნებული, ვიდრე არსებული, ამ უკანასკნელის ჩანაცვლება კი მხოლოდ რევოლუციური გზითაა შესაძლებელი. შეუძლებელია არიული ღირებულებებისა და არიული ხედვის მქონდე საზოგადოება მშვიდობიანი გზით ფორმირდეს იმ საზოგადოებისგან, რომელიც ებრაულ სულიერ კორუფციას დანებდა.

მაშასადამე, ჩვენი ბრძოლა გარდაუვალია და სრულიად შორსაა აზრისგან, რომ იგი სისტემამ გვაიძულა და ჩვენი არჩევანი არ ყოფილა. ვუყურებ რა გასულ 31 თვის მოვლენებს ამ თვალთახედვით - სისტემის წმინდად დესტრუქციული ომის მაგივრად საზოგადოების ბირთვის შექმნით კონსტრუქციულ მისიაზე მუშაობა - ჩანს თავდაპირველი სტრატეგია, რომ საყოველთაო ეკონომიკის მაგივრად სისტემის ლიდერებზე მიგვეტანა იერიში, არც ისეთი ცუდი საწყისი აღმოჩნდა, როგორც ვფიქრობდი.

თავდაპირველად, ჩვენი ბუნება არა ჩვენსა და ეკონომიკას შორის, არამედ ჩვენსა და სისტემას შორის ბრძოლაში ფორმირდა. სისტემა რეპრესიულად გვპასუხობდა, რომ შეტევებისგან დაეცვა თავი, ამ უკანასკნელმა კი გარკვეული საზღვრებიდან მისი საზოგადოების იზოლირება გამოიწვია. როდესაც ჩვენ მხოლოდ კონგრესმენების, ფედერალური მოსამართლეების, საიდუმლო პოლიციელებისა და მედია აგენტების მკვლელობებზე ვმუშაობდით, უშუალოდ ხალხი საფრთხის ქვეშ არ გრძნობდა თავს, მაგრამ ისინი სისტემის მხრიდან დაწესებულმა შეზღუდვებმა აღაშფოთა.

თავიდანვე რომ ეკონომიკაზე მიგვეტანა იერიში, სისტემა მას მარტივად წარმოაჩენდა,

როგორც ბრძოლას ჩვენსა და ხალხს შორის, ამგვარად, მედიისთვის მარტივი გახდებოდა ხალხის დარწმუნება, რომ ეთანამშრომლათ სისტემასთან საერთო საფრთხის - ანუ ჩვენ გამო. მაშასადამე, თავდაპირველმა სტრატეგიულმა შეცდომამ ახალწვეულთა მიღება მიზეზშედეგობრივად გაგვიადვილა, მაშინ, როცა განზრახ ვცდილობდით ირგვლივ მაქსიმალური დისკომფორტი შეგვექმნა.

სხვათაშორის, მხოლოდ ორგანიზაცია არ იღებს უამრავ ახალწვეულს უკანასკნელ პერიოდში. 68 კვირიანი არსებობის განმავლობაში, ბოლო 48 კვირაში ორდენის წევრთა რაოდენობა უპრეცედენტოდ გადაიზარდა. გუშინ, საიდუმლოდ ვაჩვენე ნიშანი თანამებრძოლს - ყოველთვის ასე ვიქცევი, როდესაც ორგანიზაციის ახალ წევრს ვხვდები - და სასიამოვნოდ გამიკვირდა, როცა მანაც ანალოგიურად მიპასუხა.

მან გასულ საღამოს, ჩიკაგოს ტერიტორიაზე ახალწვეულთა ინდუქციის ცერემონიაზე მიმიწვია. მე მადლიერად დავთანხმდი და გავოცდი, როდესაც იქ 60-მდე ახალწვეული დავითვალე, რომელთა მესამედიც ორგანიზაციაში იყო გაწევრიანებული. ეს ვაშინგტონის ორდენის წევრთა რაოდენობაზე სამჯერ მეტია. ცერემონიამ ისევე ამაღელვა, როგორც წელიწადნახევრის წინ, როდესაც თავად განვიცადე იგივე.

14 აპრილი. პრობლემები, პრობლემები და პრობლემები! მას შემდეგ, რაც ჩიკაგოდან დავბრუნდი, დაუბრკოლებლად არაფერი მომხდარა.

ბილმა ვედარ მიაგნო ქაღალდს, რომელიც ბანკნოტთა გასულ პარტიაში გამოიყენა და მთხოვა, რომ იმპროვიზირებაში დავხმარებოდი. ჩვენ ვცადეთ მსგავსი ტექსტურისა და შემადგენლობის ქაღალდი შეუმჩნეველად გადაგვეღება, მაგრამ შედეგი არადამაკმაყოფილებელი იყო.

ბილი პირველადი ქაღალდის მარაგის ძებნას განაგრძობს, სანამ მე სხვადასხვაგვარად გადაღებვას ვცდი.

ყოველივე ამას თან ახლდა საზოგადოებრივი ურთიერთობების ლოკალური საბჭოს გუშინდელი ვიზიტი.

სახელოსნოში შემოვიდა ოთხი ზანგი და ავადმყოფი, ავადმყოფი, ავადმყოფი თეთრკანიანი მამაკაცი, თითოეული მათგანი საბჭოს სამკლავურს ატარებდა. მათ უნდოდათ სახელოსნოს ფანჯარაზე გაეკრათ იმ ტიპის პოსტერი, რომელსაც ახლა ყველგან შეხვდებით - „დაგვეხმარეთ რასიზმთან ბრძოლაში“ პოლიტპოლიციისთვის ინფორმაციის მიწოდებითა და შემოსაწირი ყუთის სალაროსთან დატოვებით. ამ დროს დახლთან ქეროლი იდგა, „ჯანდაბაშიც წასულხართ“- უთხრა მან.

ამ პირობებში, რა თქმა უნდა, ქეროლის მხრიდან ეს სწორი გადაწყვეტილება არ იყო. მათ შეეძლოთ ჩვენ შესახებ პოლიტპოლიციაში განეცხადებინათ, ჩოჩქოლისთვის ყური რომ არ მომეკრა და არ ჩავრეულიყავი. სარდაფის კიბეებიდან დამაჯერებელი ებრაული გამომეტყველებით ამოვედი და „შალომ, აქ რა ხდება?“ რეჟიმზე გადავერთე. მძიმედ, მაგრამ არა ხელოვნური მანერით მივანიშნე: ამ სახელოსნოს მენეჯერი თვითონაც უმცირესობის წევრია, განსაკუთრებული უმცირესობის, ამგვარად საბჭოს საქებარი ძალისხმევის მიმართ

მტრულად ნამდვილად ვერ განეწყობა.

ზანგმა მეთაურმა ქეროლის უარის შესახებ აღშფოთებით შემომჩვილა. მე მას ხელის ფარული მოძრაობით გავაწყვეტინე სიტყვა და ყალბი გაკვირვებით მზერა ქეროლისკენ მივმართე: „რა თქმა უნდა, რა თქმა უნდა,“ - ვუთხარი მე, „დატოვეთ თქვენი ყუთი აქ. ეს კარგი საქმეა. მაგრამ ფანჯარაზე ნუ გააკრავთ, საკმარისი ადგილი არ გვაქვს. ჩემს ბიძაშვილებსაც კი არ მივცემ აქ ებრაული კავშირის აპელაციის გაკვირის უფლებას. წამოდით! გაჩვენებთ, სად.“

წარმომადგენლებს ოფიციალურად გავუძეხი კარისკენ, ქეროლს კი საიმონ ლეგრის მანერით ვუბრძანე, რომ სამუშაოს დაბრუნებოდა. „დიახ, ბატონო ბლუმ“ - მიპასუხა მან თავმდაბლად.

ტროტუარზე, ზანგ წარმომადგენელს მხრებზე მეგობრულად გადავხვიე ხელი და მისი ყურადღება ქუჩის მოპირდაპირე მხარეს არსებული მაღაზიისკენ მივმართე. „აქ ბევრი კლიენტი არ გვყავს,“ -ავუხსენი მე. „მაგრამ ჩემი კარგი მეგობრის, სოლი ფაინსტაინის მაღაზიაში უამრავი ადამიანი მოძრაობს. მას დიდი ფანჯრები აქვს. ბედნიერი იქნება, თუ პოსტერებს იქ გააკრავთ. შეგიძლიათ „სოლის ლომბარდის“ აბრის ქვეშ მოათავსოთ და ყველა ნახავს. თანაც, ორი შემოსაწირი ყუთი დაუტოვეთ; მას დიდი მაღაზია აქვს.“

ჩემი მეგობრული შეთავაზებით ყველა კმაყოფილი ჩანდა და ქუჩას გადაღმა გაუყვინენ. მაგრამ თეთრკანიანმა, საბრალო შესახედაობის ეგზეიმპლარმა სახეზე გამონაყართა და აფრო იმიტაციით ცოტახანს იყოყმანა, შემდეგ შემობრუნდა და მითხრა: „შეიძლება გოგოს სახელი დაგვჭირდეს. რაღაცები, რაც მან თქვა, რასისტულად ჟღერდა.“

„არ დაკარგოთ თქვენი დრო მასზე“ - მშრალად ვუპასუხე და გულთბილი მოძრაობით ყოველგვარი ეჭვი გავუქრე. „ის ერთი უბრალო, სულელი გოია, რომელიც ყველას ასე ელაპარაკება. მას მალე მოვიშორებ თავიდან.“

როდესაც სახელოსნოში დავბრუნდი, დავინახე ბილი, რომელმაც ინციდენტს სარდაფის კიბეებიდან მოჰკრა ყური და ქეროლთან ერთად სიცილში იხრჩობოდა. „ნამდვილად არ არის სასაცილო,“ - მკაცრად დავარწმუნე - „რამე უნდა მეღონა, რომ არა ჩემი კოპებშეკრული გამომეტყველება და ყალბი აქცენტი, რომლითაც ის უღირსები გავასულელებ, ახლა შარში ვიქნებოდით.“

შემდეგ ქეროლი დავარიგე: „ჩვენ არ გვაქვს იმის ფუფუნება, რომ ამ არსებებს ყველაფერი ვუთხრათ, რასაც მათზე ვფიქრობთ. პირველ რიგში საქმეს უნდა მივხედოთ, ამგვარად მათ ხროვას სამუდამოდ მოვიშორებთ თავიდან. მაშ, გადავყლაპოთ სიამაყე და მოვირგოთ როლები, სანამ ასეა საჭირო. მხოლოდ მათ, ვისაც ჩვენნაირი პასუხისმგებლობა არ აკისრია, შეუძლიათ რასიზმის ღიად გამოხატვა - და მეტი ძალაუფლება მათ.“

მაგრამ სიცილის შეკავება ვერ შევძელი, როდესაც ქუჩის გადაღმა, ლომბარდის ფანჯარაზე გაკრული პოსტერი ვნახე, რომელიც სოლის მეორად კამერებსა და ბინოკლებს ფარავდა. მას ენაზე კბილის დაჭერა მოუწია! და ყველა, ვინც ამ კონკრეტულ პოსტერს ნახავს, სწორ

გონებრივ კავშირს გაავლებს საბჭოს მანიპულირებად პროგრამასა და მის უკან მდგომ ხალხს შორის.

უკანასკნელი პრობლემა კი ქეთრინი იყო, რომელიც გასულ სადამოს გრიპიანი დაბრუნდა. ამ დილით მას დალასამდე უნდა მიეტანა ფული, თუმცა საკმაოდ ცუდად გრძნობდა თავს და როგორც ჩანს, კიდევ ორი თუ სამი დღე მოუწევს საწოლში დარჩენა. ეს იმას ნიშნავს, რომ ხვალ არა მხოლოდ ატლანტაში, არამედ დალასშიც მომიწევს ცხელი ფულის მიწოდება. მთელ დღეს თვითმფრინავებზე და აეროპორტზე დავხარჯავ, მაშინ, როცა ევანსტონის ოპერაციის დასაგეგმად დრო ძალიან მჭირდება.

ჩვენ გვინდა ატომურ ელექტროსადგურზე მივიტანოთ შეტევა მომდევნო 6 კვირის განმავლობაში, სანამ ტურისტები მას ჯერ კიდევ სტუმრობენ. პირველი ივნისის შემდეგ, როდესაც სადგური პუბლიკისთვის სამუდამოდ დაიკეტება, მისი მწყობრიდან გამოყვანა კიდევ უფრო რთული გახდება.

ევანსტონის პროექტი უზარმაზარია: სამი გიგანტური ნუკლეარული რეაქტორი, რომელსაც მსოფლიოში ყველაზე დიდი ტურბინები აკრავს ირგვლივ. ყველაფერი ეს მიჩიგანის ტბიდან ერთი მილის დაშორებითაა განთავსებული, ეს უკანასკნელი კი ცივი წყლით ამარაგებს რეაქტორების თბოცვლით აპარატებს. ელექტროსადგური აწარმოებს 18,000 მეგავატ ელექტროენერგიას, ანუ თითქმის 20 მილიონ ვატს! გასაოცარია!

გამომუშავებული ელექტროენერგია ენერგოქსელში იყრის თავს და დიდი ტბების რეგიონს სრულიად ამარაგებს. ორი თვის წინ, სანამ ევანსტონის პროექტზე დაიწყებდნენ მუშაობას, მთელი ცენტრალური დასავლეთი ელექტროენერგის უკმარისობით იტანჯებოდა - სიტუაცია იმაზე მძიმე იყო, ვიდრე ჩვენთან. ზოგიერთ ტერიტორიაზე ქარხნების მუშაობა კვირაში ორდღიან განაკვეთამდე შეიზღუდა. ამას გარდა, ისე ხშირად და მოულოდნელად წყდებოდა ენერგის მოწოდება, რომ რეგიონი ნამდვილი ეკონომიკური კრიზისის ზღვარზე იყო.

თუ ახალ ელექტროსადგურსაც მწყობრიდან გამოვიყვანთ, სიტუაცია კიდევ უფრო გართულდება. იმისთვის, რომ ჩიკაგოსა და მილოუკში ელექტრომომარაგება შეინარჩუნოს, ხელისუფლებას მოუწევს დეტროიტისა და მინეაპოლისისგან მოიპაროს ენერგია. ქვეყნის ყოველი ნაწილი მძიმედ დაზარალდება. ევანსტონის პროექტზე მუშაობას 10 წელი დასჭირდა, ამიტომ სიტუაციის სწრაფად გამოსწორებას უბრალოდ ვერ შეძლებენ.

თუმცა, სახელმწიფომ ევანსტონის სადგურის დაკარგვის შედეგებზეც იფიქრა და მშვენიერი თავდაცვის სისტემა შეიმუშავა. იქ მისვლა მხოლოდ თვითმფრინავითა და ნავით არის შესაძლებელი, მობილიზებულია პროექტორები, საპატრულო ნავეები და ტივტივების მწკრივები, ეს ყველაფერი კი წყალთან მიახლოებას პრობლემატურს ქმნის.

სანაპიროს ორივე მხარე, რამდენიმე მილის სიგრძეზეა გადაღობილი, ღობის უკან კი უამრავი სამხედრო რადარი და საზენიტო იარაღია განთავსებული, რომელიც სადგურზე ასაფეთქებლებით დატვირთული თვითმფრინავის შეჯახებას თითქმის შეუძლებელს ხდის.

ჩანს, რომ ერთადერთი გზა შეტევა მივიტანოთ ელექტროსადგურზე არის სტანდარტული ხერხი, რომ მძიმე ყუმბარმტყორცნი პერიმეტრში, სანაპიროს ზონაში მოვათავსოთ, სადაც მისი დამალვა მარტივი იქნება. მაგრამ, როგორც ვიცი, ახლა მსგავსი შეიარაღება არ გვაქვს. ყოველ შემთხვევაში, ელექტროსადგურის მართლაც სასიცოცხლო ნაწილი იმდენად მასიურ შენობაშია მოთავსებული, რომ ვეჭვობ, ყუმბარმტყორცნი შენობას მხოლოდ ზედაპირულ ზიანს მიაყენებს.

ამგვარად, რევოლუციურმა დანაყოფმა მიბრძანა, რომ ადგილი დამეთვალეებინა და უკან არასტანდარტული იდეებით დავბრუნებულიყავი, მაგრამ ჯერ კიდევ გვაქვს ხისტი პრობლემები, რომელიც უნდა გადაიჭრას.

გასული ორშაბათის ვიზიტმა ელექტროსადგურის სუსტ და ძლიერ მხარეებზე საკმაოდ კარგი წარმოდგენა შემიქმნა. ზოგიერთი ხარვეზი მართლაც გასაოცარია. ყველაზე მეტად მაკვირვებს მთავრობის გადაწყვეტილება, რომ შიგნით ტურისტები შეუშვა, თუნდაც დროებით.

ამ გადაწყვეტილების მიზეზი, დარწმუნებული ვარ, იყო ის დიდი აურზაური, რომელსაც ბირთვული ელექტროსადგურის მოწინააღმდეგე შეშლილები ქმნიდნენ. მთავრობა თავს ვალდებულია თვლის, რომ საზოგადოებას დაანახოს ყველა უსაფრთხოების ღონისძიება, რომელიც სადგურშია გატარებული.

როდესაც წასასვლელად ვემზადებოდი, განზრახ მოვიმარაგე ყველა ჩემი ატრიბუტი, რომ მენახა, რა შემემლო ამ სადგურში მომემოქმედებინა. თან წავიღე ჩემოდანი, კამერა, ქოლგა, ჯიბეები კი მონეტებით, გასაღებებით და ბურთულიანი კალმებით გამოვიტენე.

ბორანში, რომელსაც ტურისტები სადგურამდე მიჰყავს, უსაფრთხოება საშინლად არის დაცული. მათ მარტოდენ ჩემოდნის გახსნა მთხოვეს და ისიც ზერელედ შეამოწმეს. თუმცა, როდესაც უშუალოდ ქარხანაში შევედი, ჩემოდანი, კამერა და ქოლგა ჩამომართვეს. შემდეგ მეტალის დეტექტორი გავიარე, რომელმაც ის მეტალის ნივთები დააფიქსირა, რომელიც ჯიბეში მქონდა. დაცვის მოთხოვნით, ჯიბეები დავაცარიელე, მაგრამ შემდეგ უკანვე დამიბრუნეს ყველაფერი. ახლოდან არც ერთ მათგანს დააკვირდნენ. ამგვარად ვასკვნი, რომ ცეცხლგამჩენი კალმის დამალვა შესაძლებელია.

განსაკუთრებით გამაკვირვა ფაქტმა, რომ ერთ-ერთ მოხუც ჯენტლმენს ეკავა ხელჯოხი, რომელსაც მეტალის თავი ჰქონდა, თუმცა მცველებმა უფლება მისცეს, რომ დაეტოვებინა.

არსებითად, ჩემი იდეა შემდეგში მდგომარეობს: რადგანაც არ არსებობს გზა, რომ ერთადერთმა ტურისტმა სადგურის ჩამოსაშლელად საკმარისი ასაფეთქებლის შეტანა შეძლოს - არც იმის გზა არსებობს, რომ მცირე რაოდენობის დამალული ასაფეთქებელი საკმარისად ეფექტური გამოდგეს, იმისთვის, რომ რეაქტორის წნევის კონტინერი დააზიანოს, ჩვენ შეგვიძლია უბრალოდ დავივიწყოთ ასაფეთქებლები. ამის მაგივრად, ჩვენ ვეცდებით სადგური რადიოაქტიური ნივთიერებით დავაზინძუროთ, რომ იგი გამოსაყენებლად უვარგისი გავხადოთ. ორგანიზაციის ფარგლებში გარკვეულ რადიოაქტიურ

ნივთიერებებზეც მიგვიწვდება ხელი, რაც იდეას მეტად მისაღებს ხდის. ჩვენი ერთ-ერთი წევრი ქიმიის პროფესორია ფლორიდის უნივერსიტეტში და მსგავს ნივთიერებებს კვლევისთვის იყენებს.

ჩვენ მარტივად შეგვიძლია ცხელი და ტოქსიკური რადიონუკლიდები რაიმე ფეთქებად მასალასთან ერთად ხელჯოხში ან ყავარჯენში მოვათავსოთ, რომ ნივთიერება გაფანტოს და მთელი ევანსტონის ბირთვული ელექტროსადგური დააბინძუროს. სადგური ფიზიკურად არ დაზიანდება, თუმცა მისი გათიშვა მოუწევთ. დეკონტამინაცია უზარმაზარ ძალისხმევას მოითხოვს, ამიტომაც სადგური შეიძლება სამუდამოდაც კი დაიკეტოს.

საუბედუროდ, სწორედ ეს არის კამიკაძის მისია. ის, ვინც რადიოაქტიურ ნივთიერებას შეიტანს სადგურში, სანამ შესასვლელამდე მიაღწევს, უკვე სასიკვდილო დოზით იქნება დასხივებული. თავდაცვის პრაქტიკული გზა უბრალოდ არ არსებობს.

ყველაზე დიდი დაბრკოლება რადიაციული დეტექტორებია, რომელიც მთელი სადგურის მასშტაბით არის მიმოფანტული. თუ რომელიმე მათგანი ჩვენს კაცს შესვლამდე გამოაშვარავებს, იგი უცილობლად პრობლემებში გაეხვევა.

შევამჩნიე, რომ იქ, სადაც მცველები შემავალ ტურისტებს ამოწმებდნენ, დეტექტორი არ იყო. რამდენიმე ტურისტისა და გენერატორის ოთახში, სადაც ტურისტები მიჰყავთ, კიდევ ერთია გასასვლელში, სადაც დაცვის თანამშრომლები აკონტროლებენ, რომ რომელიმე ვიზიტორმა როგორღაც ბირთვული საწვავის გადამალვა და გატანა ვერ შეძლოს. თუმცა, როგორც ჩანს, აქამდე არავის უცდია სადგურიდან რადიოაქტიური ნივთიერების მოპარვა.

საკმაოდ კარგად მახსოვს თითოეული დეტექტორის ლოკაცია. მალე ფლორიდელ წევრთან ერთად განვიხილავ, თუ რამდენად დიდია იმის ალბათობა, რომ დეტექტორი გარკვეული დისტანციიდან იმ რადიოაქტიულ ნივთიერებას ამოიცნობს, რომლითაც თავად გვამარაგებენ.

თუ განგაშის სიგნალი გენერატორის ოთახში მისვლამდე, სადგურის რადიოაქტიურ კონტეინერთან ჩაირთვება, თავდამსხმელს გაქცევა მოუწევს. მაგრამ ვეცდებით მოწყობილობა ისე შევქმნათ, რომ მაქსიმალური შესაძლო შანსი გამოიყენოს.

მთელი ეს გეგმა საკმაოდ შემზარავია, მაგრამ ერთი დიდი უპირატესობა აქვს: ფსიქოლოგიური გავლენა პუბლიკაზე. ადამიანები ცრურწმენებით უყურებენ რადიოაქტიური სადგურის საფრთხეს. ანტი-ბირთვულ ლობს კი სასიამოვნოდ დატვირთული დღე ექნება. ეს მისია მოსახლეობის წარმოდგენას მეტად ფართო საზღვრებში მოაქცევს, ვიდრე ნებისმიერი ჩვეულებრივი დაბომბვა თუ ყუმბარმტყორცნით შეტევა. ოპერაცია უამრავ ადამიანს შეამრწუნებს და მისცემს საშუალებას, რომ საკუთარი მორალური საზღვრები გადაკვეთონ.

უნდა ვაღიარო - მოხარული ვარ, რომ ჩემი გამოსაცდელი პერიოდი კიდევ 11 თვე გრძელდება და ამ კონკრეტულ მისიაში მონაწილეობას ჯერ არ მომთხოვენ.

20 აპრილი, 1993 წელი. მშვიდი, ლამაზი დღეა დაძაბული კვირის შემდეგ განსატვირთად. დილით ქეთრინი და მე მთებში წავედით და მთელი დღე ტყეში ხეტიალში გავატარეთ. გრილი, ნათელი გარემო და სუფთა ჰაერი. პიკნიკის შემდეგ კი ღია ცის ქვეშ დავკავდით სიყვარულით.

ბევრ რამეზე ვლაპარაკობდით, ორივე ბედნიერები და უდარდელები ვიყავით. ერთადერთი, რაზეც ქეთრინი ჩიოდა იყო ორგანიზაციის მიერ ჩემთვის დაკისრებული უამრავი სამოგზაურო დავალება, მიუხედავად იმისა, რომ მხოლოდ ერთი თვის გამოსული ვიყავი ციხიდან. ვერ გავბედე მეთქვა, რომ მომავალში კიდევ უფრო ნაკლები დრო გვექნება ერთმანეთისთვის.

ეს მხოლოდ გუმინ გავიგე. გასულ ღამეს მაიორ უილიამს ფლორიდიდან დაბრუნების შესახებ შევატყობინე, მან კი მითხრა, რომ მომდევნო რამდენიმე თვის განმავლობაში ბევრი მოგზაურობა მომიწევს. დეტალები მისგან არ გამიგია, თუმცა სიტყვა გადამიკრა, რომ ორგანიზაცია საყოველთაო, საქვეყნო მასშტაბის თავდასხმისთვის ემზადებოდა, მე კი მოძრავი სამხედრო ინჟინერი ვიქნები.

დღეს ამაზე არ მიფიქრია და უბრალოდ ვტკბებოდი, რომ ცოცხალი და თავისუფალი, ბუნების შუაგულში მარტო ვიყავი საყვარელ გოგოსთან.

სადამოს, როცა სახლში ვბრუნდებოდით, რადიოში მოვისმინეთ სიახლე, რომელმაც სრულყოფილი დღე დაავიწყებინა: ვაშინგტონში ორგანიზაციამ ისრაელის საელჩოზე მიიტანა შეტევა. მსგავსი აქტივობისთვის უკეთესი დროის შერჩევა შეუძლებელი იყო.

თვეების განმავლობაში, ისრაელის მკვლელ რაზმს, რომელიც საელჩოს ფარგლებს გარეთ მუშაობდა, ჩვენი ხალხი მთელი ქვეყნის მასშტაბით აჰყავდა. დღეს ანგარიში გავუსწორეთ.

ჩვენ ყუმბარმტყორცნით მივიტანეთ იერიში, სანამ ებრაელები ამერიკის სენატის ერთგული მსახურებისთვის კოქტეილის წვეულებას მართავდნენ. წვეულებაზე დასასწრებად უამრავი ებრაელი ჩამოფრინდა და დაახლოებით 300 კაცი იმყოფებოდა საელჩოში, როდესაც 4.2 ინჩის ყუმბარმტყორცნმა საელჩოს სახურავზე ტროტილისა და ფოსფორის წვიმა მოაწყო.

ახალი ამბების მიხედვით, შეტევა მხოლოდ ორი თუ სამი წუთი გაგრძელდა, მაგრამ საელჩოს 40-ზე მეტი ჭურვი ესროლეს, შენობისგან კი მხოლოდ გადამწვარი ნანგრევები და სულ მცირე რაოდენობის გადარჩენილი დარჩა! გამოდის, რომ ჩვენ მინიმუმ ორჯერ გავხსენით ცეცხლი ყუმბარმტყორცნიდან. ეს ადასტურებს გასული კვირის ეჭვს ახალი შეიარაღების შესახებ.

ერთი შთამბეჭდავი ინციდენტი ახალ ამბებში, რომლის ამოჭრაც ცენზორებმა ტრანსლაციამდე ვერ მოასწრეს, იყო საელჩოს დაცვის მიერ ტურისტთა ჯგუფის მკვლელობა. თავდასხმის დროს, ტანსაცმელზე ცეცხლმოკიდებული ებრაელი ცეცხლსასროლი იარაღით

ხელში ნგრევადი შენობიდან გამოვარდა. მან ათიოდე ტურისტი შეამჩნია, ქალები და პატარა ბავშვები, რომლებიც ქუჩის გადაღმა ნგრევის სცენას პირდაღებულნი მიშტერებოდნენ. მთელი სიძულვილი ებრაულად ამოაფრქვია, ცეცხლი გაუხსნა ტურისტებს და 9 მათგანი ადგილზე მოკლა, 3 კი კრიტიკულად დაჭრა. რა თქმა უნდა, ის პოლიციას არ გაუსამართლებია. თქვენი დღეც მოვა, ებრაელებო, თქვენი დღეც მოვა!

დღეს ადრე უნდა დამეძინა, რომ ხვალინდელი დატვირთული დღისთვის ვყოფილიყავი მზად, მაგრამ შუადღის წარმატებებით აღფრთოვანებულმა ძილი ვერ შევძელი. ორგანიზაციამ კიდევ ერთხელ აჩვენა, თუ როგორი უბადლო იარაღია ყუმბარმტყორცნი პარტიზანულ ბრძოლაში. ახლა ევანსტონის გეგმას კიდევ უფრო ენთუზიაზმით ვუყურებ და ჯობს მოვემზადო, რომ ფლორიდელი პროფესორის თანამშრომლობაზე წინააღმდეგობას გავუშკლავდე.

გასულ შაბათს, როდესაც ჰენრისთან და ედ სანდერსთან ერთად ევანსტონის სადგურისთვის რადიოაქტიური ნივთიერების მოპოვების გეგმას განვიხილავდი, მათ დამარწმუნეს, რომ ყუმბარმტყორცნი უფრო გამომადგებოდა და მარაგში მისი რაოდენობაც მეტი იყო. ამგვარად, ამანათი ხელჯობიდან 4.2 ინჩის ყუმბარმტყორცნის ჭურვად გადავაკეთე.

ჩვენ ჭურვში არსებულ ფოსფორს რადიოაქტიური შენარევით ჩავანაცვლებთ. როდესაც სტანდარტული ამუნიციით გავხსნით ცეცხლს, სამ მოდიფიცირებულ ჭურვსაც გავისვრით, რომელიც, რა თქმა უნდა, ზუსტად იმავე წონის იქნება.

ჩემს თავდაპირველ გეგმას სამი დადებითი მხარე აქვს. პირველ რიგში, ნაკლები შანსია, რომ მოვლენები არასწორად განვითარდეს. მეორე, ჩვენ 10-ჯერ მეტი შენარევის წაღებას შევძლებთ, ჭურვებში არსებული ასაფეთქებელი კი უკეთ გაიფანტება, ვიდრე ნებისმიერი რამ, რისი ხელჯობით შეტანაც შესაძლებელია და მესამე, ეს კამიკაძის მისია არ იქნება. ჩვენ შეგვიძლია „ცხელი“ ჭურვები იქამდე დავმალოთ, სანამ მისი გასროლის საჭიროება არ დადგება, ამგვარად, თავდამსხმელი რაზმი რადიაციის სასიკვდილო დოზითაც აღარ დასხივდება.

განსაკუთრებით ვდარდობ ჭურვის სახურავზე მოთავსების მაგივრად, სადგურში შეტანაზე. შენობა იმენად მძიმედ არის კონსტრუქტირებული რომ ვეჭვობ, თუნდაც გრძელვადიანი მოქმედების ასაფეთქებლებით შეძლონ შეღწევა. თუმცა, ედ სანდერსმა დამარწმუნა, რომ, როგორც კი 4.2 ინჩის ყუმბარმტყორცნი მყარად მოთავსება და გაისვრის, საკმარის სიზუსტესა და ტრაექტორიას დაიცავს, ამგვარად, ძირითადი შენობის სანაპიროს ნაწილში იდეალური დარტყმის ალბათობა გვექნება. შენობის ამ მხარეს პრაქტიკულად ერთადერთი, უზარმაზარი, 100 ფუტის სიმაღლისა და 200 იარდის სიგანის ფანჯარა აქვს.

ახალი გეგმით შეიარაღებული, ჩვენს ფლორიდელ ქიმიკოსთან - ჰარისონთან სალაპარაკოდ გავემართე. ავუხსენი, რომ მას შესაფერისი რადიოაქტიური ნივთიერების მოპოვება და შემდეგ მისი განსაკუთრებული უნარებით, ამ უკანასკნელის უსაფრთხოდ მოთავსება ევალებოდა იმ ყუმბარმტყორცნებში, რომლებსაც მე მივუტანდი.

ჰარისონი განცვიფრდა. მან დაიჩვილა, რომ ორგანიზაციის მომარაგება მხოლოდ მცირე რაოდენობის რადიონუკლიდებით და სხვა რთულად მოსაპოვებელი ნივთიერებებით შეეძლო. მას არ უნდოდა უშუალოდ მიეღო მონაწილეობა იარაღის გადაცემაში და გეგმის მიხედვით გათვალისწინებულ ნივთიერებათა რაოდენობაზე მკაცრად შემეწინააღმდეგა. არც ისე ბევრ ადამიანს აქვს ქვეყანაში მსგავს რადიოაქტიურ ნივთიერებაზე წვდომა, მას კი ეშინია, რომ გამოიჭირონ.

ვეცადე დამესაბუთებინა. ავუხსენი, რომ თუ თვითონ ვეცდებოდით ჭურვის გადატანას, მისი უსაფრთხო სამუშაო უნარების გარეშე, მინიმუმ ერთი ადამიანი უეჭველად დასხვიდებოდა რადიაციით. მე მას არჩევნის საშუალება მივეცი რადიონუკლიდსა და ამ უკანასკნელის ნარევს შორის, რომელიც უფრო ნაკლებ ეჭვს გამოიწვევდა - რადგან მიზნისთვის ორივე ვარგისია.

თუმცა მან კატეგორიული უარი განაცხადა. „განხილვას არ ექვემდებარება“ - თქვა მან. „მთელი ჩემი კარიერა რისკქვეშ დადგება.“

„პროფესორო ჰარისონ“ - ვუპასუხე მე - „ვშიშობ, თქვენ სიტუაციის არსი არ გესმით. ჩვენ ომში ვართ ჩართულები. ჩვენი რასის მომავალი მის შედეგებზეა დამოკიდებული. როგორც ორგანიზაციის წევრი, ვალდებული ხართ თქვენი მოვალეობა მოიხადოთ საერთო ძალისხმევაში, რომელიც ყოველგვარ პირად ინტერესზე მაღლა დგას. თქვენ ორგანიზაციის დისციპლინის საგანი ხართ.“

ჰარისონი გათეთრდა და ბორძიკით ლაპარაკი დაიწყო, მაგრამ მკაცრად გავაგრძელე: „თუ კვლავ იუარებთ ჩემს შემოთავაზებას, მზად ვარ, ადგილზე მოგვლათ.“ სინამდვილეში, მე შეუიარაღებელი ვიყავი, რადგან კომერციული თვითმფრინავით ჩამოვედი, თუმცა ჰარისონმა ეს არ იცოდა. მან რამდენჯერმე გადაყლაპა ნერწვი, ხმა დაიბრუნა და ამოთქვა: „ყველაფერს გავაკეთებ, რასაც შევძლებ.“

კვლავ ციფრებსა და საჭიროებებს დავუბრუნდით და მიახლოებული განრიგი შევადგინეთ. სანამ წამოვიდოდი, ჰარისონი დავარწმუნე, რომ თუ ამ ოპერაციის შემდეგ მეტისმეტი საფრთხის ქვეშ იგრძნობს თავს, რომ „ლეგალურ წევრად“ განაგრძოს მუშაობა, ჩვენ მას იატაკქვეშა რეჟიმში გადავიყვანთ.

ის ჯერ კიდევ აშკარად გაღიზიანებული და უკმაყოფილოა, მაგრამ არ მგონია, ჩვენი დალაღატება შეძლოს. ორგანიზაციამ, საფრთხის შემთხვევებში, სანდოობის დონე ძალიან გაზარდა. იმისთვის, რომ უსაფრთხო მხარეს დავრჩეთ, როდესაც ფლორიდაში ჭურვების წაღებისა და უკან წამოღების დრო მოვა, კიდევ ერთ კურიერს გამოვიყენებთ. დავალება რაიმე ტექნიკურ ცოდნას არ მოითხოვს.

არ მიყვარს „უხეში ბიჭვით“ მოქცევა და ხალხის დაშინება, ეს ჩემთვის არაბუნებრივი როლია, მაგრამ ჰარისონის მსგავსი ადამიანების მიმართ სიმპათია თითქმის არ გამაჩნია და დარწმუნებული ვარ, თანამშრომლობაზე რომ არ შევთანხმებულიყავით, შევახტებოდი და შიშველი ხელებით დავახრჩობდი.

ვგონებ, კიდევ უამრავი ადამიანია, რომელიც ფიქრობს, რომ ჭკვიანურად იქცევა, რადგან პასუხისმგებლობას იხსნის და ყველა სარისკო და ჭუჭყიან საქმეს ჩვენ გვაკეთებინებს. მათ ჰგონიათ, რომ ჩვენთან ერთად მოიძიან სარგებელს, თუ გავიმარჯვებთ და არაფერს დაკარგავენ, თუ დავმარცხდებით. ასე ხდებოდა სხვა ომებსა და რევოლუციებშიც, მაგრამ ამჯერად არ მგონია ასე მოხდეს. ჩვენი პოზიციით, ადამიანები, რომელთა ერთადერთი საზრუნავი ცხოვრებით ტკბობაა მაშინ, როცა ჩვენი რასა გამოცდის წინაშე დგას, სიცოცხლეს არ იმსახურებენ. დაე, მოკვდნენ. ჩვენ, რასაკვირველია, საკუთარი სარგებლის გამო არ ვიბრძობლებთ. ან ასე იქნება და ბოლომდე ჩვენთან დადგებიან, ან ჩვენ წინააღმდეგ მოუწევთ ბრძოლა.

25 აპრილი. მინიმუმ 1 კვირით წავედი ნიუ-იორკში. იქ ბევრი ისეთი რამ ხდება, რაც ჩემს ყურადღებას საჭიროებს. ფლორიდის საქმეებს მაშინ მივხედავ, როდესაც დავბრუნდები, ამგვარად, კიდევ ერთი მგზავრობა მიწევს ჩიკაგოს მიმართულებით, ამჯერად მანქანით.

ებრაელები პანიკას არ წყვეტენ საელჩოზე თავდასხმის გამო. მასმედიის საშუალებით იმაზე მეტად უსვამენ ხაზს ამ კონკრეტულ იერიშს, ვიდრე კაპიტოლიუმისა და ფედერალური ბიუროს დაბომბვის ოპერაციას. ტელევიზია ყოველდღე უარესდება, უფრო და უფრო იმატებს „გაზის კამერების“ პროპაგანდა, რომელმაც გასულ ჯერზე მშვენივრად იმუშავა. თმას იგლეჯენ და ტანსაცმელს იხევენ: „ოი, როგორ ვიტანჯებით! როგორ გვდევენიან! რატომ აძლევთ უფლებას ასე მოგვექცნენ? 6 მილიონი საკმარისი არ იყო?“

უდანაშაულობის როგორი უხეში კანონდარღვევაა! იმდენად გაწაფულები არიან ამაში, კინალამ მათთან ერთად დავიწყე ტირილი. თუმცა, რატომღაც, არავის უხსენებია ებრაელი დაცვის მიერ მოკლული 9 ტურისტი. მაშ, კარგი, ისინი ხომ მხოლოდ არაებრაელები იყვნენ!

ჩვენთვის ეს მოულოდნელი სარგებელი საელჩოს მხრიდან მთავარი კამათის საგანი გახდა ზანგებსა და მათ მფარველ ებრაელებს შორის. ჭეშმარიტი შემთხვევითობის გამო, იერიში ქვეყნის მასშტაბით დაგეგმილ „ბრძოლა თანასწორობისთვის“ აქციიდან სამი დღით ადრე მივიტანეთ. ამ უკანასკნელისთვის მედია სრულ მზადყოფნაში იყო. საზოგადოებრივი ურთიერთობების საბჭო უწევდა ორგანიზებას აქციას, რომლის განმავლობაშიც ქვეყნის უდიდეს ქალაქებში ერთდროულად „თვითნებურ“ დემონსტრაციებს ჰქონდა ადგილი. ზანგი და თეთრი მოქალაქეები ერთიანდებოდნენ, რომ მთავრობისთვის უკანასკნელი რასობრივი ბარიერის დანგრევა და ზანგების „სრული თანასწორუფლებიანობა“ მოეთხოვათ.

მაგრამ გასულ ხუთშაბათს, ებრაელებზე თავდასხმიდან მეორე დღეს, მათი საბჭოს დიდმა ბიჭებმა, რა თქმა უნდა, ყველაფერი გააუქმეს. გადაწყვიტეს, რომ მედიის ყურადღებას ზანგებს ვერ დაუთმობდნენ, სანამ ბოლომდე არ გამოფენდნენ საკუთარ „მარტვილობას“ საელჩოზე რეიდის გამო, რომელიც მეტად პრიორიტეტული იყო მათთვის.

რამდენიმე კიდევ უფრო უდრევი ხასიათის მქონე ზანგი, რომელმაც დიდი ძალისხმევა ჩადო თანასწორობისთვის ბრძოლაში, ასე არ ფიქრობდა. ისინი დიდი ხანი ითმენდნენ ამპარტავნულ გზას, რომლითაც ებრაელები მანიპულირებდნენ და ექსპლუატაციას

უწევდნენ მთელ „თანასწორუფლებიანთა“ მოძრაობას მხოლოდ საკუთარი ინტერესებისთვის, ამგვარად, ეს ზოგიერთი მათგანისთვის უკანასკნელი სიცრუე აღმოჩნდა. ადგილი ჰქონდა გაცხარებულ ბრალდებებსა და კონტრბრალდებებს, რომელმაც კულმინაციას მიაღწია შაბათს, ებრაელების პირველი ზანგის, საზოგადოებრივი ურთიერთობების საერთაშორისო ასოციაციის ნომინალური თავმჯდომარის განცხადებისას, როდესაც მან პრესას ინტერვიუ მისცა, სადაც ებრაელ მფარველებს კიცხავდა. ამ მომენტიდან-თქვა მან - საზოგადოებრივი ურთიერთობების საბჭო არ ცნობს ებრაელთა უმცირესობის სტატუსს. მათ ისევე მოეპყრობიან, როგორც თეთრკანიან უმრავლესობას და დაკითხვისა და „რასიზმის“ სასჯელისგან პასუხისმგებლობას აღარ მოხსნიან.

ის, რა თქმა უნდა, იქამდე გააგდეს, სანამ მიხვდებოდა რა მოხდა, მის ადგილას კი მორჩილი ზანგი დანიშნეს, თუმცა ეშმაკი უკვე ახლოს იყო. ზანგი „წარმომადგენლების“ მოხეტიალე ბანდებმა ბრძანება მიიღეს და ვაი მას განურჩევლად, ვინც მათ ხელში ჩავარდებოდა! სულ რაღაც ბოლო ორი დღის განმავლობაში, რამდენიმე უკვე დაიღუპა „დაკითხვების“ დროს.

„ტომები“ კიდევ უფრო მეამბოხე და გაბოროტებულ ძმებს უკანა ხაზზე გადამალავენ, მაგრამ სანამ ებრაელები და სამბოები ერთმანეთს ჭამენ, დროა მათი ცქერით დავტკბეთ.

6 მაისი, სახლში დაბრუნება სასიამოვნოა, თუნდაც ერთი დღით. თუმცა ნიუ-იორკი საინტერესო იყო! იქ იმაზე მეტი შეიარაღება ვნახე, ვიდრე წარმომედგინა, რომ მარაგში გვექონდა.

ნიუ-იორკის ერთ-ერთი სპეციალიზებული დანაყოფი ყველა სახის საბრძოლო აღჭურვილობას იტაცებდა და იმარაგებდა. ჩემი ვიზიტის მიზანი იყო შემემოწმებინათ თითოეული ტიპის სამხედრო მოწყობილობა და დამეზუსტებინა, რომელი მათგანი დამჭირდებოდა სპეციალური იარაღებისა და ფეთქებადი დანადგარების კონსტრუქტირებისთვის, ამგვარად, სამომავლო მონაპოვარისთვისაც გავუწევდი რეკომენდაციას.

აეროპორტში ერთი გოგონა დამხვდა, რომელმაც საოცრად ჭუჭყიან ინდუსტრიულ და სასაქონლო არეალში- ქუინსში, სანტექნიკის საბითუმო მაღაზიაში წამიყვანა, ისტ-რივერის მახლობლად. ნაგავი, ძველი გაზეთები და ცარიელი ლიქიორის ბოთლები ყველგან იყო მიყრილ-მოყრილი. ჩვენ მიტოვებული ავტომანქანების გაშიშვლებულ და დაჟანგულ ნაწილებს შორის გვიწევდა ნავიგაცია, რომლებიც ისედაც ვიწყო ქუჩას თითქმის ბლოკავდნენ. საბოლოოდ გოგონამ მაღალი, მავთულებიანი ღობის უკან პატარა, ტალახიან ავტოსადგომზე გააჩერა.

მან ფოლადის კარებზე დააკაკუნა წარწერით „მხოლოდ თანამშრომლები“ და პირქუშ, მტვრიან საწყობში შემიყვანა. იქ მან შემახვედრა სასიამოვნო, დაახლოებით 25 წლის ახალგაზრდა მამაკაცს, რომელსაც გაზეთილი კომბინეზონი ეცვა, ხელში კი ბუფერი ეკავა. მან მხოლოდ „რიჩარდით“ წარმიდგინა თავი და დამტვრეული ყავის აპარატიდან, რომელიც დახლის ბოლოში იდო, ყავა შემომთავაზა.

შენობის მეორე სართულზე ძველი, დანჯღრეული სატვირთო ლიფტით ავედით. როდესაც

ლიფტიდან გამოვაბიჯეთ, გაცეცხვებისგან სუნთქვა შემეკრა. უზარმაზარ, დაბალჭერიან, 100 ფუტის სიგრძის ოთახში ყველა სახის საბრძოლო იარაღის უზარმაზარი გროვა იყო, დაუჯერებელია: ავტომატური შაშხანები, ცეცხლსასროლი იარაღები, ცეცხლმფრქვეველი, ნაღმტყორცნი და ამუნიციის, ყუმბარების, ასაფეთქებლების, დეტონატორების, აქტივიზატორებისა და სათადარიგო ნაწილების ათასობით ყუთი. არ ვიცი, იატაკი ამდენს როგორ იტევდა.

ოთახის ერთ კუთხეში ოთხი კაცი და ქალი ორ გრძელ სკამზე მუშაობდა, მკრთალი შუქის ქვეშ. ერთი კაცი ავტომატური შაშხანების სერიულ ნომრებს აძრობდა. თითოეულს 50 ცალიანი შეკვრიდან იღებდა, სხვები კი ზეთავდნენ, ხელახლა აწყობდნენ შაშხანებს და ფრთხილად ალაგებდნენ უზარმაზარ წყლის გამათბობელში, რომელსაც თავი ჰქონდა მოხსნილი. კიდევ ათობით მუყაოს ყუთი ვნახე, რომელშიც გამათბობლები იყო მოთავსებული.

„ასე ვინახავთ და ვგზავნით იარაღებს“ - ამიხსნა რიჩარდმა. „ჩვენ სერიულ ნომრებს ვაშორებთ, რომ ხელისუფლებას გავურთულოთ იმის გარკვევა, თუ საიდან მოგვაქვს აღჭურვილობა, იმ შემთხვევაში თუ ოდესმე საერთოდ იპოვიან. თუ აქედან ერთხელ მაინც გავა გამათბობელის ყუთი, უკან არასდროს ბრუნდება. ყალბი სამგზავრო იარაღები, რომელსაც ყუთებს ვაკრავთ, გვეხმარება გავიგოთ რა შიგთავსია მასში. ნახავ, რომ აღმოსავლეთით არსებული საბრძოლო დანაყოფების შტაბ-ბინებში მეტად სპეციალური წყლის გამათბობლებია დამონტაჟებული, ჩვენ მის ტრანსპორტირებას მთელი ქვეყნის მასშტაბით ვახდენთ.“

თითქმის გაბრუებული მიმოვდიოდი იარაღების გროვის გარშემო. მაღალ, ჭაობისფერ ყუთებთან გავჩერდი. ყოველ ყუთზე ტრაფარეტულად იყო სიტყვები: „ყუმბარტყორცნი, 4.2ინჩი, 30 მ, დასრულებული,“ და მის ქვეშ „350 კგ ტვირთი.“

„სად იშოვეთ ყველაფერი ეს?“ - ვკითხე. გამახსენდა ძალისხმევა, რომელიც წელიწადნახევრის წინ მხოლოდ ერთი ძველმოდური ყუმბარტყორცნის მოდიფიცირებაში ჩავდეთ.

„ეს გასულ კვირას ფორტ დიქსიდან მოვიდა. „-მიპასუხა რიჩარდმა. „ტრენტონში ჩვენი დანაყოფის ხალხმა ზანგ მომარაგების სერჟანტს 10,000\$ გადაუხადა იმის სანაცვლოდ, რომ ამ აღჭურვილობით დატვირთული ავტობუსი მოეპარა და მათთვის გადაეცა. შემდეგ კი პიკაპით მოზიდეს აქ.“

„ჩვენ ყველა ამ მასალას ათობით არსენალიდან ვიღებთ ნიუ-იორკის, ნიუ ჯერსის და პენსილვანიის არეალში. ნახე, გასულ თვეს პიკაპტინის არსენალიდან რა მოვიპარეთ.“ თქვა მან და თავი ახადა ბრეზენტს, რომელშიც ცილინდრული ნივთები იყო მოთავსებული.

დავიხარე, რომ შემესწავლა. იქ 2 ფუტის სიგრძისა და 5 ინჩის დიამეტრის ხის მილები იწყო. ყოველ მათგანში M329 ყუმბარტყორცნის ფეთქებადი ჭურვი იყო მოთავსებული. მხოლოდ ერთ შეკვრაში 300 მაინც იქნებოდა.

რიჩარდმა ახსნა-განმარტებები განაგრძო: „ადრე სამხედრო ბაზებში საკუთარი ხალხი გვყავდა, რომელიც იარაღების უმეტეს ნაწილს იპარავდა. მაგრამ, ამ ბოლო დროს, ზანგების მომსახურე პერსონალის დაქირავებაზე გადავედით, რომ სატვირთო მანქანები გაიტაცონ. ყოველთვის იმას ვერ ვიღებთ, რაც გვინდა, თუმცა უკვე არსებული დიდი რაოდენობით გვაქვს.“

„ჩვენ მაფიის წევრებად მოვაჩვენეთ თავი, რომელთაც საექსპორტო ბიზნესისთვის არალეგალური იარაღის შექმნა სურდათ. ჩვენი ხალხი ზანგებს იარაღების არსენალში აგზავნის. საკმარისი თანხის სანაცვლოდ, ისინი მთელ ბაზასაც კი გამარცხავენ. ამ თანხითვე მოისყიდებიან ზანგ მძებრებსაც, რომლებიც სამხედრო არსენალში დაცვის მოვალეობას ასრულებენ.“

„რამდენიმე უპირატესობა გვაქვს. პირველ რიგში, ზანგებისთვის მეტად მარტივია სატვირთოს მოპარვა ისე, რომ არ დააკავონ. პოლიტპოლიცია მათ ისე არ აკვირდება, როგორც თეთრკანიან მომსახურე პერსონალს. ზანგებმა უკვე მოახდინეს ქსელის ორგანიზება, სადაც სიფონებს, საბურავებს, ბენზინს, საყოფაცხოვრებლო საქონელსა და ზოგადად ყველაფერს, რაზეც საზოგადოებაშია მოთხოვნა, ყიდებიან. ეს კი შესაძლებლობას აძლევს ჩვენს ხალხს მთავარ დავალებაზე კონცენტრირდნენ, რომელიც თეთრკანიანი სამხედრო პირების მიღებასა და არმიის შიგნიდან გაძლიერებას გულისხმობს.“

მთელი დღე აღჭურვილობის დათვალიერებასა და წარმოსახვით დახარისხებაში გავატარე. როდესაც წავედი, ათობით სხვადასხვა ტიპის ასაფეთქებელი ნივთიერების, მაალეხლის და სხვა ხარახურის ნიმუშები წავიღე, რათა გამომეცადა. ასე და ამგვარად, მატარებლით მომიწია დაბრუნება.

სამხედრო დანაყოფში სიტუაციას ორი სახე აქვს. რადგანაც ზანგების 40% არმიაში და დაახლოებით ამდენივე სხვა სამხედრო სამსახურშია, მორალის, დისციპლინისა და ქმედითუნარიანობის დონე შემადრწუნებლად დაეცა. ეს ძალიან გვიმარტივებს იარაღების მოპარვისა და ახალწვეულთა მიღების საქმეს, განსაკუთრებით კი პროფესიონალ სამხედრო პირების შემთხვევაში, რომელთაც აღაშფოთებთ არმიის მსგავსი მდგომარეობა.

თუმცა, შორეული პერსპექტივით ასევე საზარელ საფრთხეს ქმნის, რადგან მოვა დღე, როდესაც სამხედრო არმიაშიც მოგვიწევს შესვლა. ამდენი შეიარაღებული ზანგი არმიის რიგებში სისხლისმღვრელ არეულობას ვერ აგვაცილებს თავიდან. სანამ ზანგებს არ მოვიშორებთ თავიდან და მომსახურების რეორგანიზებას არ მოვახდენთ, ქვეყანა ფაქტობრივად დაუცველია.

ვგონებ, ასეც იყო დაგეგმილი.

23 მაისი, 1993 წელი. ეს ჩემი უკანასკნელი ღამეა დალასში. აქ ორი კვირა დავყავი და ვიმედოვნებდი, რომ ხვალ ვაშინგტონში დავბრუნდებოდი, მაგრამ შუადღეს ბრძანება მომივიდა დენვერში გამგზავრების შესახებ. ჩანს, იქაც იგივეს გაკეთება მომიწევს, რასაც აქ ვაკეთებდი, ისინი უნდა დავაკვალიანო.

ახლახანს დავასრულე საბოტაჟის ტექნოლოგიაში 8 შერჩეულ აქტივისტთან ერთად დამანგრეველი კურსების ხელმძღვანელობა და მე ჭეშმარიტად „დამანგრეველს“ ვგულისხმობ. მას შემდეგ რაც აქ ჩამოვედი, ახლა პირველი თავისუფალი საათი მაქვს, როცა ფიქრისთვის დაღლილი არ ვარ. ჩვენ დილის 8 საათიდან საღამოს 8 საათამდე მხოლოდ რამდენიმე წუთიანი კვების შესვენებებით ვმუშაობდით.

თითქმის ყველაფერი ვასწავლე, რაც ვიცოდი. დავიწყეთ იმის შესწავლით, თუ როგორ შევქმნათ ნულიდან იმპროვიზებული დეტონატორები, ტაიმერები და მაალეზლები. შემდეგ გადავედით არსებული სამხედრო აღჭურვილობის სტრუქტურაზე, თვისებებზე და ტაქტიკურ-ტექნიკურ მონაცემებზე, რომელთა გამოყენებაც განსხვავებული მიზნებისთვის შეიძლება. ახლა ყველა ჩემს მოსწავლეს შეუძლია დაშალოს და ააწყოს თითოეული ტიპის ასაფეთქებელი პატრუქი და შემაყოვნებელი მექანიზმი, თვალდახუჭულსაც კი.

როდესაც სავარაუდო სამიზნეების დიდი ნაწილი შევისწავლეთ, მათზე თავდასასხმელად დეტალური გეგმა შევიმუშავეთ. განვიხილეთ გაზსადენები, საწვავის საცავები, სარკინიგზო ხაზები, საჰაერო ტერმინალები და ფლოტები, სატელეფონო სადგურები, ნავთობგადამამუშავებელი ქარხნები, ელექტროენერჯის გადამცემი ხაზები, აცეტილენტური სადგურები, ავტოსტრადების მონაცვლეობა, მარცვლეულის ელევატორები, საწყობები და სხვადასხვა ტიპის მექანიზმები თუ ტექნოლოგიური აღჭურვილობა.

საბოლოოდ, რეალურ სამიზნედ დალასის ცენტრალური სატელეფონო ხაზი ავიღეთ და გავანადგურეთ. ეს გუშინ მოხდა. დღეს აუტოფსია ჩავატარეთ და ოპერაცია დეტალებში გავაკრიტიკეთ.

სინამდვილეში, ყველაფერმა უჩვეულოდ კარგად ჩაიარა. ჩემმა მოსწავლეებმა საბოლოო გამოცდა აბსოლუტური წარმატებით ჩააბარეს, თუმცა მეც ყველაფერი გავაკეთე, რომ შეცდომები გარანტირებულად ამეცილებინა თავიდან. სატელეფონო ხაზების მწყობრიდან გამოყვანისთვის მზადებას სრული სამი დღე დავუთმეთ.

თავდაპირველად ინფორმაცია მივიღეთ ჩვენი ლოკალური წევრისგან, რომელიც დაწესებულების ყოფილი ოპერატორი იყო. მან შენობის სქემა აღგვიწერა და ყოველი ოთახის მიახლოებული ლოკაცია მოგვცა, სადაც ავტომატური რეგულირების აპარატურა ინახებოდა. მისი დახმარებით, ზედაპირული რუკა შევადგინეთ, სადაც კიბეები, თანამშრომელთა შესასვლელები, დაცვის ოთახი და ყველა რელევანტური დეტალი იყო აღნიშნული. მოგვიანებით, აღჭურვილობა გავამზადეთ. გადავწყვიტე, რომ ძალის მაგივრად

ქირურგიული სიზუსტით გვემოქმედა. ამას გარდა, შენობის დასანგრევად ასაფეთქებლების საკმარისი რაოდენობა არ გაგვაჩნდა. საბოლოოდ, 500 ფუტის სიგრძის პენტაერიტრიტოლის ტეტრანიტრატის აალებადი მავთული და დაახლოებით 10 კგ დინამიტი გამოვიყენეთ.

რვა აქტივისტი ოთხ ორკაციან ჯგუფად დაყავი. ყოველ ჯგუფში ერთი კაცი ავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღით იყო შეიარაღებული, მეორე კი ასაფეთქებელი ნივთიერებით. სამი სხვა ჯგუფი ავტომატური რეგულირების აპარატურის სამ სართულზე განაწილდა. თითოეულ ჯგუფს აალებადი მავთულის ერთი შეკვრა, 5 გალონი კუსტარულად დამზადებული, ნაპალმისა და ბენზინის ნარევი, თხევადი საპონი და შემაყოვნებელი მექანიზმის მქონე დეტონატორი ჰქონდა. მეოთხე ჯგუფს 10კგ დინამიტი და კუსტარულად დამზადებული თერმიტული ყუმბარა გადაეცა, ეს უკანასკნელი სარდაფის ტრანსფორმატორთან განაწილდა. დინამიტი დაამსხვრევდა ტრანსფორმატორს, თერმიტი კი ტრანსფორმატორის ზეთს ააალებდა.

გასული საღამოს ათი საათისკენ, სატელეფონო სადგურიდან ორი ბლოკის მოშორებით, მანქანაში ვისხედით. ყოველ რამდენიმე წუთში, სატელეფონო კომპანიის სატვირთო ჩვენს თვალწინ კვეთდა გზაჯვარედინს.

საბოლოოდ, სიტუაცია, რომელსაც ველოდებოდით, შეიქმნა: სატვირთო მანქანა გზაჯვარედინზე, წითელ შუქზე გაჩერდა, პერიმეტრზე კი სხვა მანქანა ან გამვლელი არ იყო. პარალელური ქუჩიდან სიჩქარეს მოვუმატეთ და სატვირთოს სიგრძლივ გადავუკეტეთ გზა, სანამ ორმა ჩვენიანმა სატვირთოს კარები გააღო და მძღოლს იარაღით ხელში სატვირთოდან გამოსვლა უბრძანა. შემდეგ სამივე მანქანა პარალელურ ქუჩაზე გავიყვანეთ, აპარატურა და სხვა წევრები კი სატვირთოში მოვათავსეთ.

მხოლოდ რამდენიმე წამი დაგვჭირდა, მაგრამ მომდევნო ნახევარი საათი სატელეფონო სადგურის იმ თანამშრომელთან საუბარში გავატარეთ, რომელიც გავიტაცეთ. მინიმალური პროტესტით, მან გვიპასუხა კითხვებზე, ლოკაციის, ავტომატური რეგულირების აპარატურის სქემის, დაცვის თანამშრომლებისა და პროცედურების შესახებ, რომელიც ჯერ კიდევ გასავლელი გვქონდა.

სასიამოვნოდ გაგვიკვირდა, როდესაც გავიგეთ, რომ ღამით შენობას მეთვალყურეობს მხოლოდ ერთი შეიარაღებული დაცვა, რომელსაც კრიტიკული მდგომარეობის შემთხვევაში, ხუთი კვარტლით დაშორებული პოლიციის განყოფილების იმედი აქვს. მძღოლს უნიფორმა და მაგნიტურად კოდირებული სამკედრე ნიშანი ავაცალეთ, რომელიც ღამის საათებში თანამშრომელთა შესასვლელის გასაღებად იყო საჭირო. შემდეგ უსაფრთხოდ გავახვიეთ თოკით, პირში ჩვარი ჩავტენეთ, სატვირთო კი სპეციალურ შესასვლელთან გავაჩერეთ, სატელეფონო სადგურის წინ.

მე უნიფორმა მეცვა. დავემორჩილე რა თანამშრომლის ინსტრუქციებს, შენობაში შესვლა მოვახერხე, სანამ დანარჩენები სატვირთოში იმალებოდნენ. გაკვირვებული დაცვისთვის იარაღისა წართმევა და სხვების შესასვლელად მოხმობა რამდენიმე წამის საქმე იყო. სანამ

ოთხი ჯგუფი შენობაში მუშაობდა, შესაბამისი კარისკაცის კარადა ვიპოვე, მის გასაღებად კი მცველის მთავარი გასაღები გამოვიყენე.

ამ მომენტიდან, მთელმა ოპერაციამ მხოლოდ 5 წუთი წაიღო. სამი ჯგუფი ავტომატური რეგულირების აპარატურასთან სწრაფად და ეფექტურად განაწილდა. სანამ ცეცხლსასროლი იარაღით შეიარაღებული წევრი ყველა შემომსვლელ თანამშრომელს ოფისში ერთ რიგად აყენებდა და თვალს არ აშორებდა, მეორე აპარატურასთან მუშაობდა.

აალებადი მავთული გავხსენით და ორი თუ სამი ელექტრონული პანელის გრძელ კონტეინერს შემოვახვიეთ. წევრმა, რომელსაც აფეთქება ევალებოდა, ხუთგალონიანი ნაპალმის შიგთავსი დააშხევა აპარატურის უზარმაზარ სექციას, რომელსაც აალებადი მავთული ჰქონდა შემოხვეული და მასაც, რომელსაც არ ჰქონდა. საბოლოოდ, შემაყოვნებელი მექანიზმის მქონე დეტონატორი აალებადი თოკის ერთ ბოლოს დაუკავშირდა.

როგორც კი წევრები კიბეებიდან დაემშენ, რომ ქვედა სართულზე შევჯგუფებულიყავით, სამმა გამაყრუებელმა აფეთქებამ უფანჯრო შენობა გაანგრია. რამდენიმე წამში, მეოთხე ჯგუფიც გამოჩნდა სარდაფიდან.

დრო აღარ დაგვიკარგავს და სატვირთოში დავბრუნდით. როგორც კი ავტოსადგომიდან გამოვედით, ტრანსფორმერის კონტეინერში მოთავსებული დეტონატორი გრუხუნით აფეთქდა, რამაც შენობის აგურით აშენებული ფასადის ძირითადი ნაწილი პირქვე დაამხო, ნანგრევები ქუჩაში გაფანტა, ინტერიერი გააშიშვლა, ეს უკანასკნელი კი აგიზგიზებული ნაპალმის და ცეცხლწაკიდებული აპარატურის კვამლით გაივსო.

შუადღის ლოკალურ გაზეთში აღნიშნული იყო, რომ ოციოდე თანამშრომელმა შენობიდან უსაფრთხოდ შეძლო გამოსვლა - ყველამ, გარდა მცველისა, რომელიც კარადაში ჩავკეტე და რომელიც კვამლის ინჰალაციით დაიღუპა. დამნაშავედ ვგრძნობ თავს, თუმცა დახმარებას ვერ შევძლებდი, გვეჩქარებოდა.

მიუხედავად იმისა, რომ სატელეფონო აღჭურვილობა საკმაოდ ბეჯითად გავანადგურეთ, კომპანიამ განაცხადა, რომ მთავარი სატელეფონო ხაზების მწყობრში მოყვანას 48 საათის განმავლობაში შეძლებს, ხოლო მთელი ქალაქისთვის კავშირის სრული აღდგენისთვის ორი კვირაა საჭირო.

ამ სიახლემ ვერ გაგვაკვირვა. ვიცოდით, რომ სატელეფონო კომპანია სპეციალისტების ჯგუფებითა და დანადგარებით სწრაფად შეძლებდა ჩვენ მიერ მიყენებული ზიანის ანუღირებას. ჩვენი თავდასხმა სატელეფონო სადგურზე მხოლოდ იმ შემთხვევაში დატოვებდა სისტემის წინააღმდეგ ბრძოლის შთაბეჭდილებას, თუ კიდევ რამდენიმე ფრონტზე თავდასხმით მას ტოტალური ხასიათი მიეცემოდა.

სისტემამ, რა თქმა უნდა, ჩვენი მოქმედება მათ სასარგებლოდ გამოიყენა, თუმცა არ იცოდნენ, რომ გუშინდელი ოპერაცია მხოლოდ საწვრთნელი დავალება იყო, რომელიც დღითიდღე

უფრო უარესი გახდება. თითქმის ყოველ ცენტრალურ გზაჯვარედინზე ტანკები დგანან, ჯარებმა და პოლიციელებმა კი მთავარ ქუჩებსა და ავტოსტრადებზე უამრავი საავტომობილო ორიენტირი მოათავსეს, სადაც მოძრაობა მთელი ქალაქის გარშემო ფაქტიურად შეწყვეტილია. ასე რომ არ იყოს, ხვალინდელი დღის ნაცვლად დენვერისკენ ამ სადამოსვე გავემართებოდი.

8 ივნისი. დღეს ქეთრინისგან წერილი მივიღე! იგი აპარატურის ყუთში იდო, რომლის სახელოსნოდან გამოგზავნაც ორგანიზაციას ვთხოვე. შეტყობინება იქამდე არ მინახავს, სანამ ყუთი არ გავხსენი, თუმცა იგივე კურიერის დახმარებით საპასუხო წერილის გაგზავნის საშუალება არ მქონდა.

ქეთრინი და სხვები კვირაში 70-დან 80 საათამდე მუშაობენ სახელოსნოში, შემატყობინა მან, ძირითადად ფულს, თუმცა ასევე დიდი რაოდენობის პროპაგანდისტვის განკუთვნილ პროკლამაციებს ბეჭდავენ. ის ეჭვქვეშ აყენებს სისწრაფეს, რომლითაც პროკლამაციების დაბეჭდვა მოითხოვეს და ფიქრობს, რომ ვაშინგტონის არეალში ახალი, მთავარი კამპანია გააქტიურდა. (სულ მალე გაცნობიერებს რა ხდება!)

ფიქრობს, რომ კვლავ დალასში ვარ და იმედოვნებს, რომ მალე დალასში ფულის ტრანსპორტირების დავალებას მისცემენ, რათა ჩემი ნახვა შეძლოს. როგორ ფეთქავს გული, როცა ის ჩემთან არის, თუნდაც რამდენიმე საათით!

მინიმუმ სამი კვირის განმავლობაში ჩემი ვაშინგტონში დაბრუნების დიდი შანსი არ არსებობს. კლდოვანი მთების არეალში საქმეები დაგროვდა. ორგანიზაცია აქ განსაკუთრებით ძლიერი არ არის, თუმცა რევოლუციურმა დანაყოფმა ამ არეალში 43 მაღალპრიორიტეტული სამიზნე ამოიღო - ნახევარზე მეტი სამხედრო ობიექტია - რომელიც უნდა მოვამზადოთ, რომ ერთდროულად დავესხათ თავს, როდესაც ბრძანებას მივიღებთ - სავარაუდოდ ივლისის დასაწყისში.

ამას გარდა, აქ პრაქტიკულად არავინ არის, რომელსაც სპეციალიზირებულ სამხედრო ინვენტართან გამოცდილება ექნება, ამიტომაც 26 მოწაფის ერთად გაწრთვნა მიწევს. ისინი აიღებენ პასუხისმგებლობას სამიზნისთვის შესაფერისი ყველა საჭირო ცეცხლგამჩენი და ასაფეთქებელი მოწყობილობის შექმნასა და გამოყენებაზე. საბედნიეროდ, აქ რამდენიმე სამხედრო პირი გვყავს, პარტიზანული ტაქტიკის ბრწყინვალე ცოდნით, შესაბამისად წვრთნინას მხოლოდ ტექნიკურ მხარეს ვეხები, ხოლო ტაქტიკურ მხარეს სამხედრო პირებს ვუტოვებ.

მიუხედავად ჩემი სამუშაოს შევიწროებული ფარგლებისა, ჯერ კიდევ უფრო ნელა მიდის საქმე, ვიდრე დალასში, რადგან აქ ყველაფერი არეულია. 26 ადამიანის ერთდროულად წრთვნა არამიზანშეწონილი იყო, ამიტომ 6-ს დენვერში ვხვდებოდი, 11-ს ბოულდერში - კოლეჯში, რომელიც აქედან 20 მილით ჩრილოეთითაა, 9-ს კი სამხრეთით მდებარე ფერმაში. თითოეულ ჯგუფს ყოველ მესამე დღეს ვუნიშნავდი შეხვედრას, მაგრამ უამრავ დავალებას ვაძლევდი, რომ შეხვედრების შუალედში შეესრულებინათ.

კლდოვანი მთების არეალში სისტემის წინააღმდეგ უხეში მოქმედება პრაქტიკულად არ განხორციელებულა და ზოგადი ატმოსფერო მეტად მშვიდია, ვიდრე აღმოსავლეთში. გასულ კვირას რაღაც ძალიან უსიამოვნო მოხდა. იგი რჩება მკაცრ შეხსენებად, რომ ბრძოლა აქ ისევე ბრუტალური და უმოწყალო იქნება, როგორც ყველგან.

ერთ-ერთი ჩვენი წევრი, რომელიც მშენებლობაზე მუშაობდა, რამდენიმე დინამიტის მოპარვის მცდელობაში გამოიჭირეს. როგორც ჩანს, ყოველ დღე ყუთიდან ათიოდე დინამიტს იპარავდა.

მცველმა ის ლოკალურ შერიფს ჩააბარა, რომელმაც სასწრაფოდ გაჩხრიკა მისი სახლი და დინამიტების დიდი კონტეინერის გარდა, რამდენიმე იარაღი და ორგანიზაციის ლიტერატურაც აღმოაჩინა. შერიფი მიხვდა, რომ რაღაც ისეთს შეეფეთა, რაც კარიერულ წინსვლაში დაეხმარებოდა. მას რომ კლდოვანი მთების არეალში ორგანიზაცია გამოეჭირა, სისტემა მისი მადლობელი იქნებოდა. შერიფი შეძლებდა საკანონმდებლო ხელისუფლებაში მოუპოვებინა ადგილი, შეიძლება ლეიტენანტ-გუბერნატორიც გამხდარიყო, ან რომელიმე სახელმწიფო უმაღლეს თანამდებობაზე დანიშნულიყო.

ამგავრად, შერიფმა და მისმა თანაშემწეებმა ჩვენს კაცს ცემეს, აიძულებდნენ, რომ ორგანიზაციის სხვა წევრების ვინაობა დაესახელებინა. სასტიკად გაუსწორდნენ, თუმცა არ ალაპარაკდა. შემდეგ მისი ცოლი მოიყვანეს და მის თვალწინ მუშტებსა და წიხლებს ურტყამდნენ.

საპასუხოდ, სასოწარკვეთილმა წევრმა ერთ-ერთ თანაშემწეს რევოლვერი ამოაცალა ბუდიდან. სანამ სასხლეთს გამოკრავდა, მეორე თანაშემწემ გაისროლა და ადგილზე მოკლა. ცოლს ფედერალურ ბიუროში დაადეს ბორკილები და დაკითხვისთვის ვაშინგტონში გადაიყვანეს. მას არაფერი ჰქონდა სათქმელი, ვინაიდან არაფერი იცოდა, მაგრამ მე იმის გაფიქრებაც კი მზარავს, თუ რა ბედი ეწია ამ უბედურ ქალს.

შერიფის დიდება მოკლევადიანი აღმოჩნდა. იმ საღამოს, როდესაც ჩვენი წევრი მოკლეს, ახალ ამბებში შერიფის ინტერვიუ გაუშვეს, სადაც იმ საფრთხით ბაქიაობდა, რომელშიც კანონის, წესრიგისა და თანასწორობის სახელით ჩავარდა და მაღალფარდოვანი სიტყვებით გვაფრთხილებდა, რომ თანაბარი დაუნდობლობით გაუსწორდებოდა ყველა „რასისტს,“ ვინც მის ხელთ აღმოჩნდებოდა.

როდესაც საღამოს სატელევიზიო ინტერვიუს შემდეგ სახლში დაბრუნდა, საძინებელ ოთახში კისერგამოჭრილი ცოლი იპოვა. ორი დღის შემდეგ კი მის საპატრულო მანქანას ჩაუსაფრდნენ. მისი ტყვიებით დაცხრილული სხეული ცეცხლმოკიდებულ ნამსხვრევებში აღმოაჩინეს.

საშინელებაა, როდესაც ჩვენი რასის წარმომადგენელი ქალის მკვლელობა გვიწევს, მაგრამ ისეთ ბრძოლაში ვართ ჩართულები, სადაც ძველი წესები დავიწყებას მიეცა. ჩვენ სიცოცხლის უკანასკნელ წვეთამდე ვართ ჩართული ებრაელთა წინააღმდეგ ბრძოლაში, რომლებსაც

ჰგონიათ ისე ახლოს არიან გამარჯვებასთან, რომ შეუძლიათ უსაფრთხოდ მოიხსნან ნიღბები და ისე მოეპყრონ მტერს, როგორც პირუტყვს, ანუ, როგორც მათი რელიგია იხსენიებს მათ. დაე, ჩვენი შურისძიება შერიფის წინააღმდეგ იყოს გაფრთხილება ებრაელების არაებრაელი თანამზრახველებისთვის, რომ თუ ჩვენი ქალებისა და შვილების მიმართ ებრაულ დამოკიდებულებას გამოიჩენენ, ნუ ექნებათ მოლოდინი, რომ მათი ოჯახი უსაფრთხოდ იქნება (რამდენიმე წიგნმა, რომლებიც ებრაული რელიგიური დოქტრინის - „იუდაიზმის“- შესახებ მოგვითხრობს, დღემდე მოაღწია ჩვენამდე. ეს წიგნები, თალმუდი და თორა, ნამდვილად მოიხსენიებენ არაებრაელებს, როგორც „პირუტყვს.“ განსაკუთრებით შემადრწუნებელია დამოკიდებულება, რომელიც ებრაელებს არაებრაელი ქალების მიმართ აქვთ. სიტყვა, რომელსაც ჩვენი ქალების დასახსიათებლად იყენებენ - „მიკსა“ წარმოიშვა ებრაული სიტყვიდან, რომელიც „სისამაგლეს“ „არაებრაულ ხორცს“ ან „ბინძურ ხორცს“ ნიშნავს).

21 ივნისი. ბოულდერისკენ მიმავალ გზაზე, გამშვებ პუნქტთან გამაჩერეს. უპრობლემოდ გავუმკლავდი, მათ ჩემი მართვის მოწმობა მოითხოვეს, მკითხეს სად მივდიოდი და მანქანას სწრაფად შეავლეს თვალი. შემოწმებამ რამდენიმე მილში საცობი გამოიწვია, მძღოლები კი მართლაც გაცხარდნენ. ერთ-ერთმა მათგანმა მითხრა, რომ ამ არეალში ბლოკპოსტებს პირველად იყენებენ.

ბლოკპოსტებმა და კიდევ რამდენიმე მინიშნებამ, რომელსაც ახალი ამბების ტრანსლაციის დროს მოვკარი ყური, ბოლო რამდენიმე დღის განმავლობაში, ერთ რამეს მიმახვედრა - სისტემამ იცის, რომ რაღაც მასშტაბურისთვის ვემზადებით. ვიმედოვნებ, რომ უსაფრთხოების წესებს აქაც ისე არ გაამკაცრებენ, როგორც აღმოსავლეთში, რადგან ეს ჩვენს გეგმებს თავდაყირა დააყენებს.

მეორე მხრივ, ეს ამ ჭკუასუსტებს შესაძლებლობას მისცემს, რომ დიდი ძმებისგან მზრუნველობა დაიმსახურონ. უმეტესი მათგანი იშვიათად ხედავს ზანგს ან ებრაელს და ისე იქცევიან, თითქოს ომს ადგილი არ აქვს. ფიქრობენ, რომ საკმაოდ შორს არიან მოვლენებისგან, რომელიც ჭირივით ვრცელდება მთელი ქვეყნის მასშტაბით და ძველი რუტინით აგრძელებენ ცხოვრებას. ისინი ღიზიანდებიან ყოველგვარ მინიშნებაზე, რომ მათ სიამოვნებისა და სიმდიდრის კვალდაკვალ არსებობა უნდა შეწყვიტონ, რომ ამერიკას მოაშორონ კიბო, რომელიც უეჭველად გაგვანადგურებს, თუ დროულად არ ამოვკვეთთ. თუმცა, ამერიკელი თვითკმაყოფილი იდიოტებისთვის ყოველთვის ასე იყო.

ოდნავ მაღელვებს, რომ ევანსტონის ახალი არაფერი გამიგია. გასული თვის ბოლო კვირიდან ყოველ დღე ველოდები რეიდს. ჰარისონში კიდევ რაიმე პრობლემა ხომ არ შეიქმნა? ან იქნებ რევოლუციურმა დანაყოფმა ევანსტონის რეიდის გადადება გადაწყვიტა, მაგალითად, მომდევნო თვის ფართომასშტაბიან თავდასხმამდე?

უკანასკნელი შეკრების დროს, გადადების საჭიროების რაიმე სიმპტომი არ შემიმჩნევია. უფრო სავარაუდოა, რომ ჰარისონში შეიქმნა პრობლემები, ეშმაკმა დალახვროს! როდესაც ხელახლა გამოვიანგარიშე ჩიკაგოს ყუმბარმტყორცნილი გუნდის მიერ მოცემულ დიაპაზონში სამიზნეზე ზუსტი თავდასხმის ალბათობა, სანამ ვაშინგტონიდან დალასისკენ

გამოვემგზავრებოდი, გადავწყვიტე, რომ რადიოაქტიური ნარევი სამის მაგივრად, ხუთ ნაწილად უნდა დავყოთ. ეს 90%-მდე გაზრდის ალბათობას, რომ ერთხელ მაინც შევძლებთ რექტორზე თავდასხმას. მაგრამ ჰარისონი შესაძლოა ასეთი რაოდენობის სამხედრო აღჭურვილობასთან გამკლავებამ შეაფერხა. თუ ასეა, რატომ არავინ მითხრა?

ამას გარდა, მაინტერესებს, რატომ არ მიმიღია ბრძანება მომდევნო დავალებების შესახებ, აქ მუშაობას ხომ მომდევნო კვირას ვასრულებ. თუ ვაშინგტონში არ დავბრუნდები, ვშიშობ, ვერ მოვასწრებ მასშტაბურ იმპულსში ჩართვას. მინდა ქეთრინთან და სხვებთან ვიყო, როდესაც მომდევნო თვის ამბები კულმინაციას მიაღწევს. ვერ ვხვდები მიზეზს, რატომ არ უნდა ვიყო იქ, თანაც, არამგონია ახლა სამხედრო საწვრთნელი კურსების ჩასატარებლად ჩემი გაგზავნისთვის შესაფერისი დრო იყოს.

27 ივნისი, 1993 წელი. საბოლოოდ, ბრძანებებიც მივიღე! ზაფხულის მასშტაბურ თავდასხმამდე კალიფორნიაში მომიწევს ყოფნა. თავდაპირველად, იმედები გამიცრუვდა, რომ ვაშინგტონში ვერ შევძლებდი დაბრუნებას, მაგრამ რაც უფრო ვაცნობიერებ შესაძლო ეფექტებს დავალებებისა, რომელიც შუადღეს მომცეს, უფრო ვრწმუნდები, რომ ჩვენი ქმედებები, რეალურად, მომდევნო რამდენიმე კვირის განმავლობაში, დასავლეთზე უნდა ფოკუსირდეს. ჩანს, რომ იქ მოვლენების ეპიცენტრში ვიქნები, ეს კი მადლობის ნიშანი იქნება გაწეული საწვრთნელი გაკვეთილებისთვის.

დენვერის სახმელეთო დანაყოფმა მე და ჩემი 6 მოსწავლე დღევანდელ შეხვედრაზე, ორსაათიანი განცხადებისთვის გამოგვიძახა. თითქმის ყველაფერი გვითხრეს, გარდა იმისა, რომ მე და კიდევ ოთხი სხვა ლოს ანჯელესში უნდა ვიყოთ, ყველაზე გვიან, ოთხშაბათის საღამოს. დანარჩენ ორს დანიშნულების ადგილის შესახებ აცნობეს, სან მატეოში, სან ფრანცისკოს არეალში.

მომენტალურად და მწვავედ გავაპროტესტე: „ყველა ეს ადამიანი იმისთვის გაიწვრთნა, რომ სპეციაფიკურ სამიზნეებზე მიეტანათ შეტევა ამავე არეალში. ისინი გაიწვრთნენ, როგორც გუნდი. არასწორი იქნება, თუ მათ დავშლით და ზოგს კალიფორნიაში გავგზავნით, როდესაც აქ შეუძლიათ ნაყოფიერად მოქმედება. თუ მათ სხვაგან გავგზავნით, კლდოვანი მთების მთელი პროგრამა რისკქვეშ დადგება.“

დანაყოფის ორმა ოფიცერმა შეხვედრაზე დამარწმუნა, რომ გადაწყვეტილება წინდაუხედავად არ მიუღიათ და სრულიად გათვითცნობიერებულები არიან ჩემი პროტესტის საფუძვლიანობაში, მაგრამ საჭიროა თანმდევი შედეგებიც გავითვალისწინოთ. საბოლოოდ შევძელი და გამომიტყდნენ, რომ რევოლუციური დანაყოფიდან სასწრაფო ბრძანება მიიღეს რეზერვის აქტივისტების დასავლეთში დაუყოვნებლივ გაგზავნის შესახებ. როგორც ჩანს, მთელი ქვეყნის მასშტაბით, ყველა სავლელ დანაყოფმა იმავე ბრძანება მიიღო.

მათ არ ახალისებდათ მეტის მოყოლა, მაგრამ ხაზი გაუსვეს კალიფორნიაში, დანიშნულების ადგილას მისვლის დედლაინს. ძლიერ ვეჭვობ, რომ მომდევო კვირას პირველ მასშტაბურ დარტყმას განვახორციელებთ.

შუადღეს ერთი საქმე მოვაგვარე: ალბერტ მესიონი, რომელიც სან მატეოში უნდა წასულიყო, თუმცა მისი ყოფნა სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანი იყო ოპერაციის წარმატებაში, სხვა კაცით ჩავანაცვლე. მაგრამ ამ პრივილეგიის მოსაპოვებლად დიდი ძალისხმევა დამჭირდა. დავიჟინე მცოდნოდა რა კრიტერიუმებით ირჩევდნენ გასაგზავნ წევრებს. გავიგე, რომ ჩემს გარდა, კიდევ ორი იყო: საქვეითო სამხედრო გამოცდილება და შაშხანის სიზუსტით გასროლა- რაც შთაბეჭდილებას ტოვებს, რომ მათ სწავლებები და ბარიკადების მებრძოლები სჭირდებათ დასავლეთში, დივერსანტებისა და ნგრევის ექსპერტების ნაცვლად.

ალბერტი შაშხანების კვალიფიცირებული „ექსპერტი“ იყო, როდესაც მსახურობდა და სამი

წელი გაატარა სამხრეთ-აღმოსავლეთ აზიაში რაზმის ლიდერად. (ტერნერი გულისხმობს ვიეტნამის ომს, რომელიც ორი ათწლეულის უკან იყო, მაგრამ რომელმაც უმნიშვნელოვანესი როლი ითამაშა ორგანიზაციის უკანასკნელი წარმატებაში, როგორც საძირკველმა, სისტემის შეიარაღებული ძალების წინააღმდეგ ბრძოლაში.) ის ასევე ჩემი საუკეთესო მოსწავლე იყო. ერთადერთი ადამიანია, რომელსაც შემძღვია მთელი დღის განმავლობაში ვესაუბრო ახალი სამხედრო აღჭურვილობის შესახებ, რომელსაც არსენალზე განსახორციელებელი რეიდებისგან ველით. ერთადერთია, რომელიც, დარწმუნებული ვარ, M-58 ტიპის ლაზერული მანძილსაზომის გამოყენებას შეძლებს და ყუმბარმტყორცნელთა ჯგუფსაც ასწავლის, თუ როგორ გამოიყენოს იგი. ასევე ერთადერთია, ვისაც საკმარისი საბაზისო ელექტრონიკა ვასწავლე, ამგვარად მას შეუძლია ააწყოს რადიოკონტროლირებადი დეტონატორები, რომლებიც ჩვენი გემის - ლოკალურ საგზაო ქსელზე თავდასხმის და მისი მწყობრიდან გამოყვანის ძირითადი ნაწილია.

მხოლოდ მას შემდეგ, რაც ეს ყველაფერი მივუთითე, დალასის დანაყოფი დამთანხმდა ალის დარჩენაზე. შემდეგ საათნახევარი გავატარეთ ყველა სხვა აქტივისტის სიის განხილვაში, სანამ არ ვიპოვიდით მას, ვინც კალიფორნიაში ალის მაგივრად წავიდოდა, ისე, რომ აქ საქმეები საფრთხის ქვეშ არ დაგვეყენებინა და ვინც მათ კრიტერიუმებს აკმაყოფილებდა.

ჩემი შთაბეჭდილებით, ყველაფერი, რაც ამ არეალში დავგეგმეთ ჯერ კიდევ აქტუალურია, მნიშვნელოვანია მივადწიოთ მისწრაფებებს, მაგრამ ოპერაციების ჭეშმარიტად კრიტიკული თეატრი დასავლეთში იქნება. ამ ბოლო წამს გადაწყვეტილი ტრანსფერებით დაახლოებით ვაორმაგებთ ადამიანურ რესურსს, მაგრამ ამას ისე ვაკეთებთ, რომ სხვა არეალში დაგეგმილი ოპერაციები ძალაში დარჩეს, თუნდაც ნაკლები მებრძოლით.

მაშ, მხოლოდ 48 საათი გვაქვს 1000 მილზე მეტის გასავლელად და ვინ იცის, რამდენ საკონტროლო წერტილთან გაგვაჩერებენ. დანარჩენები 2 საათში გამომივლიან, რომ წამიყვანონ, შემდეგ კი დაახლოებით 4 საათი დამჭირდება, რომ მანქანა დანადგარებით ისე დავტვირთო, რომ ჩხრეკის დროს ვერ მიაგნონ. ვფიქრობ, ახლა ცოტა უნდა წავუძინო.

1 ივლისი. ვაუ! როგორი დამაბულია აქ ყველაფერი! აქ გუშინ ჩამოვედით, გამთენიისას, მოგზაურობის შემდეგ, რომლის დასავიწყებლად ჯერ კიდევ არ ვარ მზად. სხვები მითითებულ დანაყოფებში განაწილდნენ, მაგრამ მე ლოს ანჯელესში, ჩრდილო-დასავლეთის სავლე დანაყოფთან ვრჩები, დროებით, კანოგას პარკში, რომელიც ქალაქიდან 20 მილის დაშორებითაა.

ნათელია, რომ ორგანიზაცია აქ უფრო მტკიცედ არის დამკვიდრებული, ვიდრე სხვაგან, თუნდაც იმიტომ, რომ მხოლოდ ლოს ანჯელესის არეალში რვა სხვადასხვა სავლე დანაყოფია განთავსებული, მაშინ როდესაც ქვეყნის ნებისმიერ სხვა ქალაქში ერთი საკმარისია. ეს მიუთითებს, რომ აქ იატაკქვეშა წევრების რიცხვი 500-დან 700-მდე მერყეობს.

უმეტესწილად, აქ ძილის საშუალება მომეცა, მაგრამ სხვებს, როგორც ჩანს, არასდროს ძინავთ. კურიერები განუწყვეტლივ მიდი-მოდიან და შეხვედრები ყოველ საათში იმართება. ამ

სადამოს, საბოლოოდ გამოვიჭირე ვიღაც, რომ ნაწილობრივ მაინც მოეყოლა სიტუაციის შესახებ.

მთელი ქვეყნის მასშტაბით ერთდროული თავდასხმა 600-ზე მეტ სამხედრო და სამოქალაქო სამიზნეზე მომდევნო ორშაბათამდე, 4 ივლისამდე გადაიდო. საუბედუროდ, ოთხშაბათს პოლიციამ ერთ-ერთი ჩვენი წევრი დააკავა, ჩვენს ჩამოსვლამდე სულ რამდენიმე წუთით ადრე. როგორც ჩანს, მხოლოდ დამთხვევა იყო. ის რუტინული საიდენტიფიკაციო შემოწმებისთვის გააჩერეს ქუჩაში, პოლიციელები კი რაღაცამ დააეჭვა.

რადგანაც ეს უკანასკნელი ორდენის წევრი არ არის, მზად არ იყო უპირობო ბრძანებას დამორჩილებოდა და დატყვევებისთანავე თავი მოეკლა.

ბოლო ორი დღის მთავარი სადარდებელი ეს გახდა, წამების ქვეშ, ის გამომამყდვენებს, რომ მთავარი თავდასხმა ორშაბათისთვის არის დაგეგმილი. შემდეგ, მიუხედავად იმისა, რომ სახელმწიფომ არ იცის რომელ სამიზნეზე გვაქვს იერიშის მიტანა დაგეგმილი, ისინი ყველგან გაამკაცრებენ უსაფრთხოების ზომებს იმ დონემდე, რომ ჩვენი ცოცხალი ძალების დანაკარგი წარმოუდგენლად გაიზრდება.

რევოლუციურ დანაყოფს ორი არჩევანი აქვს: ან გააჩუმოს ჩვენი კაცი, სანამ დაკითხავენ ან მთელი თავდასხმა გადადოს. ეს უკანასკნელი თითქმის უხსენებელია: ბევრი რამ დიდი სიფრთხილით დაიგეგმა და დეტალურად სინქრონიზდა შემდეგი ორშაბათისთვის, რომ ეს თარიღი მოსახერხებელი ყოფილიყო, ხოლო გადავადებამ შეიძლება ყველაფერი თვეობით გადადოს – უზარმაზარ რისკქვეშ დადგება იმ ადამიანების სიცოცხლე, რომლებსაც ორშაბათისთვის ჰქონდათ მიღებული ინსტრუქციები და რომელთაც ბევრი რამ იციან ოპერაციის შესახებ.

ამგვარად, გუშინ გადაწყდა, რომ არჩევანი პირველზე შევაჩერეთ. თუმცა, პრობლემები მასაც ახლავს თან: ჩვენ ვერ მოვკლავთ ჩვენს კაცს ლოს-ანჯელესში, ისე, რომ რისკქვეშ არ დავაყენოთ ერთ-ერთი ყველაზე ძვირფასი ლეგალური წევრის, ფედერალური ბიუროს სპეციალური აგენტის მდგომარეობა. ეს იმიტომ, რომ პატიმარი გასაიდუმლოებულ ლოკაციაზე ჰყავთ. თუ რეიდს ადგილზე მოვაწყობთ, ეჭვმიტანილების რიცხვი, რომელთაგან შეიძლება ინფორმაციას გაეჟონა, ხუთზე ნაკლები იქნება.

სისტემის ჩვეული პროცედურის მიხედვით, როდესაც მათ ჩვენი წევრი აჰყავთ, ძალიან ზედაპირულ დაკითხვას ატარებენ, რომ განსაზღვრონ, აქვს პატიმარს რაიმე კავშირი ორგანიზაციასთან თუ არა. თუ აქვს, მას უკან, ვაშინგტონში გზავნიან, იქ კი მასზე წამების ებრაელი სპეციალისტები მუშაობენ. ამ უკანასკნელს კი უბრალოდ ვერ დავუშვებთ.

ამ კონკრეტულ შემთხვევაში, რომელმაც რევოლუციური დანაყოფი აგონიური ყოყმანის მდგომარეობაში ჩააგდო ორი დღის განმავლობაში, საინტერესოა, რომ ფედერალური ბიურო ჯერ კიდევ აქ ტოვებს პატიმარს, იმის მაგივრად, რომ ხუთშაბათის დილას ვაშინგტონის შტაბ-ბინაში გადაეყვანათ მაშინვე, როგორც კი იეჭვებს, რომ ორგანიზაციის წევრი იყო. არავინ იცის ზუსტად რატომ, ფედერალური ბიუროს ლეგალურმა წევრმა კი. ეს მათი მხრიდან

მარტოდენ ორგანიზაციული არაეფექტურობის ბრალი შეიძლება იყოს, ან, შესაძლოა ამჯერად ვაშინგტონში ჩამოჰყავთ დამკითხველთა ჯგუფი, განსხვავებით ადრინდელი რუტინისგან.

ყოველ შემთხვევაში, რევოლუციურმა დანაყოფმა გადაწყვიტა, რომ გადადოს მკვლევობა და დააკვირდეს, რა მოხდება. თუ პატიმარს ვაშინგტონში არ გააგზავნიან ან მომავალი 36 საათის განმავლობაში არ დაკითხვენ, პრობლემა გადაჭრილი იქნება. ნებისმიერი სახის ინფორმაცია, რომელსაც სისტემა ამის შემდეგ მიიღებს, საკმაოდ დაგვიანებული იქნება იმისთვის, რომ ორშაბათის გეგმებს შეუშალოს ხელი. მაგრამ, ჩანს ტრანსფერი ან დაკითხვა კვირის შუადღემდე გარდაუვალია. მზად ვართ წამოვიწყოთ ელვისებური რეიდი ფედერალური ბიუროს საიდუმლო საპატიმროში, თუნდაც იმ რისკებში, რომელიც ლოკალური ფედერალური ბიუროს ლეგალური წევრის დაკარგვით გვემოქრება. მისგან მიღებულ ინფორმაციას ბოლო თვეების განმავლობაში ფასდაუდებელი მნიშვნელობა ჰქონდა ჩვენთვის.

რაც შემეხება მე, ჯერ კიდევ არ ვიცი რატომ ვარ აქ და რისი გაკეთება მომიწევს, არც ის ვიცი, სხვები რას აკეთებენ. მითხრეს, რომ დავლოდებოდი.

მაშ, ვგონებ, რომ გამოცდის წინაშე ვართ, ისევე როგორც 1991 წლის სექტემბერს. დაუჯერებელია ჩემთვის, რომ ორგანიზაცია საქვეყნო მასშტაბის თავდასხმას ორ დღეში გეგმავს. საერთო რიცხვი ადამიანებისა, რომელთა დაყენებას მთელი ქვეყნის მასშტაბით წინა ფლანგზე შევძლებთ, 1500-ს არ აღემატება, მიუხედავად ბოლო თვეების განმავლობაში მზარდი ახალწვეულთა მიღებისა. ჯამში - თუ ჩავთვლით დამხმარე შემადგენლობას, ჩვენი ოჯახის წევრებს და ლეგალებს - ჩვენი ძალა 5000 კაცს არ გაცდება, თანაც ვიანგარიშე, რომ მათი დაახლოებით მესამედი ნაწილი აქ, კალიფორნიაშია კონცენტრირებული. ეს უბრალოდ არარეალურია - თითქოს კოლო სპილოს მკვლევობას გეგმავს.

რა თქმა უნდა, არ ვიმედოვნებთ, რომ სისტემა ორშაბათს ჩამოიშლება. თუ ასე მოხდა, არ გვეცოდინება როგორ დავძლიოთ სიტუაცია, რადგან ორგანიზაცია ჯერ კიდევ შორს არის პერპექტივისგან, რომ ქვეყნის პროცესებიდან გადაუხვიოს და ამერიკული საზოგადოება ხელახლა ააშენოს. 100-ჯერ უფრო ძლიერი ფუნდამენტი გვჭირდება ვიდრე ახლა გვაქვს, რომ ამ საქმეზე მუშაობას შევუდგეთ.

ორშაბათის თავდასხმის მიზანია კონფლიქტი ახალ საფეხურამდე გავამწვავოთ და ხელი შევუშალოთ სისტემის ბოლოდროინდელ სტრატეგიას ჩვენთან ბრძოლაში. ამ შემთხვევაში, მართლა არ გვაქვს არჩევანი; თუ ორგანიზაცია გადარჩება და ზრდას განაგრძობს ასეთ რთულ პირობებშიც კი, რომელშიც ჩავვარდით, უნდა შევინარჩუნოთ იმპულსი - განსაკუთრებით კი ფსიქოლოგიური იმპულსი.

საფრთხე, რომ გამუდმებით არ გავამწვავოთ ომი, სისტემაში ახალ წონასწორობას იპოვის, პუბლიკა კი მას მიეჩვევა. ერთადერთი გზა, რომ შევინარჩუნოთ ახალწვეულთა არსებული ნაკადი, არის ის, რომ საზოგადოების რეალური ნაწილი წონასწორობიდან გამოვიყვანოთ, ნახევრად მაინც დავარწმუნოთ, რომ სისტემა საკმარისად ძლიერი და საკმარისად ეფექტური

არ არის, რომ ჩვენი არსებობა აღმოფხვრას, რომ ჩვენ გადაულახავი ძალა ვართ, რომ ადრე თუ გვიან ომი მათაც შეეხებათ და ჩაითრევთ.

სხვა შემთხვევაში, უღირსი ნაბიჯვრები უსაქმოდ ჯდომითა და ლოდინით, თუ რა მოხდება, მარტივად გამოძვრებიან. ამერიკელმა ხალხმა უკვე დაამტკიცა, რომ მათ შეუძლიათ უსირცხვილოდ გააგრძელონ მათი სულელური სიამოვნების კვალდაკვალ დევნა, ყველაზე პროვოკაციულ პირობებშიც კი - იქამდე, სანამ ახალი პროვოკაციები თანდათანობით საკმარისია, რომ სიტუაციას შეეჩვიონ. ჩვენთვის ყველაზე დიდ საფრთხეს უმოქმედობა წარმოადგენს.

ამას გარდა, პოლიტპოლიცია სახრახნების მოჭერას განაგრძობს. მიუხედავად ჩვენი განსაკუთრებული სიფრთხილის პროცედურებისა, ისინი საბოლოოდ წარმატებით შეძლებენ ორგანიზაციაში შეღწევას და ჩვენ დამარცხებას - თუ დროს მივცემთ. უფრო და უფრო რთული ხდება დაკავების გარეშე მოძრაობა. ძალიან მალე, ახალი შიდასაპასპორტო სისტემა, რომელიც ერთი წლის წინ დავანგრეთ, კვლავ საკუთარ ადგილს დაუბრუნდება, თანაც, ორმაგად მტკიცედ, ვიდრე მაშინ. არ ვიცი როგორ გადავრჩებით, როცა ეს უკანასკნელი ამოქმედდება.

როცა გასულ ორ წელს ვუფიქრდები, მაოცებს, თუ როგორ გადავრჩით დღემდე. ასჯერ მაინც ყოფილა შემთხვევა, როცა არ ვიცოდი, კიდევ ერთ თვეს გავტანდით თუ არა.

ნაწილი მიზეზისა, რითაც დღემდე შევძელით თავის გატანა, დამსახურებულად არის სისტემის უუნარობა. მათ ბევრი უხეში შეცდომა დაუშვეს და ვერ შეძლეს მოემოქმედებინათ რაღაც ისეთი, რაც საგრძნობლად დაგვაზარალებდა.

იქმნება წარმოდგენა, რომ ებრაელების გარდა, რომლებიც მთელ ძალისხმევას დებენ ჩვენს წინააღმდეგ ბრძოლაში, სისტემის დანარჩენი ნაწილი დროის გამყვანთა ხროვანა. ამისთვის მადლობა „თანასწორუფლებიანობას“ და ყველა მის ზანგს, ფედერალურ ბიუროსა და არმიაში! სისტემა იმდენად კორუმპირებული და მარგინალიზებული გახდა, რომ მხოლოდ ებრაელები მასში თავს ისე გრძნობენ, როგორც საკუთარ სახლში, სხვებს კი მისი ერთგულება აღარ შერჩენიათ.

თუმცა, მიზეზის ძირითადი ნაწილი გულისხმობს ფაქტს, რომ ჩვენ ჩვენს სპეციფიკურ გარემოებებს შევეგუეთ. მხოლოდ ორ წელიწადში, ორგანიზაციამ არსებობის ახალი გზა ისწავლა. ახლა ისეთ საქმეებს ჩავდივართ, რომელსაც აბსოლუტურად სასიცოცხლო მნიშვნელობა აქვს ჩვენთვის, მაგრამ, რომელსაც თითქმის 2 წელი შევწირეთ.

მაგალითად, ჩვენი დაკითხვის ტექნიკა, რომელიც ახალწვეულთა შემოწმებას ემსახურება. შეუძლებელია, რომ მის გარეშე, მისი დახვეწის გარეშე აქამდე მოგვეღწია. პროფესორი კლარკის გარეშე, რომელმაც ამ ტექნიკაზე იმუშავა, არ ვიცი რას გავაკეთებდით.

ამას მოსდევს ყალბი ვინაობა. როდესაც პირველად გადავედით იატაკვეშა რეჟიმზე, ამ პრობლემასთან გამკლავების შესახებ მხოლოდ ბუნდოვანი წარმოდგენა გვქონდა. ახლა უკვე

უამრავი სპეციალიზებული დანაყოფი გვყავს, რომელიც, ჩვენი აქტივობის ხელშესაწყობად, მთელი ძალისხმევით მხოლოდ დამაჯერებელი, ყალბი მოწმობების დამზადებაზე მუშაობს. ისინი ნამდვილი პროფესიონალები არიან, თუმცა სიჩქარეში საშინელი პროფესიის ათვისება მოუწიათ.

და ფული - როგორი პრობლემა იყო ეს თავდაპირველად! ყოველი პენის დათვლა ჩვენს ფსიქოლოგიაზე მოქმედებდა და მხოლოდ ვიწრო საზღვრებში გვადლევდა ფიქრის შესაძლებლობას. აქამდე, როგორც ვიცი, ორგანიზაციის არც ერთ წევრს უფიქრია სერიოზულად ფინანსური პრობლემების შესახებ, სანამ მდგომარეობა კრიტიკული არ გახდა. ასე და ამგვარად, გაყალბებაც შევისწავლეთ.

სასიამოვნოდ დაემთხვა, რომ გვყავდა ორგანიზაციაში წევრი, რომელიც მოთხოვნილ ტექნიკურ ცოდნას, რასაკვირველია, ფლობდა, მაგრამ სადისტრიბუციო ქსელის შექმნა, რომ მიმოქცევაში გაგვეშვა დაბეჭდილი და გაყალბებული ფული, ჯერ კიდევ გვიწევდა.

მხოლოდ ბოლო რამდენიმე თვის განმავლობაში ამ მიღწევამ სიტუაცია ყველა ჩვენგანისთვის თვალსაჩინოდ შეცვალა. გვექონდა რა ხელმისაწვდომი ფულის მარაგი - რითაც შეგვეძლო გვეყიდა ყველაფერი, რაც გვინდოდა, მათი მოპარვის მაგივრად - ყველაფერი მეტად მარტივი გახდა. ამან მეტი მობილურობითა და უსაფრთხოებით უზრუნველგვეყო.

ჩვენს წარმატებაში იგრძნობოდა ილბლის ელემენტებიც და უეჭველია, რომ რევოლუციური დანაყოფი საკმაოდ კარგად ხელმძღვანელობდა პროცესებს. ჩვენი კარგი გეგმირება გვექონდა, კარგ სტრატეგიასთან ერთად, მაგრამ, ამაზე მეტად, ჩვენ გამოვავლინეთ ახალ გამოწვევებთან შეხვედრისა და ახალ პრობლემებთან გამკლავების უნარი. ჩვენ მოხერხებულები აღმოვჩნდით.

ვფიქრობ, ორგანიზაციის ისტორია ამტკიცებს, რომ არავის შეუძლია რევოლუციის მდგრადი გეგმა შექმნას, ისე, რომ მისგან არ გადაუხვიოს. მომავალი ყოველთვის ბუნდოვანია. ვერავინ იქნება დარწმუნებული, როგორ შეიძლება მოცემული სიტუაცია განვითარდეს. მოულოდნელი შემთხვევები კი მართლაც ხდება, შემთხვევები, რომელიც დაგეგმილი არასდროს ყოფილა, თუმცა, მიუხედავად ამისა, შეიძლება გათვალისწინებული ყოფილიყო. ამგვარად, წარმატების მისაღწევად, რევოლუციონერები ყოველთვის მზად უნდა იყვნენ, რომ შეეგუონ ახალ გარემოებებს და ისარგებლონ ახალი შესაძლებლობებით.

ჩვენი ისტორია ამ თვალთახედვას მართლაც ამტკიცებს, მაგრამ მომავალი კვირის ამბებზე ნერვიულობას ვერაფრით ვწყვეტ. დარწმუნებული ვარ, ორშაბათს ნაბიჭვრებს საშინლად გავუსწორდებით. სახელმწიფოს ეკონომიკის მექანიზმს საბოტაჟს მოვუწყობთ, თუ გეგმის ნახევარი მაინც განხორციელდება წარმატებით და სისტემას ტოტალურ მობილიზებას საზოგადოების ფსიქოლოგიაზე შოკური ზემოქმედების თანხლებით ვაიძულებთ.

მაგრამ შემდეგ რა? რა მოხდება შემდეგ თვეს ან მის შემდეგ თვეს? ყველაფერს, რაც გაგვაჩნია მომდევნო კვირის თავდასხმას ვწირავთ და ფაქტობრივად არ არსებობს გზა, რომ მსგავსი

მოქმედებები რამდენიმე დღეზე მეტი გავქაჩოთ. ყველა მხრიდან შეზოჭილები ვართ.

ახლა ინსტიქტი მკარნახობს, რომ ორგანიზაცია სრულებით არ არის სასოწარკვეთილებაში. ორშაბათს სისტემაზე ერთადერთ, უკანასკნელ, გადამწყვეტ შეტევას არ ვანხორციელებთ. ყოველ შემთხვევაში, იმედი მაქვს, რომ ასეა. თუ მთელ ძალისხმევას ჩავდებთ მასში და მარცხის შემთხვევაში შევიწროვება მოგვიწევს - ფსიქოლოგიური ზეწოლა ჩვენზე იმდენად ლეტალური იქნება, რამდენადაც შეღავათი სისტემისთვის.

გამოდის, რევოლუციურ დანაყოფს საიდუმლო გეგმა აქვს, რომელზეც არაფერი ვიცი. დარწმუნებული ვარ, რომ კალიფორნიელ წევრებზე ინტენსიური კონცენტრაცია სწორედ ამის ნიშანია, თუმცა, ჯერ კიდევ ვერ გავარკვიე, რა ხდება.

7 ივლისი, 1993 წელი. როგორც ჩანს, დილამდე აქ მომიწევს დარჩენა, ამიტომ გასული რამდენიმე დღის მოვლენების აღწერას ერთ საათს დავუთმობ.

მართლაც კოპწია ადგილია პენტკაუზის აპარტამენტი, საიდანაც მთელ ლოს-ანჯელესს გადავყურებთ, სწორედ ამიტომ ვიყენებთ მას, როგორც მთავარი დანაყოფის შტაბს. დაუჯერებელი ფუფუნებაა: ატლასის ზეწრები, ნამდვილი ბეწვის საბნები, ოქროს აბაჯანა, კედლის დისპენსერები, რომელიც ყველა ოთახს ბურბონით, სკოტჩითა და არაყით ამარაგებს, კედელზე კი უზარმაზარი, ჩარჩოში ჩასმული პორნოგრაფიული ფოტოები.

აპარტამენტი ვინმე ჯერი ზიგელბაუმს, ლოკალურ თანამშრომელთა კავშირის ბიზნესაგენტსა და კედელზე დაკიდებული გაყვნილი ფოტოების ვარსკვლავს ეკუთვნის. როგორც ჩანს, ის ქერა, არაებრაელ გოგონებს ანიჭებს უპირატესობას, მიუხედავად იმისა, რომ ერთ-ერთ ფოტოზე მისი პარტნიორი ვინმე ზანგი ქალია, მეორე ფოტოში კი ახალგაზრდა ბიჭთან ერთადაა. მუშათა კლასის როგორი წარმომადგენელია! იმედი მაქვს, ვინმე მას დერეფანში გაათრევს. მთელი დღეა კონდიციონერი არ მუშაობს და მალე სასტიკად აყროლებას დაიწყებს.

უკანასკნელი ვიზიტისგან განსხვავებით, ამჯერად ეს უზარმაზარი ქალაქი საკმაოდ სახეცვლილი ასპექტით დავინახე, როდესაც საღამოს, სრულად გადავავლე თვალი. მოკაშკაშე განათება, რომელიც მთავარი ქუჩის ნაპირებს მიუყვებოდა, გაქრა. ამის მაგივრად, ასობით ხანძრის გაჩენით გამოწვეულმა უელექტროობამ მთელ ქალაქში დაისადგურა. ვიცი, რომ ჯერ კიდევ ათასობით მანქანა მოძრაობს იქ, მაგრამ შუქის გარეშე მოძრაობენ, ამიტომ მათ ვერ ესვრიან.

გასული ოთხი დღის განმავლობაში, მთელ ქალაქში პოლიციისა და სასწრაფო დახმარების მანქანების პრაქტიკულად განუწყვეტელი სირენების ყიჟინა ისმოდა, ცეცხლსასროლებისა და ასაფეთქებლების ხმასა და ვერტმფრენების ბუჟილითან ერთად. დღეს მხოლოდ ცეცხლსასროლების ხმა ისმის, ისიც ოდნავ. ჩანს, რომ ბრძოლამ გადამწყვეტ საფეხურს მიაღწია.

ორშაბათ დილით, ორ საათზე, ჩვენი 60-ზე მეტი მეზობელი ერთდროულად დაატყდა თავს მთელ ლოს-ანჯელესს, სანამ სხვა დანაყოფებს მთელი ქვეყნის მასშტაბით კიდევ ასობით სამიზნე ჰქონდათ ამორჩეული, კანადიდან მექსიკამდე, ერთი ნაპირიდან მეორე ნაპირამდე. ჯერ არ გამიგია სხვაგან რას მივალწიეთ, რადგან სისტემამ ტოტალური ცენზურა დააწესა მასმედიაზე - მათზე, რომელზეც შეტევა არ მიგვიტანია - და არც შანსი მქონია, რომ ვინმეს გავსაუბრებოდი, ვისაც რევოლუციურ დანაყოფთან აქვს კონტაქტი. თუმცა აქ, ლოს-ანჯელესში გასაოცრად კარგად ვიმოქმედეთ.

პირველადი თავდასხმით, მთელ ქალაქს წყლისა და ელექტროენერჯის მიწოდება შევუწყვიტეთ, მთავარი აეროპორტები მწყობრიდან გამოვიყვანეთ და ყველა ძირითადი

ავტოსტრადა გაუვალი გახვადეთ. ავიღეთ სატელეფონო სადგურები და ავაფეთქეთ ყველა ბენზოსაცავი. ნავსადგურის არეალი თითქმის ოთხი დღეა ვეებერთელა კვამლშია გახვეული.

მინიმუმ 15 პოლიციის განყოფილებაზე მივიტანეთ იერიში. ძირითადად, იარაღებს ვართმევდით, საკომუნიკაციო საშუალებებს ვანადგურებდით და იმ მანქანებს ვლენჯავდით, რომლებიც პატრულირებაზე არ იყვნენ გასულები, შემდეგ კი გამოვრბოდით. თუმცა ცხადია, ჩვენი ხალხი ჯერ კიდევ ჩერდება პოლიციის რამდენიმე განყოფილებაში და იყენებს მას, როგორც ლოკალურ საბრძოლო დანაყოფს.

თავდაპირველად, პოლიციელები და მეხანძრეები თავმოჭრილი ქათმებივით დარბოდნენ ირგვლივ - სირენებითა და ციმციმა შუქებით. ორშაბათს, შუადღისთვის, საკომუნიკაციო საშუალებები საშინლად იყო დაზიანებული, პარალელურად სახანძროსა და სასწრაფო დახმარების იმდენი გამოძახება ფიქსირდებოდა, რომ დახმარების გაგზავნა არჩევითი მეთოდით უწევდათ. უამრავ არეალში ჩვენმა გუნდმა პრაქტიკულად დაუბრკოლებლად შეძლო მუშაობა. ახლა, რა თქმა უნდა, სასწრაფოსა და პოლიციის მანქანებს საწვავი გამოელიათ და გადაადგილება არ შეუძლიათ, ხოლო ისინი, რომელთაც ჯერ კიდევ აქვთ საწვავი, როგორც ჩანს, თავს ინახავენ.

პოლიციის და ყველა სხვა სექტორის ნეიტრალიზაციის მთავარი გასაღები სამხედრო ძალებში ჩვენი მუშაობა იყო. ორშაბათს ყველასთვის თვალსაჩინო გახდა, რომ სამხედრო პუნქტებში რაღაც დიდი ხდებოდა. ერთი მხრივ, გარდა ჯარების, ელექტროსადგურების, დამცავი ტანკებისა და სატელევიზიო გადამცემებისა, როგორც ყოველთვის, რომელიმე სამხედრო დანაყოფი ჩვენ წინააღმდეგ მომართული არ იყო. ამას გარდა, სამხედრო ბაზებში შიდა კონფლიქტის აშკარა საფრთხე იგრძნობოდა.

ვხედავდით და გვესმოდა რეაქტიული გამანადგურებელი ბომბების ხმა, რომელიც მთელ ქალაქს უტევდნენ, თუმცა ჩვენ არა- ყოველ შემთხვევაში, პირდაპირი გზით. კალიფორნიის ნაციონალური გვარდიის ათობით არმიაში დამობმბვეები მიმდინარეობდა. აფეთქებების ხმა ელ ტოროს საზღვაო-საჰაერო ბაზებიდან მოდიოდა, ჩვენგან სამხრეთით. მოგვიანებით, რამდენიმე საჰაერო ბრძოლაც ვნახეთ ლოს-ანჯელესის თავზე და გავიგეთ, რომ კამპ პენდლეტონი, დიდი საზღვაო ბაზა, რომელიც დაახლოებით 70 მილით სამხრეთით არის ჩვენი ლოკაციიდან, ედუარდსის საჰაერო ბაზის ძალებმა დაბომბეს. საერთო ჯამში, ეს ყველასთვის დამაბნეველი სცენარი აღმოჩნდა.

მაგრამ ორშაბათ საღამოს, როგორც კი ხელთ შანსი ჩამივარდა, ჰენრი ავირჩიე და მასთან წავედი. მან ოდნავ გამარკვია სამხედრო ბაზების სიტუაციაში. ჩემი საყვარელი, მოხუცი ჰენრი - როგორ მიხარია, რომ კიდევ ერთხელ ვნახე!

ჩვენ KNX გადამცემის შენობაში შევხვდით, სადაც ჯგუფს ვეხმარებოდით, რომ სადგური მწყობრში მოეყვანათ მას შემდეგ, რაც მასზე შეტევა მივიტანეთ. ამგვარად, სწორედ ამას ვსაქმიანობდი ოთხი დღის განმავლობაში: ვარემონტებდი დაცხრილულ გადამცემებს, ვაკონტროლებდი გადამცემის სიხშირეს და ვანახლებდი აღჭურვილობას. ახლა ერთი FM და ორი AM სადგური გვაქვს, ორივე მათგანი საგანგებო გენერატორზე მუშაობს.

სამივე შემთხვევაში, სტუდიაში გამავალი კაბელები გადავჭერთ და გადამცემ პუნქტზე ჩვენი ჯგუფი დაუყოვნებლივ დავასაქმეთ.

ჰენრი ჯიპით მოვიდა, ყვიროდა, პოლკოვნიკის ემბლემიან ამერიკის სამხედრო უნიფორმას ატარებდა, თან კი სამი ჯარისკაცი ახლდა, რომელთაც ცეცხლსასროლი იარაღები და ტანკსაწინააღმდეგო რაკეტები მოჰქონდათ. ჰენრის მზად ჰქონდა ტექსტი, რომელიც უნდა გადაეცათ - ტექსტი, რომელიც პირველ რიგში სამხედრო პირებისკენ იყო მიმართული.

როგორც კი მიკროფონებისა და აუდიომოწყობილობების გადამცემში ჩამონტაჟება დავასრულეთ, ჰენრი და მე გვერდზე გავედით, რომ გვესაუბრა, სანამ მის წერილს დიქტორი რადიოში გადასცემდა. იგი მოუწოდებდა ყველა თეთრკანიან სამხედრო პირს, რომელიც ჯერ კიდევ არ ჩართულა რევოლუციაში, თან აფრთხილებდა მათ, ვინც მოწოდებას არ გაითვალისწინებდა. შეტყობინება კარგად იყო დამუშავებული და დარწმუნებული ვარ, რომ როგორც სამხედრო, ასევე სამოქალაქო პირებზე მძლავრ გავლენას იქონიებდა.

როგორც აღმოჩნდა, ჰენრი ერთი წლის განმავლობაში ორგანიზაციაში შეიარაღებული ძალების ახალწვეულთა მიღების საქმეს ხელმძღვანელობდა. იგი ძალისხმევით კონცენტრირებას დასავლეთ სანაპიროზე ახდენდა, ამიტომ აქ მარტში გადმოვიდა. ისტორია, რომელიც მომიყვა, საკმაოდ გრძელი იყო, მაგრამ მისი არსი შემდეგში მდგომარეობს: „ორგანიზაციის დაარსების დღიდან, ახალწვეულებს ორ სამხედრო დონეზე ვიღებდით. დაბალ დონეზე, 1991 წლის სექტემბრამდე ნახევრად გახსნილად ვოპერირებდით, მას შემდეგ კი ფარულად. საქმიანობა სამხედრო სამსახურში ჩარიცხულ პირებსა და არაკომბატანტებს შორის ჩვენი პროპაგანდის ძირითადად ჯაჭვურ რეჟიმში დისემინაციას გულისხმობდა.“

თუმცა ჰენრიმ მითხრა, რომ უფრო მაღალ საფეხურზეც ვიღებდით წევრებს, მაქსიმალურად საიდუმლოდ.

რევოლუციური დანაყოფის სტრატეგია მაღალი რანკის სამხედრო მეთაურებზე წარმატებულ გამარჯვებაში მდგომარეობდა, ორშაბათს კი დამალული კოზირი გავხსენით. სწორედ ამიტომ, არ გავიწიეს შეიარაღებულმა ძალებმა წინააღმდეგობა და სწორედ ამიტომ ესხმოდა თავს და ბომბავდა სხვადასხვა სამხედრო დანაყოფი ერთმანეთს ბოლო ოთხი დღის განმავლობაში.

შიდა-სამხედრო კონფლიქტი ერთი მხრივ დაიწყეს დანაყოფებმა, რომლებსაც ჩვენი თანამოაზრეები მეთაურობდნენ, ხოლო მეორე მხრივ კი სისტემის ერთგულებმა (ისინი უმრავლესობას შეადგენენ). კონფლიქტის მთავარი ასპექტი მალე ზანგებისა და თეთრების ბრძოლაში გადაიზარდა.

სამხედრო დანაყოფებმა, რომლებსაც პრო-ორგანიზაციის ოფიცრები ხელმძღვანელობდნენ დაიწყეს ზანგი სამხედრო პირების განიარაღება მაშინვე, როგორც კი ორშაბათის თავდასხმა განვახორციელეთ. მიზეზად დაასახელეს ის, რომ ზანგმა მეზრძოლებმა აჯანყება წამოიწყეს სხვა დანაყოფებში, მათ კი მაღლიდან მიიღეს ბრძანება, რომ განეიარაღებინათ ზანგები, იმისთვის, რომ აღმოეფხვრათ ამბოხების გაფართოების რისკები. ზოგადად, თეთრკანიანი

სამხედრო პირები მზად იყვნენ და სურდათ კიდევ, რომ დაეჯერებინათ ეს ისტორია, ამიტომ არ დასჭირვებიათ მეორედ შეხსენება თავიანთ დანაყოფებში ზანგებისკენ მიემართათ იარაღი. ისინი, ვინც ლიბერალური მისწრაფებების გამო ყოყმანობდნენ, ადგილზე მოკლეს.

სხვა დანაყოფებში ჩარიცხულმა ჩვენმა ხალხმა მარტივად დაიწყო ყველა ზანგის მოკვლა, რომელსაც უნიფორმაში ხედავდა, შემდეგ კი გადავიდა დანაყოფებში, რომელთაც ჩვენი თანამოაზრეები უძღვებოდნენ. ზანგები ისე იქცეოდნენ, რომ აჯანყების მითს რეალობად აქცევდნენ. იმ დანაყოფებში, რომელსაც პრო-სისტემის მეთაურები უძღვებოდნენ, თეთრებსა და ზანგებს შორის დაუნდობელი ბრძოლა წამოიწყო.

იქიდან გამომდინარე, რომ ამ დანაყოფების თითქმის ნახევარი შავებით არის დაკომპლექტებული, ბრძოლა ხანგრძლივი და სისხლიანი იყო. შედეგად, მიუხედავად იმისა, რომ ჩვენი თანამებრძოლებით დაკომპლექტებული დანაყოფები საწყის ეტაპზე მხოლოდ 5%-ს შეადგენდნენ პრო-სისტემური ძალების წინააღმდეგ, შიდა ომმა თეთრებსა და ზანგებს შორის ამ უკანასკნელის პარალიზება მოახდინა. ამგვარად, ახლა თეთრები მზარდი რიცხვით გვევლინებიან ჩვენს დანაყოფებში.

ჩვენმა რადიომაუწყებლობამ ამ პროცესს მნიშვნელოვნად შეუწყო ხელი. ჩვენს ძალას გადავაჭარბეთ, რა თქმა უნდა, და მოვუწოდეთ თეთრკანიან სამხედრო პირებს თუ სად უნდა მისულიყვნენ გაერთიანების სურვილის შემთხვევაში. მათ დასარწმუნებლად - იმისთვის, რომ ზანგები დაგვეფრთხო და თავიანთი მოქმედების გაგრძელებისკენ გვებიძგა - ერთ-ერთი გადამცემი ყალბ სადგურად გადავაკეთეთ და ვპროვოცირებდით შავ რევოლუციას, ვეუბნებოდით რა ზანგებს, რომ ესროლათ თავიანთი თეთრკანიანი ოფიცრებისა და არაკომბატანტებისთვის, სანამ თეთრები მათ განიარაღებას შეძლებდნენ.

ლოს-ანჯელესში ეფექტურ წინააღმდეგობას მხოლოდ რამდენიმე სამხედრო დანაყოფი გვთავაზობდა, მათ შორის იყო საჰაერო და ბომბდამშენი ავიაციის მებრძოლები და საჰაერო-საზღვაო დანაყოფი ელ ტოროში. ისინი თავს ესხმოდნენ სამხედრო ბაზებს და სჯეროდათ, რომ ჩვენზე მოქმედებდნენ. თუმცა, ჰენრის სიტყვების თანახმად, იმდენივე ზიანს აყენებდნენ პრო-სისტემურ ძალებს, რამდენსაც ჩვენ.

ჰენრიმ ჩაიხიბითა და ამიხსნა, რომ ორგანიზაციამ საკმარის პროგრეს ვერ მიაღწია კალიფორნიის ეროვნული გვარდიიდან წევრების მიღებაში, რომ რომელიმე გვარდიული ძალის იმედი ჰქონოდა. ამგვარად, ორგანიზაციამ ლოკალური გვარდიის მეთაური, გენერალი ჰაუელი გაიტაცა, ორშაბათ დილის იერიშამდე, გამაფრთხილებელი ზომებისთვის.

როდესაც სისტემამ ჰოუელი ვერ აღმოაჩინა, დაშინდა, რომ ის ჩვენ შემოგვიერთდა. მათი შიში ეჭვგარეშე დადასტურდა, როცა მათ გაიგეს, რომ ჰოუელმა საჩქაროდ დატოვა სახლი სამ უცნობთან ერთად ორშაბათს, შუალამეს, ერთი საათით ადრე, სანამ ყველაფერი კულმინაციას მიაღწევდა. ყოველ შემთხვევაში, ეჭვებმა ისინი მალე დაასუსტა, ამგვარად, მათ ერთგულ საჰაერო ძალებს ეროვნული გვარდიის თითოეული არსენალისა და საწყობის დაბომბვა უბრძანეს, ორშაბათ შუადღეს.

კამპ პენდლეტონში უპირატესობაც კი არ გვექონდა მოპოვებული, სანამ სისტემა პანიკაში არ ჩავარდა და დაბომბვები არ ბრძანა. დარწმუნებული ვარ, სწორედ ამ ნაბიჯმა შემოაბრუნა სიტუაცია ჩვენ სასარგებლოდ. პენდლეტონის არეალში ჯერ კიდევ უღმობელი ბრძოლა მიმდინარეობს, მაგრამ აშკარა უპირატესობას ვფლობთ.

არ ვიცი, ტანკების კოლონა, რომელმაც დღეს ლოს ანჯელესის პოლიციის მთავარი შტაბ-ბინა გააუვნებელყო, რომელი ბაზიდან გამოვიდა, მაგრამ ნამდვილად ღმერთის გზავნილი იყო ჩვენთვის. რომ არა ისინი, ვერაფერს გავხდებოდით.

დასაწყისშივე, ლოს-ანჯელესის პოლიცია ჩვენი ყველაზე ორგანიზებული მოწინააღმდეგე იყო. მცირე პოლიციის ძალები შეზღუდული იურისდიქციით განსაკუთრებულ პრობლემას არ წარმოადგენდნენ. ზოგიერთი მათგანი სრულიად გამოვიყვანეთ მწყობრიდან. რამდენიმემ, ადრინდელი შეხლა-შემოხლების გამო გადაწყვიტა უკანა პლანზე დარჩენილიყო და საკუთარი საქმისთვის მიეხედა. თუმცა, დაახლოებით 10,000 კაცი ლოს-ანჯელესის პოლიციის დეპარტამენტიდან, გასულ რამდენიმე საათამდე ხელჩართულ ბრძოლას გვიწევდა, თუმცა საკმაოდ უხეშად მოქმედებდნენ. აქ მინიმუმ 100 მოკლული გვყავდა ბოლო ოთხი დღის განმავლობაში - მათ შორის 15-20% ლოკალური საბრძოლო ძალის წევრი იყო.

არ ვიცი პოლიციასთან მიმართებაშიც იმავე რატომ არ გავაკეთეთ, რაც სამხედრო ძალებთან. შეიძლება, ეს მხოლოდ კადრების უკმარისობა იყო ჩვენი მხრიდან, თანაც, სამხედრო წევრების მიღება მეტად პრიორიტეტული იყო, ვიდრე საპოლიციო. ყოველ შემთხვევაში, პოლიციის მთავარი შტაბ-ბინები თითქმის მაშინვე გახდა კონტრევოლუციური წინააღმდეგობის ცენტრი.

ლოს ანჯელესის ქალაქის პოლიციას ქვეყნის რამდენიმე შერიფის დანაყოფი და საგზაო პოლიციაც კი შეუერთდა. ამგვარად, მთავარი შტაბ-ბინის შენობა მტერშეუვალ ციხე-სიმაგრედ გადააკეთეს, რომლის წინააღმდეგაც ვერაფერს ვხდებოდით. ფაქტობრივად, ეს უეჭველი სიკვდილი იყო ნებისმიერი ჩვენი წევრისთვის, ვინც შენობასთან რამდენიმე კვარტალით მიახლოებას გარისკავდა. მათ საწვავის უზარმაზარი საცავი, ათასობით მანქანა და საკომუნიკაციო აღჭურვილობისთვის კვების ავარიული წყარო ჰქონდათ. ყველაფერი ამის წყალობით, საგრძნობელ წინააღმდეგობას გვიწევდნენ.

იყენებდნენ რა ვერტმფრენებს დაზვერვისთვის, მათ მოინიშნეს ჩვენი წერტილები, შენობები, რომელიც ავიღეთ და ტრანსპორტით აგზავნიდნენ 200-300 კაციან რეიდერების ჯგუფს. ჩვენი მხრიდან თითქმის ყველა ძირითადი საგზაო ქსელის დანგრევამ მოძრაობა ფართო მასშტაბით შეზღუდა, თუმცა, საპაერო დაზვერვამ შესაძლებლობა მისცა მათ, რომ დაბრკოლებები მარტივად გადაელახათ.

ჩვენ შევძელით გარკვეული, ყველაზე აუცილებელი წერტილების დაცვა - მათ შორის დაკავებული რადიოსადგურების - მხოლოდ ცეცხლსასროლით შეიარაღებული ჯგუფების მეშვეობით, რომელიც გამზირთან მიახლოებას აკონტროლებდნენ. ჩვენს ხალხს არ ჰქონდა შესაბამისი იარაღი ჯავშანთან გასამკლავებლად, თუმცა, საბედნიეროდ, პოლიციელებს

მხოლოდ რამდენიმე ჯავშანსატრანსპორტო საშუალება ჰყავდათ. ჩვენი საბრძოლო დანაყოფებისთვის კი ტანკსაწინააღმდეგო შეიარაღება ხელმისაწვდომი მხოლოდ დღეს გახდა.

თუ ლოს-ანჯელესის პოლიციელები შეძლებდნენ დაკავშირებოდნენ რომელიმე სამხედრო დანაყოფს, რომელიც სისტემის ერთგულად რჩებოდა, ეს ჩვენი დასასრული იქნებოდა. საბედნიეროდ, ათობით ძველი M60-ით შეიარაღებულმა დანაყოფმა მათ დაასწრო. ისინი გაძვრნენ საგზაო საგუშაგოებში, რომელიც პოლიციამ შტაბ-ბინის ირგვლივ მოათავსა, ცეცხლგამჩენებით დაესხნენ თავს და დაბომბეს შენობა, შემდეგ კი ცეცხლსასროლი იარაღებით გულუხვად ამოწვეს ასობით მანქანა პერიმეტრში.

პოლიციელების საკომუნიკაციო და ენერგოკვების აღჭურვილობა მწყობრიდან გამოვიდა, შენობის უამრავ ნაწილში კი ცეცხლი გაჩნდა. მათ შენობის ევაკუირება მოუწიათ, ჩვენ კი ავტოსადგომისა და მიმდებარე ქუჩების ირგვლივ 81მმ ნაღმმტყორცნით ცეცხლი გავხსენით იქამდე, სანამ არეალი მათთვის სრულიად გამოუსადეგარი არ გავხადეთ. ახლა ეს ადგილი გაუკაცრიელებულია და ჯერ კიდევ იწვის. პოლიციელების უმრავლესობა სახლისკენ გაეშურა და ჩვეულებრივი მოქალაქის ტანსაცმელში გამოეწყო.

ახლა, როდესაც ორგანიზებული წინააღმდეგობის უმრავლესობა გაუვნებელყოფილია, ყველაფერი დამოკიდებულია იმაზე, რომ ამ არეალის ეფექტურად კონტროლქვეშ აყვანა მოვასწროთ, სანამ ქვეყნის სხვა ნაწილებიდან სამხედრო ძალებს გამოგზავნიან. არ მესმის, აქამდე რატომ არ მოიქცნენ ასე.

სულ რამდენიმე საათის წინ მითხრეს, რომ დილით ტექნიკური დანაყოფის ხალხისთვის მიმემართა, რომელსაც ელექტროენერჯის, წყლის მიწოდებისა და საავტომობილო მოძრაობისთვის გზების აღდგენის გეგმაზე, ასევე დარჩენილი ბენზინისა და დიზელის საწვავის დაზღვევაზე ევალება მუშაობა. ეს უფრო მეტად მშენებლობის ინჟინერის საქმეს გავს, ვიდრე ჩემსას.

ასევე, ოდნავ ნაჩქარევად ჟღერს, მაგრამ მამხნევებს იმის ცოდნა, რომ რევოლუციურ დანაყოფს მომავლის სჯერა. ალბათ, ხვალ უფრო მეტს გავიგებ ზოგად სიტუაციაზე.

10 ივლისი. კარგი, კარგი, კარგი! რაღაცები მართლა ხდება - ზოგი კარგი, ზოგი ცუდი, მაგრამ, ჯერჯერობით, უფრო მეტად კარგი.

სამხედრო და საპოლიციო სიტუაცია არსებითად კონტროლქვეშაა. ფაქტობრივად, თითქმის მთელ დასავლეთ სანაპიროზე, სან ფრანცისკოსა და კიდევ რამდენიმე სხვა არეალში ბრძოლა ჯერ კიდევ მიმდინარეობს..

აქ ამ წუთამდე რჩება რამდენიმე შეიარაღებული ჯგუფი - ნაწილი პოლიციელი და ნაწილი სამხედრო პირი. ირგვლივ ხეტიალობენ და პატარა ზიანს იწვევენ. მაგრამ ჩვენ დავაზღვიეთ ყველა ბაზა და სამხედრო აეროდრომი, გზაარეულ პერსონალსაც 1-2 დღეში მივხედავთ. ორდენი გარეთ მუშაობს, რომ მხედველობის არეში მოკლას ყველა, ვინც შეიარაღებულია და ვინც ჩვენს სამკლაურს არ ატარებს.

ეს ნამდვილად მისასალმებელი ცვლილებაა იმ თვალსაზრისით, რომ რამდენიმე დღის წინ, ჩვენ ვიყავით ისინი, ვისაც ესროდნენ. რამდენიმე წლიანი მალვის, შენიღბვის და პოლიციის დანახვით გამოწვეული შიშის შემდეგ, მშვენიერი შეგრძნებაა თავისუფლება და იმის გაცნობიერება, რომ ახლა მხოლოდ ჩვენ გვაქვს იარაღი.

მთავარი პრობლემის არსი მაინც სამოქალაქოა. სამოქალაქო საზოგადოება სრულიად უღმობელი გახდა. რეალურად, მათი დადანაშაულება რთულია და მიკვირს, რომ მოქმედება დაიწყეს - მეტნაკლებად - თუმცა მაინც. ყველაფრის შემდეგ, ისინი ელექტროენერჯისა და წყლის გარეშე დარჩნენ ერთი კვირის განმავლობაში. მათი არსებითი ნაწილი რამდენიმე დღე საკვების გარეშეც კი იყო.

პირველ რამდენიმე დღეს - ორშაბათს და სამშაბათს - საზოგადოება სწორედ ისე მოიქცა, როგორც ველოდით, რომ მოიქცეოდა. ათასიდან ასი მათგანი მანქანაში ჩაჯდა და ავტოსტრადებისკენ გაეშურა. მათ ვერ შეძლეს შორს წასვლა, რა თქმა უნდა, რადგან საავტომობილო ქსელზე მივიტანეთ იერიში. სამაგიეროდ, შეძლეს ყველაზე გრანდიოზული საცობის შექმნა, ამგვარად, დავალების წარმატებით შესრულებამ პოლიციისთვის სახმელეთო მიმოსვლა შეუძლებელი გახადა.

სამშაბათ დღეს, თეთრკანიანი მოსახლეობის უმრავლესობა სახლში დაბრუნდა - ან, მინიმუმ, სამეზობლოში - უმეტესობამ თავიანთი დაცხრილული მანქანა გზად დატოვა და ფეხით გაბრუნდა უკან. მოგვიანებით აღმოაჩინეს, რომ პირველ რიგში, რაიმე შესაძლო გზა არ არსებობდა მათთვის, რომ ლოს-ანჯელესი ავტომობილით დაეტოვებინათ. მეორე, რომ მათ არ შეეძლოთ საწვავის შეძენა, რადგან ბენზინგასამართ სადგურებზე ელექტროტუმბოები არ მუშაობდა. მესამე, რომ მაღაზიებისა და დაწესებულებების უმრავლესობა დაკეტილი იყო; მეოთხე, რომ რაღაც უზარმაზარი ხდებოდა. ისინი სახლში დარჩნენ, რადიო ჩართული დატოვეს და დარდობდნენ. კრიმინალისა და ძალადობის შესამჩნევად ცოტა შემთხვევა იყო, თუ არ ჩავთვლით ზანგების სათვისტომოებს, სადაც აჯანყებები, ყაჩაღობები და ცეცხლის წაკიდებები ორშაბათიდან დაიწყო და დღითიდღე მეტად ინტენსიური და მასშტაბური ხდებოდა.

სამშაბათ დილით, რატომღაც, თეთრების არეალშიც იყო ყაჩაღობის შემთხვევები, უფრო მეტად სასურსათო მაღაზიებში. ზოგიერთი 48 საათის განმავლობაში შიშში ილობდა და უკანანონოდ კი არა, სასოწარკვეთილად იქცეოდნენ.

მხოლოდ ხუთშაბათს საღამოს დავრწმუნდით, რომ პოლიცია დავიმორჩილეთ და არაფერი გვიქნია, რომ საზოგადოებრივი არეულობა დაგვეშალა. რაც უფრო მეტი იყო ქუჩაში, მშვიერი და სასოწარკვეთილი, ამსხვრევდა მაღაზიების ფანჯრებს და იპარავდა საკვებს, ეძებდა სასმელად ვარგის წყალს და ახალ ბატარეას მისი რადიოსთვის, ერთვებოდა ჩხუბში ხალხთან, რომელიც ასევე იქცეოდა, მით უფრო ნაკლები დრო ჰქონდა პოლიციას ჩვენთვის. ეს თავდაპირველად, რასაკვირველია, ელექტროენერჯის, წყლის და მოძრაობის გაწყვეტის ძირითადი იდეა იყო.

თუ პოლიცია მხოლოდ ჩვენით დაკავდებოდა, ვერ გავიმარჯვებდით. მაგრამ მათ არ შეეძლოთ ჩვენთან და საყოველთაო საზოგადოებრივ არეულობასთან ერთდროულად

გამკალვება.

ახლა, ჩვენ გვევალება წესრიგის აღდგენა, ეს კი ოდნავ რთული იქნება. ხალხმა შიშითა და პანიკით აბსოლუტურად დაკარგა კონტროლი საკუთარ თავზე. ისინი სრულიად უგუნურად იქცევიან და როგორც ჩანს, უამრავი სიცოცხლე მსხვერპლშეწირვის რისკის წინაშე დგას, სანამ კონტროლს დავამაყარებთ. ნაწილობრივ მეშინია, რომ შიმშილი და გამოფიტვა ამას ჩვენ მაგივრად იზამს, რადგან ჩვენი ადამიანური და მატერიალური რესურსი ამ ამოცანისთვის სრულიად არაადეკვატურია.

დღეს იმ ჯგუფთან ერთად გავედი, რომელსაც საწვავის მომარაგება ევალება და სამოქალაქო პრობლემებსაც ახლოდან შევხედე. ავკანკალდი. უზარმაზარი ნავთობმზიდი სატვირთოთი ვმოძრაობდით, უკან შეიარაღებული ჯიპების ესკორტი მოგვყვებოდა, ბენზინგასამართი სადგურიდან ბენზინგასამართ სადგურამდე, პასადინას არეალში და ყოველი სადგურიდან ჩვენს ნავთობმზიდში ვტუმბავდით ბენზინს. ამ მხარეში საკმარისი საწვავი აღმოჩნდა, რომ ჩვენი საჭიროებები გარკვეული დროით დააკმაყოფილოს, მაგრამ მოქალაქეებს მანქანების გარეშე მოუწევთ ცხოვრების გაგრძელება.

რამდენიმე წლის წინ, პასადინა ყველაზე მეტად იყო თეთრკანიანებით დასახლებული, მაგრამ ახლა არსებითად შავკანიანთა საცხოვრებელი გახდა. როდესაც ზანგების სამეზობლოში მდებარე ბენზინგასამართ სადგურს ვუახლოვდებოდით, უბრალოდ ცეცხლს ვუხსნიდით მათ, რომ დისტანცია დაეცვათ. თეთრკანიანებით დასახლებულ პუნქტებში კი ირგვლივ გვეხვეოდა მშვიერი ხალხი, რომელიც საკვებს გვემუდარებოდა და რომელიც, რა თქმა უნდა, არ გვექონდა.

ჯანდაბა, ძალიან მაგარია რომ ცეცხლსასროლი იარაღი არ აქვთ, თორემ ახლა ჯოჯოხეთში ვიქნებოდით. მადლობა თქვენ, სენატორო კოჰენ!

უპს! წერისთვის დრო აღარ მაქვს - შეხვედრაზე უნდა წავიდე. იქ ეროვნულ სიტუაციაზე ვისაუბრებთ.

11 ივლისი, 1991 წელი. დატვირთული დღეა! ახლა ელექტროენერჯის ჩრდილოეთში მდებარე ჰიდროელექტროსადგურიდან ვიღებთ, მაგრამ ბევრს არა. ელექტრობის რაციონი მკაცრად უნდა განისაზღვროს. მთელ დღეს ქალაქის იმ ადგილების მონიშვნაში ვატარებ, სადაც ელექტროენერჯის მიწოდება უნდა მოხდეს, შემდეგ კი ჯგუფებს ვაგზავნი, რომ გადაჭრან ან გამოცვალონ არსებული ელექტროკაბელები, ამ უკანასკნელთან კი შემცვლელი დააკავშირონ. მოგვიანებით, თუ გადანაწილება წარმატებული აღმოჩნდება, ჩვენ კიდევ რამდენიმე სექტორს მოვამარაგებთ ენერჯით.

გასულ საღამოს გავიგე ვაშინგტონი ქვეყნის სხვა ნაწილიდან ჯარებს რატომ არ გზავნიდა: იმიტომ, რომ ვანდერბერგის საჰაერო ძალების ბაზა და მისი ყველა რაკეტა ჩვენს ხელშია!

გასული კვირის ორშაბათის იერიშიდან პირველი 48 საათის განმავლობაში, სისტემა ისეთ პანიკაში იყო, ხოლო სამხედრო სიტუაცია ისეთ ექვექვემ იდგა, რომ ძირითადი ჯარის მოქმედება შეუძლებელი იყო. ამავდროულად, ისე ვიწრო დისტანციით ვიყავით მიმოფანტულები, რომ ყველგან დესტრუქციის, არეულობისა და დაბნეულობის უზარმაზარი ტალღა შევქმენით.

ჩვენს ხალხს, ქვეყნის სხვა ნაწილებში მდებარე სამხედრო ბაზებში მიუთითეს, რომ მიემართათ ისეთი მოქმედებებისთვის, რომელიც თავიანთი დანაყოფის დროებით პარალიზებაზე იყო გათვლილი. მასში იგულისხმებოდა საბოტაჟი, წვა და ნგრევა, მაგრამ კიდევ უფრო დიდი მასშტაბით - შერჩევითი მკვლელობები. დანაყოფებში, სადაც შავების მაღალი კვოტაა, ჩვენი ხალხი ჩვეულებრივ ხოცავს მათ, ყვირიან რა სლოგანებს „თეთრი ძალა!“ წინასწარგანზრახული სურვილით, რომ შავები პროვოკაციაზე წამოაგონ. ამას მოყვა იმავე ტაქტიკა, რომელიც აქ წარმატებულად გამოვიყენეთ: რადიოსადგურების აღება და ზანგებისთვის ყალბი განცხადებების გაკეთება, რომ იარაღები თეთრი ოფიცრებისკენ მიმართონ.

დანაყოფებმა სხვა საკომუნიკაციო ცენტრები აიღეს და აგზავნიდნენ შეტყობინებებს, რომელიც მცდარ წარმოდგენას ქმნიდა, თითქოს ისინი ჩვენს მხარეს გადმოვიდნენ.

და ყველაზე მთავარი, ჭეშმარიტი აოხრებით ვიძიეთ შური სამოქალაქო საზოგადოებაზე. ელექტროსადგურებზე, საკომუნიკაციო საშუალებებზე, კამხალებზე, საგზაო ქსელებზე, ბენზინსაცავებზე, გაზსადენებსა და ყველაფერზე, რისი დაწვაც და დანგრევაც შეიძლებოდა, ორშაბათ დილით იერიში მივიტანეთ, მთელი ქვეყნის მასშტაბით, რომ საზოგადოება პანიკაში ჩაგვეგდო, ხოლო სისტემა არსებული პრობლემებით დროებით დაგვეკავებინა.

ამავდროულად მაცნობეს, რომ ყველაფერ ამასთან ერთად, ევანსტონის სადგურზე რეიდსაც ორშაბათ დილით ჰქონდა ადგილი. მეტისმეტად მესიამოვნა, როცა გავიგე, რომ მისიამ სრული წარმატებით ჩაიარა.

საბოლოო შედეგი იყო ის, რომ ამ დროისთვის, როდესაც სისტემამ სიტუაცია სათანადოდ

შეაფასა და საკმარისად ირწმუნა სამხედრო დანაყოფების ერთგულება ჩვენ წინააღმდეგ ბრძოლაში, ჩვენ ვანდენბერგზე მუშაობა დავასრულეთ და ულტიმატუმი წამოვაყენეთ: ჩვენს წინააღმდეგ განხორციელებული ყოველი სამხედრო ქმედება ჩვენი მხრიდან ატომური რაკეტების გაშვებით დასრულდება, რომლის სამიზნეც ნიუ-იორკი და თელავივი იქნება. სწორედ ამიტომ იყო სიმშვიდე ბოლო რამდენიმე დღის განმავლობაში!

აი, ახლა მესმის რევოლუციური დანაყოფის მთელი სტრატეგია, რომელიც მთელი ამ ხნის განმავლობაში ხელიდან მისხლტებოდა და უამრავ წინათგრძობას მიქმნიდა. რევოლუციურმა დანაყოფმა გააანალიზა, რომ არ არსებობდა სხვა გზა არსებული წევრებით სისტემაზე იმდენად ფართომასშტაბიანი შეტევა მიგვეტანა, რომ ეს უკანასკნელი ჩამოგვეშალა. შეგვეძლო ეკონომიკური საბოტაჟის პარტიზანული კამპანია და ფსიქოლოგიური ზეწოლა კიდევ გაგვეგრძელებინა, რა თქმა უნდა, მაგრამ, საბოლოო ჯამში დრო სისტემის მხარეს იყო. სანამ მართლაც დრამატულ შეტევას არ განვახორციელებთ, რომელიც არსებითად გაზრდის ჩვენი წევრების რიცხვს, სისტემის მხარედი საპოლიციო ძალაუფლება ჩვენ გაუვნებელყოფას შეძლებს.

მაშ, იერიშიც მივიტანეთ. მნიშვნელოვანი ზრდის პოტენციალი მაინც გვაქვს. მხოლოდ ლოს ანჯელესის არეალში 12 მილიონი ადამიანი გვყავს კონტროლქვეშ. რამდენად გაიზრდება მოსახლეობის რიცხვი ჯერ კიდევ არ არის ნათელი, რადგან ჩრდილოეთ კალიფორნიაში საკმაოდ ანომალური სიტუაციაა.

ამ მომენტში, ორგანიზაციის პირდაპირ კონტროლქვეშ კალიფორნიის ხაზია, რომელიც მექსიკის საზღვრიდან 150 მილის სიგრძეზე მიუყვება ჩრდილოეთ ლოს-ანჯელესს, ხოლო შიდა სანაპიროდან 50-100 მილის დისტანციით არის დაშორებული. ამ ხაზში შედის სან დიეგო, ლოს-ანჯელესი და ყველა მნიშვნელოვანი ვანდენბერგის საჯარო ძალების ბაზა, სიერასიდან მოჰყავს უდაბნომდე, ბუნებრივი აღმოსავლური საზღვრიდან ჩვენს ტერიტორიამდე.

სანაპირო ზოლში, რომელიც თითქმის ორეგონის საზღვრამდე მიუყვება და სან-ფრანცისკოსა და საკრამენტოზე გადის, ანტი-სისტემურმა სამხედრო ფრაქციამ მოქმედება დაიწყო, მაგრამ დავასკვენი, რომ ავტორიტეტი იქ ჯერ კიდევ არ დაგვიმყარებია. ორეგონისა და ვაშინგტონის შტატები ჯერ კიდევ მტკიცედ არიან სისტემის კონტროლის ქვეშ, განსხვავებით ადრინდელი ჭორებისგან.

ქვეყნის დანარჩენ ნაწილში, ყველაფერი საყოველთაო დებოშმა მოიცვა, ჩვენი თავდასხმა და მიმალვა კი გრძელდება, თუმცა სისტემა დანგრევის უშუალო საფრთხის წინაშე ჯერ კიდევ არ დგას. მთავარი პრობლემა, რომელზეც მთავრობა დარდობს, არის ექვი, ენდოს თუ არა შეიარაღებულ ძალებს. ნერვიულობის მოტივით, გარკვეულ ადგილებში ჯარები ჯერ კიდევ ბაზებზე არიან დატუსაღებულები, მიუხედავად იმისა, რომ სამოქალაქო საზოგადოებაში წესრიგის აღდგენა ძალიან სჭირდებათ.

საზოგადოებრივი აჯანყების ყველაზე უარეს ადგილებში - პირველ რიგში, საკვები მარაგის ამოწურვის გამო - მთავრობა იყენებს სპეციალურ სამხედრო დანაყოფებს, რომელიც მხოლოდ

არათეთრკანიანებით არის დაკომპლექტებული. მათ ეს შავი დანაყოფები კალიფორნიის ანკლავის საზღვრის გარშემო გაგზავნეს.

როგორც ჩანს, ეს დანაყოფი ბარსტოუს მიუახლოვდა, იგი აქედან 100 მილით ჩრდილოეთითაა.

ზოგიერთი თეთრკანიანი ლტოლვილი ჩვენს ტერიტორიაზე იპარება, მათი მდგომარეობა კი მართლაც გულისამრევია: თეთრკანიანთა მასობრივი გაუპატიურებები და ტერორი ზანგი ჯარების მხრიდან. მეზიზღება, როცა მეშინია, რომ თეთრკანიანებს მსგავსი რამ ხდებათ თავს, თუმცა საპასუხო რეაქცია ჩვენთვის ხელსაყრელი იქნება. თანაც კარგია, რომ ვაიძულეთ სისტემა ეჩვენებინა, თუ როგორ განიცდის იგი საზოგადოების მიმართ ნდობისა და ერთგულების ნაკლებობას და თუ როგორ არის დამოკიდებული არათეთრკანიან ელემენტებზე.

ამ მომენტში ყველაზე მნიშვნელოვანია, რომ მთავრობა ჩვენს ტერიტორიაზე შემოღწევას არ ცდილობს. ვანდენბერგის მუქარა მათ აკავებთ, მაგრამ სიტუაცია მუდამ ასე ვერ გაგრძელდება. თუმცა, ეს შანსს მაინც გვამღევეს, რომ ამ ტერიტორიაზე მცხოვრები სამოქალაქო საზოგადოება კონტროლქვეშ ავიყვანოთ.

და რა არეულობაა! აქ ამდენი ხანძარი არასდროს ყოფილა, აჯანყება კი ფართომასშტაბიანი გახდა. სამხედრო პირების ჩათვლითაც კი, ჩვენს მხარეს უბრალოდ არ გვყავს საკმარისი ხალხი, რომ წესრიგი შევინარჩუნოთ, სანამ სასიცოცხლო რესურსებს არ აღვადგენთ და კრიტიკულ სიტუაციაში სურსათის სადისტრიბუციო სისტემას არ შევქმნით.

საერთო ჯამში 40,000 შეიარაღებული მეომარი გვყავს, 2/3 ქალაქის არეალიდან, ხოლო დანარჩენი სან-დიეგოდან ვანდენბერგის ჩათვლითაა გაბნეული. საჩოთირო სიტუაციაა, რადგან ორგანიზაციის წევრების გადაჭარბებული რაოდენობის გამო ოცზე ერთი კაცი მოდის - რომელიც არც ისე ცუდი პროპორციაა, როგორც ადრე მეგონა, მაგრამ მაინც საკმაოდ ცუდია! ჯარების უმრავლესობას ორგანიზაციის მიმართ მწირი ლოიალურობაც კი არ გააჩნია და ფაქტობრივად ვერც აანალიზებენ, რომ ბრძანებებს ჩვენგან იღებენ.

აღნიშნულ დრომდე, ჩვენ მათ დღედაღამ დაკავებულებს ვამყოფებდით, ამგვარად კითხვების დასმის დრო არ ჰქონდათ. ორგანიზაციის თითოეული წევრი ყველაზე მაღალ საფეხურამდე - ჰენრიმდეც კი სამხედრო დანაყოფში ირიცხება. ჰენრი გასულ საღამოს, სულ რამდენიმე წუთით ვნახე. როგორც ჩანს, მათ საკმაოდ ძლიერად ვუჭერთ მარწუხებს. ვიმედოვნებ, ასეა!

შანსი მქონდა, გამოვლაპარაკებოდი ჯარის რამდენიმე წევრს, რომელიც საწვავის მომარაგებასა და რესურსების აღდგენაზე ზრუნავდა. როგორც ჩანს, სამი რამით იყვნენ გაკვირვებულნი: რომ მთავრობამ ვაშინგტონში სრულებით დაკარგა კონტროლი, რომ ზანგები, სამხედრო სამსახურში და მის გარეთ, საშიში და არასაიმედო ელემენტები არიან და რომ, ისინი, რომელთაც იარაღები და საკვები აქვთ, მეტად ხელსაყრელ სიტუაციაში არიან ამ მომენტში, ვიდრე სამოქალაქო საზოგადოება.

თუმცა, იდეოლოგიურად ღარიბ ფორმაში არიან! ზოგიერთი მათგანი ბუნდოვნად ჩვენს მხარესაა, სხვებს ჯერ კიდევ ურეცხავს სისტემა ტვინს, უმეტესობა კი სადღაც შუაშია. ერთადერთი რამ, რაც მათ მოქმედებას განკარგავს, არის ძალაუფლების ალტერნატიული წყაროს აბსოლუტური არარსებობა.

სისტემა არც კი მიკარებია სამაუწყებლო განცხადებებს, რომელიც ჩვენს რაზმებს ერთგულებისკენ მოუწოდებდა - ალბათ იმიტომ, რომ ეს ქვეყნის დანარჩენ ნაწილთან გამოაშკარავებდა, თუ როგორი ტრიუმფალურია ჩვენი გამარჯვება. ამ მომენტში, სისტემის ოფიციალური პოზიციის მიხედვით სიტუაცია კონტროლს ექვემდებარება და „რასისტ განგსტერებს“ კალიფორნიაში (საუბარი ჩვენზეა) მალე დააკავებენ ან მათ ლიკვიდაციას მოახდენენ. იმ ფონზე, რომ გადაცემდით შეტყობინებებს, სადაც მოვუწოდებდით დღედაღამ აჯანყებულიყვნენ თავიანთი რაზმების წინააღმდეგ და სიტუაციასაც მეტად ვარდისფერ სახეს ვამღვევდით, ვიდრე რეალურად არის, სისტემის ვერსია საკმაოდ ფუყედ ჟღერდა. იმის მაგივრად, რომ უარყონ ჩვენი მოთხოვნები, სისტემამ უბრალოდ ჩვენი ტრანსლაციების ჩახშობა დაიწყო, რომელიც ალბათ მათი მხრიდან ყველაზე გამჭრიახი სვლაა.

14 ივლისი. პირველმა ძირითადმა სურსათის ტვირთმა დღეს მოაღწია ქალაქს - 60 უზარმაზარი ტრაქტორის კოლონა - ახალი პროდუქტებით სავსე ტრაილერი - სან-ხოაკინის ხეობიდან. მათ პროდუქტი დაარიგეს 30 სადისტრიბუციო წერტილში, რომელიც თეთრების ტერიტორიაზე მოვნიშნეთ, მაგრამ ეს მხოლოდ წვეთია ოკეანეში. ჩვენ მინიმუმ ხუთი ამდენი სურსათი გვჭირდება ყოველ დღე, რომ თეთრკანიანთა საარსებო მინიმუმი დავაკმაყოფილოთ.

საწყობებში ჯერ კიდევ არის არამალფუჭებადი საკვების დიდი მარაგი, მიუხედავად იმისა, რომ ყველა სურსათის მალაზია ბოლომდე გამარცხეს. სანამ ოდნავ უკეთ ვართ ორგანიზებული, ლოკალიზაციასა და ინვენტარიზაციას ვახდენთ, შეგვიძლია საწყობში შენახული სურსათის მარაგი შემოსულ ახალ პროდუქტს დავამატოთ. ამავდროულად, უამრავი არასასიამოვნო შემთხვევას ჰქონდა ადგილი რამდენიმე საწყობში, იქ ადგილზე მოკლეს ადამიანები, რომლებსაც უარის თქმა არ შეეძლოთ.

ნამდვილად ბინძურ საქმეს ზანგებისა და რასობრივად შერეულთა საცხოვრებელ უბნებში ჩავდივართ. ბოლო ორი დღე სამაშველო ბრიგადების გაგზავნაში გავატარე, იმ არეალებში, სადაც რაზმებმა ეს-ესაა დაასრულეს მუშაობა.

რაზმების დავალებაა განაცალკევონ ზანგები დანარჩენი მოსახლეობისგან და დაატუსაღონ ისინი კონტროლირებად არეალში, სანამ ჩვენი ანკლავიდან არ გავასახლებთ. ყველაფერი მარტივი და პირდაპირი მანერით კეთდება. ზანგების სათვისტომოს მისი აღმოსავლეთის ავტოსტრადასთან სიახლოვით ვარჩევთ, რადგან ამ უკანასკნელის თითოეული გასასვლელის დაბლოკვა შეგვიძლია. ყოველ გასასვლელს ტანკები და შეიარაღებული რაზმები გუშაგობენ.

მალე, სამეზობლოს წმენდაც იწყება. პროცესი წინასწარ განსაზღვრულ ლოკაციაზე ტარდება.

ქვეითთა რაზმს წინ მიყვებიან რადიომიმღებით აღჭურვილი ფურგონები, რომლებიც დროგამოშვებით ისეთი შეტყობინებების ტრანსლაციას ახდენენ, როგორცაა მაგალითად „ყველა ზანგი სასწრაფოდ უნდა შეიკრიბოს საკვებისა და წყლის საწყობთან, მარტინ ლუთერ კინგის დაწყებით სკოლაში, 47-ე ქუჩაზე. თითოეულ ზანგს, რომელსაც 43-ე ქუჩიდან ჩრდილოეთით ვნახავთ 1:00-ის შემდეგ, ადგილზე დავხვრეტთ. ყველა ზანგი სასწრაფოდ უნდა შეიკრიბოს...“

თავდაპირველად, ზანგების ჯგუფები პოზიციებს არ თმობდნენ და რაზმებს უგულვებელყოფდნენ. როგორც ჩანს წარმოედგინათ, რომ თეთრკანიანები სინამდვილეში მათ არ ესროდნენ. შეცდომა მალევე აღმოაჩინეს, სიტყვა კი სწრაფად გავრცელდა.

ზანგების უმეტესობა ქუჩის გადაღმა მოძრაობდა, აღნიშნული ადგილისკენ მიიწევდა, 1-2 კვარტლის მოშორებით კი მას ქვეითთა რაზმი მიყვებოდა. ეს უკანასკნელი სწრაფად ამოწმებდა ყოველ შენობას, რომლის გასწვრივაც ჩაივლიდა. ზანგებს, რომლებიც ჯერ კიდევ არ თმობდნენ პოზიციებს, ქუჩაშივე უმასპინძლებოდნენ დანებით. თუ წინააღმდეგობის გაწევას ეცდებოდნენ, ადგილზე ხვრეტდნენ, თანაც იარაღების გასროლის პერიოდული ხმა ზანგებს გზის გაგრძელებას აიძულებდა.

ჯერჯერობით, ზანგების მხრიდან კონტრაბანდული ცეცხლსასროლი იარაღებით, ბარიკადებით შემოსაზღვრულ შენობაში განლაგებისა და ჩვენი რაზმებისთვის თავდასხმის ხუთიოდე შემთხვევა დაფიქსირდა. ყოველთვის, როცა ეს ხდება, რაზმები ოკუპირებულ შენობას გვერდს უვლიან და იმახებენ ტანკს, რომელიც შენობას ცეცხლსასროლი იარაღით ცხრილავს და ქვემეხით ანადგურებს.

კიდევ ერთხელ, ძალიან მაგარია, რომ სისტემამ სამოქალაქო საზოგადოება რამდენიმე წლის წინ გადაიარაღა! მეტ ზანგს რომ ჰქონოდა იარაღი, მათთან გამკლავების შესაძლებლობა არ გვექნებოდა, თუ რაოდენობრივ უთანასწორობას გავითვალისწინებთ.

ჩემი სამაშველო ეკიპაჟიც ქვეითთა რაზმის გასწვრივ მოძრაობს. ჩვენი ვალდებულებაა აღწეროთ და დავაზღვიოთ ყველა სასიცოცხლოდ აუცილებელი მარაგი და აღჭურვილობა: ბენზინი და სხვა საწვავის საკმარისი რაოდენობა, არამალფუჭებადი საკვები, სამედიცინო პრეპარატები, მძიმე სატრანსპორტო საშუალებები, გარკვეული სამრეწველო პროდუქტი და ა.შ.

ზანგებმა თავიანთ არეალებში მთელი სურსათის მარაგი გამარცხეს და სულელურად გაანადგურეს კიდევ ბევრი სხვა რამ, რასაც ვეძებდით - თუმცა, მაინც ვპოულობთ ბევრ რამეს, რაც გამორჩათ - მაგალითად 40 ტონა გამომშრალი თევზის მარაგი, ცხოველთა საკვების ქარხანაში, რომელიც ამ დილით აღმოვაჩინეთ. არც ისე გემრიელია, მაგრამ ეს ერთი პარტია ერთი კვირის განმავლობაში 100,000 კაცის პროტეინების მინიმალურ რაოდენობას დააკმაყოფილებს. ასევე აღვადგინეთ ერთი საავადმყოფოსა და ორი კლინიკის წამლების მარაგი, სადაც მედიკამენტების საწყობი ჯერ კიდევ ხელშეუხებელი იყო, მიუხედავად იმისა, რომ ზანგებმა რეიდის დროს შენობები გამარცხეს.

მივაგენით შემზარავ მტკიცებულებას, თუ, ერთი მხრივ, როგორ გადაჭრეს ზანგებმა საკვების დეფიციტის პრობლემა: კანიზალიზმი. მათ, როგორც ჩანს, გასულ სამშაბათს მთავარ ქუჩებზე ბარიკადების მოთავსება დაიწყეს, რომ თეთრების მიერ მართული მანქანები გაეჩერებინათ. უიღბლო თეთრკანიანებს მანქანებიდან ათრევდნენ, უახლოს ზანგების რესტორანში მიჰყავდათ, კლავდნენ, წვავდნენ და ჭამდნენ.

მოგვიანებით, ზანგებმა ნადირობებისა და რეიდების მოწყობა დაიწყეს თეთრების უბნებში. ერთ-ერთი ზანგის ბინის სარდაფში ერთ ალუწერელ, თავზარდამცემ სცენას წავაწყდით, რომელიც ამ რეიდების წარმატებას ადასტურებდა.

მე და ჩემს ჯგუფს შენობის წინ ჩოჩქოლი მოგვესმა, როდესაც გამარცვულ, თავდაყირა დაყენებულ საწყობს ვამოწმებდით და ქუჩაში გამოვედით. ჯარისკაცების ჯგუფი, რომელიც შესასვლელს დარაჯობდა, აშკარად რაღაცით იყო შეწუხებული. ერთ-ერთი მათგანი შენობიდან გამოვარდა და ტროტუარზე აღებინა. მეორემ, სასტიკი გამომეტყველებით, თეთრკანიანი გოგონა გამოიყვანა შენობიდან. ის დაახლოებით 10 წლის იყო, გაშიშვლებული, ბინძური, ჯერ კიდევ შოკურ მდგომარეობაში.

როგორც კი შიგნით შევალწიე, ამაზრზენი სიმყრალისგან, რომლითაც შენობა იყო გაჟღენთილი, გავკრთი. ცხვირ-პირზე ხელსახოცის აფარებამ ვერ მიშველა, მაგრამ ფარნის დახმარებით სარდაფის კიბეებს ჩავუყევი და ჩავუარე ორ ამერიკულ ჯარისკაცს, რომლებიც ქვევიდან ამოდოდნენ. ერთ-ერთს ხელში უსიტყვოდ გაშტერებული 4 წლის თეთრკანიანი ბავშვი ეკავა, რომელიც ჯერ კიდევ ცოცხალი იყო, თუმცა, როგორც ჩანს, სიარულის ძალა არ ჰქონდა.

სარდაფი, რომელსაც ორთქლსადენზე დაკიდებული ორი ნავთის ლამპარი ანათებდა, ზანგებს ადამიანების სასაკლაოდ გადაეკეთებინათ. იატაკი შედედებული სისხლით იყო მოლიპული. ტაშტები ზოგან მყრალი შიგნეულობით, ზოგან კი მოკვეთილი თავებით იყო სავსე. ადამიანის ოთხი მცირე ზომის ბარძაყი მავთულებზე კონწიალობდა.

ლამპარის უკან, ხის სამუშაო მაგიდაზე ჩემი სიცოცხლის განმავლობაში ყველაზე შემზარავი რამ ვნახე. იქ თინეიჯერის გოგოს დაკლული და ნაწილებად დაშლილი სხეული იდო. მისი ცისფერი, ცარიელი თვალები სარდაფის კედლებს მიშტერებოდა, მისი გრძელი, ოქროსფერი თმა კი სისხლით იყო შეღებილი, სისხლით, რომელიც გამოჭრილი კისრიდან სდიოდა.

ვალეზინე და კიბეს ბორძიკით გაუყევი, რომ დღის შუქი მენახა. სულისშემძვრელ სარდაფში ხელახლა ჩასვლა ვეღარ შევძელი, მაგრამ ქვევით ჯგუფის ორი წევრი გავვზავნე კამერებითა და ფარნებით, რომ სრული ფოტოჩანაწერები გაეკეთებინათ. ფოტოები ჯარისკაცების ინდოქტრინაციისთვის გამოგვადგება.

ერთ-ერთი გარეთ მდგომი ჯარისკაცისგან გავიგე, რომ სარდაფში მინიმუმ 30 თეთრკანიანი ბავშვის სხეულის ნაწილები იპოვეს, ორი მათგანი კი ჯერ კიდევ ცოცხალი იყო. ისინი კუთხეში, მილებზე იყვნენ მიბმულნი. შენობის უკანა ეზოში კუსტარულად დამზადებული

მაყალი იდგა, იქვე კი ადამიანის ძვლების უზარმაზარი გროვა ეყარა - მთლიანად დაღრღნილი. ეზოსაც გადავუღეთ ფოტოები.

ძირითადად ზანგების არეალში ვმუშაობდი, მაგრამ თეთრებისა და მექსიკელების უბნებიდანაც საკმაოდ ცუდი ამბები მესმოდა. მათი მხრიდან კანიზალიზმის შემთხვევა, რასაკვირველია, არ დაფიქსირებულა - ზანგები ასეთი კულტურისგან შორს არიან - მაგრამ საკვების გამო ჩხუბში დაღუპვის შემთხვევები იყო. ვიგებდით საშინელ ამბებს, რომ ზანგების ბანდები თავს ესხმოდნენ თეთრების ტერიტორიას და ართმევდნენ მათ სახლებს, განსაკუთრებით მდიდარ ოლქებში, სადაც სახლები ერთმანეთისგან მეტად არიან იზოლირებულები.

თუ დადებით მხარესაც შევხედავთ, რამდენიმე დომინანტური, საშუალო და მუშათა კლასის წარმომადგენელი თეთრების სამეზობლოები დაჯგუფდნენ, რომ მექსიკელებისა და ზანგების თავდასხმებისგან დაეცვათ თავი. ეს სასიამოვნო ევოლუციაა, მაგრამ გასაკვირი იმის ფონზე, თუ ვის აძლევდნენ ხმას ეს სულები გასული წლების განმავლობაში. ნუთუ შესაძლებელია, რომ წლების მანძილზე, ებრაულმა იდეოლოგიურმა დამუშავებამ თეთრკანიანთა მასებში ადგილი ვერ დაიკავა?

სინამდვილეში, ვშიშობ, რომ იგი საკმაოდ ბევრ კლასში დამკვიდრდა. რასობრივად შერეულ სამეზობლოებში, მაგალითად, თეთრკანიანები ბოლო 10 დღის განმავლობაში საშინლად იტანჯებოდნენ და საკუთარი თავების დასაცავად ძალისხმევა ფაქტობრივად არ გამოუჩენიათ. იარაღების გარეშე, რა თქმა უნდა, თავდაცვა რაოდენობაზე და გადარჩენის სურვილზეა დამოკიდებული. მიუხედავად იმისა, რომ თეთრკანიანები შერეულ სამეზობლოებში რაოდენობრივად აჭარბებენ, როგორც ჩანს, მათ საკუთარი ვინაობისა და ერთობის განცდა დაკარგეს, რაც ზანგებსა და მექსიკელებს ჯერ კიდევ შერჩათ.

უპირველესად, როგორც ჩანს, უმეტესობას სჯერა, რომ თავდასაცავად გაწეული ყოველგვარი ძალისხმევა იქნება „რასისტული“, მათ კი რასისტებად მოხსენიების, ან რასისტულად ფიქრის უფრო ეშინიათ, ვიდრე სიკვდილის. მაშინაც კი, როდესაც ზანგები მათ შვილებს იტაცებდნენ, ქალებს კი მათ თვალწინ აუპატიურებდნენ, მათ არსებითი წინააღმდეგობა არც კი გაუწევიათ. ავადმყოფები!

ვერ ვიბრალებ თეთრკანიანებს, რომელთაც თავის დაცვა არც კი უცდიათ და კიდევ უფრო რთულია ჩემთვის იმის გაგება, თუ რატომ უნდა ჩავიგდოთ თავი საფრთხეში და შევეწიროთ იმას, რომ ეს ტვინგამორეცხილი ნაძირლები გადავარჩინოთ ბედისწერისგან, რომელსაც ჭეშმარიტად იმსახურებენ. თანაც, ყველაზე მეტი დაბრკოლება და საფრთხე სწორედ რასობრივად შერეულ არეალებში გვხვდება!

ჩვენ იძულებულები ვართ ცეცხლი წავუკიდოთ ბრბოს, სადაც შეიძლება ზანგებთან ერთად, თეთრებიც ვიმსხვერპლოთ. ეს ნაბიჯვრები ამას ხვდებიან და სარგებლობენ კიდევაც. ზოგიერთ სამეზობლოში ისეთ წინააღმდეგობას ვხვდებით, რომ თითქმის შეუძლებელია მიზნის მიღწევა და მრავალგვარი რასობრივი ჯგუფის ანკლავებად დაყოფა.

კიდევ ერთი პრობლემა, რომელიც რასობრივ დაყოფაში იჩენს თავს არის ის, რომ

შეუძლებელია ამ არეალში მცხოვრები უამრავი ადამიანი მარტივად მიაკუთვნოთ თეთრკანიანებს ან არათეთრკანიანებს. გადაჯიშების პროცესი ისე შორს მიეჭანება ამ ქვეყანაში, რომ ირგვლივ ყველა ზომისა და ფორმის ყავისფერ, ხუჭუჭათმიან პერსონაჟს ვხვდებით. არავინ იცის, სად გაავლოს ზღვარი.

მიუხედავად ამისა, ზღვრის გავლება მაინც მოგვიწევს, თანაც რაც შეიძლება სწრაფად! არეალში ყველას გამოკვებას ვერ შევძლებთ და თუ გვინდა, რომ თეთრები მასიური შიმშილისგან გადავარჩინოთ, ისინი გარკვეულ საზღვრებში უნდა მოვაქციოთ, სადაც ელექტროობა, წყალი, საკვები და ყველა საჭირო პროდუქტი ხელმისაწვდომია. სხვა დანარჩენი კი ამ ტერიტორიიდან უნდა გავასახლოთ, რაიმე გზით. რაც უფრო მეტს შევყოვნდებით, მით უფრო დაუმორჩილებელი გახდება საზოგადოება.

რეალურად, ზანგების თავმოყრა საკმაოდ კარგად მოვახერხეთ. დაახლოებით 80% უკვე პატარა ანკლავებშია გამოძწყვდეული და შევიტყვე, რომ პირველი რაზმი აღმოსავლეთში დღეს საღამოს მიემართება. თუმცა, რაც შეეხება დანარჩენს, ჩვენ მხოლოდ საზოგადოების იმობილიზირება შევძელით, ამგვარად, ისინი ერთი სამეზობლოდან მეორეში ვერ გადაინაცვლებენ. მაშ, ჩვენ ისინი კონტროლქვეშ არ გვყავს და რამდენადაც ვიცი, საყოველთაო დაკავებები ან სხვა სახის მოქმედებები ებრაელებისა და მტრული ელემენტების წინააღმდეგ ჯერ კიდევ არ დაგვიწყია. მოდი, ახლა ამას მივხედოთ!

19 ივლისი, 1993 წელი. ბოლო ხუთი დღის განმავლობაში ისტორიაში ჭეშმარიტად ყველაზე დიდი მიგრაციული მასის მოწმე გავხდით: ზანგების, მეტისებისა და ვიეტნამელი მიგრანტების სამხრეთ კალიფორნიიდან ევაკუაცია. თითქოს უკვე მილიონობით დღე გავიდა, რაც მათ გასაძევებელ მსვლელობებს ვაწყობთ, მაგრამ როგორც ჩანს, დასასრული არ აქვთ.

საღამოს შეხვედრაზე გავიგე, რომ ხვალ ევაკუაციის ბოლო დღეა. ამის შემდეგ მხოლოდ მათი ჯგუფებად, ყოველ ჯერზე რამდენიმე ათასი კაცის გადაგზავნა რჩება. ამავდროულად, გზააზნეულებს ავიყვანთ და რასობრივად შერეული არეალებში ხალხის გამოყოფასაც დავასრულებთ.

ჩემი და ჩემი ჯგუფის ვალდებულება იყო ეპოვა ტრანსპორტი მათთვის, ვისაც ფეხით გადაადგილება არ შეეძლო. თავდაპირველად ბორტიანი სატვირთოებითა და უზარმაზარი ტრაქტორ-ტრაილერით აღვიკაზმეთ, რომელთაც ყოველ ჯერზე ათასობით ადამიანის გადაყვანა შეეძლოთ და გადავედით ნებისმიერი სახის სადისტრიბუციო ფურგონისა და ავტოფურგონის გამოყენებაზე, რომელსაც აქვე, ან ზანგებისა და მექსიკელების უბნებში ვპოულობდით: საერთო ჯამში, დაახლოებით 6,000 ფურგონი.

თავდაპირველად ვეცადეთ ფრთხილად დავრწმუნებულიყავით, რომ ყოველ ფურგონს საკმარისი საწვავი ჰქონდა, რომ მტრის ტერიტორიაზე ცალმხრივი გზა დაეფარა, მაგრამ ამას ძალიან დიდი დრო მიჰქონდა, ამიტომ გადავწყვიტეთ გონივრულად განგვესაზღვრა ჰქონდა თუ არა თითოეულ ფურგონს მგზავრობისთვის საკმარისი საწვავის მინიმალური რაოდენობა.

გასულ დღეს ფურგონები ამოგვეწურა, ამიტომ დღეს უბრალოდ ავტომობილებს ვიყენებდით. დაახლოებით 300 კაცს გავწვდით, რომელიც 10 ჯგუფებად დავანაწილე. ყოველ ჯგუფში 50-მდე ახალგაზრდა ზანგი მოხალისე იკრიბებოდა - საკვების დაპირებით - რომლებიც ამტკიცებდნენ, რომ მანქანებისთვის ცეცხლი წაკიდების პროფესიონალები იყვნენ.

შემდეგ, ჩვენმა რაზმმა გადმოსატვირთი პორტების არეალში, ფოლკსვაგენიდან კადილაკის ჩათვლით, ნებისმიერი გაჩერებული მანქანის გატაცება დაიწყო, რომელიც იქოქებოდა და რომლის საწვავის მაჩვენებელიც მეოთხედით სავსე ავზს მაინც უთითებდა.

იქ, ჩვენი ზანგი, მანქანების ქურდი მოხალისეები ბორბლებში უკრავდნენ თავს ორსულ ზანგ ქალებს და ხანშიშესულ ხეიბრებს, მანქანას ავსებდნენ რაც შეიძლება მეტი ზანგი ბავშვითა და სხვადასხვა კოჭლი, ავადმყოფი და უძლური არათეთრკანიანებით, რომელთა წაყვანაც შეეძლოთ - ზოგს მანქანის სახურავებზე და ბამპერზეც კი ათავსებდნენ - ბოლოს კი კვლავ მანქანებს უბრუნდებოდნენ.

გამაკვირვა იმის ნახვამ, თუ როგორ უგულოდ ექცევიან ჩვენი მოხალისე ზანგები თავიანთ ხალხს. ზოგი უფრო მოხუცი ზანგი, რომელმაც თავის დაცვა ვერ შეძლო, სიკვდილის აშკარა ზღვარზეა შიმშილისა და დეჰიდრაციისგან, თუმცა ჩვენი მოხალისეები მათ მაინც საკმაოდ უხეშად ეპყრობიან და ისე ვიწროდ ტენიან მანქანებში, რომ მათი ყურებაც კი მაწუხებს. როდესაც აღმოსავლეთის ავტოსტრადისკენ მიმავალი ერთ-ერთი კადილაკი გარიყულებით გაივსო, მოხუც ზანგს ძალა გამოეღია, თავი ჩამოართყა ქვაფენილს და თავის ქალა კვერცხივით დაემსხვრა. ზანგებმა, რომლებმაც მანქანა დატვირთეს, გადაიხარხარეს. როგორც ჩანს, ეს ყველაზე სასაცილო რამ იყო, რაც ბოლო ხნის განმავლობაში უნახავთ.

საშინელი ლოჯისტიკა გვქონდა. ჩვენ ვარღვევდით წიგნში მოცემულ ყველა უსაფრთხოების წესს და ხშირად ექსტრაორდინალურ რისკზე მივდიოდით. ათასობით მომენტი იყო, როცა ზანგებს ჩვენზე თავდასხმა შეძლოთ, მაგრამ ამისთვის საკმაოდ ვიწროდ ვიყავით მიმოფანტულები. ხშირად გვიწევდა მათ გადავსებულ ანკლავებში მძიმედ მუშაობა, თანაც, სარეზერვო პერსონალის გარეშე, რომელსაც საფრთხის შემთხვევაში უნდა გადავერჩინეთ.

მართლა არ მყავს საკმარისი ადამიანი, რომ ამ დავალებას სათანადოდ გავუმკლავდე, ჩვენ ყველა მინიმუმ 18 საათს ვმუშაობთ დღეში და ხშირ შემთხვევაში შესვენებას იქამდე არ ვიღებთ, სანამ დაღლილობისგან ბორძიკს არ ვიწყებთ. საბედნიეროდ, ხვალ ბოლო დღეა, რადგან არამგონია ან თანამებრძოლები, ან იღბალი კიდევ შემომრჩეს.

რასაც ამ დრომდე მივაღწიეთ მართლაც თვალსაჩინოა. ჩვენ გავიყვანეთ საშუალოდ ნახევარი მილიონი არათეთრკანიანი, რომელიც, ამას ალბათ ფეხით ვერ შეძლებდა. ყოველი მათგანზე ახლა სისტემამ უნდა აიღოს პასუხისმგებლობა - რომ გამოკვებოს, დაასახლოს, ჩააცვას და საფრთხისგან დაიცვას. დაახლოებით 7 მილიონი ზანგისა და მექსიკელის ფონზე, რომელთაც ჩვენ მათ ვუგზავნით, მართლაც დიდი პასუხისმგებლობაა!

მთელი ეს ევაუკაცია ახალი სახის საომარი მოქმედებაა: დემოგრაფიული ომი. ჩვენს არეალს არა მხოლოდ ვაცილებთ არათეთრკანიანებს, არამედ კიდევ დამატებით ორ რამეს ვაკეთებთ, რომელიც მალე სასარგებლოდ შემოგვიბრუნდება. მათი მტრის ტერიტორიაზე განთავსების შედეგად, სისტემის უკვე დაუძღვრებულ ეკონომიკას კიდევ უფრო დავაწვებით და საზღვრებთან მცხოვრები თეთრკანიანების ცხოვრებას გაუსაძლისს გავხდით.

მას შემდეგაც კი, როცა ევაკუირება მთელ ქვეყანას მოედება, კალიფორნიის გარეთ, არათეთრკანიანი მოსახლეობის განსახლების სიმჭიდროვე 25%-ით გაიზრდება. ყველაზე ტვინგამოლაცული თეთრი ლიბერალებიც კი შემაჩნევენ „ძმობის“ გაზრდილ დოზას, რომელიც ძნელია გადაყლაპო.

ერთი საათის წინ, როცა დანაყოფის შეხვედრაზე მივდიოდი, ლოს - ანჯელესის მთავარი საევაკუაციო გზიდან ქალაქს გადავხედე. მზე უკვე ჩასული იყო, მაგრამ ჯერ კიდევ კარგად ვხედავდი და გამაოცა წინ გადაშლილმა ფერადი ცხოვრების უზარმაზარმა ნაკადმა, რომელიც ნელ-ნელა აღმოსავლეთისკენ მიემართებოდა. ამ სიმაღლიდან, არაჯანსაღი, უსარგებლო ნაკადი თვალსაწიერში კიდევ უფრო ფართოვდებოდა. მოგვიანებით, ავტოსტრადის გასწვრივ, ქუჩებზე ლამპიონებს გავანათებთ და მარში მთელი ღამე

გაგრძელდება. დილის სიცხეში, ქმედითუნარიანთა ევაკუაცია საკმარისად დაჩქარდება, ჩვენი მანქანები კი კვლავ განაგრძობენ ავტოსტრადაზე მოძრაობას. თავდაპირველად აღმოვაჩინეთ, რომ როდესაც დემონსტრანტებს ვაიძულებდით დღის განმავლობაში ემოძრავათ, ისინი ბუზებივით იხოცებოდნენ.

არათეთრკანიანთა უზარმაზარი ნაკადის ხილვამ სიმსუბუქის საოცარი შეგრძნება დამიტოვა, რომ ისინი ჩვენ და ჩვენს ტერიტორიას შორდებოდნენ. ზიზღისგან ტანში ჟრუანტელმა დამიარა როცა წარმოვიდგინე, რომ თითქოს საევაკუაციო გზის ბოლოში ვიდექი და ვხედავდი, როგორ მიახლოვდებოდა ეს ჯოგი მე, ჩემს ტერიტორიას.

სისტემის ბოსებს რომ არჩევანი ჰქონოდათ, საზღვრიდან იარაღით დააბრუნებდნენ ამ ზანგებს. თუმცა რადგანაც საზღვარს ძირითადად არათეთრკანიანი ჯარები აკონტროლებდნენ, რთული იყო მათთვის გაგვეცა ბრძანება, რომ ამ არათეთრკანიანი ნაკადისთვის ცეცხლი გაეხსნათ. რაც ეს წარღვნა დაიწყო, მათ ვერ იპოვეს გზა მის შესაჩერებლად.

ისინი საკუთარ პროპაგანდის ხაზზე გაეხნენ მახეში, რომელიც გულისხმობს, რომ ყოველი ეს არსება „თანაბარია“ მისი „ადამიანური ღირსებით“ და ასე შემდეგ, ამიტომ შესაბამის მოპყრობას იმსახურებს. დიახ სერ, საქმეები უმჯობესდება და დარწმუნებული ვარ, რომ სხვაგან სიტუაცია კიდევ უფრო და უფრო შავი ხდება!

ამის მტკიცებულებაა თეთრკანიან მიგრანტთა კონტრნაკადი, რომელიც ჩვენს ტერიტორიაზე აღმოსავლეთიდან გამოჩნდა. გასული 10 დღის განმავლობაში, ყოველდღიურად 100 მათგანი კვეთდა საზღვარს, ახლა კი მათი რიცხვი რამდენიმე ათასამდე გაიზარდა. საზღვრის მცველებმა დღემდე ჯამში 25,000-ზე მეტი თეთრკანიანის შემოსვლა დააფიქსირეს.

მათი უმეტესობა, როგორც ჩანს, ცდილობს გაექცეს ზანგ რაზმებსა და ევაკუირებულ ზანგებსა და მექსიკელებს, რომლებიც მტრის ტერიტორიის საზღვარს მიაწყდნენ. თუ მათთვის დასავლეთში მეტად მარტივია გაქცევა, ვიდრე აღმოსავლეთში, დაე ასე იყოს.

თუმცა, დაახლოებით 10% სასაზღვრო ტერიტორიიდან არ არის. ისინი თეთრკანიანი მოხალისეები არიან, რომლებმაც განზრახ გადმოკვეთეს საზღვარი, რომ ჩვენს ბრძოლაში ჩაერთონ. ზოგი მათგანი აღმოსავლეთ სანაპიროდან წამოვიდა, მთელი ოჯახები, ახალგაზრდა მამაკაცებთან ერთად, რომლებმაც მაშინვე მიიღეს გადაწყვეტილება, როცა ქვეყნისთვის აშკარა გახდა, რომ რევოლუციამ აქ ჭეშმარიტად მოიკიდა ფეხი.

24 ივლისი. ბიჭო! მე მართლაც ყოვლისმცოდნე ვხდები. ახლახან დავბრუნდი შტაბ-ბინის მიმართულელებით მოგზაურობიდან, სანტა-ბარბარას უზარმაზარ ელექტროსადგურში ჩატარებული სარემონტო სამუშაოების შემდეგ. იგი გაუმართავი იყო, ყოველ დღე აზიანებდა ჩვენს ელექტროობას, მე კი უნდა გამერკვია რა სჭირდა. თან მექანიკოსების ჯგუფი წავიყვანე, რომ შემეკეთებინა. კმაყოფილი მაშინ ვიქნები, როცა სამოქალაქო საზოგადოება თვითორგანიზებას მოახდენს, ამგვარად ხალხი, რომელიც მოწყობილობების მუშაობაზეა პასუხისმგებელი, კვლავ დაუბრუნდება სამსახურს.

მაგრამ პირველ რიგში საზოგადოებრივი წესრიგის აღდგენასა და ადეკვატური სასურსათო მარაგის უზრუნველყოფაზე უნდა ვიზრუნოთ. წესრიგი ჯერ კიდევ არ გვაქვს, მაგრამ ქალაქს საკმარის საკვებს მაინც ვაწოდებთ, რომ მასობრივი შიმშილი ავირიდოთ თავიდან. სანტა-ბარბარაში მოგზაურობის დროს ოდნავ გავაცნობიერე, თუ როგორ ვახერხებთ ამას.

ქალაქგარეთ თეთრკანიანი ახალგაზრდების დაახლოებით ასამდე ორგანიზებულ ჯგუფს ჩავუარე, ზოგი ხეხილის ბაღებსა და კორომებში მუშაობდა, ზოგი ქუჩას სიმღერით მიუყვებოდა, მხარზე კი ხილით სავსე კალათები ჰქონდა გადაკიდებული. ყველა მათგანი ნამხეურები, ბედნიერი და ჯანსაღი ჩანდა. როგორი განსხვავებული სურათია ქალაქის მასობრივი შიმშილისა და არეულობის ფონზე!

მანქანა 20 ახალგაზრდა გოგოს ჯგუფის გვერდით გავაჩერე. ყველა მათგანი სამუშაო ხელთათმანებს ატარებდა, თუმცა სხვადასხვა შორტები და ტანსაცმელი ემოსა. მათი ლიდერი 15 წლის ჭორფლებიანი გოგონა იყო, ნაწნავებით, რომელმაც მხიარულად წარმიდგინა მისი ჯგუფი, როგორც ლოს ანჯელესის 128-ე სასურსათო ბრიგადა. მათ ეს-ესაა დაასრულეს ხუთსაათიანი ხილის კრეფის სამუშაოები და ლანჩისთვის კარვების ბანაკში მიემართებოდნენ.

მაშ, ჩემთვის ვიფიქრე, რომ ეს ბრიგადად არ შეიძლება ჩაითვალოს. იგი ამკარად უკეთაა ორგანიზებული ვიდრე სამოქალაქო საზოგადოება, რომელსაც ვიცნობ. ვიცოდი, რომ გოგონა საკმაოდ ახალგაზრდა იყო ორგანიზაციის წევრობისთვის და როგორც მოგვიანებით აღმოჩნდა, ის ყოველგვარი პოლიტიკური მოტივებისგან სრულებით განდევილი იყო.

მხოლოდ ის იცოდა, რომ ქალაქში სიტუაცია საშიში და არეულია, ამგვარად, როდესაც სასიამოვნო გარეგნობის სამკლავურიანი ქალბატონი სურსათის სადისტრიბუციო ცენტრში მას და მის მშობლებს ელაპარაკა და უთხრა, რომ ახალგაზრდებს, რომლებიც ჩაერთვებიან ფერმის სამუშაოებში, ყურადღებას მიაქცევენ და კარგად გამოკვებავენ, ისინი გოგონას წასვლაზე დათანხმდნენ. ეს ერთი კვირის წინ მოხდა, გუშინ კი ის გოგონების ჯგუფის ლიდერად დანიშნეს.

მე მას ვკითხე, თუ რას ფიქრობს თავის სამუშაოზე. თქვა, რომ რთულია, მაგრამ იცის, რომ მისთვის და მისი გოგონებისთვის მნიშვნელოვანია რაც შეიძლება მეტი ნაყოფი შეაგროვონ, ამგვარად, ქალაქში მყოფი მშობლები და მეგობრები ჭამას შეძლებენ. ზრდასრულებმა ბანაკში აუხსნეს მათ, თუ როგორი საციცხლოდ აუცილებელი ვალდებულება აკისრიათ.

ესაუბრნენ თუ არა მათ რევოლუციის მნიშვნელობაზე? არა, მან არაფერი იცოდა ამაზე, მხოლოდ ის, რომ მექსიკელი ფერმერები წავიდნენ, ახლა კი თეთრკანიანებს უწევთ სრული სამუშაოს შესრულება. ფიქრობს, რომ ეს ალბათ კარგი იდეაა. თითოეულ გოგონას კონკრეტული საქმის შესრულებას, ასევე სამუშაო სიმღერებსა და ჰიგიენის წესებს ყოველ საღამოს, კოცონის ირგვლივ ასწავლიან.

მაშ, ეს 12-15 წლის ახალგაზრდებისთვის ცუდი დასაწყისი არ უნდა იყოს. დამატებითი განათლების დროც მოვა. ნეტავ ზრდასრულებიც ისეთივე კოოპერატიულები იყვნენ, როგორც ბავშვები!

გოგონებს მხოლოდ ერთი საჩივარი ჰქონდათ: მათ საკვები ბლომად ჰქონდათ, თუმცა მხოლოდ ხილი და ბოსტნეული, არანაირი ხორცი, რძე ან პური. როგორც ჩანს ხალხს, რომელიც სასურსათო ბრიგადებს უწევს ორგანიზებას, ლოჯისტიკის პრობლემები ჯერ კიდევ გამოსასწორებელი აქვს. ჩვენ გოგონებს კონსერვირებული სარდინების ნახევარი ყუთი და რამდენიმე შეკვრა ორცხობილა, რომელიც მანქანაში გვქონდა, ვაშლებით სავსე კალათაში გავუცვალე. ორივე მხარე კმაყოფილი იყო გარიგებით.

გავდიოდით რა ლოს-ანჯელესის ჩრდილოეთით მდებარე მთებში, მოულოდნელად დემონსტრანტების გრძელ კოლონას შევხვდით, რომელსაც ამერიკელი ჯარისკაცები და ორგანიზაციის წევრები მკაცრად აკონტროლებდნენ. შევანელე და ტყვეებს ახლოდან დავაკვირდი. ვცდილობდი მივმხვდარიყავი, ვინ იყვნენ. ზანგებს ან მექსიკელებს არ ჰგავდნენ და მხოლოდ რამდენიმე მათგანი იყო თეთრკანიანი. ბევრ მათგანს მკაფიოდ ებრაული სახე ჰქონდა, მაშინ როცა სხვებს ისეთი სახის ნაკვთები და თმები ჰქონდათ, რომელიც ნეგროიდულ გენეტიკაზე მიგვითითებდა. მწკრივის თავმა მთავარი გზიდან გადაუხვია ტყის ბილიკისკენ, რომელიც კლდოვან კანიონში უჩინარდებოდა, მაშინ, როცა მწკრივის ბოლო ჯერ კიდევ ქალაქისგან რამდენიმე მილის მოშორებით შემჭიდროვებულიყო. იქ დაახლოებით 50,000 ადამიანი იყო, ყველა ასაკის და ორივე სქესის, თანაც მხოლოდ რიგის იმ ნაწილში, რომელსაც ჩვენ ჩავუარეთ.

შტაბ-ბინაში დაბრუნებულმა, უცნობ მარშზე მოვიძიე ცნობები. მიუხედავად იმისა, რომ არავინ იყო დარწმუნებული, დასკვნა გამოვიტანე, რომ ისინი ებრაელები და შერეული ჯიშის ადამიანები იყვნენ, რომლებსაც ძალიან მსუბუქი ელფერი ჰქონდათ იმისთვის, რომ აღმოსავლეთში გაგზავნილ ევაკუირებულებთან ერთად მოხვედრილიყვნენ. ახლა რაღაც ისეთი გამახსენდა, რამდენიმე დღის წინ რომ თავგზა ამიზნია: მსუბუქად შავკანიანი და თითქმის თეთრკანიანების განცალკევება, ოქტორონები და კვარტერონები, აზიელებისა და სამხრეთული კლიმატის ნაჯვარები, რომლებიც თავმოყრისა და ევაკუაციის განმავლობაში კლასიფიკაციას არ ექვემდებარებოდნენ.

ვფიქრობ, ახლა მესმის. მარტივად გარჩევადი არათეთრკანიანები სწორედ ისინი არიან, რომელზეც გვინდა გავზარდოთ რასობრივი ზეწოლა კალიფორნიის ტერიტორიაზე. თეთრი ნაჯვარების არსებობა მეტ-ნაკლებად არევეს სიტუაციას და ყოველთვის არსებობს იმის საფრთხე, რომ მალე თეთრებად წარმოადგენენ თავს. ჯობს ახლა გავუმკლავდეთ, როგორც კი ხელს ჩავავლებთ. ვეჭვობ, რომ მათი მოგზაურობა ჩრდილოეთ კანიონისკენ ცალმხრივი იქნება!

თუმცა ნათელია, რომ ფილტრაცია ჯერ კიდევ არ დასრულებულა. ჩვენ გავწმინდეთ სრულად ზანგებისა და სრულად მექსიკელების ტერიტორიები და რამდენიმე ებრაული სამეზობლო, მაგრამ ჯერ კიდევ არის ადგილები, რომლის ნახევარიც ჩვენ კონტროლქვეშაა აყვანილი - სადაც გამეფებული ქაოსი ებრაელებს დომინირების საშუალებას აძლევს. ისინი

თეთრებს შორის მუშაობენ, როგორც რეაქციული ელემენტები და დღითი დღე უფრო თავხედები ხდებიან. ვგულისხმობ თითქმის განუწყვეტელ დემონსტრაციებსა და აჯანყებებს ყველაზე საშინელ სექციებში. ებრაელები იყენებენ პროკლამაციებს და სხვა მასალებს, რათა საყოველთაო მღელვარება სხვა სექციებშიც შეინარჩუნონ. პარასკევიდან დღემდე, ჩვენი ოთხი წევრი სნაიპერებმა მოკლეს. სასწრაფოდ რამე უნდა მოვიმოქმედოთ!

25 ივლისი. დღევანდელი დღე სასიამოვნო კონტრასტში მოდიოდა ჩემს გასულ სამუშაოებთან: მთელი დღე იმ მოხალისეების დაკითხვაში გავატარე, რომელთაც 4 ივლისიდან დღემდე ჩვენი საზღვარი გადმოკვეთეს, ვცდილობდი რა ამერჩია ასიოდე მათგანი განსაკუთრებული პრობლემების გადამჭრელი ჯგუფის შესაქმნელად, რომელიც რეგულარულად და სისტემატურად იმუშავებს ინჟინერიისა და ლოჯისტიკის შიდა ოპერაციებზე. ეს უკანასკნელი მე და ჩემს ჯგუფს დიდ დროს გვართმევდა. ადამიანები, რომლებსაც ვესაუბრე, წინასწარ იყვნენ შერჩეულები, სანამ ჩემამდე მოვიდოდნენ, ყოველ მათგანს კი საინჟინრო ან ინდუსტრიულ-ადმინისტრაციული ფონი ჰქონდა. დაახლოებით 300 კაცი იყო, 100-მდე ცოლ-შვილთან ერთად, რომელიც ჩვენს ტერიტორიაზე ახალი სისხლის, ჭეშმარიტი სასიცოცხლო ნაკადის წინაპირობაა. ამჟამინდელი ჯამური რიცხვი არ ვიცი, მაგრამ ვიცი, რომ კალიფორნიაში ორგანიზაციის ძალისხმევა გასული 3 კვირის განმავლობაში რამდენჯერმე გაიზარდა - ჩვენ მხოლოდ ახალი მოხალისეების მცირე ფრაქციაზე ვსაუბრობთ.

აშკარა უმრავლესობას ან მუშათა ბრიგადებში მიუჩინეს ადგილი, ძირითადად ფერმის სამუშაოებში, ან, სამხედრო ასაკის მამაკაცების შემთხვევაში, სამხედრო უნიფორმა ჩააცვეს და შაშხანები დაურთეს, რომელიც ერთ-ერთი დაბომბილი ეროვნული გვარდიის არსენალიდან გადავარჩინეთ. ამ უკანასკნელი გზით, ჩვენ თანდათანობით ვზრდით საყოველთაო კონტროლქვეშ დაქვემდებარებული სამხედრო ძალების სანდოობასა და ქმედითუნარიანობას. უმეტესობას ამ „მომენტალური ჯარისკაცებისა“ მცირე ან ნული სამხედრო მზადება ჰქონდა, თანაც, ჯერ არ გვქონდა შესაძლებლობა, რომ იდეოლოგიურად შეგვემზადებინა, როგორც ორგანიზაციის სხვა წევრები, თუმცა, აშკარად უფრო მეტ თანაგრძნობას გამოხატავენ ჩვენი მიზნის მიმართ, საშუალოდ, ვიდრე რეგულარული ამერიკელი ჯარისკაცი. ჩვენ მათ ინტეგრირებას ჩვეულებრივ დანაყოფებში ვახდენთ, თანაც რაც შეიძლება სწრაფად.

ხალხი, რომელსაც დღეს შევხვდი, ამჟამინდელ საცხოვრებელ მდგომარეობაზე და ოჯახურ სიტუაციაზე, ასევე მათ სამხედრო და სამუშაო გამოცდილებაზე გამოვკითხე. თითქმის ყველა მათგანი დანიშნეს ბოლოს განთავისუფლებულ საცხოვრებელ კვარტალში, ზანგების ყოფილი უბნის ტერიტორიაზე, კერძოდ, ლოს-ანჯელესის სამხრეთში. ორგანიზაციამ დანაყოფის ახალი შტაბ-ბინა შექმნა პატარა საცხოვრებელ კომპლექსში, სწორედ იქ, სადაც ინტერვიუს ჰქონდა ადგილი.

რესპოდენტებისგან ძალიან ცოტა საჩივარი მოვისმინე, მიუხედავად იმისა, რომ იმ შენობაში, სადაც გადავიდნენ, განსაკუთრებულად ბინძურ პირობებში უწევდათ ცხოვრება. ზოგი ბინა იმდენადაა ჭუჭყით გაჟღენთილი, რომ საცხვრებლად უბრალოდ არ ვარგა. ყველა არხეინად შეუდგა სამუშაოს და სადღეისო სამუშაოებმა, გახეხვამ და გარემონტებამ შესამჩნევი კვალი დაატყო საცხოვრებელს, მხოლოდ რამდენიმე დღეში.

მოკლევადიანი შემოწმება ჩავატარე და გული გამითბა, როდესაც ლამაზი, თეთრი ბავშვები დავინახე, რომლებიც უხმაუროდ თამაშობდნენ ნაცვლად მყვირალა ხროვისა, სადაც შავები იყრიდნენ თავს. ოციოდე მშობლის ჯგუფი შენობის ირგვლივ, მიწაზე მუშაობდა. მათ ნაგვის გროვას მოუყარეს თავი: ლუდის ქილები, სიგარეტის კოლოფები, საჭმლის ცარიელი ყუთები, დანგრეული ავეჯი და დაჟანგებული საყოფაცხოვრებლო ტექნიკა. ორმა ქალმა მონიშნა უნაყოფო ტერიტორია, სადაც გაზონი პალოებითა და თოკებით სრულებით გათელილიყო. ქალები საერთო ბოსტნეულის ბაღისთვის მიწას თხრიდნენ. ფანჯრები, რომელიც ადრე მხოლოდ დახეული ფურცლით იყო დაფარული, ჩაანაცვლა ნათელმა ფარდებმა, რომელიც საწოლის ზეწრებისგან იმპროვიზირებული და კუსტარულად გადაღებული იყო. ფანჯრის რაფა, რომელსაც ადრე მხოლოდ ცარიელი ლიქიორის ბოთლები ავსებდნენ, ახალი ყვავილებით დაიფარა.

ამ ხალხის უმეტესობა აქ მხოლოდ ზურგზე მოკიდებული ტანსაცმლით ჩამოვიდა, დატოვა რა ყველაფერი უკან და გარისკა საკუთარი სიცოცხლე იმ მიზნით, რომ ჩვენთან ყოფილიყო. სირცხვილია, რომ ამ ეტაპზე მათთვის მეტის გაკეთება არ შეგვიძლია, მაგრამ ეს იმ ტიპის ხალხია, რომელიც საკუთარ თავს მშვენივრად გაიტანს.

ერთ-ერთ პირველ მოხალისე კაცს, რომელიც ამ დილით ავიყვანე, დაევალა სადმე შესაფერისი სატვირთო ეპოვა, რომ ახალი დასახლებიდან ნაგავი გაეტანა და უხლოესი სადისტრიბუციო წერტილიდან, რომელიც 6 მილით არის დაშორებული, დასახლება ყოველ დღე საკვებით მოემარაგებინა. ის იქნება პასუხისმგებელი მექანიკურ მხარესა და საწვავის შოვნაზე, რამდენადაც შეუძლია, სანამ საწვავის სადისტრიბუციო სისტემას შევქმნით. ის 60 წლისაა და უწინ პლასტმასის საკუთარ ქარხანას ფლობდა ინდიანაში, თუმცა აქ მენაგვედ მუშაობაც კი უხარია!

მაშინ, როცა საყოველთაო სამოქალაქო სიტუაციას წესრიგში მოვიყვანთ, მოსახლეობის საშუალო სიმჭიდროვე ჩვენს ტერიტორიაზე, კალიფორნიაში, ნახევარზე ოდნავ ნაკლები იქნება, გასულ თვესთან შედარებით. ახალი ხალხისთვის უხვ საცხოვრებელ რესურსებს შევქმნით, მივხედავთ საცხოვრებელ და კომერციულ რაიონებს ლოს-ანჯელესის ტერიტორიაზე, დავრგავთ ხეებს და გავაშენებთ საზოგადოებრივ პარკებს. ეს მომავლის საქმეა, ახლა კი ჩვენი მიზანია ახალმოსულები დროებით დავამკვიდროთ იმ ტერიტორიებზე, რომლებიც კარგადაა გამოყოფილი ჯერ კიდევ დაუმოშმინებელი ტერიტორიებისგან, სადაც სარეველებიც კი არ გაგვიწმინდავს. მაგრამ, თუნდაც უმცირესი დასაწყისიც კი ბედნიერებითა და სიამაყით მავსებს. რა საოცრებაა ისეირნო ქუჩებში, რომელიც სულ რაღაც რამდენიმე კვირის წინ არათეთრკანიანებით იყო სავსე, რომლებიც ქუჩის ყოველ კუთხეში და ყოველ შესასვლელში უსაქმურობდნენ და ხედავდე მხოლოდ თეთრ სახეებს - წმინდა, ბედნიერ, ენთუზიაზმით სავსე თეთრი სახეებს, მომავლის იმედი და შეუპოვრობა რომ აღბეჭდიან! არ არსებობს იმაზე დიდი მიღწევა, ვიდრე რევოლუციის წარმატებით დასრულება და მათი მომავლის დაცვა - იმ გოგონების, ლოს-ანჯელესის 128-ე სასურსათო ბრიგადიდან და კიდევ მილიონებით მსგავსი ადამიანისა, ჩვენი ქვეყნის მასშტაბით!

1 აგვისტო, 1993 წელი. დღეს ყულფის დღე იყო - სასტიკი და სისხლიანი დღე, მაგრამ გარდაუვალი. დღეს საღამოს, პირველად კვირების განმავლობაში, მთელ სამხრეთ კალიფორნიაში საყოველთაო სიმშვიდემ დაისადგურა. მაგრამ ღამე ფარული საშინელებებით არის სავსე; ათიათასობით ლამპიონი, ელექტრობოდი და ხე, უზარმაზარი ქალაქის შემოგარენში, საზარელი სახრჩობელას როლს ასრულებს.

განათებულ ადგილებში მათ ყველგან შეხვდებით. მზაჯვარედინის საგზაო ნიშნებიც კი სამუშაოში არიან ჩართულნი. პრაქტიკულად ყოველი ქუჩის კუთხეში, რომელიც შტაბ-ბინისკენ მიმავალმა გავიარე - გვამი კონწიალობდა, ყოველ გზაჯვარედინზე ოთხი. აქედან დაახლოებით 1 მილის მოშორებით, ესტაკადაზე 30 გვამი კიდია, თითოეულს მათგანს კისერზე საიდენტიფიკაციო ნიშანი აქვს წარწერით: „ მე ვუღალატე ჩემს რასას.“ ორი თუ სამი მათგანი აკადემიურ სამოსში გამოაწყვეს, სანამ ჩამოახრჩობდნენ და მთელი ეს ჯგუფი, როგორც ჩანს, უახლოესი UCLA უნივერსიტეტის ლექტორებით არის დაკომპლექტებული.

იმ არეალებში, სადაც ელექტრომომარაგება ჯერ კიდევ არ აღგვიდგენია, გვამები ნაკლებად ხილვადია, მაგრამ რაღაც საზარელი შეგრძნება აქ უფრო მწვავეა, ვიდრე განათებულ ადგილებში. საღამოს, დანაყოფის კრების შემდეგ, ორი კვარტლის გავლა მომიწია გაუნათებელ უბანში, შტაბ-ბინასა და ჩემს საცხოვრებელს შორის. ერთ-ერთი ბნელი კვარტლის ნახევარი გავიარე და შევამჩნიე, რომ ჩემ პირდაპირ, ტროტუარზე ვიღაც იდგა. მაშინაც კი, როდესაც მდუმარე ფიგურას მიუვახლოვდი, რომლის ნაკვეთსაც ტროტუარზე უზარმაზარი ხის ჩრდილი ფარავდა, ის კვლავ უძრავად იდგა და გზას მიბლოკავდა.

მდეღვარება ვიგრძენი და პისტოლეტი ბუდიდან ამოვიღე. როგორც კი კიდევ ათიოდე ნაბიჯით მიუვახლოვდი ფიგურას, რომელიც ჩემგან ზურგით იდგა, მან ნელ-ნელა ჩემკენ მობრუნება დაიწყო. ამ მოძრაობაში რაღაც ისე აღუწერლად შემამრწუნებელი იყო, რომ გავჩერდი, ფიგურამ ჩემკენ შემობრუნება განაგრძო. სუსტმა ნიავმა ფოთლები ააშრიალა. უეცრად, მთვარის შუქმა ფოთლებში შეაღწია და ჩემ წინ მდგომი მდუმარე ფიგურა გაანათა.

პირველი, რაც მთვარის შუქზე დავინახე იყო მსხვილი ასოებით დაბეჭდილი აფიშა: „მე წავბილწე ჩემი რასა.“ აფიშის თავზე თვალი მივაპყარი შემზარავად გასიებულ, ახალგაზრდა ქალის დალურჯებულ სახეს, ღია, გადმოკარკლული თვალებითა და გაღებულ პირით. საბოლოოდ, ამ თხელი, ვერტიკალური თოკის ტოტებში ჩამალვა შევძელი. როგორც ჩანს, თოკი ოდნავ გამოსრიალდა ან ტოტი, რომელზეც ის ეკიდა ჩამოიზნიქა, რადგან ქალის ტერფი ბილიკზე რჩებოდა და თვითნებურად, იდუმალი სხეულის შთაბეჭდილებას ტოვებდა.

ავთრთოლდი და სასწრაფოდ გავუდექი გზას. ამ საღამოს, კიდევ ათასობით ქალის გვამი ჰკიდია ქალაქში და ყველა მათგანი კისრის გარშემო ერთი და იმავე წარწერას ატარებს. ისინი თეთრკანიანი ქალები არიან, რომლებიც შავკანიანებზე, ებრაელებზე და სხვა არათეთრკანიან მამაკაცებზე დაქორწინდნენ, ან მათთან ცხოვრობდნენ.

კიდევ უამრავი მამაკაცი ატარებს იდენტურ ნიშანს, მაგრამ ქალები მათ რაოდენობას შვიდჯერ ან რვაჯერ აჭარბებენ. ამას გარდა, დაახლოებით 90% გვამებისა, „მე ვუღალატე ჩემს რასას“ ნიშნით, მამაკაცები არიან, საერთო ჯამში კი სქესები, როგორც ჩანს, მეტ-ნაკლებად თანაბარია.

ამ უკანასკნელ აფიშას ატარებენ იურისტები, ბიზნესმენები, სატელევიზიო დიქტორები, გაზეთების რედაქტორები, რეპორტიორები, მოსამართლეები, მასწავლებლები, სკოლის ხელმძღვანელები, „სამოქალაქო ლიდერები,“ ბიუროკრატები, მქადაგებლები და ყველა სხვა, რომელთაც კარიერის, სტატუსის, საარჩევნო ხმების ან სხვა ნებისმიერი მიზეზით, ხელი შეუწყვეს სისტემის რასობრივი პროგრამის წინ წაწევისა და განხორციელებას. სისტემა მათ უკვე გაუსწორდა 30 ვერცხლით, დღეს კი ჩვენ გავუსწორდით.

ეს ყველაფერი გამთენიისას, 3 საათზე დაიწყო. გასული დღე აჯანყებისთვის განსაკუთრებით არახელსაყრელი იყო ებრაელებისთვის, რომლებიც ტრანზისტორულ მეგაფონებს იყენებდნენ, რომ ბრბოსთვის მოეწოდებინათ, ჩვენი რაზმებისთვის ქვები და ბოთლები ესროლათ. ისინი მღეროდნენ „რასიზმი უნდა გაქრეს,“ „სამუდამო თანასწორობა“ და სხვა სლოგანებს, რომლებიც ებრაელებმა ასწავლეს. ამან ვიეტნამის მასობრივი დემონსტრაციები გამახსენა. ებრაელები მსგავსი საქმის ოსტატები არიან.

მაგრამ დილის სამი საათისთვის, ბრბომ დაასრულა ძალადობრივი ორგია, მღერა და ყველა უკვე თავის საწოლში იყო - გარდა რამდენიმე თავგადაკლული ჯგუფისა, რომელმაც ლაუდსპიკერები ააწყო და გარშემო უბნებში სისტემის რადიოტრანსლაციებს აყვირებდა, ტრანსლაციებს- სადაც ადრე როკმუსიკა ისმოდა, ახლა კი „მმობისკენ“ მოუწოდებდნენ.

სინქრონიზებული მაჯის საათების მქონე რაზმები, უეცრად ათასობით კვარტალში, 50 განსხვავებულ სათვისტომოში ერთდროულად გაჩნდნენ. რაზმის ყოველ წევრს სახელებისა და მისამართების გრძელი სია ჰქონდა. ხმამაღალი მუსიკა მალევე ჩაანაცვლა ათასობით კარის ჩექმებით მტვრევის ხმამ.

ყოველივე ეს ოთხი წლის წინანდელ შეიარაღებულ რეიდს ჰგავდა, ოღონდ შებრუნებულს - შედეგი კი მეტად რადიკალური და ხანგრძლივი იყო მათთვის, ვისაც თავს დაესხნენ. ქუჩაში გამოთრეულებს ორიდან ერთ-ერთი განაჩენი აღესრულებოდათ. თუ ისინი არათეთრკანიანები იყვნენ, მათ შორის ებრაელები და ყველა, ვისაც ჩანდა, რომ ოდნავ არათეთრკანიანი წარმომავლობა ჰქონდა, ხელ-ფეხს უკრავდნენ და ამწესებდნენ სასწრაფოდ ფორმირებულ, კანიონისკენ მიმავალ ცალმხრივ მარშში, ქალაქის ჩრდილოეთ მთისწინებში. ოდნავი წინააღმდეგობა, შელაპარაკების მცდელობა ან ჩამორჩენაც კი დაუყოვნებლივი ტყვიით საჩუქრდებოდა.

მეორე მხრივ, თეთრკანიანები თითქმის ყველა შემთხვევაში ყულფში ამოყოფდნენ თავს. ორი აფიშიდან ერთ-ერთს მსხვერპლის გულმკერზე ათავსებდნენ, ზურგსუკან სწრაფად უკრავდნენ ხელებს, ხელსაყრელ კიდურზე წამოასხამდნენ თოკს, კისრის გარშემო გაუკვანძავდნენ და მიწიდან მაღლა ეზიდებოდნენ, ყოველგვარი სიძნელისა და კრუნჩხვების გარეშე, სანამ ჯარისკაცი სიაში შემდეგ სახელს მიადგებოდა.

ჩამოხრჩობებისა და სასიკვდილო მარშების ფორმირებას განუწყვეტლივ დაახლოებით 10 საათი დასჭირდა. შუადღეს, როდესაც რაზმებმა სასტიკი სამუშაო დაასრულეს და ყაზარმებს დაუბრუნდნენ, ლოს-ანჯელესი უკლებლივ და აბსოლუტურ სიმშვიდეს მოეცვა.

სათვისტომოებში, სადაც გუშინ უსაფრთხოდ შეღწევა მხოლოდ ტანკებით შევძელით, დღეს ჩაკეტილ კარს უკან კანკალებდნენ და იმისიც კი ეშინოდათ, რომ ფარდებში მალულად ყურებისას არ შეგვემჩნია. დილის განმავლობაში, ფართომასშტაბიან დაპირისპირებას ჩვენი რაზმების წინააღმდეგ ადგილი არ ჰქონია და შუადღისთვის, წინააღმდეგობის სურვილიც კი აორთქლდა.

მთელი დღის განმავლობაში, მე და ჩემი ჯგუფიც ჩართული ვიყავით მოვლენებში - ძირითადად ლოჯისტიკის პრობლემებს ვაგვარებდით. როდესაც სიკვდილით დამსჯელ რაზმს თოკი გამოელია, ჩვენ ელექტრობოდებიდან მავთულები ამოვცალეთ, რომ მის ნაცვლად გამოგვეყენებინა. ამას გარდა, ასობით კიბეს მოვუყარეთ თავი.

რევოლუციური დანაყოფის პროკლამაციები ყოველ კვარტალში გავაკარით, გავაფრთხილეთ რა თითოეული მოქალაქე, რომ ამიერიდან მარცვის, აჯანყებისა და საბოტაჟის ყოველი მცდელობა, ან ჯარისკაცის ბრძანებისადმი დაუმორჩილებლობა დამნაშავეს დაუყოვნებლივ სიკვდილით დასჯით დასრულდება. პროკლამაციები ასევე მსგავსი შინაარსის გაფრთხილებებს ატარებენ ყველასთვის, ვინც განზრახ შეიკედლებს ებრაელს ან სხვა არათეთრკანიანს ან ვინც თვითნებურად გაავრცელებს ცრუ ინფორმაციას და ჩვენი საპოლიციო დანაყოფებიდან ინფორმაციის გავრცელების პროცესს შეაკავებს. შედეგად, ისინი ადგენენ სიას ყოველ სამეზობლოში, სადაც ყოველი ადამიანი, გარკვეულ დროსა და თარიღში, სიაში ალფაბეტური პოზიციის მიხედვით, ვალდებულია ჩააბაროს ანგარიში რეგისტრაციასა და სამუშაო დანაყოფში მიღების შესახებ.

დილით, დაახლოებით 9 საათისკენ, სითი ჰოლთან ახლოს კინადამ შეიარაღებულ დაპირისპირებაში ჩავერთე კომპანიის მეთაურთან. იქ ჩვენ ვსაუბრობდით ყველა იმ ძალაუფლების მქონე პირზე, რომელიც სიკვდილით უნდა დაგვესაჯა: ცნობილი პოლიტიკოსები, ჰოლივუდის გამოჩენილი მსახიობების ნაწილი და რამდენიმე სატელევიზიო პერსონა. ისინი რომ საკუთარი სახლების წინ დაგვეკიდა, ისევე როგორც ყველა სხვა, მხოლოდ რამდენიმე ადამიანი შეამჩნევდა მათ, ჩვენ კი გვინდოდა რომ ეს ყურადსაღები მაგალითი ყოფილიყო მეტად ფართო აუდიტორიისთვის. გარკვეული მიზეზების გამო, ჩვენს სიაში ჩაწერილი მღვდლების უმრავლესობა სამ ყველაზე დიდ ეკლესიაში წაიყვანეს, სადაც სატელევიზიო გუნდები მუშაობდნენ, რომ მათი სიკვდილით დასჯა პირდაპირ ეთერში გადაეცათ.

პრობლემა იყო ის, რომ მაღალჩინოსნები სითი ჰოლში ფაქტობრივად უკვე მკვდრები მოდიოდნენ. რაზმები მათ ტრანსპორტშივე დაუნდობლად სცემდნენ.

ერთმა პოპულარულმა მსახიობმა ქალმა, ცნობილმა რასების-მთქვეფავმა, რომელიც რამდენიმე მსხვილბიუჯეტან, რასათაშორისი „სიყვარულის“ მაპროპაგანდირებელ ფილმში მონაწილეობდა, დაკარგა თმა, თვალები და რამდენიმე კბილი - რომ არ ვახსენოთ მთელი

მისი ტანსაცმელი - სანამ კისერზე თოკს გაუკვანძავდნენ. იგი სრულიად დალურჯებული და დასისხლიანებული იყო. რომ არ მეკითხა, ვერ გავიგებდი ვინ იყო. ვფიქრობდი, რა აზრი ექნებოდა მის საჯაროდ ჩამოხრჩობას, თუ საზოგადოება მას ვერ ამოიცნობდა და შესაბამის დასკვას ვერ გამოიტანდა მის ყოფილ საქციელსა და ახლანდელ სასჯელს შორის?

როდესაც ერთ-ერთი ფურგონი მოვიდა, ჩემი ყურადღება რაღაც ჩოჩქოლმა მიიქცია. უხეშად ჩასუქებული მოხუცი კაცი, რომელშიც მაშინვე ამოვიცანი ფედერალური მოსამართლე, რომელმაც ბოლო წლებში სისტემის ყველაზე აღმაშფოთებელი დადგენილებები მოიყვანა სისრულეში, მათ შორის საზოგადოებრივი ურთიერთობების საბჭოს შავკანიანი წარმომადგენლებისთვის დაკავების უფლების მინიჭება - წინააღმდეგობას უწევდა რაზმებს, რომ მისთვის პიჟამა გაეხადათ და მოსამართლის მანტია ჩაეცვათ.

ერთ-ერთმა ჯარისკაცმა ის მიწაზე დააგდო, დანარჩენმა ოთხმა წიხლქვეშ გაიგდო, დროგამოშვებით კი სახეში, მუცელში და საზარდულში კონდახს ურტყამდნენ. მან გონება დაკარგა, შესაძლოა უკვე მკვდარი იყო, როდესაც კისერზე თოკი შემოაჭდეს და უსიტყო ფიგურა ლამპის შუამდე აზიდეს. სატელევიზიო ოპერატორი ყოველივე ამას იღებდა და პირდაპირ ეთერში გადასცემდა.

ამ უკანასკნელმა და კიდევ მსგავსი შინაარსის ინციდენტებმა ზიზღი მომგვარა, მოვძებნე რაზმის ოფიცერი, რომ ჩემი უკმაყოფილება მომეხსენებინა. ვკითხე, თუ რატომ არ ინარჩუნებდა შესაბამის დისციპლინას საკუთარ რაზმში და მკაცრად ვუთხარი, რომ ტყვეების ცემა არაპროდუქტიული იყო.

ჩვენ უნდა შევინარჩუნოთ საზოგადოებას წარმოდგენა ძალისა და რასის მტრებთან მიმართებაში უკომპრომისო შეუბრალებლობის შესახებ, მაგრამ უგანდელი თუ პუერტო-რიკოელი განგსტერივით მოქცევა ამის მიღწევაში ვერ დაგვეხმარება. (უგანდა აფრიკის კონტინენტის პოლიტიკური სუბდივიზია იყო ძველ ეპოქაში, როდესაც კონტინენტი ნეგროული რასით იყო დასახლებული. პუერტო რიკო ნიუ კაროლინას კუნძულის ძველი სახელწოდებაა. ის ახლა თეთრკანიანი ლტოლვილების შთამომავლობით არის დასახლებული, რომლებმაც სამხრეთ-აღმოსავლეთ აშშ-ს რადიოაქტიურ არეალს დააღწიეს თავი, მაგრამ დიდი რევოლუციის უკანასკნელ დღეებში განხორციელებულ რასობრივ წმენდამდე, ის ნაჯვარი რასით განსაკუთრებით საზიზღარი ნაწილით იყო სავსე). ამას გარდა, ჩვენი თავად უნდა წარმოვადგენდეთ დისციპლინირებულებს, სანამ სამოქალაქო საზოგადოებისგან მკაცრ დისციპლინას მოვითხოვთ. არასდროს უნდა მივცეთ ფრუსტაციისა თუ პირადი სიძულვილის გრძნობებს გადმონთხევის უფლება, არამედ ჩვენი საქციელით მუდამ უნდა ვამტკიცოთ ის, რომ ჩვენი ქმედებები აღმატებულ მიზნებს ექვემდებარება.

კაპიტანი აფეთქდა. მიღრიალა, რომ ჩემი საქმისთვის მიმეხედა. როდესაც დავიჟინე, რომ სწორედ ჩემს საქმეს ვაკეთებდი, ის კიდევ უფრო გაწითლდა ბრაზისგან და მითხრა, რომ ის, არა ერთ-ერთი, არამედ ერთადერთი პიროვნება იყო, ვისაც პასუხისმგებლობა უნდა აეღო და ყველაფერს აკეთებდა, რაც კი შეეძლო, განსაკუთრებით კრიტიკულ სიტუაციებშიც კი.

კორექტულად აღნიშნა, რომ გასულ თვეს ორგანიზაციამ მისი ჯგუფის წევრების ნახევარი

გაუწვრთნელი ახალწვეულებით ჩაანაცვლა და არ უნდა მიკვირდეს, რომ დისციპლინა ისე არ არის დაცული, როგორც წესით უნდა იყოს. დასძინა, რომ საკმაოდ კარგად იცის მისი რაზმის წევრების ფსიქოლოგია, რომ გაიგოს რაოდენ დიდი ფასი აქვს მათთვის იმ უფლებას, რომ ტყვეებს თავადაც გაუსწორდნენ. ეს კიდევ ერთხელ უზუსტებს მათ, რომ პატიმრები მათი პირადი მტრებიც იყვნენ და სახრჩობელას იმსახურებენ.

მე მართლაც ვერ შევეწინააღმდეგე მეთაურის არგუმენტებს, მაგრამ სიამოვნებით შევნიშნე, რომ, როგორც კი ჩემგან გაბრუნდა, ბრაზით ჩაუარა ჯარისკაცების ჯგუფს, რომლებიც ბრუტალურად ურტყამდნენ გრძელთმიან, ქალური შესახედაობის მქონე ახალგაზრდას, უცნაური „მოდური“ ჩაცმულობით - იგი პოპულარული როკ-ჯგუფის წევრი იყო - და უბრძანა, რომ გაჩერებულიყვნენ.

დავფიქრდი რა ამაზე, უკეთ დავინახე მოვლენები მეთაურის თვალთახედვიდან. რასაკვირველია, ჩვენ მაქსიმალურად უნდა გავამკაცროთ დისციპლინა, როგორც კი შევძლებთ, მაგრამ ამ მომენტისთვის უმჯობესია, რომ რაზმებს შორის მეტი პოლიტიკური საიმედოობა, თუნდაც ნაკლები დისციპლინის ხარჯზე შევინარჩუნოთ. ჩვენ შევანელებთ სადამსჯელო ღონისძიებები სამოქალაქო საზოგადოებაზე, ამგვარად შევძლებთ სარეველები გავანადგუროთ, განვაიარალოთ საექვო ამერიკელი ჯარისკაცები და ჩავანაცვლოთ ისინი ახალწვეულებით, რომლებიც მტრის მხრიდან გადმოდიან.

ამას გარდა, ჩვენ გვჭირდებოდა დრო, რომ რაზმს ახალ წესრიგთან ადაპტირება განეცადა და როგორც მინიმუმ, იდეოლოგიურად ოდნავ მაინც შეგვემზადებინა დღევანდელი სამუშაოსთვის. განზრახ მივეცით უფლება მოქალაქეებს იმაზე მეტად გამოსულიყვნენ კონტროლიდან, ვიდრე დაგეგმილი გვქონდა, ამგვარად, ჩვენ აშკარად საბაზი გვექნებოდა, რომ განსაკუთრებით რადიკალური ზომები მიგველო ნაცვლად ნახევარ-ზომებისა, რომლებიც შორი პერსპექტივით სამოქალაქო პრობლემას ვერ გადაჭრიდნენ.

გადადების კიდევ ერთი მიზეზი, როგორც დღეს გავიგე იყო ის, რომ დრო გვჭირდებოდა ტყვეთა სიის შესადგენად. ორგანიზაციის წევრები, რამდენიმე წლის განმავლობაში, ისევე როგორც ქვეყნის სხვა ნაწილში, ქმნიდნენ სისტემის მლიქვნელების, ებრაელი პირფერების, თანასწორობის თეორიტიკოსებისა და სხვა თეთრი რასის კრიმინალების სიას, თეთრკანიანებით დასახლებულ უბნებში მცხოვრები არათეთრკანიანების ქუჩის ხელმძღვანელების ჩათვლით.

ჩვენ შევძელით მოდიფიკაციის გარეშე გამოგვეყენებინა ისინი, ვინც ბოლო რამდენიმე თვის განმავლობაშიც კი ჩუმად იყვნენ. მაგრამ სორტირებისა და შეფასებისთვის დოსიები უამრავ ძალისხმევას ითხოვდა. პირველ რიგში, მათი რაოდენობა ჭარბი იყო.

მაგალითად, თეთრ ოჯახს შეიძლება ჰქონოდა რასის წინაშე დამნაშავეის დოსიე, რადგანაც მეზობელმა ერთხელ შეამჩნია, თუ როგორ ესწრებოდა ზანგების კოქტილის წვეულებას მათ სახლში, ან რადგან მათ მანქანის ბამპერზე „თანასწორობა ახლავ“ სტიკერი ჰქონდათ მიკრული, რომელსაც საზოგადოებრივი ურთიერთობების საბჭო ფართო მასშტაბით არიგებდა. ზოგადად, სანამ დოსიეში მეტი კონკრეტული მტკიცებულება არ იქნებოდა, ისინი

დასაკავებელთა სიაში ვერ ხვდებოდნენ. სხვა შემთხვევაში, ჩვენ თეთრი რასის 10%-ის ჩამოხრჩობა მოგვიწევდა - ეს კი სრულებით არაპრაქტიკული სამუშაოა.

რომც ჩამოგვეხრჩო ამდენი ადამიანი, საკმარისი მიზეზი მაინც არ გვექნებოდა. ის 10% არაფრით არის უარესი დარჩენილ 90%-ზე. ისინი ტვინგამორცხილები არიან; ისინი სუსტები და ეგოისტები არიან; მათ აღარ შერჩენიათ რასობრივი ერთგულების გრძნობა - ეს უმეტესობისთვის ასეა. ხალხი არის ის, რაც გახდა და ამას უნდა შევეგუოთ - საწყის ეტაპზე.

ჭეშმარიტებაა, რომ ისტორიულად მოსახლეობის მხოლოდ გარკვეული ნაწილია ან კეთილი ან ბოროტი. დანარჩენი მორალურად ნეიტრალური - აბსოლუტურად მართალისა და აბსოლუტურად მცდარის განსაზღვრის უნარის არ მქონე საზოგადოებაა, რომელიც სტიმულს იღებს იქედან, რაც იმ მომენტში მეინსტრიმულია.

როდესაც კეთილები არიან ქვეყნის სათავეში და საზოგადოებისთვის ქმნიან პროგრამას, ხალხი მთელი სურვილით აირეკლავს ამას და ადამიანები, თუნდაც ყოველგვარი თვითმყოფადობისა თუ საკუთარი სურვილით ხელმძღვანელობის მორალური ხასიათის გარეშე, მგზნებარედ გულშემატკივრობენ საზოგადოების ყოველგვარ ამადლებულ მიზანს. მაგრამ როდესაც მმართველობა ბოროტების ხელშია, როგორც წლების განმავლობაში ამერიკის შემთხვევაში იყო, მოსახლეობის უდიდესი ნაწილი ბედნიერად იგორავებს ყველაზე უარეს მარაზმშიც კი და საკუთარ სიმართლეში დარწმუნებული გაიმეორებს ყოველგვარ ბინძურ და დესტრუქციულ იდეას, რომელსაც შთააგონებენ.

დღესდღეობით მოსამართლეების, მასწავლებლების, მსახიობების, სამოქალაქო პირებისა და ა.შ უმრავლესობა შეგნებულად ან განზრახულად არ ემსახურება ბოროტებას ან ცინიზმს, როდესაც ებრაელების ხელმძღვანელობას ემორჩილებიან. ფიქრობენ, რომ „სანიმუშო მოქალაქეები“ არიან. ანალოგიურად იფიქრებდნენ, რომ დიამეტრულად საპირისპირო მხარეს იდგნენ, ისევ და ისევ კარგი ლიდერების გავლენის ქვეშ.

ამდენად, მათ მოკვლას აზრი არ აქვს. მორალური სისუსტე რასიდან უნდა განიდევნოს, ასობით თაობაში. ამ ეტაპზე ჩვენთვის საკმარისია, რომ გავწმინდოთ საზოგადოების განზრახ ბოროტი ნაწილი - პლიუს რამდენიმე ასობით ათასი გონებრივად დამახინჯებული „სანიმუშო მოქალაქე“ მთელი ქვეყნის მასშტაბით, როგორც მაგალითი სხვა დანარჩენისთვის.

რამდენიმე ყველაზე უარესი კრიმინალის ჩამოხრჩობა ამერიკის ყოველ სამეზობლოში უზომოდ დაგვეხმარება მოსახლეობის უმრავლესობის გამართვასა და მათი აზროვნების რეორიენტაციაში. ფაქტობრივად, არა მხოლოდ დაგვეხმარება, არამედ აუცილებელიც არის. ხალხს ძლიერი ფსიქოლოგიური შოკი სჭირდება, რომ აზროვნების ძველ ჩვევებს დააღწიოს თავი.

ყველაფერი ეს მესმის, თუმცა, უნდა ვაღიარო, რომ რაღაცებმა, რასაც დღეს შევესწარი, ამაღელვა.

როდესაც დაჭერები სულ ახალი დაწყებული იყო, ადამიანებს ჯერ კიდევ არ ჰქონდათ გააზრებული, რა ხდებოდა და ბევრი მათგანი თავხედურად, შეურაცხყოფლადაც კი იქცეოდა. გათენებამდე ცოტა ხნით ადრე მე გავხდი იმის თვითმხილველი, თუ როგორ გამოჰყავდათ ჯარისკაცებს უნივერსიტეტის საერთო საცხოვრებლიდან დაახლოებით 12 ახალგაზრდა, რომლებიც თავის სხვა მეგობრებთან ერთად ხმამაღალი ტონით აყენებდნენ შეურაცხყოფას და მეტიც აფურთხებდნენ ჩვენს ჯარისკაცებს, რომლებიც საკმაოდ ლმობიერად და წესების დაცვით ატარებდნენ პროცედურას. დაკავებულებს შორის იყვნენ ებრაელები, ზანგები და უამრავი ტიპის მეტისები. ახალგაზრდებიდან ორი, რომლებიც ყველაზე ხმამაღლა ყვიროდნენ და ყველაზე მეტს იფურთხებოდნენ ადგილზე დახვრიტეს, დანარჩენები კი რიგებად დააყენეს და იქაურობას მოაშორეს.

ბოლო იყო 19 წლის თეთრკანიანი გოგონა, უკვე საკმაოდ შეშინებული და დაღლილი, მაგრამ ჯერ კიდევ სიმპატიური. რამდენიმე წუთის წინ მომხდარმა სროლამ ის დაამშვიდა და აღარ უყვიროდა ჯარისკაცებს "რასისტო ღორებო," მაგრამ როდესაც მან ჩამოხრჩობისთვის მზადება ნახა და მიხვდა, თუ რა ელოდა, ის პანიკამ მოიცვა. მას აუწყეს, რომ ეს სასჯელია თეთრი რასის შეურაცხყოფისთვის, ვინაიდან ის ცხოვრობდა შავ საყვარელთან ერთად. გოგონამ დაიყვირა: "რატომ მე?" როდესაც მას უკვე მოაბეს ყელზე ბაწარი ის ატირდა: "მე არ გამიკეთებია რაღაც ისეთი, რაც სხვებს არ გაუკეთებიათ. რატომ უნდა ჩამომახრჩონ მაინცდამაინც მე? ეს უსამართლობაა! და ელენი? ისიც იწვა შავთან." ჩამოხრჩობილის ბოლო სიტყვების გაგონების შემდეგ, მდუმარე მოწმეებიდან ერთ-ერთმა თავზარდაცემულმა გოგონამ (სავარაუდოდ ელენმა) უკან დაიხია.

ცხადია, არავის გაუცია პასუხი კითხვაზე: "რატომ მაინცდამაინც მე?" თუმცა პასუხი მარტივი იყო. მისი სახელი იყო ჩვენს სიაში, ელენის კი არა. ჩამოხრჩობილმა გოგონამ დაიმსახურა მისი განაჩენი. სავარაუდოდ, ელენმაც იგივე დაიმსახურა - დიდი ალბათობით ის ახლა ძლიერ იტანჯება შიშით, რომ შეიძლება მისი დანაშაულიც გამოაშკარავდეს და მასაც იმ საფასურის გადახდა მოუწიოს, რაც მის მეგობარს.

ჩვენი ომიდან, ამ უმნიშვნელო ეპიზოდმა მასწავლა პოლიტიკური ტერორის გაკვეთილი. მისი ეფექტურობის მნიშვნელოვანი წინაპირობები სასჯელის თვითნებობა და მოულოდნელობა იყო. ელენის მდგომარეობაში ძალიან ბევრი ადამიანი აღმოჩნდა და შიში, რომ ერთ დღეს ელვა მათაც დაატყდებოდათ თავს, აიძულებს მათ, რომ მეტი წინდახედულობა გამოიჩინონ.

სევდიანი და გულდასაწყვეტი იმ ეპიზოდში იყო ის, რაც გოგონამ სიკვდილის წინ გამოხატა სიტყვებით: "მე არ გამიკეთებია რაღაც ისეთი, რაც სხვებს არ გაუკეთებიათ." რა თქმა უნდა, მან ძალიან გადააჭარბა, ვინაიდან საკმაოდ რაოდენობით არსებობდნენ რასის ერთგული და ჩვენი თანამებრძოლი თეთრკანიანი ქალები და მაინც, მას რომ არ გადმოეღო მაგალითი სხვებისგან, ის არ ჩაიდენდა დანაშაულს ჩვენი, ისედაც მომაკვდავი რასის წინააღმდეგ. მას საფასურის გადახდა არამარტო თავისი, არამედ სხვისი ცოდვებისთვისაც მოუწია. ახლა, ისე როგორც არასდროს, ვათვიცნობიერებ, თუ როდენ მნიშვნელოვანია ის, რომ ჩვენ ვუნერგავთ ადამიანებს ახალ მორალს, ვუნერგავთ ახალ წარმოდგენას ფუნდამენტურ ღირებულებებზე,

იმისთვის, რომ მათი მანიპულირება აღარავის შეეძლოს, როგორც საწყალი გოგონას შემთხვევაში - როგორც ამერიკელების უმრავლესობის შემთხვევაში.

სიჯანსაღისა და ორგანული ზნეობის საყოველთაო ნაკლებობას შუადღემდე ვაწყდებოდი. ლოს-ანჯელესის თანასწორუფლებიანი მესაკუთრეების ასოციაციის შენობის წინ, ჩვენ ვახრჩობდით ბროკერების 40 კაციან ჯგუფს, რომელიც მიწისა და დიდი უძრავი ქონების სფეროში საქმიანობდა. ყოველი მათგანი მონაწილეობას იღებდა შერეული, სხვადასხვა რასის წყვილებისთვის გადასახადების შემცირების სპეციალურ პროგრამაში, ისინი ყიდულობდნენ საცხოვრებელ ბინებს იმ უბნებში, რომლებიც უმეტესწილად თეთრებით იყო დასახლებული. ბროკერებიდან ერთ-ერთი, 35 წლის კარგი აღნაგობის თეთრკანიანი მამაკაცი, მონდომებულად იმართლებდა თავს: "ემშაკმაც დალახვროს, მე არასდროს მომწონდა ასეთი პროგრამები. მე თვითონაც ვლიზიანდებოდი, როდესაც ვხედავდი შერეულ წყვილებს და მათ ყავისფერ შვილებს. მაგრამ ადამიანმა თავი უნდა გაიტანოს. ინსპექტორმა მთავარი კანტორიდან მითხრა, რომ მეტად მარტივი იქნება ჩემთვის, თუ თავს ავარიდებ შენობის ნორმებისა და წესების დარღვევის გამოვლინებას უძრავი ქონების აგენტების მხრიდან, რომლებიც სპეციალურ იპოთეკურ პროგრამას უდგანან სათავეში."

თავისდა უნებლიედ, მან აღიარა, რომ მისი ფასეულობების სისტემაში პირველ ადგილზე იყო შემოსავალი, აი მერე კი რასის ერთგულება - და სამწუხაროდ, ეს ხედვა სწორია იმ მდაბიო უმრავლესობისთვის, რომლებიც დღეს არ ჩამოუხრჩვიათ. მაშ ასე, მან გააკეთა თავისი არჩევანი და ნაკლებად იმსახურებს შეწყალებას.

ჯარისკაცები, რა თქმა უნდა, არ შეეკამათნენ. როცა მისი ჯერი მოვიდა, იმავე მიუკერძოებლობით მოუღეს ბოლო, როგორც ყველა დანარჩენს, რომელიც ბედისწერას მდუმარედ შეხვდა. მათ ბრძანება მიიღეს, რომ არ შეეკამათებოდნენ ვინმეს ან არ აეხსნათ რაიმე, გარდა მცირე განცხადებისა მათი დანაშაულის შესახებ, რომლისთვისაც სახრჩობელაზე უკრავდნენ თავს. უდანაშაულობის ან „აქ რაღაც შეცდომა უნდა იყოს“ -ის ყველაზე დამარწმუნებელ პროტესტსაც კი ერთი წამით არ შეუყოყმანებია ისინი. დღეს შეცდომებს უსათუოდ დავუშვებდით - მცდარი ვინაობები, არასწორი მისამართები, ცრუ ბრალდებები - მაგრამ როგორც კი სიკვდილით დასჯა დაიწყო, შეცდომის ალბათობის აღიარება არ გაუღერებულა. ჩვენ გააზრებულად შევიქმენით საზოგადოებაში შეუდრეკელი იმიჯი.

როგორც ჩანს, საკმაოდ დამაჯერებლები ვიყავით. ჩვენი სადამსჯელო რაზმი შუადღეს დაბრუნებულიც კი არ იყო ყაზარმებში, რომ მთელი ქალაქიდან მივიღეთ შეტყობინებები, რომელიც მკვლელობებისა და თავდასხმების აშკარად ახალ ტალღას იუწყებოდა. გვამები, ძირითადად ნაჩხვლეტი ჭრილობებით, ტროტუარებზე, ხეივნებსა და კორპუსების დერეფნებში იპოვეს. ამას გარდა, ასობით დაჭრილი ადამიანი ჩვენმა პატრულებმა ქუჩებში აიყვანეს.

მიუხედავად იმისა, რომ ნაცემ და დაჭრილ მსხვერპლებს შორის რამდენიმე შავკანიანიც იყო, სწრაფად აღმოვაჩინეთ, რომ მათ უმრავლესობას ებრაელები წარმოადგენდნენ. როგორც ჩანს, ისინი იყვნენ ადამიანები, რომლებიც ჩვენს სადამსჯელო რაზმებს გამორჩათ, მაგრამ

მოქალაქეებს არა.

დავკითხეთ რა რამდენიმე ნაცემი ებრაელი, მალევე გავიგეთ, რომ გარკვეული ნაწილი მაინც არაებრაულ ოჯახებში იმალებოდა. როგორც კი პროკლამაციები გავაკარით, შემფარებლები მათ მიადგნენ და ქუჩაში უკრეს თავი. ლოკალურმა ფხიზელმა ჯგუფებმა, რომლებიც დანებითა და ხელკეტებით იყვნენ შეიარაღებულები, ისინიც გამომამზეურეს, ვინც ჩვენ სიაში არ იყო.

დარწმუნებული ვარ, რომ არა ყულფის დღის ძლიერი გაკვეთილი, მოქალაქეთა ამგვარ თანამშრომლობას ასე სწრაფად ვერ მივიღებდით. ჩამოხრჩობები ყველას დაეხმარა, რომ პოზიცია სასწრაფოდ შეეცვალათ.

ხვალ, შუადღეს, ჩემი ჯგუფის წევრები მოქალაქეთა შრომის ბატალიონის ორგანიზებას დაიწყებენ, რომ გვამები გაკვეთონ და გადაზიდონ ნაგავსაყრელზე, რომელიც უკვე ავირჩიე. ყველა გვამის მოშორება დაახლოებით სამ ან ოთხ დღეს წაიღებს- მათი რიცხვი დაახლოებით 55-60 ათასია - და ამ ცხელ ამინდში, ეს საკმაოდ არასასიამოვნო პროცესი იქნება.

მაგრამ რა სიმსუბუქე მეუფლება, როცა წარმოვიდგენ, რომ ჩვენი დავალების ყველაზე ნეგატიური ნაწილი უკვე დასრულდა! ამიერიდან, წინ მხოლოდ საღი აზროვნების აღმართია: რეორგანიზაცია, რეერუდაცია, და მთელი სოციუმის ხელახლა შენება.

8 აგვისტო, 1993 წელი. ბოლო ოთხი დღის განმავლობაში ჩვენ მიერ ახლად ორგანიზირებულ საჯარო რესურსების, კომუნალურების, სერვისებისა და ტრანსპორტირების დეპარტამენტში, (პრუსტი) სამხრეთ კალიფორნიაში, თავაუღებლად ვმუშაობდი. ეს მკაცრად განსაზღვრული, დროებითი პოზიციაა და ათი დღის შუალედში პოსტს სხვა ინჟინერს გადავაბარებ, ერთ-ერთ მოხალისეს ჯგუფიდან, რომელთანაც გასული ორი კვირის განმავლობაში ვმუშაობდი. მას თანამშრომლობას გაუწევს რამდენიმე ლოკალური წევრი, რომელიც ადრე რომელიმე სახელმწიფო, სამტატო ან მუნიციპალურ ორგანოში ან კერძო კომუნალურ დაწესებულებაში მუშაობდა. დარწმუნებული ვარ, რომ ის დეპარტამენტში დარჩენილი ხარვეზების გამოსწორებასაც შეძლებს.

მთავარი ადამიანების ნახევრის სამსახურში დაბრუნების შემდეგ, ნელ-ნელა ყველაფერი მწყობრში დგება. ჩვენ აღვადგინეთ ელექტროობა, წყალი, ჩამდინარე წყლები, ნაგვის მოსაკრებელი და სატელეფონო სერვისი ყოველ ოკუპირებულ არეალში - თუმცა ელექტროობა მკაცრად რაციონირებულია. ამას გარდა, 50 ბენზინგასამართი სადგურიც კი მწყობრში მოვიყვანეთ, შესაბამისად მოქალაქეები, რომელთაც სამუშაო განაწილებამ პრივილეგირებული სტატუსი მიანიჭა, თავიანთი მანქანისთვის საწვავის მიღებას შეძლებენ.

პრუსტი მთელ ჩვენს ანკლავს ვანდენბერგიდან მექსიკის საზღვრამდე ამარაგებს და ბევრი მოგზაურობა მომიწია, რომ სხვადასხვა რეგიონების საჭიროებები და რესურსები გამომეკვლია. ამგვარად კი ყველაფრისთვის შედარებით კოორდინირებული სახე მიმეცა. კმაყოფილი ვარ იმით, თუ რისი მიღწევა შევძელით ამ მოკლე დროში. სამხედრო ადმინისტრაციისა და სურსათის დეპარტამენტის შემდეგ პრუსტს სასიცოცხლოდ ყველაზე მნიშვნელოვანი ფუნქცია აკისრია და ჩვენს მიერ შექმნილ ორგანოებს შორის ყველაზე მეტ მუშას ასაქმებს.

ჩემი სამუშაოს ყველაზე საინტერესო ასპექტი სასურსათო დეპარტამენტისთვის ინტერფეისის შექმნის პროცესი იყო. ისინი საკვებს აწარმოებენ, ჩვენ მის ტრანსპორტირებას ვახდენთ, მარაგში ვაწყობთ და ვანაწილებთ. რამდენიმე პრობლემა ჯერ კიდევ გადასაჭრელია, თავდაპირველად იმიტომ, რომ გარკვეული რაოდენობის საკვები, რომელსაც ვაწარმოებთ მინდვრიდან პირდაპირ სადისტრიბუციო წერტილში არ მიდის, არამედ მუშავდება. ეს ნიშნავს, რომ სურსათის დეპარტამენტმა საკუთარი თავზე უნდა აიღოს დახარისხებისა და ტრანსპორტირების გარკვეული მოვალეობები, სანამ პრუსტი თავის წილ პასუხისმგებლობას იკისრებს. ამას გარდა, სურსათის დეპარტამენტს სპეციალური ტრანსპორტი ჰყავს, რომელიც საჭიროა მუშების საცხოვრებელი პუნქტიდან სამსახურში და პირიქით გადასაადგილებლად.

მომიწია შემეთვსისებინა სასურსათო დანაყოფის მთელი ოპერაცია იმ მიზნით, რომ მეპოვა საუკეთესო გზა შესაბამისი პასუხისმგებლობის სწორად გადასანაწილებლად. ჩემზე დიდი შთაბეჭდილება მოახდინა იმან, რაც ვნახე. მათ საკვების წარმოებისთვის 600,000-ზე მეტი მუშის მობილიზება მოახდინეს, რომელიც ჩვენ კონტროლქვეშ მყოფი მოსახლეობის პროდუქტიული სეგმენტის მეოთხედია. მუშათა 10-15% დაკომპლექტებულია

თეთრკანიანებით, რომლებიც თავიდანვე ამ არეალში მდებარე ფერმებში მუშაობდნენ. 12-18 წლის ახალგაზრდა მოხალისეები თითქმის მესამედს შეადგენენ. დანარჩენები ქალაქის მოსახლეები არიან, რომლებიც ადრე მეორეხარისხოვანი საქმიანობით იყვნენ დაკავებულები, ახლა კი სურსათის დეპარტამენტის მეთვალყურეობის ქვეშ მუშათა ჯგუფებს შეუერთდნენ.

ამ უკანასკნელი ჯგუფის წევრები ახლა პირველად აკეთებენ ნამდვილად პროდუქტიულ საქმეს თავიანთ ცხოვრებაში. ეს ნიშნავს, რომ სურსათის დანაყოფი მნიშვნელოვან ფუნქციას ასრულებს სოციალურ რეაბილიტაციაში, ისევე როგორც საკვების წარმოებაში, ხოლო ჩვენი საგანმანათლებლო დეპარტამენტი აქტიურად თანამშრომლობს მათთან. ყოველ კვირა, თითოეულ მუშას უტარდება ათსაათიანი ლექცია და იგი ფასდება არა მხოლოდ ზოგადი დამოკიდებულებითა და პროდუქტიულობით მის სამუშაოსთან მიმართებაში, არამედ ლექციებში რეაქტიურობითაც.

პარალელურად უწყვეტი ფილტრაციის პროცესი მიმდინარეობს, რაც გულისხმობს მუშათა გადნაწილებას ახალ სამუშაო ჯგუფებში მათი მდგომარეობისა და ყოფილ ჯგუფში ქმედითუნარიანობის საფუძველზე. ამ გზით, ისინი უკვე იწყებენ საკონკურსო მასაში პირველი ლიდერ-სტაჟიორი ჯგუფების გამორკვევას. სწორედ ამ უკანასკნელიდან აირჩევიან ორგანიზაციის წევრობის კანდიდატები.

გარკვეულ მიზეზთა გამო, სასურსათო დეპარტამენტთან საქმიანობის დროს, ფერმაში მყოფ მუშებთან სასაუბროდ გავჩერდი. მორალი ყოფილი სოციალური პარაზიტების მაღალ-პროპორციულ ჯგუფებსა და ლიდერ-სტაჟიორ ჯგუფებს შორის მერყეობდა, მაგრამ სიღარიბეს ვერავის დავეწამებდი. ყველა დაარწმუნეს, რომ მიუხედავად დისლოკაციისა და გაჭირვებისა, რომელიც რევოლუციამ გამოიწვია, ახლა უკვე ვიცით, რომ ციკლისთვის საკმარისი საკვები გვექნება - მაგრამ ისინი, ვინც არ იმუშავენ, ვერც შეჭამენ.

ყველაზე ღრმა შთაბეჭდილება გამოიწვია ფაქტმა, რომ ყოველი სახე, რომელსაც მინდვრებში შევხვდი, თეთრი იყო: არცერთი მექსიკელი, არცერთი აღმოსავლელი, არცერთი შავი, არცერთი მეტისი. ჰაერი უფრო სუფთაა, მზე უფრო ნათელი, ცხოვრება კი უფრო სასიამოვნო. როგორი შესანიშნავი განსხვავება მოიტანა რევოლუციის მხოლოდ ერთმა მიღწევამ!

და თითოეული მუშაც გრძნობს ამ განსხვავებას, მიუხედავად იმისა, არიან ისინი იდეოლოგიურად ჩვენ მხარეს თუ არა. მათ შორის სოლიდარობის, სისხლით ნათესაობის, საერთო საქმის შესასრულებლად უანგარო თანამშრომლობის ახალი შეგრძნება გაჩნდა.

ქვეყნის სხვა ნაწილებიდან მიღებული სიახლეები ძალიან გვამხნევენს. მიუხედავად იმისა, რომ სისტემა ჯერ კიდევ უძლებს, ის მხოლოდ მზარდად ღია და ბრუტალურ რეპრესიებს მიმართავს. მთელი ქვეყანა სამხედრო მდგომარეობაშია, მთავრობა კი ძლიერად ეყრდნობა ნაჩქარევად შეიარაღებულ და დეპუტატებად დანიშნულ შავკანიანების იდიოტთა ხროვას, რომ თეთრკანიანი მოქალაქეები დააშინოს. სისტემის ნახევრად რეგულარული სამხედრო დანაყოფი ჯერ კიდევ არასაიმედო ბარიკადებსაა ამოფარებული.

პირობები, თითქმის ყველგან, უფრო და უფრო უარესდება. შეწყვეტილი ელექტროენერგია,

ტრანსპორტირებისა და კომუნიკაციის პრობლემები, ტერორისტული დაბომბვები, სურსათის დეფიციტი, მკვლევლობები და მასობრივი ინდიტრიული საბოტაჟები სისტემას ძალას აცლის, ჩვენ კი საზოგადოებრივი არეულობის შენარჩუნებაში გვეხმარება. ორგანიზაციის სამოქმედო დანაყოფები გმირულ საქმეს აკეთებენ, მაგრამ მათი დანაკარგები საკმაოდ მძიმეა. ამ ეტაპზე, ჩვენი ერთადერთი მიზანია, რომ ყოველ ხელმისაწვდომ სამიზნეზე ხელახლა, ხელახლა და ხელახლა, შეუსვენებლად თავდასხმით სისტემასა და მოსახლეობაზე ზეწოლა შევინარჩუნოთ.

ახალწვეულთა დახმარებით, რომლებიც მტრის ხაზიდან ჩვენთან მზარდი მაჩვენებლით გადმოდიან, ჩვენ ვიღებთ თანმიმდევრულ ინფორმაციას იმ შედეგებზე, რომელიც თან ახლავს საყოველთაო ქაოსს მოსახლეობაში. თეთრკანიანი ლიბერალები და სხვა უმცირესობები ისტერიკულად უყვირიან მთავრობას, რომ „რამე მოიმოქმედოს.“ კონსერვატორები ოხრავენ, ხელებს იფშენენ და დასტირიან ყოველივე ამ „უპასუხისმგებლობას.“ საშუალო ადამიანები უფრო და უფრო ღიზიანდებიან ყველაზე, ვინც ჩვენთან რაიმე კავშირშია: ჩვენ, სისტემა, ზანგები და უამრავი ლიბერალი და კონსერვატორი წარმომადგენელი. მათ მხოლოდ სურთ დაუბრუნდნენ - „ნორმალურობას“ და თავიანთ შეჩვეულ კომფორტს - რაც კი შეიძლება სწრაფად.

სისტემის პროპაგანდისტები დიდ თეორიებს თხზავენ ჩვენ მიერ არათეთრკანიანთა იძულებით ევაკუაციასა და რასის წინაშე დამნაშავეების და სხვა მტრული და გადაგვარებული ელემენტების საბოლოო ლიკვიდაციის შესახებ. თუმცა, ამ ყველაფერს სასურველი ეფექტი არ აქვს, თუ არ ჩავთვლით ლიბერალებსა და უმცირესობებს. მოსახლეობის უმრავლესობა ახლა იმდენად დაკავებულია საკუთარი პრობლემებით, რომ არ აქვს დრო „რასიზმის მსხვერპლებისათვის“ გადმოყაროს ცრემლები.

კალიფორნია ნამდვილად ჩაგვიშხამდა. იქ არაფერი ექვემდებარება კონტროლს. გენერალმა ჰარდინგმა ნამდვილად თავდაყირა დააყენა სიტუაცია. ჩვენ ამ ყველაფერს მივალწიეთ იმის გამო, რომ კონერვატორებთან საქმე არ დაგვიჭერია. ის, ისევე როგორც ყველა დანარჩენი, კარს უკან იდგა, როდესაც ჩვენს ტვინებზე მოქმედებდნენ, ამგვარად მან სულელური სიჯიუტისა და თავდაჯერებულობის ორმაგი დოზა მიიღო. (ტერნერი გულისხმობს გენერალ არნოლს ჰარდინგს, მეთაურს ტრავისის საჰაერო ძალების ბაზისა, რომელიც სან-ფრანცისკოსა და საკრამენტოს შორის მდებარეობდა. ჰარდინგის როლი, თუმცა საკმაოდ მნიშვნელოვანი დიდ რევოლუციაში, 11 კვირა გაგრძელდა. იგი საბოლოოდ ორგანიზაციის გუნდმა მოკლა 16 სექტემბერს, 1993 წელს, რამდენიმე წარუმატებელი მცდელობის შემდეგ).

თუ სან-ფრანცისკო-საკრამენტოს სიტუაცია მალე არ გამოსწორდა, ჰარდინგის რაზმის წინააღმდეგ სამოქალაქო ომის წამოწყება მოგვიწევს. სისტემას ეს ნამდვილად მოეწონება. ერთადერთი, რაც ჰარდინგმა სწორად გააკეთა იყო ვაშინგტონთან კავშირის გაწყვეტა 4 ივლისის თავდასხმის პირველი კვირის განმავლობაში, მაშინვე, როგორც კი ნათელი გახდა, რომ სისტემამ კალიფორნიაზე ძალაუფლება დაკარგა. თავისივე ინიციატივით, მან ჩრდილოეთ კალიფორნიაში დამოუკიდებელი სამხედრო ადმინისტრაცია გამოაცხადა და მასთან ერთად თითქმის ყველა სამხედრო ოფიცრის საბრძოლველად მობილიზება მოახერხა. (ჩვენი დაქვემდებარებული სამხედრო პერსონალის გარდა, რა თქმა უნდა).

რევოლუციურმა დანაყოფმა მკაცრად პრაქტიკული გადაწყვეტილება მიიღო, როდესაც გენერალი ჰარდინგი ამ არეალში პასუხისმგებელ პირად დანიშნა, ჩვენს ხალხს კი უბრძანა, რომ მას არ შეეწინააღმდეგებოდნენ. ამის შედეგად, ჩვენი დანაკარგები არსებითად შემცირდა, თუმცა სამხედრო ადმინისტრაცია ჯერ უფრო მეტ ცოცხალი ძალის დანაკარგს განიცდიდა ჩრდილოეთ კალიფორნიაში, ვიდრე სამხრეთში. ესეც იმიტომ, რომ ჰარდინგმა ვერ შეძლო საკმარისად რადიკალური ზომების მიღება, რომ თავისი ავტორიტეტის კონსოლიდაცია მოეხდინა და შავკანიანთა სამხედრო პერსონალს გამკლავებოდა.

ის ასევე აბსოლუტურად ჩაფლავდა სამოქალაქო საზოგადოებაზე კონტროლის დამყარებაში, რადგან, როგორც ჩანს არ ესმის რადიკალური ზომების აუცილებლობა. ებრაელები და სხვა ბოლშევიკური ელემენტები მის გარშემო, სან-ფრანცისკოში მოძრაობენ, მექსიკელები კი განუწყვეტლივ არეულობას აწყობენ საკრამენტოში.

როდესაც ორგანიზაციის დელეგაცია გასულ თვეს ჰარდინგს ესტუმრა და ჩრდილოეთ კალიფორნიის სამხედრო წესდებაში ანგაჟირება შესთავაზა, ჰარდინგზე მართვა-თავდაცვის და ორგანიზაციაზე საზოგადოებრივი საკითხების, მათ შორის პოლიციის ფუნქციების განაწილებით - მან ისინი დააკავა და მათ გათავისუფლებაზე უარს ამბობდა. ამის შემდეგ, ის იდიოტურ პროკლამაციებს გამოსცემდა „კონსტიტუციის აღდგენასთან“ დაკავშირებით, „კომუნისა და პორნოგრაფიის“ განადგურებითა და ახალი არჩევნების მოთხოვნით, რომ „დამარსებელი მამებისგან დანატოვარი მთავრობის რესპუბლიკური ფორმის რეკონსტრუქცია მოეხდინათ,“ რასაც არ უნდა ნიშნავდეს ეს.

მან ასევე გააკიცხა ჩვენ მიერ სამხრეთში მიღებული რადიკალური ზომები და აღშფოთდა, რომ არ ჩავატარეთ რაიმე საზოგადოებრივი რეფერენდუმის მსგავსი, სანამ არა-თეთრკანიანებს განვდევნადით და ინდივიდუალური სასამართლოები ებრაელებისთვის და რასის წინაშე დამნაშავეებისთვის, რომელთაც სასწრაფოდ გავუმკლავდით.

ნუთუ ამ ბებერ სულელს არ ესმის, რომ ამერიკელმა ხალხმა თავად აირჩია არეულობა, რომელშიც ახლა არის? ნუთუ არ ესმის რომ ებრაელები პირდაპირ კონსტიტუციის წყალობით გაბატონდნენ მთელ ქვეყანაზე? ნუთუ არ ესმის, რომ საზოგადოებას უკვე ჰქონდა თვითმმართველობის შანსი, რომელიც საკუთარი ხელით დაანგრია?

მისი აზრით, საით წავგიყვანს ახალი არჩევნები ახლა, ამ ტელევიზორისგან დამახინჯებული გონების მქონე თაობის ამომრჩეველში, თუ არა ისევ იმავე ებრაულ საღორესთან? და როგორ გადავჭრიდით ამდენ პრობლემას იქ, დაბლა, რომ არა რადიკალური ზომები, რომლებიც გამოვიყენეთ?

ნუთუ არ ესმის ჰარდინგს, რომ ქაოსი ამ არეალში იქამდე გააგრძელებს ზრდას, სანამ ის არეულობაზე პასუხისმგებელი ხალხის ყოველი კატეგორიის იდენტიფიცირებას არ მოახდენს და კატეგორიულად არ გაუმკლავდება მათ - რომ ფიზიკურად შეუძლებელია მისთვის, თუ მათ რაოდენობას გავითვალისწინებთ, გაუმკლავდეს ებრაელებს, ზანგებს, მექსიკელებს და სხვა პრობლემატურ ელემენტებს მხოლოდ ინდივიდუალური საფუძვლებით?

როგორც ჩანს არა, რადგან ეს იდიოტი ჯერ კიდევ მიმართავს „კანონმორჩილ“ ზანგ ლიდერებსა და „პატრიოტ“ ებრაელებს, რომ წესრიგის აღდგენაში დაეხმარონ. ჰარდინგი, როგორც ზოგადად კონსერვატორები, ვერ ასრულებს საკუთარ მოვალეობას, რადგან ეს შეიძლება ნიშნავდეს „დამნაშავესთან“ ერთად „უდანაშაულოს“ დასჯას, „კარგი“ ზანგები და „ლოიალური“ ებრაელები სხვა დანარჩენებთან ერთად - ისე, თითქოს ამ ტერმინებს რაიმე მნიშვნელობა ჰქონდეს დღევანდელ კონტექსტში. ემინია რა, რომ „უსამართლოდ“ მოექცევა პიროვნებას, იგი უსაშველოდ ფართხალებს, სანამ ყველაფერი ჯოჯოხეთამდე მიდის და მოქალაქეები შიმშილისგან კოლოებივით იხოცებიან. გენერლები მტკიცე პერსონალისგან უნდა დაკომპლექტდნენ.

ჩრდილოეთის სიტუაციამ ერთი სარგებელი მაინც გამოიღო: ამგვარად, თეთრკანიან ლტოლვილთა დიდი ნაკადი მოგვაწყდა. უმრავლესობა ბოლო ორი კვირის განმავლობაში ცდილობდა ჩვენამდე მოღწევას, რომ ჩამოცილებოდა სან-ფრანცისკოში გამეფებულ ანარქიას, რომელიც მთელი დანარჩენი ქვეყნისგან სისტემის რიგებამდეც აღწევდა.

და სანამ ისინი უძლებენ, საინტერესოა ჩვენს პარალელურად სამი განსხვავებული საზოგადოებრივი წყობის ცოცხალი მაგალითი: ჩრდილოეთში კონსერვატული რეჟიმი, აღმოსავლეთში ლიბერალურ-ებრაული დემოკრატია და აქ, ძველ ნანგრევებზე აღმოცენებული ახალი მსოფლიოს დასაწყისი.

23 აგვისტო. ხვალ კვლავ ვაშინგტონში მივდივარ. ვანდენბერგში ოთხი დღე გავატარე და შევისწავლე თუ როგორ მუშაობს ბირთვული ქობინები. მე ვექვემდებარები იმ ჯგუფს, რომელიც 50 კილოტონა ქობინს ვაშინგტონში ხელით გადაზიდავს, ქალაქის მთავარი ლოკაციების შესანიღბად.

დაახლოებით 50 სხვა - ყველა ორდენის წევრი - ჩემთან ერთად გაიწრთვნა და ყველას ერთი და იმავე მისია აქვს, როგორც ჯგუფის ლიდერს. ეს გულისხმობს საერთო ჯამში 200 ქობინს, რომელიც თავდაპირველად უნდა გაიფანტოს მთელ ქვეყანაში და რომელსაც მოგვიანებით ახალი პარტია მოყვება.

თითოეული ქობინი იდენტურია. იგი 240-მმ საარტილერიო ჭურვის მარაგიდან მოიპარეს, რომელიც ჩვენმა ხალხმა ამ არეალში აღმოაჩინა. აღჭურვილობა მსუბუქად მოდიფიცირებულია, ამგვარად, მათი აფეთქება კოდირებული რადიო სიგნალებით შესაძლებელია. იგი ჩვენი დაზღვევა იქნება იმ შემთხვევაში, თუ რაკეტის გასაშვებ პირობებს დავკარგავთ.

მიმდინარე მისია ყველაზე ჩახლართულია მათ შორის, რაც ჩემთვის ოდესმე დაუვალეობიათ. იგი მეტად ხისტი იქნება, ვიდრე ორი წლის წინ ფედერალური ბიუროს შტაბ-ბინის დაბომბვა. ხუთმა ჩვენგანმა მტრის ტერიტორიიდან 3,500 მილის დაშორებით გავაღწიეთ, თან ოთხი ატომური ბომბით, რომელიც საერთო ჯამში 250 კილოგრამს იწონიდა, ისე, რომ ვერ გამოგვიჭირეს. ამის შემდეგ მოგვიწია მათი გასაიდუმლოება ტერიტორიაზე, რომელსაც მკაცრად დაცავდნენ და შენიღბავდნენ, ამგვარად მათი პოვნის შანსი სულ მცირეა.

გარდა შემცველი საფრთხისა, რომელზე ფიქრიც მაშფოთებს, დავალებისგან გამოწვეული გრძნობებიც ამერია. ერთი მხრივ, საშინლად არ მსურს კალიფორნიის დატოვება. ახალი საზოგადოების დაბადებაში მონაწილეობა საოცრად ამაღელვებელი და სასიამოვნოა ჩემთვის, თანაც, ჩვენი სამუშაო ახლა იწყება. ყოველ დღე ახალი წამოწყებაა და მე მსურს მისი ნაწილი ვიყო. ჩვენ აქ ვაშენებთ ახალი საზოგადოებრივი წყობის პრინციპებს, რომელიც მომდევნო ათასი წლის განმავლობაში ემსახურება ჩვენს რასას.

მქონდეს შესაძლებლობა ვიცხოვრო და ვიმუშავო საღად მოაზროვნე, ჯანსაღ, თეთრი ადამიანის ცივილიზაციაში - ეს ჩემთვის ღირებულებაზე მეტია. ეს ბოლო რამდენიმე კვირა შეუდარებელი იყო. საშინლად სევდინია ფიქრი იმაზე, რომ ეს თეთრი ოაზისი უნდა დავტოვო და კიდევ ერთხელ ჩავყვინთო მეტისების, ზანგების, ებრაელების და ავადმყოფი, დამახინჯებული თეთრი ლიბერალების წუმპეში.

მეორე მხრივ, უკვე სამ თვეზე მეტი გავიდა, რაც ქეთრინს არ შევხვედრილვარ და ასე მგონია, ერთი წელიწადია. ერთადერთი, რამაც შეზღუდა ჩემი ენთუზიაზმი იყო ის, რომ მან ვერ შეძლო ჩემთან ერთად გაეზიარებინა, თუ რამდენ რამეს მივალწიეთ აქ. და ახლა, ასეთ დატვირთულ სიტუაციაში, ის და კიდევ სხვები ვაშინგტონში ბევრად უფრო რთულ პირობებში და საფრთხეებქვეშ ცხოვრობენ, ვიდრე ჩვენ აქ, კალიფორნიაში. ამის გაანალიზებისას დანაშაულის გრძნობა მაწუხებს, ყოველ დღე, როცა ის მახსენდება.

მიუხედავად ამისა, ყველაზე ძლიერი შეგრძნება, რასაც ახლა ვფლობ, პასუხისმგებლობაა. მემამყება და თან შიშს მგვრის ის ფაქტი, რომ მე, ორდენის ჯერ კიდევ გამოსაცდელ წევრს, ასეთი მნიშვნელოვანი და რთული დავალების შესრულება დამაკისრეს. უნდა ვცადო ყველა სხვა ფიქრისა და გრძნობის მოშორება, სანამ დავალებას სრული წარმატებით არ დავასრულებ.

ბოლო ოთხი დღის განმავლობაში, მე არა მხოლოდ შევისწავლე ქობინების სტრუქტურა და ფუნქციონირება, რაზეც პასუხისმგებელი ვიქნები, არამედ ისიც, თუ რატომ არის ეს მისია სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანი. სწავლება ასევე მოიცავდა A გაკვეთილს სტრატეგიაში, რომელსაც საკმაოდ გამომაფხიზლებელი ეფექტი ჰქონდა.

რევოლუციური დანაყოფის წევრებმა, რომლებსაც სისტემის წინააღმდეგ ტოტალური გამარჯვების გრძელვადიან მიზანზე უჭირავთ თვალი, საკუთარ თავს არ მისცეს ნება, რომ ჩვენს მონაპოვარს კალიფორნიაში და მიმდინარე პრობლემებს, რომელსაც სისტემა განიცდის, ისინი შეცდომაში შეეყვანა. სასტიკი ფაქტები ასე გამოიყურება:

პირველი, კალიფორნიის გარეთ სისტემა არსებითად ხელუხლებელი რჩება და შეუსაბამობა სისტემის ძალებსა და ჩვენს შორის იმაზე უარესია, ვიდრე 4 ივლისამდე იყო. ეს იმიტომ, რომ ჩვენ დაუდევრად ვაფართოვებდით ძალას მთელი ქვეყნის მასშტაბით, რომ სისტემა საკმარისად გამოგვეყვანა მწყობრიდან და იქ ჩვენი უპირატესობა გაგვემყარებინა.

მეორე, მიუხედავად სამხედრო ძალისა, რომელიც ჩვენს კონტროლქვეშაა, სისტემა - მაშინვე, როგორც კი ის არსებულ სამხედრო-მორალურ პრობლემებს გადაჭრის - ჩვენს მიწაში

ჩამარხვას სტანდარტული ხერხებით და მინიმალური ზარალით შეძლებს. ერთადერთი, რაც მათ ამდენი ხანია აკავებთ არის ჩვენი მუქარა ატომური რეპრესალიის შესახებ ნიუ-იორკსა და თელავივში.

მესამე, ჩვენი მუქარა განეიტრალების სერიოზული საფრთხის წინაშე დგას. სისტემას აქვს შესაძლებლობა განახორციელოს პირველი მოულოდნელი თავდასხმა ჩვენ წინააღმდეგ იმის დიდი ალბათობით, რომ ჩამოშლის ყველა „გამაგრებულ“ სარაკეტო გამშვებ პუნქტს, სანამ რაკეტის გასროლას შევძლებთ. რევოლუციური დანაყოფის ინტელექტუალური წყარო ირწმუნება, რომ სწორედ ასეთი მოულოდნელი თავდასხმა იგეგმება. სისტემა თავს იკავებს, სანამ დაასრულებს სასწრაფო სამხედრო ძალების რეორგანიზებას, რომელიც მათ ამერიკული არმიის პოლიტიკური სანდოობის საყრდენს მისცემს. ამას მოყვება მასობრივი ინვაზიით ჩვენი ბირთვული შესაძლებლობების გარდაუვალი განადგურება, რომელიც ჩვენს მოღვაწეობას ერთ-ორ დღეში დაასრულებს.

უარესი, სისტემას აქვს ალტერნატიული გეგმა, რომელიც გულისხმობს მასობრივი განადგურების იარაღის სამხრეთ კალიფორნიაში გამოყენებას. ისინი ამ გეგმას იმ შემთხვევაში მიმართავენ, თუ მომდევნო რამდენიმე კვირის განმავლობაში სახმელეთო-სამხედრო ძალების რიგებში სრული სანდოობის აღდგენას ვერ შეძლებენ.

ჩვენ ჯერ კიდევ არ ვიცით სისტემის ზუსტი გრაფიკი, მაგრამ მივიღეთ შეტყობინება, რომ 25,000-ზე მეტმა ყველაზე მდიდარმა და გავლენიანმა ებრაელმა და მათმა ოჯახებმა ჩუმად ჩაალაგეს ბარგი და დატოვეს ნიუ-იორკი ბოლო 10 დღის განმავლობაში, უმეტესობას ზომიერი რაოდენობის ბარგი მიჰქონდა, ალბათ 2-3 კვირიანი შვებულების სამყოფი.

მაშასადამე, მთელი ჩვენი სტრატეგია სისტემის წინააღმდეგ ძირგამოთხრილია. თუ ჩვენ განუწყვეტლივ განვაგრძობთ მტრის შეჩერებას - ან თუნდაც 1-2 წლით, ბირთვული რეპრესალიის მუქარით, ამგვარად შევძლებთ მის დამარცხებას. საწვრთნელი და რესურსების ბაზით და 5 მილიონიანი თეთრკანიანი მოსახლეობით კალიფორნიაში, რომლისგანაც ახალწვეულებს მივიღებთ, ჩვენ შევძლებთ გამუდმებით გავამწვავოთ პარტიზანული ომი მთელი ქვეყნის მასშტაბით. მაგრამ კალიფორნიის გარეშე ამას ვერ შევძლებთ - და ეს სისტემამ იცის. ამგვარად, დაუყოვნებლივ უნდა მიმოვფანტოთ ბირთვული იარაღი კალიფორნიის შემოგარენში. შემდეგ, მინიმუმ ერთ მათგანს ავაფეთქებთ, რომ დავარწმუნოთ სისტემა ახალი სიტუაციის არსებობაში. თუ, ამის შემდეგ სისტემა შეტევას მიიტანს კალიფორნიაზე, ჩვენ იძულებული გავხდებით მიმოვანტული იარაღის სრული ან უმეტესი ნაწილი ავაფეთქოთ, რომ მიწასთან გავასწოროთ სისტემის შესაძლებლობა, ანგარიშგასაწევი წინააღმდეგობა გაუწიოს ორგანიზაციას.

საუბედუროდ, თუ მოგვიწევს ამ უკიდურესობას მივმართოთ, ქვეყნის თეთრი მოსახლეობის დიდ ნაწილს გაქრობა ემუქრება. ამავდროულად, ქვეყანა უცხოტომელთა ინვაზიის საფრთხის წინაშე დადგება. ნამდვილად დაუნდობელი პერსპექტივაა.

4 სექტემბერი, 1993 წელი. ვაშინგტონში თითქმის ერთი კვირაა ვარ, თუმცა დღეს პირველად ჩამივარდა ხელში შესაძლებლობა, რომ დავწერო. ქვეყნის მასშტაბით ჩვენი გიჟური მოგზაურობის გარდა, ორი ბომბის მოთავსებაში კიდევ რამდენიმე გიჟური დღე გავატარეთ. დაბრუნების შემდეგ გუშინდელი ღამე ერთადერთი იყო, რომელიც მთლიანად ქეთრინს დავუთმე. დღეს კი კიდევ ბომბი დავდე და მისიაც შევასრულე, თუმცა საღამო წერისთვისაა.

ჩვენი მოგზაურობა კალიფორნიიდან აქამდე ჰგავდა სცენას რაიმე კომედიური ფილმიდან. გამომდინარე იქიდან, რომ მთელი ეს მოვლენები ჯერ კიდევ ახალია ჩემს გონებაში, ვერ ვიჯერებ, რომ ეს მართლა მოხდა. ბოლო ცხრა კვირის განმავლობაში ქვეყნის მდგომარეობა ისე შეიცვალა, თითქოს დროის მანქანა გამოვიყენეთ, რომ სრულებით განსხვავებულ ერაში შეგვებიჯებინა - ერაში, სადაც ძველი კანონები, რომლის შეთვისებასაც მთელი ცხოვრება შევალეთ, შეიცვალა. ჩვენდა საბედნიეროდ, მოვლენათა განვითარების გამო ყველა სხვაც ისევეა საგონებელში ჩავარდნილი, როგორც ჩვენ.

გამაკვირვა, თუ რა მოხერხებულად დავტოვეთ ჩვენი ანკლავი. სისტემის რაზმები მხოლოდ რამდენიმე მთავარი ავტოსტრადის საზღვრებთან არიან დაჯგუფებულები, დამატებითი ასეულებით, რომლებიც უკანა გზების საგზაო-საგუმბო გამშვებ პუნქტზე ნაწილდებიან. ეს უკანასკნელნი პატრულირებას თითქმის არ ასრულებენ, ამგვარად, მარტივი და უსაფრთხო საქმეა მათთვის გვერდის ავლა - რაზეც მოწმობს ის ფაქტიც, რომ 4 ივლისის შემდეგ უამრავმა თეთრკანიანმა მოხალისემ შეძლო კალიფორნიის ტერიტორიაზე ინფლირტაცია.

ჩვენ სამხედრო ტრანსპორტი ბეიკერსფილდის ჩრდილოეთში ავიყვანეთ და ჩრდილო-აღმოსავლეთით 20 მილში გავემართეთ. ნახევარ მილში შავკანიანთა რაზმების მიერ მართვად საგამშვებო პუნქტს მივადექით. ჩვენ მათ ვხედავდით და ისინი ჩვენ გვხედავდნენ, მაგრამ როგორც კი მთავარ ქუჩაზე, ტყის სამსახურთან გადავუხვიეთ, მათ ჩვენთვის პრობლემის შექმნა არ უცდიათ. უკვე სიერას ზონის მთისწინეთში ვიყავით.

ხტუნვა-ხტუნვით გადავიარეთ ციცაბო, ძლივს გასასვლელი სამთო გზა და ერთი საათის შემდეგ კვლავ გზატკეცილს დავუბრუნდით - საგზაო-გამშვები პუნქტისგან უსაფრთხო, მაგრამ სისტემისგან კონტროლირებად ტერიტორიას. არ ვიყავით დაინტერესებულები, რომ მთებში რაიმე სახის წინააღმდეგობა გაგვეწია. ვიცოდით, რომ სისტემის რაზმები ყველაზე მასშტაბურად ჩინა-ლეიკთან არიან კონცენტრირებული, სიერას მოპირდაპირე მხარეს, ამიტომაც გვსურდა ჩრდილოეთით გაგვეგრძელებინა გზა და გზატკეცილს 39S-ს გავყოლოდით.

ჩვენი გეგმის მიხედვით, ბეიკერსფილდის საგზაო-გამშვებ პუნქტზე, მომმარაგებელ სატვირთოს შეხვედრისთანავე, იგი უბრალოდ უნდა აგვეფეთქებინა ვიწრო გზატკეცილზე, სანამ ამ უკანასკნელის ოკუპანტები გააცნობიერებდნენ, რომ „მტრები“ ვიყავით. ხუთივე ჩვენთაგანი ატარებდა გადატენილ ავტომატურ შაშხანას და ყოველი შემთხვევისთვის უკან ორი სასიგნალო პისტოლეტი გვეგდო, მაგრამ სხვა მანქანას არ შევხვედრილვართ.

ვიცოდით, რომ მიუხედავად მთებში მოძრაობის საკვირველი არარსებობისა, უნდა გაგვეთვალისწინებინა დატვირთული მოძრაობა, როდესაც ჩრდილოეთისა და სამხრეთის დამაკავშირებელ მთავარ სამთო გზატკეცილს - 395 მივალწევდით. ჩვენ მიერ რეკომენდირებულმა პატრულებმა მეტად ზოგადი სურათი მოგვცა აღმოსავლეთში რაზმების განლაგების შესახებ და წარმოდგენა არ გვქონდა, რისი მოლოდინი უნდა გვქონოდა საგზაო-გამშვებსა და სხვა სატრანსპორტო მოძრაობის საკონტროლო პუნქტებზე.

ვიცოდით, რომ 10%-ზე ნაკლები სისტემის რაზმებისა, რომლებიც საზღვრების ტერიტორიას იცავდნენ, თეთრკანიანი იყო. სისტემა თანდათანობით იბრუნებდა თეთრკანიანი რაზმების მიმართ ნდობას, მაგრამ ჯერ კიდევ ცდილობდა თავიდან აეცილებინა მათი საზღვართან გამწესება, სადაც შესაძლებელია ჩვენს მხარეს გადასვლის სურვილს ისინი ეცდუნებინა. ამ მცირე თეთრკანიან სამხედრო პერსონალს, მათ შორის რასების აღმრევებსაც კი, ეჭვის თვალით უყურებდნენ და ისეთივე უპატივმცემლობით ეპყრობოდნენ, როგორსაც იმსახურებდნენ კიდევაც შავკანიანებისგან. ჩვენმა აგენტებმა შეგვატყობინეს რამდენიმე ინციდენტის შესახებ, თუ როგორ შეურაცხყოფდნენ და ამცირებდნენ შავკანიანი ამხანაგები თეთრკანიან რენეგატებს.

ამის გათვალისწინებით, გადავწყვიტეთ, რომ ნებისმიერ გამოწვევას არა-თეთრკანიანებად გადაცმულებივით უფრო მარტივად გავუმკლავდებოდით. შესაბამისად, ყველა ჩვენგანმა სახე და ხელები შავი საღებავით შევიფერეთ, თანაც სამუშაო სამოსზე მივიკარით სახელები, რომლებიც მექსიკურად ჟღერდა. გავაცნობიერეთ, რომ მეტისებად შენიღბვის შემთხვევაშიც გავალწევდით - ამგვარად, არ მოგვიწევდა ნამდვილ მექსიკელებად ქცევა. ოთხი დღის განმავლობაში მე „იესო გარსია“ ვიყავი.

ჩვენმა მძღოლმა „კორპორალ როდრიგოზმა“ სრულყოფილად გაითამაშა თავისი როლი, ესალმებოდა რა მარცხენა ხელით, მუშტშეკრულად და მხიარულად იკრიჭებოდა ყოველ ჯერზე, როდესაც შავკანიანი ჯარისკაცების უმოქმედო ჯგუფს გზატკეცილის გასწვრივ ჩავუვლიდით, ამგვარად საგზაო-საგამშვებო პუნქტთან მხოლოდ ორჯერ გავგაჩერეს. ამავდროულად, მანქანაში გვქონდა ტრანზისტორული რადიო, რომელიც მექსიკურ რადიოტალღას იჭერდა და როდესაც სისტემის რაზმებს ჩავუვლიდით, ემოციურ მექსიკურ მუსიკას აყვრიებდა.

ერთხელ, როდესაც მანქანა საწვავის ჩასხმას საჭიროებდა, სამხედრო საწვავის საწყობში შესვლის ცდუნებამ კინაღამ გვძლია, მაგრამ სატვირთო მანქანების გრძელმა რიგმა და შავების ჯგუფმა, რომლებიც იქვე უსაქმურობდნენ, გადაგვაწყვეტინა, რომ რისკზე არ წავსულიყავით. ამის მაგივრად, გზისპირა რესტორან-ბენზინგასამართსადგურ-სუვენირების მაღაზიასთან, უიტნის მთის ჩრდილქვეშ გავაჩერეთ. ადგილი გაუკაცრიელებული ჩანდა, ამგვარად, ორმა ჩვენთან საწვავი ავზის ავსება დაიწყო, სანამ მე და დანარჩენები რესტორნისკენ გავეშურეთ იმ იმედით, რომ თან წასაღებად რაიმე საკვებს ვიპოვიდით.

შიგნით ოთხ, საკმაოდ გალემილ ჯარისკაცს წავაწყდით. ისინი ისხდნენ მაგიდის გარშემო, რომელზეც ცარიელი ბოთლები და ჭიქები უწესრიგოდ მიყრილ-მოყრილიყო. სამი მათგანი შავი იყო, მეოთხე კი თეთრკანიანი.

„ვინმე არის აქ, რომ საწვავისთვის და საკვებისთვის გადავიხადოთ?“ - ვიკითხე.
„არა, ძმაო. უბრალოდ წაილე რაც გინდა. აქაურობის მეპატრონე თეთრკანიანები სამი დღის წინ გავყარეთ.“ - მიპასუხა ერთ-ერთმა შავკანიანმა.
„მაგრამ იქამდე არა, სანამ მის ქალიშვილთან კარგად არ გავერთეთ, ხომ ასეა?“ - წამოიძახა თეთრკანიანმა, კომპანიონს კბილები დაუკრიჭა და მსუბუქად კრა ხელი.

შესაძლოა იმ მკაცრმა მზერამ, რომელიც მას მივაპყრე ის დააჭვა, ან უეცრად შეამჩნია „კორპორალ როდრიგესის“ ლურჯი თვალები, ან სახეზე შავი საღებავი ოფლმა ააჭრელა, მაგრამ, ყოველ შემთხვევაში, თეთრკანიანმა ჯარისკაცმა უეცრად შეწყვიტა კბილების კრეჭა და შავებს რაღაც გადაულაპარაკა. პარალელურად, უკან გადაიხარა და მიწვდა იარაღს, რომელიც მოპირდაპირე მაგიდაზე იდო.

მაგრამ იარაღს სანამ შეეხებოდა, მე ჩემი M16 მხრიდან ჩამოვიხსენი და მაგიდასთან მჯდომ ჯგუფი ჩავცხრილე. ყველა მათგანი მიწაზე გაიშოტა და სისხლის გუბეში ჩაწვა. სამი შავი აშკარად მკვდარი იყო, მაგრამ მათი თეთრკანიანი რენეგატი კომპანიონი, მიუხედავად გულმკერდში ჭრილობისა, წამოჯდა და საცოდავი ხმით იკითხა - „რა ჯანდაბაა?“

კორპორალ როდრიგესმა ის ადგილზე მოკლა. მან თავისი ბაიონეტი ქამრის ქარქაშიდან ამოიღო, მომაკვდავი თეთრი თმებით დაიჭირა, მიწიდან აათრია და ნიკაპქვეშ დანა მიუშვირა- „შე ჭუჭყიანო, რასის შემზღალავო! მიდი შეუერთდი შენს შავ „ძმებს!“ - და ერთი ველური დარტყმით „როდრიგესმა“ მას თავი მოკვეთა.

გზატკეცილიდან ხუთი მილის დაშორებით, გზაჯვარედინზე, სადაც აღმოსავლეთით გვინდოდა გადახვევა, სამხედრო პოლიციის ჯიპი, რომელშიც ორი ზანგი იჯდა, გზას კეტავდა.

მესამე შავკანიანი მოძრაობას აკონტროლებდა და ყველა ჩრდილოეთისკენ მიმავალ სამხედრო ტრანსპორტს გზატკეცილისკენ ანიშნებდა. ჩვენ მისი მინიშნება დავაიგნორეთ და მარჯვნივ გავუხვიეთ, ისე, რომ ჯიპისთვის მაქსიმალურად აგვერიდებინა თავი. ზანგმა საგზაო კონტროლიორმა მრისხენად ჩაჰბერა სასტვენს და სამივე სამხედრო პოლიციელმა ხელით მიანიშნა ჩვენზე, მაგრამ ჩვენმა „კორპორალ როდრიგესმა“ მხოლოდ გაუღიმა და შავკანიანებისთვის დამახასიათებელი სალამით გაისტუმრა, თან დაიყვირა : „Siesta frijol/e! Hasta la vista!“, კიდევ რამდენიმე სხვა ესპანური სიტყვა, რომელიც უეცრად გონებაში მოუვიდა, გააზრებულად გაემართა ქვევით, გზისკენ და გაზს დააჭირა. ზანგები მტვრისა და ქვიშის კორიანტელში დავტოვეთ.

ზანგი სასტვენით ჯერ კიდევ ხმაურობდა და ხელებს იქნევდა. ჩვენ გზას შემოვუარეთ და იგი უკანასკნელად ვნახეთ. როგორც ჩანს, მან და მისმა კომპანიონებმა არ ჩათვალეს საჭიროდ, რომ გამოგვყოლოდნენ, მაგრამ სამ ჩვენთან, რომელიც სატვირთოს საბარგულში იმალებოდა, ყოველი შემთხვევისთვის თითი იარაღის სასხლეტზე ჰქონდათ მომზადებული. სანამ სენტ-ლუისის მიმდებარე ტერიტორიამდე არ მივედით, მთავრობის რაზმების ყურადღების ცენტრში აღარ მოვხვედრილვართ, თუმცა ეს მხოლოდ იმიტომ, რომ თავი

ავარიდეთ მთავარი გზატკეცილებითა და ქალაქებით მოძრაობას და შედარებით ვიწრო გზებზე გადავინაცვლეთ.

ჩვენ 75 საათის განმავლობაში ვჯანჯღარებდით კალიფორნიის, ნევადა, იუტასა და კოლორადოს უდაბნოების ბორცვებზე, შემდგომ კი კანზასის დაბლობზე და მისურის გორაკზე და ვჩერდებოდით მხოლოდ მაშინ, როდესაც საწვავის ჩასხმა და სულის მოთქმა გვინდოდა. სანამ ორი ჩვენგანი წინა სავარძლებზე იჯდა და მესამე სატვირთოს საბარგულს აკონტროლებდა. დანარჩენი ორი ძილს ცდილობდა, თუმცა ამაოდ.

როგორც კი მისურის აღმოსავლეთ ნაწილს მივალწიეთ, ორი მიზეზის გამო ტაქტიკა შეცვალეთ. პირველი- რადიოში მაიამისა და ჩარლსტონის აფეთქებისა და ორგანიზაციის მხრიდან სისტემისთვის ულტიმატუმის წაყენების ამბავი მოვისმინეთ. ამან დროის ფაქტორი კიდევ უფრო მნიშვნელოვანი გახადა. ჩვენ ვეღარ დავუშვებდით გზებზე წრიულად მოძრაობის გამო დაყოვნებას. მეორე - საფრთხე, რომ ხელისუფლება სენტ-ლუისსა და ვაშინგტონს შორის გაგვაჩერებდა, მკვეთრად შემცირდა, რადგან ქვეყანაში ყველაფერი თავდაყირა დადგა და ამგავარად შესაძლებლობა მოგვეცა, რომ ახალი სტრატეგიით გვემოქმედა.

მოგზაურობის განმავლობაში ჩვენ ორივე, სამოქალაქო და სამხედრო საკომუნიკაციო მაუწყებლობას ვაკონტროლებდით და სენტ-ლუისიდან დაახლოებით 80 მილის დაშორებით ვიყავით, როდესაც სპეციალურმა ტელეწამყვანმა შუადღის ამინდის პროგნოზი დაანონსა. გასულ შუადღეს, ბირთვული ბომბი გაფრთხილების გარეშე აფეთქდა მაიამი ბიჩზე - თქვა წამყვანმა - რომელსაც 60,000 ადამიანი შეეწირა, ზარალი კი უზარმაზარი იყო. მეორე ბირთვული ბომბი ჩარლსტონის შემოგარენში, სამხრეთ კაროლინაში აფეთქდა სულ რაღაც ოთხი საათის წინ, მაგრამ დაშავებულთა და დაღუპულთა რიცხვი ჯერ კიდევ უცნობია.

ორივე დაბომბვა ორგანიზაციის სამუშაო იყო - აღნიშნა წამყვანმა და ორგანიზაციის მიერ წამოყენებული ულტიმატუმის ტექსტი წაიკითხა. ულტიმატუმი, როგორც კი რადიოში გაისმა, თითქმის სიტყვა-სიტყვით ჩავიწერე ფურცლის ნაგლეჯზე. ის დაახლოებით ასე ჟღერს:

„პრეზიდენტს, ამერიკის შეერთებული შტატების კონგრესსა და შეიარაღებული ძალების მეთაურს - ჩვენ, ორგანიზაციის რევოლუციური დანაყოფი შემდეგ მოთხოვნებსა და გაფრთხილებებს გატყობინებთ:

„პირველი- დაუყოვნებლივ შეწყვიტეთ აღმოსავლეთ კალიფორნიასა და მოსაზღვრე ტერიტორიებზე სამხედრო ძალების ფორმირება და უარი თქვით ყველა გეგმაზე, რომელიც გულისხმობს კალიფორნიის თავისუფალი ზონის ინვაზიას.

მეორე - უარი თქვით სტრატეგიაზე, რომელიც კალიფორნიის თავისუფალ ზონასა ან მისი რომელიმე ნაწილზე ბირთვული თავდასხმის განხორციელებას გულისხმობს.“

მესამე - შეატყობინეთ ამერიკის შეერთებული შტატების მოსახლეობას ამ მოთხოვნებისა და გაფრთხილებების შესახებ თქვენი განკარგულების ქვეშ მყოფი ყოველი საკომუნიკაციო

არხის საშუალებით.“

„თუ ხვალ, 27 აგვისტოს შუადღემდე ჩვენი სამი მოთხოვნიდან რომელიმე შესრულებული არ იქნება, მეორე ბირთვულ ბომბს ავაფეთქებთ აშშ-ს რამდენიმე დასახლებულ ზონაში, ისევე როგორც ავაფეთქებთ მაიამიში და ფლორიდაში, სულ რაღაც რამდენიმე წუთის წინ. ყოველ 12 საათში ერთ ბირთვულ ბომბს გავუშვებთ იქამდე, სანამ სამივე პირობა არ დაკმაყოფილდება.“

„ამასთან ერთად გაფრთხილებთ, რომ თუ რაიმე გაუთვალისწინებელის გაკეთებას შეეცდებით, მტრულად იმოქმედებთ კალიფორნიის თავისუფალი ზონის წინააღმდეგ, ჩვენ დაუყოვნებლივ ავაფეთქებთ 500-ზე მეტ ბირთვულ მოწყობილობას, რომელიც უკვე დამალულია მთელი ამერიკის შეერთებული შტატების მასშტაბით, მთავარ სამიზნე პუნქტებში. 40-ზე მეტი ეს მოწყობილობა ნიუ-იორკის ტერიტორიაზეა განთავსებული. ამას გარდა, მყისიერად გამოვიყენებთ ჩვენთვის ჯერ კიდევ ხელმისაწვდომ ყველა ბირთვულ რაკეტას, რომ ბოლო მოვუღოთ ებრაელთა არსებობას პალესტინაში.“

„საბოლოოდ გაფრთხილებთ, რომ, ჩვენ განვიზრახეთ პირველ რიგში მთელი ამერიკის შეერთებული შტატები, შემდეგ კი დარჩენილი პლანეტა გავათავისუფლოთ. მას შემდეგ, რაც ასე მოვიქცევით, მოვახდენთ ჩვენი ხალხის მტრის ლიკვიდაციას, მათ შორის თეთრკანიან ადამიანებისაც, რომლებიც შეგნებულად უწყობდნენ ხელს ჩვენს მტრებს.“

„ჩვენ ინფორმირებულები ვართ თქვენი ყველაზე კონფიდენციალური გეგმებისა და თითოეული ბრძანების შესახებ, რომლებსაც ებრაელი ბატონებისგან იღებთ და დავრჩებით კიდევ ინფორმირებულნი. სასწრაფოდ თქვით უარი ან რასის ღალატზე ან საკუთარი თავის იმედზე, მაშინ, როდესაც იმ ხალხის ხელში ჩავარდებით, რომლებსაც უღალატეთ.“

(ტერნერის ორგანიზაციის ულტიმატუმის ვერსია არსებითად სწორია, თუ არ ჩავთვლით ფორმულირებისას დაშვებულ რამდენიმე უმნიშვნელო შეცდომას და პარაგრაფის ბოლოს - წინა წინადადებაში გაპარულ დაუდევრობას. ულტიმატუმის სრული და ზუსტი ტექსტი მოიპოვება პროფესორ ანდერსონის „დიდი რევოლუციის განსაზღვრული ისტორიის“ მე-9 თავში.)

სპეციალური განცხადების მოსმენის შემდეგ გზიდან გადავუხვიეთ და რამდენიმე წუთი დაგვჭირდა, რომ აზრები მოგვეკრიბა და გადაგვეწყვიტა, რა გაგვეკეთებინა. ნამდვილად არ ველოდით, რომ მოვლენები ასე სწრაფად განვითარდებოდა. იმ თანამებრძოლებს, რომლებსაც ქობინები მაიამსა და ჩარლსტონში მიაქვთ, როგორც ჩანს, ჩვენგან განსხვავებით 1-2 დღე დარჩათ და ალბათ მიქრიან, რომ რაც შეიძლება სწრაფად მიაღწიონ დანიშნულების ადგილს. მიუხედავად შეუჩერებელი მგზავრობისა, თავს უქნარებად ვგრძნობდით.

ვიცოდით, რომ ხელჩართული ბრძოლა დაიწყო. ჩვენ უკვე ბირთვულ ომში ვიყავით ჩართულები, სულ რამდენიმე დღეში პლანეტის ხანგრძლივი ბედი გადაწყდებოდა. ახლა ან ებრაელები დარჩებიან, ან თეთრი რასა და ყველამ იცის, რომ ეს თამაში დაუდობელი იქნება.

ჯერ კიდევ ვერ გავიაზრე ულტიმატუმისგან გამოწვეული ახალი სტრატეგიის დეტალები. მაგალითად, არ ვიცი რატომ შეარჩიეს თავდაპირველ სამიზნედ მაიამი და ჩარლსტონი - მიუხედავად იმისა, გავიგე ჭორები, რომ მდიდარმა ებრაელებმა, რომლებიც ნიუ-იორკიდან გაიქცნენ, დროებით თავი ჩარლსტონისა და მაიამის ტერიტორიას შეაფარეს, თუმცა რასაკვირველია, იქ მანამდეც უხვად იყვნენ ებრაელები. მაგრამ, ამის მაგივრად რატომ არ დაესხნენ თავს ნიუ-იორკს, სადაც ორჯერ მეტი მეგაებრაელი ცხოვრობს? შესაძლოა, მიუხედავად ულტიმატუმის ტექსტისა, ჩვენი ბომბები რეალურად ჯერ არ იყო ნიუ-იორკში განთავსებული.

არ ვარ დარწმუნებული, თურატომ ჰქონდა ჩვენს ულტიმატუმს ასეთი კონკრეტული ფორმა. ალბათ, განზრახ ცდილობდა პანიკაში ჩაეგდო ჯოჯი - რაც, მართლაც გამოუვიდა. ან გასაიდუმლოებული კომუნიკაცია შედგა რევოლუციურ დანაყოფსა და სისტემის სამხედრო ლიდერებს შორის, რომელმაც ულტიმატუმის ფორმა განსაზღვრა. ყოველ შემთხვევაში, მისმა ეფექტმა სისტემა ნამდვილად შუაზე გახლიჩა - ებრაელები და თითქმის ყველა პოლიტიკოსი ერთ ფრაქციაში, სამხედრო ლიდერები კი მეორეში.

ებრაული ფრაქცია ითხოვს, რომ, მიუხედავად შედეგებისა, დაუყოვნებლივ მოხდეს კალიფორნიის ბირთვული გზით განადგურება. დაწყველილმა გოებმა ხელი აღმართეს რჩეული ხალხის წინააღმდეგ და მათ ისინი ნებისმიერ ფასად უნდა გაანადგურონ. სამხედრო ფრაქცია, მეორე მხრივ, დროებითი ზავის მომხრეა, სანამ ჩვენს 500 (საპატიო გაზვიადება) ბირთვულ მოწყობილობას არ იპოვიან და არ გაანეიტრალებენ.

მაუწყებლობის მოსმენის შემდეგ ჩვენი ერთადერთი საზრუნავი სასიკვდილო ტვირთის ვაშინგტონში, რაც შეიძლება სწრაფად გადატანა იყო. ვიცოდით, რომ ყველა კონტროლიდან იქნებოდა გამოსული იმის გამო, რაც მოხდა, ამიტომ გადავწყვიტეთ საყოველთაო დაბნეულობით გვესარგებლა, ჩვენი სატვირთო სასწრაფო დახმარების მანქანად გვექცია და გზატკეცილს დანიშნულების ადგილამდე გავყოლოდით. სირენა არ გვექონდა, სამაგიეროდ გვექონდა წინა და უკანა წითელი შუქსიგნალები. ცვლილებებს სულ რამდენიმე წუთი დასჭირდა მას შემდეგ, რაც სოფლის საყოფაცხოვრებლო ტექნიკის მაღაზიასთან გავაჩერეთ და რამდენიმე პულიმიზატორი ვიყიდეთ, რომლებიც დაგლეჯილი გაზეთებისგან ნაჩქარევად გაკეთებულ ტრაფარეტზე, სატვირთოს შესაბამის ადგილებზე, წითელი ჯვრის სიმბოლოს დასახატად გამოვიყენეთ.

ამგვარად, მიუხედავად გზატკეცილზე არსებული ქაოსური პირობებისა, ვაშინგტონში 20 საათზე ნაკლებ დროში ჩავედით. ჩვენ გვერდს უვლიდით მანქანებს, რომ დატვირთული მოძრაობისგან თავი დაგვეღწია, ვინაცვლებდით გზის მცდარ მხარეს სირენის ყიჟინითა და სასიგნალო ციმციმით, გადავდიოდით მიწისქვეშა მილებსა და ტრიალ მინდვრებზე, რომ დაბლოკილი გზაჯვარედინებისთვის თავი აგვერიდებინა და ზოგადად დაგვეიგნობებინა ყველა საგზაო კონტროლიორი, რათა ათიოდე საკონტროლო წერტილს ეშვებოდნენ.

ჩვენი პირველი ბომბი აფეთქდა ფორტ ბელვუარში, უზარმაზარ სამხედრო ბაზაზე ვაშინგტონის სამხრეთში, სადაც 1 წელი ვიყავი გამომწვევადეული. ორი გიჟური დღე მოგვიწია

ლოდინი, რომ ჩვენს კაცს შიგნით დავკავშირებოდით, ამგვარად, ბომბი ბაზაში განგვეთავსებინა და სწორ ადგილას დაგვემალა.

„როდრიგეზმა“ ბარიერი ზურგზე მიმაგრებული ბომბით გადალახა. მეორე დილით მისგან რადიოსიგნალი მივიღე, რაც მისიის წარმატებულ დასასრულს ადასტურებდა.

ამავდროულად, დანარჩენები მეორე ბომბს ვათავსებთ კოლუმბიის რაიონში, სადაც ის აფეთქების შემთხვევაში ასობით ათას შავკანიანს გაიყოლებს, მხედველობაში რომ არ მივიღოთ რამდენიმე სამთავრობო ორგანო და ქალაქის სატრანსპორტო ქსელის მნიშვნელოვანი ნაწილი.

ბრძანება მესამე ბომბის შესახებ მხოლოდ შუადღეს მივიღე. იგი სილვერ სპრინგის ტერიტორიაზე, აქედან ჩრდილოეთით - მერილენდის ცენტრში, ებრაელთა სათვისტომოში განთავსდება. მეოთხე გათვლილია პენტაგონზე, თუმცა იქ უსაფრთხოება იმდენად მკაცრია, რომ შესასვლელად უმოკლესი გზა ჯერ კიდევ ვერ ვიპოვე.

უნდა ვაღიარო, რომ ჩემი გონება ვერ კონცენტრირდება სამუშაოზე მას შემდეგ, რაც დავბრუნდი. ქეთრინმა და მე ორგანიზაციის მიერ დაკისრებული ვალდებულებისგან მოვიპარეთ დრო, რომ ერთად ვყოფილიყავით. ვერცერთმა ჩვენგანმა გაანალიზა, თუ რაოდენ დიდი მნიშვნელობის გავხდით ერთმანეთისთვის, სანამ ზაფხულში, ციხიდან გაქცევიდან მოკლე დროში კვლავ არ დავშორდით. ერთ თვეში, გაზაფხულზე კვლავ ერთად ვიყავით, სანამ ტეხასში, შემდეგ კოლორადოში, ბოლოს კი კალიფორნიაში არ გამგზავნიდნენ და იმდენად დავახლოვდით, რამდენადაც ორ ადამიანს შეუძლია, რომ დაახლოვდეს.

სანამ წასული ვიყავი, ქეთრინისთვის და სხვა მისი თანამოაზრეებისთვის აქ სიტუაცია საკმაოდ რთული იყო, განსაკუთრებით 4 ივლისის შემდეგ. ისინი ორი მხრიდან უზარმაზარი ზეწოლის ქვეშ იყვნენ. ორგანიზაცია მათ უმოწყალოდ უბიძგებდა, რომ აქტივიზმის დონე მუდმივად აეწიათ, მაშინ, როდესაც პოლიტპოლიციის მიერ დაკავების საფრთხე ყოველ კვირა უფრო და უფრო იზრდებოდა.

სისტემა ჩვენ წინააღმდეგ საბრძოლველად ახალ მეთოდებს მიმართავს: მასიურ, კარდაკარ ძებნას მრავალკორპუსიან ტერიტორიებზე, ასტრონომიულ ჯილდოებს ინფორმირებისთვის, ბევრად მკაც კონტროლს სამოქალაქო მოძრაობაზე. ქვეყნის უამრავ სხვა ნაწილში ეს რეპრესიული ზომები მეტად შემთხვევითი იყო და მალევე იფეთქა იმ არეალებში, სადაც სისტემამ საზოგადოებრივი წესრიგის შენარჩუნება ვერ შეძლო - განსაკუთრებით მაიმისა და ჩარლსტონის დაბომბვის შედეგად გამოწვეული პანიკის შემდეგ. მაგრამ ვაშინგტონის გარშემო სისტემას ჯერ კიდევ მჭიდროდ აქვს მარყუჟები მოჭერილი. ეს სისასტიკეა.

სადამოს, ქეთრინი და მე სახელოსნოდან რამდენიმე საათით გავიპარეთ, რომ გაგვესეირნა. ჩვენ ჩავუარეთ დაცხრილული ტყვიამფრქვევის სადგამთან ჯარისკაცების რამდენიმე ჯგუფს, ადმინისტრაციული შენობის ეზოს, კვამლისგან გაშავებულ გარეუბნის მეტროს სადგურის ნანგრევებს, რომელშიც თავად ქეთრინმა განათავსა დინამიტი სულ რაღაც ორი კვირის წინ, პარკის მსგავს ტერიტორიას, სადაც ლამპიონზე დამაგრებული ლაუდსპიკერი გამაყრუებლად ყვიროდა მოწოდებებს „სწორად მოაზროვნე მოქალაქეებისთვის,“ რომ დაუყოვნებლივ შეეტყობინებინათ პოლიტპოლიციისთვის მათი მეზობლების ან თანამშრომლების მხრიდან რასიზმის უმცირესი გამოვლენაც კი; მთავარი გზატკეცილის

ხიდს, რომელიც პოტომაკის ხიდზეა გადებული, ვირჯინიიდან კოლუმბიის რაიონამდე. ხიდზე სატრანსპორტო მოძრაობა არ იყო, მაგრამ იგი მოულოდნელად ვირჯინიის სანაპიროდან 50 იარდში დასრულდა, ბეტონის ნანგრევებსა და დაგრეხილ გისოსებში. ორგანიზაციამ ხიდი ივლისში ააფეთქდა და მის აღსადგენად ძალისხმევა არავის გამოუჩენია.

ხიდის ბოლოს მდუმარება სუფევდა. დისტანციიდან მხოლოდ პოლიციის სირენების ხმა და ჩვენს თავზე მფრინავი ვერტმფრენის პერიოდული ბზუილი ისმოდა. ჩვენ ვსაუბრობდით, ვეხვეოდით და მდუმარედ ვაკვირდებოდით მზის ჩასვლას. ბოლო რამდენიმე თვის განმავლობაში, ჩვენ და ჩვენმა კომპანიონებმა უდავოდ მოვახდინეთ რაღაც გავლენა მსოფლიოზე - ორივეგან, როგორც ჩვეულებრივი თეთრკანიანი ხალხის გარეუბნების სამყაროში, ხიდის ერთ მხარეს, ასევე უწესრიგო მთავრობის ოფისების სამყაროში, ხიდის მეორე მხარეს. თუმცა, სისტემა ჯერ კიდევ უსათუოდ ცოცხალია და ის ყველგან არის, ჩვენს ირგვლივ. რა კონტრასტული სიტუაციაა კალიფორნიასთან შედარებით!

ქეთრინს უამრავი კითხვა ჰქონდა, თუ როგორია ცხოვრება თავისუფალ ზონაში და ვეცადე იმდენად კარგად ამეხსნა, რამდენადაც შემიძლო, მაგრამ მეეჭვება, რომ უბრალო სიტყვების არაადეკვატურია იმ განსხვავების ასაღწერად, თუ როგორ ვგრძნობდი თავს კალიფორნიაში და როგორ ვგრძნობ თავს აქ. ეს მეტად სულიერი საკითხია, ვიდრე მარტოოდენ განსხვავება პოლიტიკურ და სოციალურ გარემოში.

მაშინ, როცა იქ ვიდექით და ხიდქვეშ მბრუნავ მორევზე ვსაუბრობდით, ჩვენი სხეულები ერთმანეთს იზიდავდა, ჩვენ ირგვლივ კი სამყარო ბინდებოდა, თუმცა უეცრად ხიდის მეორე მხრიდან, ვაშინგტონიდან ახალგაზრდა ზანგების ჯგუფი გამოჩნდა. ისინი ზანგებისთვის დამახასიათებლად ხმაურობდნენ, ყბედობდნენ, რამდენიმე მათგანი კი მდინარეში ისაქმებდა. საბოლოოდ, ერთ-ერთმა მათგანმა შეგვამჩნია და ყველამ ერთდროულად დაიწყო ყვირილი და უხამსი ჟესტიკულაცია. ჩემთვის, ამან კიდევ ერთხელ გაუსვა ხაზი იმ განსხვავებას, რომელსაც სიტყვებით უბრალოდ ვერ აღვწერ.

18 სექტემბერი, 1993. იმდენი რამ მოხდა, იმდენი რამ დააკარგეთ ბოლო ორი კვირის განმავლობაში, რომ ძლივს ვაძალებ თავს ამაზე წერა დავიწყო. ცოცხალი და ჯანმრთელი ვარ, მაგრამ მშურს იმ ათობით მილიონი ადამიანის, რომელიც ბოლო დღეებში დაიღუპა. ჩემი სული ჩემშივე მიიღია, მოსიარულე მკვდარივით ვგრძნობ თავს.

ერთადერთი, რაზეც ვფიქრობდი, ერთადერთი, რაც გონებაში განუწყვეტლივ მიტრიალებდა იყო ერთი შემადრწუნებელი ფაქტი: ქეთრინი აღარ არის! დღემდე, როცა სრულად დარწმუნებული არ ვიყავი მისი ბედისწერის შესახებ, ეს ფიქრები მტანჯავდა და მოსვენებას არ მამლევდა. ახლა, როცა ვიცი, რომ ის დაიღუპა, ტანჯვა შეწყდა და მარტოოდენ უზარმაზარ სიცარიელეს, ჩაუნაცვლებელ დანაკარგს ვგრძნობ.

მნიშვნელოვანი საქმე მაქვს შესასრულებელი და ვიცი, რომ წარსული გონებიდან უნდა ამოვიგდო და რეალობას შევეგუო. მაგრამ ამ საღამოს უნდა აღვიდგინო ჩემი მოგონებები, ჩემი ფიქრები. გასული დღეების ქაოსში, უამრავი აორთქლდა ისე, რომ კვალიც კი არ დაუტოვებიათ - ისინი სამარადისოდ მივიწყებულნი, უსახელონი იქნებიან - მაგრამ მე შემძლია, ამ უმწეო გვერდებზე გადმოვიტანო მოგონებები ქეთრინის შესახებ და ის, თუ რა გააკეთეს მან და ჩვენმა სხვა თანამებრძოლებმა იმისთვის, რომ ახლა ჩემს დღიურს ჩემთან ერთად ეარსება. ამგვარად, ჩვენ ვალი გვაქვს მათი სიკვდილის, მათი თავგანწირვის წინაშე: რომ არ დავივიწყოთ ისინი და მათი საქმეები.

7 სექტემბერი იყო, ოთხშაბათი დღე, როცა მესამე ბომბის განთავსება დავასრულე. ორშაბათს მე და ბომბების ჯგუფის ორმა წევრმა სამალავში შენახული უკანასკნელი ქობინი ავიღეთ და მერილენდისკენ გავემართეთ. უკვე მონიშნული მქონდა ადგილი, სადაც მისი ინსტალაცია მინდოდა, მაგრამ სამხედრო მსვლელობები ვაშინგტონის ტერიტორიაზე იმდენად დატვირთული იყო მთელი კვირის განმავლობაში, რომ სამი დღე მერილენდში ლოდინი მოგვიწია, რომ გვესარგებლა შესაძლებლობით და სამიზნის ლოკაციას მივახლოვებოდით.

გზების დაბლოკვის გამო, ვაშინგტონის ტერიტორიაზე ქალაქის სატრანსპორტო მოძრაობა საკმაოდ გართულებული იყო, ქუჩებზე გადაადგილების უფლება შეიზღუდა, განთავსდა ინსპექციის პუნქტები და ა.შ. მაგრამ იმ კვირას თითქმის შეუძლებელი გახდა. ჩვენი სტამბა-შტაბ-ბინისკენ მიმავალი გზები მოქალაქეთა ტრანსპორტის გრძელი საცობებით იყო გადაჭედებული, ყველა საპირისპირო მიმართულებით მიდიოდა და კარებზე, კაპოტზე და სახურავზე საყოფაცხოვრებლო ნივთები თოკით ჰქონდათ მიბმული. შემდეგ, სახელოსნოდან ნახევარი მილის დაშორებით, ერთ-ერთ ახალ სამხედრო საგამშვებო პუნქტს მივაშურე, რომელიც იქ არ იყო, როცა წამოვედი. ქუჩის გასწვრივ ეკლიანი მავთულების რგოლები, ხოლო მის უკან კი ტანკი იყო განთავსებული.

მოვბრუნდი და სხვა ქუჩა ვცადე, ისიც დაბლოკილი იყო. ბარიერს გასწვრივ ჯარისკაცს ვუყვირე, ვუთხარი სად მივდიოდი და ვკითხე, რომელი შეუზღუდავი ქუჩით შევძლებდი იქ

მოხვედრას. „შენ იქ ვერ წახვალ.“ - მიყვირა უკან. ეს უსაფრთხო ტერიტორიაა. დილით ყველას ევაკუირება მოახდინეს. ნებისმიერი მოქალაქეს, რომელიც პერიმეტრზე გაჭაჭანდება, ადგილზე ესვრიან.“

თავზარდაცემული ვიყავი. რა მოუვიდათ ქეთრინს და სხვებს?

როგორც ჩანს, სამხედრო ხელისუფლებამ მოულოდნელად, გაუფრთხილებლად გააფართოვა უსაფრთხო ტერიტორია პენტაგონის არეალში, ორი მილიდან სამ მილამდე. ჩვენი სახელოსნო ყოფილი პერიმეტრიდან ნახევარი მილის დაშორებით იყო დაზღვეული და არასდროს გვიფიქრია, რომ ეს უკანასკნელი გაფართოვდებოდა. რეალურად, ვთვლიდი, რომ ყოფილი პერიმეტრი ადეკვატური თავდაცვა იყო ჩვენი 60 კილოტონიანი ქობინების წინააღმდეგ, რადგან პენტაგონი ფანჯრების ფეთქებადი ჩამკეტებითა და შემოსაზღვრული ბეტონის გაძლიერებული ფეთქებადი დეფლექტორებით ოდითგანვე იყო აღჭურვილი. ამოდ ვცდილობდი გამერკვია, როგორ შემეტანა ბომბი პერიმეტრში მას შემდეგ, რაც კალიფორნიიდან ვაშინგტონში დავბრუნდი.

დანაყოფის გადაუდებელი შეხვედრის პუნქტისკენ გავემართე სამხრეთით, რამდენიმე მილში ალექსანდრიიდან, მაგრამ იქ არც ვინმე და არც შეტყობინება იყო ჩემთვის. არ მქონდა შესაძლებლობა დაკავშირებოდი ვაშინგტონის საველე დანაყოფს რომ გამეგო სად იყო ქეთრინი, ბილი ან ქეროლი, რადგან ყველა ჩვენი საკომუნიკაციო აღჭურვილობა სახელოსნოში იყო. მაგრამ იმ ფაქტმა, რომ ისინი დათქმულ შეხვედრის ადგილას არ იყვნენ თითქმის დამარწმუნა, რომ ისინი დააკავეს.

უკვე შუაღამე იყო, მაგრამ კვლავ ჩრდილოეთისკენ გავემართე, სადაც ევაკუირებულები, რომლებსაც ადრე ჩავუარე, იყვნენ შეკრებილნი. ვიფიქრე, რომ შეიძლებოდა მეპოვნა ვინმე, ვინც ჩვენი სახელოსნოს სიახლოვეს ცხოვრობდა და გამეგო, რა მოუვიდათ ჩემს თანამებრძოლებს. ეს სულელურად სახიფათო აზრი იყო, ჩემი სასოწარკვეთის ნაყოფი და ალბათ გამიმართლა, რომ სამხედრო სატვირთოებს გზატკეცილი ისე მკაცრად ჰქონდათ გადაკეტილი, რომ საბოლოოდ ვაიძულე თავს გზიდან გადამეხვია და დილაამდე გამომეძინა.

დღის ბოლოს, როდესაც საბოლოოდ მივაღწიე თავშესაფრის ტერიტორიას, სწრაფად გავაცნობიერე, რომ საჭირო ინფორმაციის მოპოვების შანსი უკიდურესად მცირე იყო. სამხედრო კარავების ზღვა გარეუბნის მარკეტის უზარმაზარ ავტოსადგომზე და მის მომიჯნავე ნაკვეთზე იყო განთავსებული. შემოგარენი გარე-ქიმიური ტუალეტებით იყო სავსე, მოქალაქეთა მანქანები ისევ საყოფაცხოვრებო ნივთებით, ლტოლვილებითა და ჯარისკაცებით იყო დატვირთული.

თვალუწვდენელი ბრბოს გასწვრივ სამი საათი ვსეირნობდი, მაგრამ ნაცნობი სახე არ შემხვედრია. ვეცადე შემთხვევითობის პრინციპით დამესვა კითხვები მათთვის, მაგრამ ვერაფერი გავიგე. ხალხი იმდენად დაშინებული იყო, რომ მხოლოდ მიკიბ-მოკიბულ პასუხებს მაძლევდა. ისინი უზადრუკები და შეცბუნებულები იყვნენ, თუმცა არ უნდოდათ იმაზე მეტი პრობლემის შექმნა, ვიდრე ჰქონდათ და კითხვები დაკავებების შესახებ, რომელთა თვითმხილველებიც შეიძლება ყოფილიყვნენ, მათთვის ახალ პრობლემას

წარმოადგენდა.

როდესაც ერთ-ერთ კარავს ჩავუარე, რომელიც ორჯერ დიდი იყო, ვიდრე სხვები, შიგნიდან მოგუდული კვილი და ისტერიკული ქვითინი მომესმა, რომელსაც თან ახლდა ხმამაღალი, უხეში, მამაკაცური სიცილი და ლაზღანდარობა. ათამდე შავკანიანი ჯარისკაცი შესასვლელთან იდგა.

გავჩერდი, რომ გამეგო რა ხდებოდა. ამასობაში ორმა დაღრეჭილმა შავკანიანმა ჯარისკაცმა ბრბოში გზა გაიკვალა, კარავში შევიდა და 14 წლის შეძრწუნებული, ატირებული თეთრკანიანი გოგონა გამოათრია. გამაუპატიურებელთა რიგმა სხვაგან გადაინაცვლა.

თეთრკანიანი ოფიცრისკენ გავვარდი, რომელიც მთავარ ემბლემას ატარებდა და 50 იარდის დაშორებით იდგა. ბრაზმორეულმა დავიწყე გაპროტესტება იმის, რაც ხდებოდა, მაგრამ სანამ პირველ წინადადებას ჩავასრულებდი, ოფიცერმა შერცხვენიტ გააბრუნა თავი და საპირისპირო მიმართულებით გასწია. იქვე მდგომმა ორმა თეთრკანიანმა ჯარისკაცმა თვალები დახარა და ორ კარავს შორის გაუჩინარდა. არავის უნდოდა „რასიზმის“ ბრალდებით ყოფილიყო ეჭვმიტანილი. პისტოლეტის გადატენის და ყველას ადგილზე დაცხრილვის თითქმის დაუძლეველი სურვილი დავძლიე და წამოვედი.

გავემართე ერთი ადგილისკენ, რომელზეც საფუძვლიანად მჯეროდა, რომ ჯერ კიდევ ორგანიზაციის პერსონალის განკარგულებაში იყო: საჩუქრების ძველი მაღაზია ჯორჯტაუნში. იგი პენტაგონის ახალი უსაფრთხო პერიმეტრის გარეთ იყო. იქ დაბინდებისკენ მივაღწიე და პიკაპით უკანა შესასვლელისკენ გავემართე.

როგორც კი მანქანიდან გადმოვედი და შენობის უკან, ჩრდილში შევაბიჯე, სამყარო ჩემს გარშემო უეცრად, წამიერად ისე განათდა, თითქოს შუადღე ყოფილიყო. პირველად ძლიერი ნათება დავინახე, ამას მოყვა მსუბუქი გამოკრთომა, რომელშიც მოძრავი ჩრდილები კიაფობდნენ და წითელ-ყვითელ-თეთრი ფერები წამიერად ენაცვლებოდნენ ერთიმეორეს.

ქუჩისკენ გავიქეცი, რომ ცის თვალსაჩინო სურათი დამენახა. იმან, რაც ვნახე სისხლი გამიყინა და თმები ყალყზე დამიყენა. რაღაც უზარმაზარი, თვალუწვდენელი, მოგიზგიზე, მეტნაკლებად მეწამული ლაქებით აჭრელებული, ამავდროულად მუქი შავი ზოლებით დაფარული და ყვითელ-ნარინჯისფერი ცვალებადი ფაქტურით მოხატული, ჩრდილოეთის ციდან აღიმართა და მისი ავბედითი, სისხლისფერი სხივები დედამიწისკენ მომართა. იგი ჭეშმარიტად ჯოჯოხეთიდან მოვლენილი ხილვა იყო.

ვუყურებდი, როგორ განაგრძობდა გიგანტური ცეცხლოვანი ბურთი აღმასვლასა და გაფართოებას. მოულოდნელად მუქი სვეტი, როგორც კოლოსალური სოკოს ღერო, მის ქვეშ გამოჩნდა. მოკაშკაშე, ცეცხლის ელექტრო-ლურჯი ენა ღეროს ზედაპირზე ბჟუტავდა და ცეკვავდა.

დამაბრმავებლად ელავდა, მაგრამ დისტანციაზე ქუხილის ხმა არ ისმოდა. როდესაც საბოლოოდ ხმაური გაისმა, ეს იყო ყრუ, მოგუდული ხმა, თუმცა შემადრწუნებელი: ისეთი,

როგორსაც გაიგებთ წარმოუდგენლად ძლევამოსილი მიწისძვრის დროს, რომელიც ჩამოშლის უზარმაზარ ქალაქს და ათასობით ასსართულიან ცათამბრჯენს მყისვე ნანგრევებად აქცევს.

გავაცნობიერე, რომ 35 მილის დაშორებით ბალტიმორის ქალაქის განადგურების მომსწრე გავხდი, თუმცა აფეთქების მასშტაბური მაგნიტუდის მიზეზი ვერ გავიგე. ნუთუ შეუძლია ერთ 60 კილოტონიან ბომბს ამის გაკეთება? ეს გავდა რაღაცას, რაც მეგატონიანი ბომბის აფეთქების შემთხვევაში მოხდებოდა.

მთავრობის საინფორმაციო საშუალებები იმავე ღამეს და მომდევნო დღეს ირწმუნებოდნენ, რომ ბირთვული იარაღი, რომელმაც ბალტიმორი გაანადგურა, შეიწირა მილიონზე მეტი ადამიანი, ისევე როგორც აფეთქებებმა, რომლებმაც იმავე დღეს გაანადგურეს ამერიკის სხვა, ოციოდე მთავარი ქალაქი, ჩვენი ნახელავი იყო. ასევე აცხადებდნენ, რომ მთავრობამ კონტრშეტევაც მიიტანა და გაანადგურა „რასისტი გველების ბუდე“ კალიფორნიაში. როგორც აღმოჩნდა, ორივე განცხადება სიცრუე იყო, თუმცა მხოლოდ ორი დღის წინ გავიგე სრული ისტორია, თუ რა მოხდა სინამდვილეში.

ამასობაში, ღრმა სასოწარკვეთის შეგრძნებამ მე და ხუთიოდე სხვა წევრი საჩუქრის მაღაზიის ჩაბნელებულ სარდაფში, ტელევიზორს მიგვაჯაჭვა იმ ღამით, როდესაც წამყვანმა მხიარულად გამოაცხადა კალიფორნიაში ჩვენ მიერ გათავისუფლებული ზონის განადგურების შესახებ. ის ებრაელი იყო და სრულებით არ უცდია, რომ ემოციებისგან თავი შეეკავებინა; ასეთი რამ არასდროს მინახავს და არასდროს გამიგია.

ქალაქების საზიემო განადგურების შემდეგ, რომელსაც იმ დღეს დაესხნენ თავს, წინასწარ განსაზღვრული სიკვდილის იარაღებით, (მაგალითად „დეტროიტში, რომელიც რასისტმა დემონებმა ორი რაკეტით დაადუმეს, დაიღუპა 1,4 მილიონი უდანაშაულო ამერიკელი ქალი, კაცი, ბავშვი ყველა რასისა...“) ის ნიუ-იორკში დაბრუნდა. ამ მომენტში, მის თვალებში ცრემლები ჩადგა, ხმა კი ჩაუწყდა.

ზღუქუნის შუალედებში, ის ოხვრით საუბრობდა სიახლეებზე, რომ 18-მა ცალკეულმა ბირთვულმა აფეთქებამ მანჰეტენი და ირგვლივ მდებარე პატარა ქალაქები და გარეუბნები დაახლოებით 20 მილის რადიუსში მიწასთან გაასწორა, 14 მილიონი ადგილზე დაღუპულით და დამატებით, სავარაუდოდ 5 მილიონი ადამიანით, რომელიც მომდევნო რამდენიმე დღეში რადიაციული დაზიანებითა და დამწვრობით დაიღუპება.

იგი ებრაელ ქალად გადაიქცა და დაიწყო უცნაური ჩხავილი, ცრემლები ლოყებზე ედინებოდა და მომუჭული მუშტები მკერდზე შემოეწყო.

რამდენიმე წაშში ის აზრზე მოვიდა და ქცევა რადიკალურად შეეცვალა. აშლილობა თავდაპირველად ჩანაცვლა მწველმა სიძულვილმა მათ მიმართ, ვინც მისი საყვარელი, ებრაული ნიუ-იორკი გაანადგურა, შემდეგ კი მკაცრმა კმაყოფილებამ, რომელიც თანდათანობით გადაიზარდა მოზეიმე კეთილგანწყობაში: „მაგრამ მტერზე შური უკვე ვიძიეთ და ისინი აღარ არსებობენ. ისევ და ისევ, მთელი ისტორიის მანძილზე, ერები კიდევ ერთხელ წამოვიდნენ ჩვენ წინააღმდეგ და ჩვენი გაძევება, აღმოფხვრა სცადეს, თუმცა

საბოლოო ტრიუმფი, როგორც ყოველთვის, ჩვენ დაგვრჩა. ჩვენ ვერავინ გაგვიმკლავდება. ყველამ, ვინც სცადა - ეგვიპტემ, სპარსეთმა, რომმა, ესპანეთმა, რუსეთმა, გერმანიამ - საკუთარი თავი გაინადგურა, ჩვენ კი ნანგრევებიდან მუდამ ზეიმით ამოვდიოდით. ჩვენ ყოველ ჯერზე გადავრჩით და ავყავდით. ახლა კი აბსოლუტურად გავანადგურეთ ის უკანასკნელნი, რომელთაც ჩვენ წინააღმდეგ წასვლა სცადეს. ისევე გავნგმირეთ ორგანიზაცია, როგორც ერთ დროს მოშემ ეგვიპტელები განგმირა.“

ენით ტუჩები აილოკა, მისი თვალები კი ბოროტებით კრთოდა, როდესაც ბირთვული ანიჰილაციის ნაკადის შესახებ ყვებოდა, რომლის ტალღაც, როგორც თქვა, კალიფორნიაში შუადღეს დაიწყო: „მათი ძვირფასი რასობრივი უპირატესობა მათ ოდნავადაც ვერ დაეხმარა, როდესაც რასისტების სიმაგრეებში ასობით ბირთვული რაკეტა ცეცხლში გავახვიეთ,“- სიხარულით განაცხადა წამყვანმა. „თეთრი პარაზიტები კოლოებივით დაიხოცნენ. მხოლოდ შეგვიძლია ვიმედოვნოთ, რომ უკანასკნელ წუთებში გაანალიზეს, რომ ის ერთგული ჯარისკაცები, რომლებიც რაკეტის აფეთქების ღილაკებს აჭერდნენ და რომელთაც ისინი შეეწირნენ, შავკანიანები, მექსიკელები და ებრაელები იყვნენ. დიახ, რომ კალიფორნია გაიწმინდა თეთრებისა და მათი კრიმინალური რასობრივი სიამაყისგან, მაგრამ ახლა სხვაგან, ყველგან უნდა მოვკლათ რასისტები, რომ რასობრივი ჰარმონია და ძმობა კვლავ აღდგეს ამერიკაში. ჩვენ ისინი უნდა მოვკლათ! ისინი მოვკლათ! მოვკლათ! მოვკლათ!“

წამიერად, ის კვლავ ებრაელ ქალად იქცა, ხმა დაუბოხდა და გაუუხეშდა. იგი ადგა, კამერისკენ გადაიხარა, წმინდა ხორცმესხმული სიძულვილით, თავის უცხო ენაზე წიოდა და იხრჩობოდა, პირიდან ნერწყვს აფურთხებდა და ნიკაპზე დორბლი ჩამოსდიოდა.

ეს არაჩვეულებრივი პერფორმანსი მისი ნაკლებად ემოციური სამმოსთვის ნამდვილი სირცხვილი იქნებოდა, რადგან სწრაფად შეწყვიტა გამაყრუებელი წივილი, ჩაანაცვლა იგი მოხდენილი ტონით და თავაზიანად განაგრძო დილის საათებში გაჟღერებული, შესწორებული მონაცემების გადმოცემა.

თანდათანობით, მომდევნო 48 საათის განმავლობაში, საზარელი ხუთშაბათის ნამდვილი ისტორია შევიტყვეთ ორივე, მთავრობის მიერ მოგვიანებით გაჟღერებული და შედარებით უტყუარი საინფორმაციო ცნობებიდან და ჩვენი წყაროებიდან. პირველი და ყველაზე მნიშვნელოვანი სიახლე, რომელიც პარასკევ დილით რევოლუციური დანაყოფისგან კოდირებული შეტყობინების სახით ორგანიზაციის ყველა დანაყოფში, მთელი ქვეყნის მასშტაბით მივიღეთ, ასე ჟღერდა: კალიფორნია არ განადგურებულა! ვანდენბერგი მოისპო და ორმა უზარმაზარმა რაკეტამ ლოს-ანჯელესი მოშალა, გამოიწვია რა ფართომასშტაბიანი სიკვდილი და დესტრუქცია, მაგრამ მინიმუმ 90% ადამიანებისა, რომლებიც თავისუფალ ზონაში ცხოვრობდნენ, გადარჩნენ, ნაწილობრივ იმიტომ, რომ რამდენიმე წუთით ადრე გაფრთხილება მიიღეს და თავშესაფრის მოძიება შეძლეს.

საუბედუროდ, ქვეყნის სხვა ნაწილში მცხოვრებ ხალხს წინასწარი გაფრთხილება არ მიუღია, ამგვარად დაღუპულთა ჯამური რიცხვი - მათი ჩათვლით, ვინც დამწვრობისგან, ჭრილობებისგან და რადიაციისგან გარდაიცვალა ბოლო 10 დღის განმავლობაში -

დაახლოებით 60 მილიონს უტოლდება. რაკეტები, რომელმაც მასობრივი სიკვდილი გამოიწვია, ჩვენი არ იყო - გარდა ნიუ-იორკის შემთხვევისა, რომელსაც სოლიდარობა გამოუცხადა თავდაპირველად ვანდენბერგმა, შემდეგ კი საბჭოთა კავშირმა.

ბალტიმორი, დეტროიტი და სხვა ამერიკული ქალაქები, რომელზეც შეტევა მიიტანეს - ლოს-ანჯელესიც კი - ყველა მათგანი საბჭოთა რაკეტების მსხვერპლი იყო. ვანდენბერგის საჰაერო ძალების ბაზა ერთადერთი საშინაო ობიექტი იყო, რომელსაც შეერთებული შტატების მთავრობა თავს დაესხა?

მოვლენათა კატასტროფული ჯაჭვი რევოლუციური დანაყოფის განსაკუთრებით მტკივნეული გადაწყვეტილებით დაიწყო. შეტყობინებები, რომელსაც რევოლუციური დანაყოფი ამ თვის პირველი კვირის განმავლობაში იღებდა, მთავრობის სამხედრო ფრაქციის ძალაუფლების ბალანსის თანდათანობით, მაგრამ სტაბილურ ცვლილებას აჩვენებდა. მათ სურდათ, რომ თავიდან აერიდებინათ ბირთვული ბრძოლა ჩვენსა და ებრაულ ფრაქციას შორის, რომელიც კალიფორნიის დაუყოვნებლივ ანიჰილაციას ითხოვდა. ებრაელები შიშობდნენ, რომ სხვა შემთხვევაში არსებული ფრე მდგომარეობა განთავისუფლებულ ზონასა და დანარჩენ ქვეყანას შორის პერმამენტული გახდებოდა, რაც საბოლოოდ ჩვენს თითქმის უეჭველ გამარჯვებას ნიშნავდა.

ამის პრევენციისთვის, მათ სცენებს უკან დაიწყეს მუშაობა თავიანთი ჩვეული მანერით, კამათით, მუქარით, მოსყიდვით და ოპონენტებზე ზეწოლით, მათთან კავშირის დასამყარებლად. მათ უკვე წარმატებულად ჩაანაცვლეს უმაღლესი გენერლები თავიანთი ქმნილებებით, რევოლუციურმა დანაყოფმა დაინახა, რომ უკანასკნელი შანსი, მთავრობის ძალებთან ატომური იარაღის სრულმასშტაბიანი გაცვლა-გამოცვლის თავიდან ასარიდებლად, ქრებოდა.

ამგვარად, გადავწყვიტეთ დაგვესწრო. ჩვენ პირველებმა მივიტანეთ შეტევა, მაგრამ არა სამთავრობო ძალებზე. ჩვენ ვანდენბერგში არსებული ყველა რაკეტა (გარდა ნიუ-იორკის ხუთიოდე სამიზნისა) ორ სამიზნეზე გავანაწილეთ: ისრაელსა და საბჭოთა კავშირზე. მაშინვე, როგორც კი რაკეტები გაუშვით, რევოლუციურმა დანაყოფმა ეს პენტაგონს სატელეფონო ხაზის საშუალებით შეატყობინა. პენტაგონმა, რა თქმა უნდა, რადარის ეკრანზე იგი დაუყოვნებლივ დაადასტურა და ერთადერთი რაც დარჩენოდა იყო ის, რომ აყოლოდა ჩვენს დაბომბვებს დაუყოვნებელი და სრულმასშტაბიანი ბირთვული თავდასხმებით საბჭოთა კავშირის წინააღმდეგ, იმ მიზნით, რომ მწყობრიდან გამოეყვანა რაც შეიძლება მეტი საბჭოური საპასუხო პოტენციალი.

საბჭოეთის პასუხი საზარელი, მაგრამ ხარვეზიანი იყო. მათ ცეცხლი წაუკიდეს ყველაფერს, რაც ჩვენი მხრიდან დარჩათ, მაგრამ ეს უბრალოდ არ იყო საკმარისი. რამდენიმე უზარმაზარი ამერიკული ქალაქი, როგორცაა ვაშინგტონი და ჩიკაგო, ხელუხლებელი დარჩა. იმას, რასაც ორგანიზაციამ მოვლენების საბედისწერო აჩქარებით მიაღწია, ოთხი მხარე აქვს: პირველი - ნიუ-იორკზე და ისრაელზე შეტევის მიტანით, ჩვენ წარმატებულად გამოვიყვანეთ მწყობრიდან მსოფლიო ებრაელების მთავარი ნერვული ცენტრი, ამგვარად მათ

დრო დასჭირდებათ, რომ მმართველობის ახალი ჯაჭვი ჩამოაყალიბონ და საპასუხო ქმედებები განახორციელონ.

მეორე - ვაიძულეთ რა მათ, რომ გადამწყვეტი მოქმედება განეხორციელებინათ, ჩვენ შეერთებული შტატების მთავრობიდან ძალაუფლება კვლავ სამხედრო ლიდერებს გადავეცით. პრაქტიკული მიზნების გამო, ქვეყანა ახლა მილიტარული მთავრობის მიერ იმართება.

მესამე, ვაიძულეთ რა საბჭოეთი რომ კონტრშეტევაზე წამოსულიყო, მეტი ზიანი მივაყენეთ სისტემას ქვეყანაში და მეტად დავარღვიეთ მასების ცხოვრების მოწესრიგებული სქემა, ვიდრე ამას საშინაო სამიზნეებზე ჩვენი იარაღების გამოყენებით შევძლებდით - თანაც, კიდევ 60 კილოტონი ბირთვული ქობინი გვაქვს დარჩენილი! მომდევნო რამდენიმე დღის განმავლობაში ეს ჩვენთვის უზარმაზარი უპირატესობა იქნება.

მეოთხე - ჩვენ თავიდან მოვიშორეთ მთავარი საშიშროება რომელიც აქამდე ჩვენს გეგმებს ემუქრებოდა: საბჭოეთის მხრიდან ჩარევის საშიშროება, მაშინ, როცა ჩვენ და სისტემა ერთმანეთში ვიბრძოდით.

ჩვენ, რასაკვირველია, უდიდეს რისკზე წავედით: პირველი, რომ კალიფორნია შესაძლებელია საბჭოთა კავშირის მხრიდან განხორციელებული კონტრშეტევის შემდეგ გაუკაცრიელებულიყო და მეორე, რომ შეერთებული შტატების სამხედრო თავდაცვა დაკარგავდა კონტროლს და გამოიყენებდა ბირთვულ იარაღს კალიფორნიის წინააღმდეგ, მიუხედავად იმისა, რომ ვანდენბერგის გარდა, არ არსებობდა ბირთვული მუქარა, რომელიც განეიტრალებას საჭიროებდა. ორივე შემთხვევაში, ომის ფორტუნა ჩვენ გვეწყალობდა - თუმცა შეერთებული შტატების სამხედრო თავდაცვის მხრიდან მუქარა ჯერ კიდევ არ შეწყვეტილა.

ჩვენი დანაკარგი არსებითია: ორგანიზაციის დაახლოებით რვა წევრი, ქვეყნის თეთრკანიანი მოსახლეობის თითქმის მეხუთედი - რომ არ მოვიხსენიოთ უცნობი რაოდენობის, რამდენიმე მილიონი ჩვენი რასობრივი ნათესავი საბჭოთა კავშირში. საბედნიეროდ, დაღუპულთა ყველაზე მძიმე მაჩვენებელი ყველაზე დიდ ქალაქებში დაფიქსირდა, რომელიც არსებითად არა-თეთრკანიანებითაა დასახლებული.

საერთო ჯამში, ორგანიზაციის სტრატეგიული სიტუაცია, მიმართული სისტემის წინააღმდეგ, საკმაოდ გაუმჯობესდა და ეს მართლაც აღსანიშნავია. ჩვენ ვაპირებთ ყველა საჭირო კეთილმოწყობა ავიღოთ - ამგვარად სისტემა პროპორციულად მეტს აიღებს. ერთადერთი, რაც შორეული პერსპექტივით საყურადღებოა არის ის, რომ როდესაც ნისლი საბოლოოდ გაიფანტება, უკანასკნელი გადარჩენილი ბატალიონი ბრძოლის ველზე ჩვენი იქნება.

დღეს საბოლოოდ შევხვდი ბილს და გავიგე რა მოხდა მაშინ, ევაკუაციის დროს სახელოსნოში. მანაც განიცადა სამწუხარო ადამიანური დანაკარგი, მისი ისტორია კი მოკლე, მაგრამ მტკივნეული იყო.

პენტაგონის უსაფრთხო ტერიტორიაზე ევაკუაციას წინასწარი გაფრთხილება არ ახლდა. 7 სექტემბერს, დილის 11 საათზე, ქუჩებში უეცრად ტანკები გამოჩნდნენ, ჯარისკაცები ყველა კარზე აკაკუნებდნენ და მცხოვრებლებს მხოლოდ 10 წუთს აძლევდნენ, რომ საცხოვრებელი დაეტოვებინათ. უხეშად ეპყრობოდნენ ყველას, ვინც საკმარისად ჩქარა არ მოძრაობდა.

ბილი, ქეროლი და ქეთრინი სახელოსნოში პროპაგანდის პროკლამაციებს ბეჭდავდნენ, როდესაც ტანკები მოვიდნენ. მათ საკმარისი დრო ჰქონდათ, რომ მამხილებელი ნივთმტკიცებულებები ბრეზენტის ქვეშ დაემალათ, სანამ ოთხი შავკანიანი ჯარისკაცი სახელოსნოში შეიჭრებოდა. რადგანაც რაზმები შენობების გაჩხრეკვაზე დროს არ კარგავდნენ, სავარაუდოდ სახელოსნოში ყველაფერმა შეუფერხებლად ჩაიარა და არც ერთ შავკანიანს შეუმჩნევია რაიმე საეჭვო ქეთრინის მხრიდან, როდესაც ის საჩქაროდ ალაგებდა ტანსაცმელსა და სხვა პირად ნივთებს.

ქეთრინს შავისთვის არაფერი უთქვამს, მაგრამ იმ ყინულის გამოხედვამ, რომელიც მას მიაპყრო, როგორც ჩანს შელახა მისი „ადამიანური ღირსება.“ მან დამცინავად ტირილი დაიწყო - „რა ხდება, პატარავ, შავკანიანები არ მოგწონს?“ ზანგები ზეგავლენას ახდენდნენ დანაშაულის გრძნობით შეპყრობილ, ლიბერალ თეთრკანიან გოგონებზე, რომლებსაც საშინლად ეშინოდათ იმის, რომ „რასისტებად“ ჩათვლიდნენ, თუ უარს იტყოდნენ არასასურველ შავების ჯოგში შერევაზე. როდესაც ქეთრინმა ორი მძიმე ჩემოდნით ხელში სახელოს კარიდან გასვლა სცადა, მთარშეყე ზანგი გზაზე გადაუდგა და მის კაბაში ხელის შეცურებას ეცადა.

ქეთრინი უკან გადახტა და ზანგს საზარდულში უთავაზა, რამაც მაშინვე გაყინა მისი ტრფობა, მაგრამ უკვე საკმაოდ გვიანი იყო: მან ქეთრინის ბარძაყზე იარაღის ბუდე იგრძნო. მაშინვე გასაფრთხილებლად დაუძახა კომპანიონებს და ორივე მხარემ სროლა ერთდროულად დაიწყო. სანამ ქეთრინი და ქეროლი ცეცხლს ხსნიდნენ, ბილი ავტომატური შამხანიდან ისროდა.

ოთხივე ზანგი სასიკვდილოდ დაიჭრა, მაგრამ იქამდე არა, სანამ სამივე თეთრკანიანიც არ დაჭრეს. ერთ-ერთი შავკანიანი სახელოსნოდან გაიქცა, სანამ იგი ჩამოინგრეოდა და ბილს, რომელიც სერიოზულად იყო დაჭრილი, მხოლოდ რამდენიმე წამი ჰქონდა იმის გასაცნობიერებლად, რომ ქეთრინისთვის ყოველგვარი დახმარება ამაო იყო, ამიტომ ის და ქეროლი იძულებული გახდნენ სახელოსნოს უკანა გასასვლელიდან გაპარულიყვნენ.

ისინი მომიჯნავე შენობის სხვენზე დაიმალნენ და მათი მოძებნა შეუძლებელი აღმოჩნდა. ქეროლი მალე იმდენად დასუსტდა ჭრილობებისგან, რომ მოძრაობა არ შეეძლო, არც ბილი იყო უკეთეს მდგომარეობაში. მეორე საღამოს, ის მტკივნეულად გამოცოცდა სამალავიდან და სამეზობლოს დაცარიელებული შენობებიდან შეუმჩნევლად მოიპარა დასალევი წყალი, საჭმელი და მცირე ოდენობის მედიკამენტი, სანამ ცოლთან დაბრუნდებოდა.

ქეროლი მეოთხე დღეს მოკვდა, ბილს კი კიდევ 5 დღე დასჭირდა, რომ საკმარისი ძალა აღედგინა, დაეტოვებინა სამალავი და გასულიყო უსაფრთხოების ზონიდან.

ვიცი, რომ ბილი არასდროს მომატყუებდა და ერთადერთი ნუგეშისმომცემი ჩემთვის იმის ცოდნა იყო, რომ ქეთრინი მტრის ხელში ცოცხალი არ ჩავარდა. ახლა ყველაფერი უნდა გავაკეთო იმისთვის, რომ ბრძოლის დარჩენილი დრო მივუძღვნა იმის დამტკიცებას, რომ ქეთრინი ამაოდ არ დაღუპულა.

28 ოქტომბერი, 1993 წელი. ერთი თვის შემდეგ, ბალტიმორიდან დავბრუნდი. ოთხ თანამებრძოლთან ერთად რადიოაქტივობის საზომი პორტაბელური მოწყობილობები სილვერ სპრინგში გავიტანე, სადაც მერილენდის დანაყოფს დავუკავშირდით და ჩრდილოეთით, ბალტიმორის შემოგარენისკენ გავწიეთ. რადგანაც მთავარი ქუჩები სრულად გაუვალი იყო, თითქმის ნახევარი გზის გავლა ფეხით მოგვიწია, სატვირთო მანქანით მხოლოდ ბოლო ათიოდე მილი დავფარეთ.

მიუხედავად იმისა, რომ დაბომბვიდან ორ კვირაზე მეტი გავიდა, ბალტიმორის მდგომარეობა აღუწერელად ქაოსური იყო, როცა იქ ჩავედი. ჩვენ არც კი გვიცდია, რომ ქალაქის გადამწვარ ცენტრში შევსულიყავით, მაგრამ 10 მილის პერიმეტრზე, გარეუბნებსა და ქალაქგარეთ დასახლებებშიც კი შენობების ნახევარი დაფერფლილი იყო. არამთავარი ქუჩები, ქალაქს შიგნით და გარეთ, გადამწვარი მანქანების ნარჩენებით იყო სავსე და თითქმის ყველა, ვისაც შევხვდით, ფეხით მოძრაობდა.

მაწანწალების ჯგუფებს ყველგან შეხვდებოდით, დანგრეულ მაღაზიებში რომ იკვლევდნენ გზას, საკვების მოსაძებნად ტყეებში ზურგჩანთებით დახეტიალობდნენ, ნამარცვ ან გადარჩენილ ტვირთს ატარებდნენ - ძირითადად საკვებს, სამშენებლო მასალებს და ყველაფერს, რაც კი შეიძლება წარმოიდგინო- წინ და უკან, ჭიანჭველებივით.

და გვამები! ეს კიდევ ერთი კარგი მიზეზი იყო იმისთვის, რომ ძირითადი ქუჩებიდან რაც შეიძლება შორს დაგვეჭირა თავი. იმ ტერიტორიაზეც კი, სადაც თავდაპირველი აფეთქებით ან შემდგომი რადიაციული ავადმყოფობით შედარებით ნაკლები ადამიანი დაიღუპა, ქუჩების გასწვრივ ათასობით გვამი იყო მიმოფანტული. თითქმის ყველა მათგანი აფეთქების არეალიდან იყო გამოქცეული.

თუ მეტად მიუახლოვდებოდით ქალაქს, ნახავდით ცეცხლის ალში მოყოლილთა მძიმედ დამწვარ სხეულებს - უმეტესობამ ერთი მილის გავლაც კი ვერ მოახერხა, სანამ დაიღუპებოდა. უფრო მოშორებით, გვამები ნაკლებად იყო დაზიანებული. ქალაქგარეთ ნაპოვნი გვამები კი მათ ეკუთვნოდა, ვინც რადიაციას დღეების ან კვირების შემდეგ დანებდა. ყველაფერი გახრწნას მიეცა იქვე, სადაც ისინი დაეცნენ, გარდა რამდენიმე არეალისა, სადაც სამხედრო ძალებმა წესრიგი აღადგინეს.

ამ დროს, ბალტიმორის ტერიტორიაზე გადარჩენილთა შორის, 40 ორგანიზაციის წევრი იყო. ისინი საბოტაჟში ჩაერთვნენ, სნაიპერებიდან ისვრიდნენ და აფეთქებიდან 1 კვირის განმავლობაში პოლიციასა და სამხედრო პერსონალს სხვაგვარ პარტიზანულ წინააღმდეგობას უწევდნენ. თანდათანობით გაიგეს, რომ თამაშის წესები შეიცვალა.

გაიგეს, რომ აღარ არის საჭირო მალულად მოქმედება, როგორც ადრე. სისტემის რაზმებმა საპასუხო შეტევა განახორციელეს, როდესაც მათ თავს დაესხნენ, მაგრამ ისინი არ გაუძევებიათ. გარკვეული ტერიტორიების გარდა, სხვაგან პოლიციას აღარ უცდია

განეხორციელებინა ადამიანებისა და ტრანსპორტის სისტემატური ძეგნის სამუშაოები, არც სახლების რეიდის შემთხვევა დაფიქსირებულა. ეს პოზიცია თითქმის ასე ჟღერდა: „არ შეგვაწუხოთ და არ შეგაწუხებთ.“

გადარჩენილი მოქალაქეები კიდევ უფრო ნეიტრალური პოზიციისკენ იხრებოდნენ, ვიდრე ადრე. ორგანიზაციის შიშს გრძნობდნენ, მაგრამ აშკარა მტრულ დამოკიდებულებას სულ ოდნავ გამოხატავდნენ. ხალხმა არ იცოდა, მართლაც ჩვენ ვიყავით თუ არა ისინი, ვინც რაკეტები გაუშვა და მათი ქალაქი გაანადგურა, როგორც სისტემის მაუწყებლობა გადმოსცემდა ამას, მაგრამ როგორც ჩანს სისტემას ადანაშაულებდნენ იმისთვის, რომ ეს დაუშვეს.

ჰოლოკოსტი, რომელიც იმ ხალხმა, მაღლა რომ სხედან, გამოიარა, ნათლად დაარწმუნა ისინი ერთ რამეში: სისტემა ვეღარ უზრუნველყოფს მათ უსაფრთხოებას. მათ ძველი წესწყობილების ნდობის ნატამალიც კი არ შერჩათ; ახლა მხოლოდ გადარჩენა სურთ და ნებისმიერს დაუჭერენ მხარს, ვინც კიდევ ცოტა ხანს ცოცხლად დარჩენაში დაეხმარება.

ამის შეგრძნება მათ ქცევაზეც აისახა, ჩვენმა წევრებმა ახალწვეულთა მიღება და ბალტიმორში გადარჩენილთაგან ნახევრად-ღია იმიჯის შეხვედრების ორგანიზება დაიწყეს, თანაც ისეთი წარმატებით, რომ რევოლუციურმა დანაყოფმა ნება დართო ქალაქის დასავლეთში თავისუფალი ზონა ჩამოეყალიბებინათ.

11 ჩვენგანი ვაშინგტონის გარეუბნებიდან მოვიდა, რომ ენთუზიაზმით ჩართულიყო საქმეში და რამდენიმე დღეში ჩვენ შევქმენით საკმაოდ დაცული პერიმეტრი, რომელიც მოიცავდა 2,000 კერძო სახლსა და სხვა შენობებს, დაახლოებით 12,000 მცხოვრებით. ჩემი ძირითადი ფუნქცია იყო ჩამეტარებინა ნიადაგის, შენობების, ლოკალური მცენარეულობისა და წყლის რესურსების რადიაციული შემოწმება, რათა დავრწმუნებულიყავით, რომ ნარჩენების ბირთვული რადიაციის სახიფათო დონისგან დაცულები ვიყავით.

300 ლოკალური მცხოვრები საკმაოდ ეფექტურ შეიარაღებულ ფორმირებაში გავანაწილეთ და იარაღით აღვჭურვეთ. ამ ეტაპზე სარისკო იქნებოდა, რომ ამაზე დიდი ძალა შეგვექმნა, რადგან არ გვქონდა შესაძლებლობა, რომ ადგილობრივ მცხოვრებთათვის იდეოლოგიური შემზადება მიგვეცა იმ მასშტაბით, როგორც გვინდოდა, თანაც ჯერ კიდევ საჭიროებენ ახლო დაკვირვებას და მკაცრ ზედამხედველობას. უნდა ითქვას, რომ ანკლავში ჯანსაღი აგებულების მქონე მამაკაცთაგან საუკეთესოები ავიყვანეთ, საკმაოდ კარგი გამოცდილება გვაქვს ხალხის შერჩევაში. არ გამიკვირდება, თუ ახალი პერსონალი ორგანიზაციის წევრებთა რიგებშიც მოიპოვებს ადგილს, რამდენიმე მათგანი შეიძლება ორდენშიც კი აღიარონ.

დიახ, მთლიანობაში ვფიქრობ, რომ შეიძლება ახალწვეულებს დავეყრდნოთ. მიუხედავად ტოტალური მორალური კორუფციისა, ჯერ კიდევ შეგვრჩა საჭირო ადამიანური რესურსები ამ ქვეყანაში.

ბოლოს და ბოლოს, კორუფციამ ფართოდ გაიდგა ფესვები უცხოტომელთა იდეოლოგიისა და უცხოტომელთა ღირებულებების ჩანერგვით ხალხში, ეს უკანასკნელი კი არაბუნებრივი და

სულიერად არაჯანსაღი ცხოვრების წესით დეზორიენტირების მსხვერპლი გახდა. ჯოჯოხეთი, რომელსაც ახლა გადიან, მათში სიბრიყვეს მაინც ებრძვის და იმაზე ოდნავ უფრო რეცეპტიულს ხდის მათ მსოფლმხედველობას, ვიდრე ადრე.

ჩვენი პირველი ამოცანა უცხოტომელი ელემენტებისა და რასის წინაშე დამნაშავეების ახალი ანკლავიდან ამოძირკვა და განადგურება იყო. განმაცვიფრებელია თუ რამდენი შავი, ხუჭუჭათმიანი შუააღმოსავლეთელი შემოიჭრა ქვეყანაში, სულ რაღაც ბოლო ათწლეულის განმავლობაში. მჯერა, რომ მათ ჩვენი ყველა რესტორანი და ჰოთ-დოგის სტენდი აიღეს მერილენდში. მხოლოდ ჩვენს პატარა გარეუბნის ანკლავში მინიმუმ ათ ირანელს ვესროლეთ, ორი ამდენი კი გაიქცა, როდესაც გაანალიზა რა ხდებოდა.

შემდგომ, ეს ხალხი სამუშაო ბრიგადებად დავყავით და საჭირო ფუნქციები შევუთავსეთ. ერთ-ერთი დავალება გაქცეულთა ასობით გვამის სანიტარული დამუშავება იყო. ამ საბრალო არსებების უმრავლესობა თეთრკანიანი იყო, თანაც ყური მოგვკარი, რომ ერთ-ერთმა ჩვენმა წევრმა მათ თავზე გადამხდარი ისტორია ასე აღწერა: „უდანაშაულოთა სისხლისღვრა.“

არ ვარ დარწმუნებული, რომ ეს უკანასკნელი ჰოლოკოსტის კორექტული დახასიათებაა. ვწუხვარ, რასაკვირველია, მილიონობით თეთრკანიანის გამო, რომლებიც აქ და რუსეთში დაიღუპნენ იქამდე, სანამ ებრაული უღელისგან თავდასაღწევ ომში ბრძოლას დავასრულებდით, მაგრამ უდანაშაულოები? ასე არ ვფიქრობ. რა თქმა უნდა, ზრდასრულების უმრავლესობა არ უნდა მოიხსენიებოდეს ამ ტერმინით.

ამ ყველაფრის შემდეგ, ნუთუ ადამიანი არ არის არსებითად პასუხისმგებელი საკუთარ მდგომარეობაზე – კოლექტიური ფორმით მაინც? თეთრკანიან ერებს რომ არ მიეცათ უფლება თავიანთი თავებისთვის, გამხდარიყვნენ ებრაელების, ებრაული იდეების, ებრაული სულის მარიონეტები, ეს ომი საჭირო არ იქნებოდა. ჩვენ ვერ ვიტყვით, რომ უდანაშაულოები ვართ. ვერ ვიტყვით, რომ სხვა გზა არ გვქონდა თავი დაგვეძვრინა ებრაული მარყუჟებისგან. ვერ ვიტყვით, რომ არ გაგვაფრთხილეს.

ბრძენმა, პატიოსანმა, მამაცმა ადამიანებმა ჩვენ არაერთხელ გაგვაფრთხილეს ჩვენი უჭკუობის მოსალოდნელი შედეგების შესახებ. და მაშინაც კი, როდესაც ებრაელების მარტივ და სასიამოვნო გზას უკვე მივყვებოდით, შანსი შანზე გვქონდა, რომ თავი გადაგვერჩინა – ბოლოს 52 წლის წინ, როდესაც გერმანელები და ებრაელები ცენტრალურ და აღმოსავლეთ ევროპაზე ბატონობის ჭიდილში იყვნენ.

ამ ბრძოლაში ჩვენ ებრაელების მხარე დავიკავეთ, უპირველეს ყოვლისა იმიტომ, რომ ლიდერებად კორუმპირებული ხალხი ავირჩიეთ. კორუმპირებული ლიდერები კი იმიტომ ავირჩიეთ, რომ ცხოვრებაში არასწორი ღირებულებები გაგვაჩნდა. ჩვენ ავირჩიეთ ლიდერები, რომლებიც არაფრისთვის რაღაცას გვპირდებოდნენ, რომლებიც სარგებლობდნენ ჩვენი სისუსტეებითა და ნაკლოვანებებით, რომლებსაც სასიამოვნო სასცენო გარეგნობა და კმაყოფილი ღიმილი ჰქონდათ, თუმცა უსულოები და უსინდისოები იყვნენ. ჩვენ დავაიგნორეთ ეროვნული ცხოვრების ჭეშმარიტად მნიშვნელოვანი საკითხები, ამგვარად სადავეები ავხსენით კრიმინალურ სისტემას, რომ ისე გამკლავებოდა ეროვნულ პრობლემებს,

როგორც საჭიროდ ჩათვლიდა, სანამ ზომიერად კარგად ვგრძნობდით თავს - სანამ პური და სანახაობა არ გვაკლდა.

ნუთუ არ არის ბრიყვობა, თავნებური უგულვებელყოფა, სიზარმაცე, სახარბე, უპასუხისმგებლობა და მორალური სილაჩქრე ისეთივე დასაზრახი, როგორც ყველაზე შეგნებული ბოროტება? ნუთუ ჩვენი უმოქმედობით გამოწვეული ცოდვები ისეთივე მძიმე არ არის, როგორც ებრაელების ცოდვილი უფლებამოსილება ჩვენზე? შემქმნელის წიგნში, ყველაფერი ასეა გათვლილი. ბუნება არ უსმენს ყველაზე „საფუძვლიან“ თავის მართლებასაც კი, მისთვის მთავარი მოქმედებაა. ვერცერთი რასა, რომელიც უგულვებელყოფს საკუთარი არსებობის უზრუნველყოფის მოვალეობას, როდესაც სასიცოცხლოდ აუცილებელი სადავეები ხელში უჭირავს, ვერ შეირაცხება „უდანაშაულოდ,“ არც მათი ქმედებებისგან მოსწრაფებული სასჯელი ჩაითვლება არასამართლიანად, არ აქვს მნიშვნელობა რამდენად მკაცრია ის.

ზაფხულში, კალიფორნიაში ჩატარებული წარმატებული ოპერაციებისა და მოქალაქეებთან გარიგების შემდეგ, ზედმიწევნითი შთაბეჭდილება დამრჩა, თუ რატომ არ იმსახურებს ამერიკელი ხალხი „უდანაშაულოს“ იარლიყის ტარებას. სამოქალაქო კონფლიქტისგან გამოწვეული რეაქციები მათი მხრიდან, თითქმის ერთპიროვნულად იყო დაფუძნებული იმ ფაქტორზე, თუ როგორ აისახებოდა ის მათ პირად მდგომარეობაზე. პირველი ორი დღის განმავლობაში, ბევრისთვის თვალსაჩინო იყო, რომ ჩვენ გავიმარჯვებდით - თეთრკანიანი მოქალაქეები, რასობრივად გაცნობიერებულებიც კი, როგორც წესი მტრულები იყვნენ. ჩვენ მათი ცხოვრების სტილი თავდაყირა დავაყენეთ, მათთვის ჩვეული სიამოვნების კვალდაკვალ დევნა კი მოუხერხებელი გავხადეთ.

შემდეგ, როცა ჩვენი შიში ისწავლეს, ისინი ცდილობდნენ ჩვენთვის ესამოვნებინათ. თუმცა რეალურად არ აინტერესებდათ ბრძოლის სწორი და არასწორი მხარეები. მათ არ აწუხებდათ ქმედებათა გადაფასების აუცილებლობა და შორეული პერსპექტივები. მათი დამოკიდებულება შემდეგში მდგომარეობდა: „უბრალოდ გვითხარით რისი უნდა გვჯეროდეს და დავიჯერებთ.“ ერთადერთი, რაც მათ სურდათ იყო უსაფრთხო და კომფორტული ცხოვრების დაბრუნება, რაც შეიძლება სწრაფად. ისინი არც ცინიკოსები იყვნენ და არც განსაკუთრებულად გაწაფულები, ისინი უბრალო ადამიანები იყვნენ.

სინამდვილეში, ჩვეულებრივი ადამიანები არანაკლებ არიან დამნაშავენი, ვიდრე არა-ჩვეულებრივი, სისტემის საყრდენი ადამიანები. მაგალითად პოლიტპოლიცია ავიღოთ. თეთრკანიანთა უმეტესობა იქ განსაკუთრებით ბოროტი არ არის. ისინი უბრალოდ ბოროტ მმართველებს ემსახურებიან, თუმცა აცნობიერებენ, რასაც ჩადიან. ისინი თავს იმართლებენ, ზოგი პატრიოტული ტერმინებით („ვიცავთ ჩვენს თავისუფლებას და ცხოვრების დემოკრატიულ წესს“), ზოგი კი რელიგიური ან იდეოლოგიური ტერმინებით („ვიცავთ თანასწორობისა და სამართლიანობის ქრისტიანულ იდეალებს“).

ერთნი მათ თვალთმაქცებად ჩათვლიან - სხვანი დაასკვნიან, რომ ისინი განზრახ არიდებენ რამეზე ფიქრს თავს, რომელიც ეჭვქვეშ დააყენებს ამ ზედაპირული ლოზუნგების გულწრფელობას, რომლითაც ისინი თავს იმართლებენ. -თუმცა ნუთუ ყველა, ვინც სისტემას

აიტანა, თავადაც თვალთმაქცი არ არის, არ აქვს მნიშვნელობა აქტიურად უჭერდა ის მას მხარს თუ არა? ნუთუ ყველა, ვინც სულელურად იმეორებს იმავე ლოზუნგებს, უარს ამბობს საკუთარ თავში ექვევემ დააყენოს შესაძლო შედეგები და წინააღმდეგობები, არ აქვს მნიშვნელობა გამოიყენებს მას საკუთარი ქმედებების გასამართლებლად თუ არა, თავადაც დამნაშავე არ არის?

ვერ ვფიქრობ თეთრი საზოგადოების იმ სეგმენტზე, მერილენდის წითელყელიანებიდან და მათი ოჯახებიდან, რომელთა რადიაციული სხეულებიც, რამდენიმე დღის წინ, უზარმაზარ ორმოში ბულდოზერით ჩავყარეთ, უნივერსიტეტის პროფესორებამდე, რომლებიც ივლისში, ლოს-ანჯელესში ჩამოვახრჩვეთ ქალაქში, რომელიც მართლაც არ იმსახურებდა იმას, რაც გადახდა. თითქმის ყველა, ვინც დიდი ხნის წინ უსახლკაროდ დახეტიალობდა და საკუთარ ბედს დასტიროდა, დღეს ჩვენი საპირისპირო მხრიდან ლაპარაკობს.

წარსულში, ჩვენს არაერთ თანამებრძოლს გაუსწორდნენ უხეშად - ორი მათგანი, რომელთაც ვიცნობდი, მოკლეს, როდესაც ისინი წითელყელიანების ხელში ჩავარდნენ - „კარგი ბიჭები,“ რომლებიც არც ლიბერალები იყვნენ, არც Shabbos goy - ები და არც რაიმე შეხება ჰქონდათ „რადიკალებთან,“ რომელთაც „მთავრობის გადაგდება“ სურდათ. მათ შემთხვევაში, ეს აშკარა იგნორი იყო.

ამგვარი იგნორირება ისეთივე შეუხდობელია, როგორც მოყაყანე ცხვრების, ფსევდონტელექტუალების ლიბერალიზმი, რომელთაც თვითკმაყოფილებით შეუწყვეს ხელი ებრაული იდეოლოგიის პროპაგანდას წლების განმავლობაში. ან დიდი ამერიკელების საშუალო კლასის ეგოიზმი და ლაჩრობა, რომელიც მხოლოდ მაშინ ჩაერთო ბრძოლაში, როცა ეს მის ჯიბეს დაეტყო.

არა, „უდანაშაულობაზე“ საუბარს აზრი არ აქვს. ჩვენს სიტუაციას კოლექტიურად უნდა შევხედოთ, რასის მასშტაბით. უნდა გავიგოთ, რომ ჩვენი რასა ჰგავს კიბოთი დაავადებულ პაციენტს, რომელსაც ურთულესი ოპერაცია უტარდება, რომ გადარჩეს. არ არის იმის კითხვის დრო, ამოჭრილი ქსოვილი „უდანაშაულო“ არის თუ არა. იგი ისეთივე უსაფუძვლოა, როგორც „კარგი“ და ცუდი ებრაელების გარჩევა, ან ჩვენი სქელთავიანი „კარგი ბიჭების“ მხრიდან დაჟინებული მცდელობა, რომ „კარგი ზანგები“ დანარჩენი რასისგან განაცალკევონ.

ფაქტია, რომ ჩვენ ყველას საერთო პასუხისმგებლობა გაგვაჩნია, როგორც ინდივიდებს, ჩვენი რასის მორალებისა და ქცევების წინაშე. ამ პასუხისმგებლობას ვერავინ გაექცევა, შორეული პერსპექტივით, ვერც ჩვენი და ვერც სხვა რასის წარმომადგენელი და ყველა ჩვენგანი ინდივიდუალურად მოემზადება, რომ ნებისმიერ დროს, დამახებისთანავე აღასრულოს პასუხისმგებლობა. ამ დღეებში რამდენიმეს უკვე მოუხმეს.

თუმცა, მტერიც გვისწორებს ანგარიშს. ის, ასე თუ ისე, იქ ჯერ კიდევ ფლობს სადავეებს ხელთ, თუმცა ჩრდილოეთ ამერიკაში მისი საქმე თითქმის დასრულებულია. მიუხედავად იმისა, რომ მთავრობა უცხოური სიახლეების მოწოდებას ჩვენს ქსელებზე ბლოკავს, ჩვენ მაინც ვიღებდით არალეგალურ ინფორმაციებს, ზღვის იქით მდებარე დანაყოფებიდან,

პარალელურად, ევროპულ საინფორმაციო უწყებებსაც ვაკონტროლებდით.

24 საათის განმავლობაში, მას შემდეგ, რაც თელავივზე და კიდეც სხვა ხუთიოდე ებრაულ სამიზნეზე მივიტანეთ შეტევა, გასულ თვეს, ასობით ათასი არაბი ოკუპირებული პალესტინის საზღვრებს მიაწყდა. მათი უმრავლესობა უბრალო მოქალაქეები იყვნენ, მხოლოდ ხელჯოხებითა და დანებით შეიარაღებულები, ებრაელმა სასაზღვრო დაცვებმა კი ათასობით მათგანი ადგილზე მოკლეს, სანამ ტყვიები არ ამოეწურათ. არაბების სიძულვილმა, რომელიც 45 წლის განმავლობაში იზრდებოდა, ისინი დანადმულ მიწაზე, ებრაული იარაღის ტყვიებქვეშ, გადამწვარი ქალაქების რადიაციულ ქაოსამდე მიიყვანა. მათი ერთადერთი ზრახვა იყო გაენადგურებინათ ხალხი, ვინც მათი მიწა მოიპარა, მათი მამები მოკლა და მათი ორი თაობა დაამცირა. სულ რაღაც ერთ კვირაში, თელავის უკანასკნელი ნანგრევების უკანასკნელ კიბუცში გადარჩენილი უკანასკნელი ებრაელის კისერიც გამოიჭრა.

საბჭოთა კავშირიდან ძალზედ მწირ სიახლეებს ვიღებთ, მაგრამ, როგორც გავიგეთ, გადარჩენილი რუსებიც ამგვარად გაუმკლავდნენ ებრაელებს. პირველი რამდენიმე დღის განმავლობაში, მოსკოვისა და ლენინგრადის ნანგრევებში, ხალხმა შეკრიბა ყველა ებრაელი, რომელიც ხელთ იგდო და ცეცხლმოკიდებულ შენობებში ან აალებულ ნარჩენების გროვებში შეყარა.

ანტისემიტურმა აჯანყებებმა იფეთქა ლონდონში, პარიზში, ბრიუსელში, როტერდამში, ბუენოს აირესში, იოჰანსბურგში და სიდნეიში. ნიდერლანდებისა და საფრანგეთის მთავრობა, გახრწნილი ებრაული კორუფციით, ჩამოიშალა, ხალხი კი მთელი ქვეყნის მასშტაბში, ქალაქებსა და სოფლებში საკუთარ ქულებს იწერს.

ეს გავს იმას, რაც შუასაუკუნეების განმავლობაში დროგამოშვებით ხდებოდა - რა თქმა უნდა ყოველ ჯერზე, როდესაც ხალხს ებრაელები და მათი ხრიკები ყელში ამოსდიოდა. საუბედუროდ, მათ არასდროს დაუსრულებიათ სამუშაო და არც ამჯერად დაასრულებენ. დარწმუნებული ვარ ებრაელები უკვე ფიქრობენ შურისძიების გეგმაზე, რომ განახორციელონ მაშინვე, როგორც კი ხალხი დამშვიდდება და ყველაფერს დაივიწყებს. ხალხს მართლაც მოკლე მეხსიერება აქვს.

თუმცა ჩვენ არ ვივიწყებთ! მხოლოდ ესეც კი საკმარისია, რომ დავრწმუნდეთ - ისტორია აღარ განმეორდება. არ აქვს მნიშვნელობა რამდენ ხანს გასტანს ეს ან რაზე მოგვიწევს წასვლა, ჩვენ მოვითხოვთ საბოლოო ანგარიშსწორებას ორ რასას შორის. თუკი ორგანიზაცია ამ მეტოქეობას გაუმკლავდება, ებრაელები ვეღარსად გაიჭაჭანებენ. დედამიწის უკიდურეს წერტილშიც კი წავალთ, რომ სატანის უკანასკნელ ნაშიერზე ვინადიროთ.

ორგანიზაციის პრინციპები, რომელსაც მერილენდში ვიყენებთ, ოდნავ განსხვავდება კალიფორნიისგან, რადგან სიტუაცია განსხვავებულია. აქ, განსხვავებით სამხრეთ კალიფორნიისგან, არც ბუნებრივი, გეოგრაფიული ბარიერები და არც სისტემის რაზმების ალყა არსებობს, რომ ანკლავი შემოგარენისგან გამოყოფს.

რა თქმა უნდა, ჩვენ ყველაფერი გავაკეთეთ, რომ ეს ნაკლი გამოგვესწორებინა. პირველ რიგში,

შევარჩიეთ პერიმეტრი, რომელიც ხელნაკეთი სტრუქტურით ანცალკევეებს საზღვარს - მიუხედავად იმისა, რომ ნახევარი მილის სიგრძეზე, სივრცე მხოლოდ 100 იარდის სიგანისაა, რაც სისტემის რაზმებს აძლევს შესაძლებლობას მეორე მხრიდანაც აკონტროლონ. ზოგი ღია სივრცე მავთულხლართებითა და ნაღმებით შემოვზღუდეთ, დაწვით შენობები და მცენარეულობა ანკლავის გარშემო, რაც სნაიპერებსა და მტრულად განწყობილთა რაზმებს, სავარაუდოდ, შენიღბვის შესაძლებლობას მისცემდა.

მაგრამ, თუ ხალხს ჩვენი ანკლავიდან წასვლა მოუნდება, ჩვენი შეიარაღებული ფორმირება მხოლოდ რამდენიმე მათგანის შეჩერებას შეძლებს. ტყვიის მოხვედრის შიშზე მეტად, მათ შეასაჩერებლად სამ რამეზე ვართ ორიენტირებულები. პირველი - ჩვენ ხალხს წესრიგი მივეცით და არსებითად გაუმჯობესებულ სამუშაოს ვასრულებთ, რომ ანკლავის შიგნით ეს წესრიგი შევინარჩუნოთ იმაზე მეტად, ვიდრე გარეთ ამას მთავრობა აკეთებს. ასეთი დოზით ქაოსის შემდეგ, რომელიც ამ ხალხმა გადაყლაპა, ტვინგამორეცხილი „შენ საქმეს მიხედე“ ტიპის ხალხი ყველაზე მეტად მიილტვის ძალაუფლებისა და დისციპლინისკენ.

მეორე, ჩვენ საკმაოდ კარგად გამოგვდის ანკლავში სასიცოცხლოდ აუცილებელი ეკონომიკის შექმნა. გვაქვს უზარმაზარი წყლის ავზი, რომელიც მუდამ სავსეა მიწისქვეშა წყლებით, უკვე არსებული წყლის მილების დახმარებით. ასევე ხელუხლებელი სურსათის ორი მნიშვნელოვანი საწყობი და თითქმის სავსე მარცვლეულის ბეღელი. ამავდროულად, ოთხი ფერმა მუშაობის რეჟიმშია - ერთი რძის პროდუქტების ფერმის ჩათვლით, რომლებიც ჩვენი ხალხის გამოსაკვებად თითქმის საკმარის პროდუქტს აწარმოებენ. საკვების დეფიციტს ანკლავის გარეშე ტერიტორიების რეიდით ვუმკლავდებით, მაგრამ მაშინ, როდესაც ყველას დავასაქმებთ სახნავ-სათესად ვარგის მიწაზე, ბოსტნეულის ბაღებში, ეს საჭირო აღარ იქნება.

და ბოლო, მაგრამ არა უკანასკნელი, ანკლავის ყველა მცხოვრები უცილობლად თეთრკანიანია - ჩვენ დაჩქარებულად მოვაგვარეთ ყველა კითხვის ნიშნის ქვეშ არსებული საკითხი - სანამ გარეთ თეთრების, მეტ-ნაკლებად თეთრების, ნახევრად თეთრების, ბოშების, მექსიკელების, პურტო-რიკოელების, ებრაელების, ზანგების, აღმოსავლეთელების, არაბების, სპარსელების და სხვა ღვთისგან დაწყევლილი ასორტიმენტები მზის ქვეშ დაიარებიან - ტიპური, კოსმოპოლიტური, რასობრივი გულიაში, რომელსაც დღესდღეობით ამერიკის ყველა დიდ ქალაქში წააწყდებით. ყველა, ვინც ებრაული „მომბის“ საჭიროებას იგრძნობს, დატოვებს ჩვენს ანკლავს. ვფიქრობ, ბევრი შეიგრძნობს ამ საჭიროებას.

2 ნოემბერი. შუადღეს ხანგრძლივი შეხვედრა გვქონდა, სადაც ჩვენი უკანასკნელი ეროვნული მიღწევები მოკლედ გადმოვცით და ლოკალური პროგრამისთვის ახალი პრიორიტეტები შევარჩიეთ.

ბოლო ექვსი კვირის განმავლობაში, ეროვნულ სიტუაციაში მცირე, თვალსაჩინო ცვლილებები დაფიქსირდა: მთავრობამ გარკვეულ დონეზე მოახერხა გაუკაცრიელებულ ტერიტორიებზე წესრიგის აღდგენა, ქვეყნის სატრანსპორტო ქსელზე მიყენებული ზიანი კომპენსაცია, ენერჯის გამომმუშავებელი და დისტრიბუტორი კეთილმოწყობების აღდგენა და ეროვნული ეკონომიკისთვის სხვა არსებითად მნიშვნელოვანი კომპონენტების

რეკონსტრუქცია. ხალხის დიდი ნაწილი საკუთარ ნებაზეა მიშვებული, სანამ სისტემა საკუთარ პრობლემებს უმკლავდება, რომელთა შორის პრინციპული ჯერ კიდევ სამხედრო პერსონალის სანდოობის კოეფიციენტის გაზრდაა.

ცვლილებების ნაკლებობა, თავის მხრივ, ძალიან გამამხნეველია, რადგან ეს ნიშნავს, რომ სისტემა არ ცდილობს ქვეყნის მასშტაბით აღადგინოს ძალაუფლების ხარისხი, რასაც ის 8 სექტემბრიდან ამჟღავნებდა. მთავრობამ უბრალოდ ვერ შეძლო ქაოსური პირობებისთვის თავის გართმევა, რომელიც ახლა კიდევ უფრო მასშტაბურად ბატონდება.

ჩვენი დანაყოფები ყველაფერს აკეთებენ, რაც საბოტაჟის ძალით შეუძლიათ, რა თქმა უნდა მხოლოდ იმ მიზნით, რომ მოვლენათა დესტაბილიზირებული მდგომარეობა შეინარჩუნონ. მაგრამ რევოლუციური დანაყოფი, როგორც ჩანს, ელოდებოდა სიტუაციის კულმინაციას, სანამ ორგანიზაციის სტრატეგიის ახალ ფაზას განსაზღვრავდა.

გადაწყვეტილებები უკვე მიღებულია, ოთხმა ჩვენგანმა სხვადასხვა ადგილებში უნდა დაიწყოს იმ ტიპის საქმეების კეთება, რასაც მერილენდში აკეთებდა, გასული თვის განმავლობაში. ჩვენ ვკონცენტრირდებით ჩვენი პარტიზანული მოქმედებების პრობლემებზე, საზოგადოებრივი და ნახევრად-საზოგადოებრივი ორგანიზების დონეზე. აი შთამბეჭდავი სიახლე: ეს ნიშნავს ჩვენი თავდასხმის ესკალაციას - ესკალაციას, რომელიც განამტკიცებს ჩვენს რწმენას, რომ ბრძოლაში უპირატესობა ჩვენს მხარესაა!

მაგრამ ბრძოლის ძველი ფაზა ჯერ კიდევ არ დასრულებულა და ერთ-ერთი ყველაზე შემაშვოთებელი საფრთხე, რასაც ახლა ვუსწორდებით, არის მასშტაბური სამხედრო თავდასხმა კალიფორნიაზე. მთავრობის ძალები სწრაფ აღმასვლას განიცდიან სამხრეთ კალიფორნიის ტერიტორიაზე, ამგვარად გათავისუფლებული ზონების ინვაზია გარდაუვალი ხდება. თუ სისტემა წარმატებას მიაღწევს კალიფორნიაში, შემდეგ ის, მიუხედავად ჩვენი მხრიდან ბირთვული შურისძიებით მუქარებისა, უეჭველად იგივეს მოიმოქმედებს ბალტიმორში და ყველა სხვა ანკლავში, რომელსაც უახლოეს მომავალში შევქმნით.

პრობლემა, როგორც ჩანს, პენტაგონის კონსერვატორი გენერლების დაჯგუფებაა, რომელიც მათი საკუთარი ძალაუფლების საფრთხედ უფრო გვხედავს, ვიდრე უშუალოდ სისტემის. ისინი სიმპათიებით არ არიან განწყობილნი ებრაელების მიმართ და არც მეტწილად უბედურები არიან არსებული საქმეთა მდგომარეობით, რომელშიც ისინი ქვეყნის დე-ფაქტო ლიდერების როლს ასრულებენ. მათ სურთ, რომ ამჟამინდელი სამხედრო მდგომარეობის ინსტიტუციონალიზაცია მოახდინონ და შემდეგ თანდათანობით აღადგინონ წესრიგი, შემოიღონ ახალი სტატუს-კვო, დაფუძნებული მათ რეაქციულ და წინდაუხედავ იდეებზე.

ჩვენ, რა თქმა უნდა, ბუზები ვართ მათ ნელსაცხებელში, ამიტომ ისინი ჩვენს გასასრესად მოიწევენ. რაღაც, რაც მათ განსაკუთრებულად სახიფათოს ხდის ჩვენთვის, არის ფაქტი, რომ მათ ისე არ ეშინიათ ჩვენი ბირთვულ-რეპრესალიური შესაძლებლობების, როგორც მათ წინამორბედებს. მათ იციან, რომ ჩვენ შეგვიძლია დავანგრიოთ ქალაქები და გავწიროთ უამრავი მოქალაქე, მაგრამ სრულებით არ ფიქრობენ, რომ მათ მოკვლას შევძლებთ.

ვაშინგტონის საველე დანაყოფის ლიდერთან, მაიორ უილიამსთან ერთ საათზე მეტ ხანს პირადად ვთათბირობდი პენტაგონის თავდასხმის პრობლემაზე. სამხედრო ადმინისტრაციის სხვა მთავარი საველე დანაყოფები ან 8 სექტემბრის შემდეგ ჩამოიშალა, ან შემდგომში პენტაგონს შეუერთდა, რომელთაც ხელმძღვანელობა, როგორც ჩანს, საიმედოდ თვლიდა.

წყეულმც იყოს, ეს მართლაც ახლოსაა. ყველა შესაძლებლობა განვიხილეთ, რაც აზრად მოგვივიდა და ვერ მივაღწიეთ დამაჯერებელ გეგმას - გარდა, მგონი, ერთისა. ეს უკანასკნელი საჰაერო დაბომბვას გულისხმობს.

პენტაგონის მასიური თავდაცვის ხერხების გათვალისწინებით, მათ დიდი რაოდენობის საზენიტო არტილერია ჰყავთ, მაგრამ გადაწყვეტით, რომ პატარა ვერტმფრენი, რომელიც ტერიტორიას ზუსტად თავზე გადაუფრენდა და სამ მილში 60 კილოტონიანი ბირთვული ქობინის შეტანას შეძლებდა, საკმარისი იქნებოდა. ერთი სასარგებლო ფაქტორი ამ მცდელობაში არის ის, რომ აქამდე, ამ მიზნით საჰაერო ძალები არ გამოგვიყენებია და შესაძლებელია, ანტი-საჰაერო რაზმები არასამუშაო პროცესში გამოვიჭიროთ.

მიუხედავად იმისა, რომ სამხედრო პერსონალი ყველა სამოქალაქო აეროდრომს იცავს, აქედან რამდენიმე მილის დაშორებით ძველი, სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების ვერტმფრენი დავმალეთ. ჩემი დაუყოვნებლივი დავალებაა შემდეგ ორშაბათამდე პენტაგონზე საჰაერო თავდასხმის დეტალური გეგმა მოვამზადო. ამ დროისთვის უკვე საბოლოო გადაწყვეტილება უნდა მივიღოთ და ყოველგვარი შემდგომი დაყოვნების გარეშე ვიმოქმედოთ.

9 ნოემბერი, 1993 წელი. მზის პირველ სხივამდე ჯერ კიდევ 3 საათი დარჩა და ყველა სისტემა მუშაობის რეჟიმშია. ამ დროს დასაწერად გამოვიყენებ, რომ ჩემს დღიურში ბოლო რამდენიმე ჩანაწერი შევიტანო. წინ ცალმხრივი მგზავრობა მელოდება პენტაგონისკენ. ბირთვული ქობინი უკვე მოთავსებულია ძველ ვერტმფრენში და მოწყობილია ისე, რომ აფეთქდეს ან შეჯახების, ან უკანა სავარძელზე არსებული ჩამრთველის ამოქმედების შემდეგ. იმედია, შევძლებ პენტაგონის ცენტრის თავზე, მიწასთან ახლოს, საჰაერო აფეთქების განხორციელებას. თუ ჩავფლავდები, ვეცდები რაც შეიძლება ახლოს მაინც დავფრინდე იქამდე, სანამ რამეს შევეჯახები და ავფეთქდები.

ოთხ წელზე მეტი გავიდა მას შემდეგ, რაც ბოლოს ვიფრინე, თუმცა ვერტმფრენის პილოტის კაბინა ზედმიწევნით ავითვისე და გავეცანი მის სპეციფიკურობებს: რაიმე საპილოტე პრობლემის წარმოქმნას არ ვვარაუდობ. ბელელი პენტაგონიდან მხოლოდ 8 მილის დაშორებითაა. ბელელში, ვერტმფრენის ძრავა გავახურეთ და როდესაც კარი გაიღება, პირდაპირ პენტაგონისკენ, დაახლოებით 15 მეტრის სიმაღლეზე ჯოჯოხეთიდან გამოქცეული ბელურასავით გავფრინდები.

იმ დროისთვის, როდესაც თავდაცვის პერიმეტრზე მივიტან შეტევას, დაახლოებით 150 მილი საათში სიჩქარით ვიმომრავებ, ამგვარად სამიზნემდე მისაღწევად მხოლოდ 70 წამი დამჭირდება. პენტაგონის ირგვლივ განაწილებული რაზმების 2/3-ს ზანგები შეადგენენ, რაც ჩემს იქ შეღწევის შანსებს გაზრდის.

ცა ძლიერ მოიდრუბლება, ამგვარად საკმარისი სინათლე მექნება, რომ სამიზნე წერტილები გავარჩიო. ჩვენ ისე გადავლებეთ ვერტმფრენი, რომ, წინასწარ განჭვრეტილი ფრენის პირობების გათვალისწინებით, რაც შეიძლება შეუმჩნეველი ყოფილიყო. დაბალ სიმაღლეზე ვიფრენ, რომ საკონტროლო რადარებმა არ დამაფიქსირონ. მხედველობაში მივიღე მთელი სურათი და მჯერა, რომ შესანიშნავი შანსები მაქვს.

ვნანობ, რომ ჩვენი რევოლუციის საბოლოო წარმატებაში მონაწილეობას ვერ მივიღებ, მაგრამ ბედნიერი ვარ, რომ მომცეს ნება გამეკეთებინა ყველაფერი, რისი გაკეთებაც აქამდე შევძელი. ჩემი ფიზიკური არსებობის ბოლო საათებში მანუგემებს იმაზე ფიქრი, რომ ჩემი რასის წარმომადგენელ მილიარდობით კაცსა და ქალს შორის, მე სასიცოცხლოდ მეტად მნიშვნელოვანი როლი ვითამაშე, ვიდრე მათ, კაცობრიობის უკანასკნელ დანიშნულების აღსასრულებლად. ის, რასაც დღეს გავაკეთებ, ბევრად ღირებულები იქნება, ვიდრე კეისარისა და ნაპოლეონის დაპყრობები ჩვენი რასის მატრიანეში - თუ, რა თქმა უნდა, წარმატებით დასრულდა!

ან უნდა მივალწიო წარმატებას, ან მთელი რევოლუცია უმძიმესი საფრთხის წინაშე დადგება. რევოლუციური დანაყოფი ვარაუდობს, რომ სისტემა კალიფორნიის ინვაზიას მომდევნო 48 საათის განმავლობაში დაიწყებს. როგორც კი პენტაგონში ბრძანებას გასცემენ, ინვაზიის წინაშე უძღურები ვიქნებით. და თუ დღევანდელ მისიას ჩავაფლავებ, საკმარისი დრო არ გვექნება, რომ რამე სხვა ვცადოთ.

ორშაბათს საღამოს, როგორც კი საბოლოო გადაწყვეტილება მივიღეთ, ორდენის რიტუალი გავიარე. რიტუალი, ფაქტობრივად, ბოლო 30 საათის განმავლობაში მიმდინარეობდა, მაგრამ მხოლოდ 3 საათში - ჩემი სიკვდილის შემდეგ დასრულდება, ამგვარად ორდენის სრულყოფილი წევრიც გავხდები.

ბევრისთვის, ვფიქრობ, ეს შეიძლება პირქუში იმედი იყოს, მაგრამ არა ჩემთვის. ჯერ კიდევ გასული მარტიდან, ჩემი სასამართლო პროცესიდან ვიცოდი რაც მელოდა და მადლობელი ვარ, რომ ჩემი საგამოცდო პერიოდი მხოლოდ 5 თვე გაგრძელდა, ნაწილობრივ არსებული კრიზისის, ნაწილობრივ კი იმის გამო, რომ ჩემი მოღვაწეობა, მარტიდან დღემდე, სამაგალითოდ ჩაითვალა.

ორშაბათის ცერემონია იმაზე უფრო ამაღლებელი და მომხიბლავი იყო, ვიდრე წარმომედგინა. ორასზე მეტი ჩვენგანი ჯორჯტაუნის საჩუქრების მაღაზიის სარდაფში შევიკრიბეთ, საიდანაც ტიხრები და ყუთების დასტები გაეტანათ, რომ ჩვენთვის ოთახი გამოეყოთ. 30-მა პრობაციულმა წევრმა ორდენის წინაშე ფიცი დადო, 18-მა სხვამ კი, ჩემი ჩათვლით, კავშირის რიტუალში მიიღო მონაწილეობა. მე მარტო, ცალკე გამომყვეს, ჩემი უნიკალური სტატუსის გამო.

როდესაც მაიორ უილიამსა მიხმო, მისკენ გადავდგი ნაბიჯი და მდუმარე, კაპიუშონიან ფიგურებს გავხედე. როგორი კონტრასტია ორი წლის წინანდელ, პატარა თავშეყრასთან შედარებით, სადაც შვიდი ჩვენგანი ზემო სართულზე, ჩემი გაწევრიანებისთვის შევიკრიბეთ! ორდენი, თავისი არაორდინალური სტანდარტებითაც კი, გასაოცარი სისწრაფით იზრდება.

ზედმიწევნით ვიცოდი ჩემს წინ მდგომი თითოეული ადამიანის ხასიათი და დანიშნულება და სიამაყით ვივსებოდი. ისინი არ იყვნენ რაღაც მასონური სისულელებისთვის გაერთიანებული ღიპიანი, კონსერვატორი ბიზნესმენები; არც ყბედი, ლუდით გაღებულ წითელყელიანები, რომლებიც პატარა რიტუალიზირებულ შხამს ანთხევდნენ „წყულ ზანგებზე,“ არც ღვთისმოსავი, შეშინებული მრევლები, რომლებიც ანთროპომეტრიკული ღვთაების ხელმძღვანელობასა და მფარველობაზე ღნაოდნენ. ესენი იყვნენ ნამდვილი მამაკაცები, თეთრკანიანი - მამაკაცები, რომლებთანაც ამიერიდან საერთო სული, გონება და სისხლი მაკავშირებდა.

როდესაც ჩირაღდანის სინათლემ უმოძრაო ბრბოს უხეშ, ნაცრისფერ მანტიებზე გაიკიფა, ჩემთვის ვიფიქრე: ეს ადამიანები საუკეთესოები არიან მათ შორის, ვინც ჩვენმა რასამ ამ თაობაში და არა მხოლოდ ამ თაობაში შექმნა. მათში მგზნებარე ვნება და ყინულოვანი დისციპლინაა შეთავსებული, ღრმა ინტელექტთან, მოქმედებისთვის მუდმივ მზადყოფნასთან, ღირსების ძლიერ გრძნობასთან და საერთო მიზნის ერთგულებასთან ერთად. მომავლის იმედი სწორედ მათზეა დამყარებული. ისინი მომავალი ახალი ერის ავანგარდები არიან; პიონერები, რომლებიც წაუძღვებიან ჩვენს რასას მისი არსებული სიღრმეებიდან ჯერ კიდევ დაუპყრობელ სიმაღლეებამდე. და მე ერთ-ერთი მათგანი ვარ!

მოგვიანებით, მოკლე განცხადებაც დავეწერე: „ძმებო, ორი წლის წინ, როდესაც თქვენს რიგებში პირველად მოვხვდი, ჩემი სიცოცხლე ორდენს და მისი არსებობის მიზანს

მივუძღვენი. თუმცა შემდეგ თქვენ წინაშე ჩემი ვალდებულების შესრულებისას წავიბორძიკე. ახლა მზად ვარ ზედმიწევნით აღვასრულო ჩემი ვალი. მე თქვენ ჩემს სიცოცხლეს გთავაზობთ. მიიღებთ?“

ერთხმად, ქუხილით მიპასუხეს: „ამაო! ჩვენ ვიღებთ შენს სიცოცხლეს. სამაგიეროდ, ჩვენში სამარადისოდ არსებობას გთავაზობთ. შენი გმირობა არ იქნება ამაო, არც დავიწყებული, აღსასრულის დღემდე. სიცოცხლეს ვფიცავთ, რომ მოვალეობას პირწმინდად შევასრულებთ.“

ისეთი დარწმუნებით ვიცოდი, როგორი დარწმუნებითაც შეიძლება რამე იცოდეს ადამიანმა, რომ ორდენი არ დამაღალატებდა, თუ მე არ დავაღალატებდი მას. ორდენს გააჩნია სიცოცხლე, რომელიც მეტია, ვიდრე მისი თითოეული წევრის სიცოცხლე, ერთად შეკრული. როდესაც იგი კოლექტიურად საუბრობს, ისევე, როგორც ორშაბათს, ვგრძნობ, რომ რაღაც ნებისმიერი ჩვენგანის საუბარზე უფრო ღრმა, ძველი, ბრძნული გვესაუბრება - რაღაც, რაც ვერ მოკვდება. ამ ღრმა სიცოცხლეში სულ მალე ვპოვებ ადგილს.

რა თქმა უნდა, მინდოდა ქეთრინისგან შვილები მყოლოდა, რათა სხვაგვარი უკვდავებაც მომეპოვებინა, თუმცა ასე არ მოხდა. კმაყოფილი ვარ.

ისინი ძრავას 10 წუთის განმავლობაში ახურებდნენ. აი, უკვე ბილი სინგალით მანიშნებს, რომ წასვლის დროა. დანარჩენები ეს-ესაა გაიხიზნენ თავშესაფარში, რომელიც ბელელის ქვეშ, აფეთქებისგან თავდასაცავად გავთხარეთ. ჩემს დღიურს ბილს გადავაბარებ, რომ მოგვიანებით სამალავში სხვა წიგნაკებთან ერთად განათავსოს. გამარჯვებას დიდება!

ეპილოგი

მაშასადამე, ტერნერის დღიური ისევე უბრალოდ დასრულდა, როგორც დაიწყო.

მისი ფინალური მისია, რა თქმა უნდა, წარმატებული აღმოჩნდა. ტრადიციულად, ყოველი წლის 9 ნოემბერს წამებულებს მოვიგონებთ.

განადგურდა რა სისტემის მთავარი სამხედრო ცენტრი, ორგანიზაციის კალიფორნიის ანკლავის გარშემო მობილიზებული სისტემის ძალები აგრძელებდნენ იმ განკარგულებებისთვის ლოდინს, რომელიც არასდროს მოსულა. დეფიციტურმა მორალმა, მზარდმა დეზერტირობისა და შავკანიანების მხრიდან უდისციპლინობის მაჩვენებელმა, ბოლოს კი სისტემის უუნარობამ, რომ კალიფორნიის რაზმების მოწოდების ხაზის ერთიანობა შეენარჩუნებინა, ინვაზიის მუქარის თანდათანობით ჩამოშლა გამოიწვია. საბოლოოდ, სისტემამ დაიწყო ძალების მობილიზება ქვეყნის სხვა ადგილებში, რომ ახალ გამოწვევებს შეხვედროდა.

და მაშინ სწორედ ისე, როგორც ებრაელები შიშობდნენ, ორგანიზაციის აქტივისტების ნაკადი, განსხვავებით 1993 წლის 4 ივლისის შემდგომი კვირებისა და თვეებისგან, 180°-ით შემობრუნდა. გათავისუფლებულ ზონაში არსებული საწრთვნილი ბანაკების დამსახურებით თავდაპირველად ასობით, შემდეგ კი ათასობით მოტივირებულმა პარტიზანმა მებრძოლმა სისტემის შემცირებადი ძალების ჯაჭვში შეღწევა და აღმოსავლეთისკენ გეზის აღება შეძლო. პარტიზანული ძალების დახმარებით ორგანიზაციამ, მიყვა რა ბალტიმორელი წევრების მაგალითს, მყისვე დაიწყო ათობით ახალი ანკლავის ჩამოყალიბება, პირველ რიგში კი ბირთვულად გაუკაცრიელებულ ტერიტორიებზე, სადაც სისტემა ყველაზე უსუსური იყო.

მათ შორის დეტროიტის ანკლავი არსებითად ყველაზე მნიშვნელოვანი იყო. 8 სექტემბრის ატომური აფეთქების გადარჩენილებს შორის, დეტროიტის ტერიტორიაზე რამდენიმე კვირის განმავლობაში სისხლიანი ანარქია მეფობდა. საბოლოოდ რაღაც ორდენის მსგავსი აღდგა, სისტემის რაზმები კი შავი განგსტერების ლიდერებთან ძალაუფლებას დაუდევრად იზიარებდნენ. გარდა თეთრკანიანების რამდენიმე იზოლირებული სიმარისა, რომელიც შავების მოხეტიალე, მძარცველ და მოძალადე ბრბოს აფრთხობდა, დეტროიტსა და მის გარეთ დეზორგანიზებულ და დემორალიზებულ თეთრკანიან გადარჩენილებს შავკანიანებისთვის ეფექტური წინააღმდეგობა არ გაუწევიათ. ამგვარად, ისევე როგორც სხვები შავებით მჭიდროდ დასახლებულ ტერიტორიებზე, ისინიც საშინლად იტანჯებოდნენ.

შემდეგ, შუა დეკემბერში, ორგანიზაციამ ინიციატივა გამოიჩინა. რამდენიმე სინქრონიზებულმა, მოულოდნელმა რეიდმა სისტემის სამხედრო-თავდაცვით წერტილებზე დეტროიტში გამარჯვება მარტივად მოგვაპოვებინა.

ძალევე, ორგანიზაციამ დეტროიტში შექმნა ნიმუში, რომელსაც სხვა ტერიტორიებზეც მიბადეს. ყველა თეთრკანიან ჯარისკაცს, როგორც კი ის იარაღს ხელიდან გაუშვებდა, აძლევდნენ ორგანიზაციის მხარეს, სისტემის წინააღმდეგ ბრძოლის შანსს. ისინი, ვინც

მაშინვე ერთვებოდნენ მოხალისეობრივ საქმიანობაში, წინასწარ შემოწმებაზე მიჰყავდათ, შემდეგ კი ინდოქტრინაციისა და სპეციალური წრთვნისთვის ბანაკში აგზავნიდნენ.

თეთრკანიან სამოქალაქო საზოგადოებასაც იგივე ხარისხის უხეშობით გავუმკლავდით. როგორც კი ორგანიზაციის კადრები დეტროიტის გარეუბნებში, თეთრკანიანთა სიმარტეებში გადავიდნენ, პირველი, რაც აღმოაჩინეს იყო თეთრკანიანი ლიდერების უმრავლესობის ლიკვიდაციის აუცილებლობა იმისთვის, რომ ორგანიზაციას ექვგარეშე ძალაუფლება დაემყარებინა. წინდაუხედავ თეთრკანიანებთან საკამათოდ, რომლებმაც დაიჩინეს, რომ არც „რასისტები“ იყვნენ, არც „რევოლუციონერები“, არც „გარე აგიტატორებისგან“ პრობლემებთან გამკლავებაში დახმარება სჭირდებოდათ და რომელთაც კონსერვატული თუ ვიწრო ინტერესების სფერო ჰქონდათ, არც დრო გვქონდა და არც მოთმინება.

„დეტროიტელი თეთრები“ და სხვა ახალი ანკლავები ისევე იქნა ორგანიზებული, როგორც ზემო სტრიქონებში ერლ ტერნერმა ბალტიმორსა და კალიფორნიაში აღწერა, მაგრამ უფრო მეტი სისწრაფითა და უხეშობით. ქვეყნის უმეტეს არეალში, მათ შორის კალიფორნიაში, არათეთრკანიანების მოწესრიგებულად, მასშტაბურად სეპარაციის შესაძლებლობა არ იყო. შედეგად, სისხლიანი რასობრივი ომი იქ რამდენიმე თვის განმავლობაში მძვინვარებდა უზარმაზარი ზარალით იმ თეთრებისთვის, რომლებიც ორგანიზაციის მიერ მკაცრად კონტროლირებდა, თეთრკანიანთა ანკლავებში არ ირიცხებოდნენ.

1993-1994 წლის ზამთარში საკვები ყველგან კრიტიკულად დეფიციტური გახდა. შავები, კალიფორნიის შემთხვევის მსგავსად, ქვეყნის სხვა ნაწილშიც კანიზალიზმში ილპობოდნენ მაშინ, როცა ასობით ათასმა მოშიშმილე თეთრკანიანმა, რომელიც ადრე ორგანიზაციის მოწოდებას სისტემის წინააღმდეგ აჯანყების შესახებ აიგნორებდა, სხვადასხვა გათავისუფლებული ზონის საზღვართან საკვების მუდარით დაიწყო გამოჩენა. რადგანაც ორგანიზაციას თეთრი მოსახლეობის მხოლოდ იმ ნაწილის გამოკვება შეეძლო, რომელიც მკაცრი რაციონის დაწესებით უკვე მის კონტროლს ექვემდებარებოდა, დაგვიანებულთა უმეტესობის უკან გაბრუნება გახდა საჭირო.

ისინი, ვინც აიყვანეს - იგულისხმება მხოლოდ ბავშვები, რეპროდუქციული ასაკის ქალები და ჯანსაღი აღნაგობის მამაკაცები, რომელთაც ორგანიზაციის რიგებში ბრძოლა სურდათ- ასევე გაამწესეს მკაცრი რასობრივი სკრინინგის ქვეშ, რომელსაც კალიფორნიაში თეთრკანიანების არათეთრკანიანებისგან განსაცალკევებლად იყენებდნენ. უკვე, მარტოდენ თეთრკანიანობა საკმარისი არ იყო. იმისთვის, რომ გეჰამა, განსაკუთრებით ღირებული გენების მფლობელი უნდა ყოფილიყავი.

ორგანიზაციის რიგებში მოხვედრის სურვილის მქონე ჯანსაღი თეთრი მამაკაცის ცხელი საკვებითა და ბაიონეტით ან ბასრი იარაღით უზრუნველყოფის პრაქტიკა პირველად დეტროიტში დანერგეს (იგი მოგვიანებით ყველა სხვა ანკლავშიც მიიღეს). მის შუბლს წარუშლელი საღებავით ნიშნავენ, უშვებენ და საბოლოოდ აღიარებენ მხოლოდ მაშინ, როდესაც ახლად მოკლული შავის ან არათეთრკანიანის თავს მოიტანს. პრაქტიკამ დაადასტურა, რომ ძვირფასი საკვები არ უნდა დაიხარჯოს მათზე, ვისაც არ სურს ან არ შეუძლია ორგანიზაციის მებრძოლ ძალებში ყოფნა, მაგრამ ძვირად დაუჯდა ლაჩარ და გახრწნილ თეთრკანიან ელემენტებს.

1994 წლის პირველ ნახევარში ათობით მილიონი ადამიანი დაიღუპა, ხოლო ქვეყნის თეთრკანიანი მოსახლეობის ჯამური რაოდენობა ამავე წლის აგვისტოსთვის მინიმალურ მაჩვენებელს - 50 მილიონს მიუახლოვდა. ამ დროისთვის, გადარჩენილთა ნახევარი ორგანიზაციის ანკლავში ირიცხებოდა. ანკლავებს შორის საკვების წარმოება და დისტრიბუცია კი იქამდე გაიზარდა, სანამ შემდგომში შიმშილისგან დაღუპულთა არსებობას თავიდან არ აგვაცილებდა.

თუმცა ერთგვარი ცენტრალური მთავრობა ჯერ კიდევ არსებობდა, სისტემის სამხედრო და საპოლიციო ძალები, პირველ რიგში, პრაქტიკული მიზნებისთვის, შემცირდა არსებითად ავტონომიურ, ლოკალურ დანაყოფებამდე, რომელთა მთავარი აქტივობა საკვების, სასმელის, ბენზინისა და ქალების მარცვა იყო. ორივე, ორგანიზაციაც და სისტემაც ფართომასშტაბიან შეჯახებებს თავს არიდებდა. თავის მხრივ, ორგანიზაციამ აქტივობა შეზღუდა და დაიყვანა სისტემის მობილიზებებსა და სხვა კეთილმოწყობებზე ხანმოკლე, ინტენსიურ რეიდებამდე, სისტემა კი მარტოდენ მომმარაგებელ რესურსებს იცავდა და რამდენიმე არეალში, ორგანიზაციის ანკლავის შემდგომ გაფართოებას აკონტროლებდა.

მაგრამ ახალი ეპოქის ხუთი ბნელი წლის განმავლობაში, ორგანიზაციის ანკლავები გაფართოებას მაინც აგრძელებდნენ, თანაც, ზომიერ და რიცხვშიც. ერთ დროს, ჩრდილოეთ ამერიკაში ორგანიზაციის 2000-მდე იზოლირებული ანკლავი არსებობდა. ამ წესრიგისა და უსაფრთხოების ზონის გარეთ, ანარქია და სისასტიკე მუდმივად იზრდებოდა. რეალური ძალაუფლება მხოლოდ მოთარეშე ბანდებს ეპყროთ ხელთ, რომლებიც ერთიმეორეზე და არაორგანიზებულ, დაუცველ მასებზე ნადირობდნენ.

ამ დაჯგუფებების უმრავლესობა შავკანიანებით, პურტო-რიკოელებით, მექსიკელებითა და ნახევრად-თეთრი მეტიცებით იყო დაკომპლექტებული. მზარდი რიცხვით, თეთრკანიანებიც ახდენდნენ რასობრივი დაჯგუფებების ფორმირებას, ორგანიზაციის მეთვალყურეობის გარეშე კი. როგორც კი მასობრივი ხოცვა დაიწყო, მილიონობით სათუთმა, ქალაქური ყაიდის ტვინგამორეცხილმა თეთრკანიანმა თანდათანობით მამაკაცურობის დაბრუნება დაიწყო. დანარჩენი დაიღუპა.

ორგანიზაციის წარმატებას, რა თქმა უნდა, შეფერხებების გარეშე არ ჩაუვლია. მათ შორის ყველაზე აღსანიშნავი 1994 წლის ივნისის პიტსბურგის შემზარავი ხოცვა-ჟლეტაა. ამავე წლის მასში ორგანიზაციამ იქ ანკლავი დაარსა, აიძულებდა რა სისტემის ლოკალურ ძალებს უკან დაეხიათ, თუმცა ადგილობრივი ებრაული ელემენტის იდენტიფიკაცია და ლიკვიდაცია დაგვიანდა.

რამდენიმე ებრაელს, თეთრ კონსერვატორებთან და ლიბერალებთან კოლაბორაციით, საკმარისი დრო ჰქონდა, რომ დივერსიის გეგმა შეემუშავებინა. შედეგად, სისტემის რაზმებმა, ანკლავის შიგნით მისი 50 თანამზრახველის დახმარებით, ხელახლა აიღეს პიტსბურგი. გაშმაგებული ებრაელები და შავკანიანები მასობრივ, ველურ ხოცვაზე გადაერთნენ, რომელიც ჰგავდა ებრელების მიერ წაქეზებულ ბოლშევიკურ რევოლუციას რუსეთში, 75 წლის წინ. იმ დროისთვის, როდესაც სისხლიანი ორგია დასრულდა, ანკლავის თითოეული თეთრკანიანი ან დაუნდობლად იქნა მოკლული, ან იძულებული გახდა გაქცეულიყო.

ორგანიზაციის პიტსბურგის სავლე დანაყოფის გადარჩენილი წევრები, რომელთა მხრიდან ებრაელების წინააღმდეგ ბრძოლაზე ყოყმანმა ამ კატასტროფამდე მიგვიყვანა, დაიჭირეს და დახვრიტეს სპეციალური დისციპლინარული დანაყოფის წევრებმა, რომლებიც რევოლუციური დანაყოფის ბრძანებით მოქმედებდნენ.

1993 წლის 9 ნოემბრის შემდეგ, ორგანიზაციამ მხოლოდ ერთხელ გახდა იძულებული აეფეთქებინა ბირთვული იარაღი ჩრდილოეთ ამერიკის კონტინენტზე, ერთი წლის შემდეგ, ტორონტოში. 1993-94 წლებში, ასობით ათასი ებრაელი ამერიკის შეერთებული შტატებიდან კანადის ქალაქში გაიქცა, ჩამოაყალიბა იქ თითქმის მეორე ნიუ-იორკი და გამოიყენა ის, როგორც სამხრეთში მღელვარე ომის სამართავი ცენტრი. რამდენადაც ებრაელები და ორგანიზაცია, ორივე მხარე საქმის კურსში იყო, დიდი რევოლუციის ბოლო საფეხურების განმავლობაში აშშ-კანადის საზღვარს რეალური მნიშვნელობა არ ჰქონდა. 1994 წლის შუა ხანებში, სიტუაცია ოდნავ ნაკლებად ქაოსური იყო საზღვრის ჩრდილოეთ მხარეს, ვიდრე სამხრეთით.

ბნელი წლების განმავლობაში, ვერც სისტემა და ვერც ორგანიზაცია სრულ, გადამწყვეტ უპირატესობას მეორეზე ვერ იმედოვნებდა, რამდენადაც ორივე მათგანი ბირთვულ საბრძოლო საშუალებას ფლობდა. ამ ეპოქის პირველ ნაწილში სისტემის სტანდარტულმა მილიტარულმა ძალამ საგრძნობლად გადააჭარბა ორგანიზაციის, მხოლოდ ორგანიზაციის მუქარას ჯერ კიდევ სისტემის კონტროლქვეშ მყოფი, მთავარი განსახლების ცენტრებში დამალული 100-მდე მეტი ბირთვული იარაღით შურისძიების შესახებ. ხშირ შემთხვევაში, სწორედ ამ ფაქტმა შეაკავა სისტემა ორგანიზაციის გათავისუფლებული ზონების წინააღმდეგ მოქმედებისგან.

მოგვიანებით, როდესაც ორგანიზაციამ სისტემის ძალების ცვეთასთან, დეზერტირობის მხარდ მაჩვენებელთან, თავის მხრივ კი სტანდარტული ძალების აღდგენასთან ერთად გამარჯვება მოიპოვა, სისტემა ბირთვული იარაღის მქონე ბევრ სამხედრო დანაყოფზე ჯერ კიდევ ინარჩუნებდა კონტროლს, იმუქრებოდა რა, რომ მას გამოიყენებდა და ამგვარად აიძულებდა ორგანიზაციას, რომ სისტემის რამდენიმე სიმაგრე ხელშეუხებელი დაეტოვებინა.

სისტემის ელიტა- ბირთვული დანაყოფის განებივრებული რაზმებიც კი ვერ უმკლავდებოდნენ ცვეთის პროცესს, რომელმაც სისტემის ნორმალური ძალა გამოაშრო, ამგვარად, მათ გარდაუვალი ეფექტის გადადება მხოლოდ დროებით შეეძლოთ. 1999 წლის 30 იანვარს, ომაჰას ზავის პერიოდში, სისტემის გენერლების უკანასკნელმა ჯგუფებმა თავიანთ დანაყოფებს ორგანიზაციის წინაშე იარაღი დააყრვეინეს პირობის სანაცვლოდ, რომ ისინი და მათი ოჯახები დარჩენილი სიცოცხლის გატარებას ხელშეუხებლად შეძლებდნენ. ორგანიზაციამ პირობა შეასრულა - კალიფორნიის სანაპიროს კუნძულზე გენერლებისთვის სპეციალური რეზერვაცია გამოიყო.

მაღევე, რასაკვირველია დაიწყო წმენდის პერიოდი, როდესაც უკანასკნელი არათეთრკანიანი დაჯგუფება მოინადირეს და გაანადგურეს. ამას თეთრ მოსახლეობას შორის დარჩენილი არასასურველი რასობრივი ელემენტების თავიდან მოშორების ფინალური ტალღა მოყვა.

ჩრდილოეთ ამერიკის გათავისუფლებიდან ჩვენი პლანეტის ახალი ეპოქის დასაწყისამდე, გასაოცრად მოკლე დრო, სულ რაღაც 11 თვე მიიწურა. პროფესორ ანდერსონმა დეტალურად ჩაიწერა და გააანალიზა ამ უმნიშვნელოვანი პერიოდის მოვლენები თავის ნაშრომში - „დიდი რევოლუციის ისტორია.“ აქ აუცილებელია აღვნიშნოთ, რომ მსოფლიო ძირითადი ცენტრები ებრაული ძალაუფლებისგან გათავისუფლდა, ხოლო საბჭოთა კავშირის მხრიდან ბირთვული მუქარა განეიტრალდა. ამგვარად, ორგანიზაციის მიერ დამღეული ყველაზე ანგარიშგასაწევი დაბრკოლებები მსოფლიო ტრიუმფს უხსნიდა გზას.

უკვე 1993 წლიდან, ორგანიზაციას აქტიური კავშირები ჰქონდა დასავლეთ ევროპასთან. ჩრდილოეთ ამერიკის გამარჯვებამდე, 6 წლის განმავლობაში ისინი არაჩვეულებრივი სისწრაფით იზრდებოდნენ. ლიბერალიზმმა ევროპაში, ისევე როგორც ამერიკაში მარცხი განიცადა და უმეტეს არეალში ადრეული წყობისგან მხოლოდ რაღაც ზედაპირული ძალაუფლების მსგავსი დარჩა. ევროპის 1999 წლის გაზაფხულის დამღუპველი ეკონომიკური კოლაფსი, მოყვა რა მას სისტემის აღსასრული ჩრდილოეთ ამერიკაში, ევროპულ მასებს ორგანიზაციის საბოლოო რეჟიმთან მორალურ შეგუებაში საგრძნობლად დაეხმარა.

დიდი ევროპული მასშტაბის რევოლუცია 1999 წლის ზაფხული-შემოდგომის განმავლობაში მიმდინარეობდა და როგორც გამწმენდმა, ცვლილებების ქარიშხალმა მთელ კონტინტს გადაუარა, გაათავისუფლა რა იგი სულ რამდენიმე თვეში უცხოტომელთა ათასწლოვანი იდეოლოგიისა და ღრმა მორალური და მატერიალური საუკუნოვანი დაცემისგან. ევროპის უდიდესი ქალაქების ქუჩებში მუხლებამდე სისხლი მიედინებოდა, რამდენადაც რასის მოღალატეები, დისგენური წარმოშობის თაობის ნაშიერები და გასტარბაიტერების ხროვები საერთო განაჩენს შეხვდნენ. ამდენად, ახალი ეპოქის დიდებული აისი დასავლეთის ცაზეც გამოჩნდა.

ერთადერთ მსოფლიო ცენტრად, რომელიც 1999 წლის დეკემბერს ორგანიზაციის კონტროლქვეშ არ იყო, ჩინეთი რჩებოდა. ორგანიზაცია აპირებდა ჩინელი ხალხის პრობლემასთან გამკლავება რამდენიმე წლით გადაედო, მაგრამ თავად ჩინელებმა აიძულეს მას, რომ მყისიერი და გადამწყვეტი მოქმედება განეხორციელებინა. ჩინელები, რასაკვირველია, საბჭოთა კავშირის აზიურ რეგიონებში შეიჭრნენ. 1993 წლის 8 სექტემბრის ბირთვული დაბომბვის შემდგომ 1999 წლის შემოდგომამდე, ისინი ურალის აღმოსავლეთში რჩებოდნენ და ახდენდნენ ვრცელი, ახალი, დაპყრობილი ტერიტორიების კონსოლიდაციას.

1999 წლის ზაფხულ-შემოდგომის პერიოდში, როდესაც ევროპული ერები ორგანიზაციის მიერ ერთიმეორეს მიყოლებით თავისუფლდებოდნენ, ჩინელებმა გადაწყვიტეს ხელში ევროპული რუსეთი ჩაეგდოთ. ორგანიზაციამ მათ ბირთვული რაკეტის გაშვებით უპასუხა, რომ მწყობრიდან გამოეყვანა ჯერ კიდევ პრიმიტიული ჩინური რაკეტები და სტრატეგიულ-ბომბდამშენი აღჭურვილობები, ამავდროულად თავს დასხმოდა ურალში კონცენტრირებულ უამრავ ჩინურ რაზმს. საუბედუროდ, ამ მოქმედებამ ჩრდილოეთ და დასავლეთ ჩინეთის ყვითელი აღმასვლა ვერ შეაჩერა.

ორგანიზაციას კვლავ სჭირდებოდა დრო, რომ ევროპული მოსახლეობის თავის კონტროლქვეშ რეორგანიზაცია და რეორიენტაცია მოეხდინა, სანამ იმედოვნებდა, რომ ტრადიციული მანერით გამკლავებას შეძლებდა ჩინელების ქვეით რაზმებთან, რომლებიც ურალის გავლით ევროპაში შემოედინებოდნენ. მისი ყველა საიმედო რაზმი, ახალგათავისუფლებულ გარნიზონის სამხედრო დანაყოფის ჩათვლითაც კი არასაკმარისი იყო, თანაც აღმოსავლეთ და სამხრეთ ევროპა ჯერ კიდევ არ იყო სრულად მიწყნარებული.

ასე და ამგვარად, ორგანიზაციამ დახმარებისთვის უზარმაზარი რაოდენობის ქიმიურ, ბიოლოგიურ და რადიოლოგიურ საშუალებას მიმართა, რომ პრობლემას შებრძოლებოდა. 4 წლის განმავლობაში, დედამიწის ზედაპირის 16 მილიონი კვადრატული კილომეტრი, ურალის მთებიდან წყნარ ოკეანემდე და ჩრდილოეთ ყინულოვანი ოკეანიდან ინდოეთის ოკეანემდე ფაქტობრივად სტერილიზებული იყო. ასე წარმოიშვა დიდი აღმოსავლური ხრიოკი.

ხრიოკის ტერიტორია კოლონიზაციისთვის უსაფრთხოდ მხოლოდ ბოლო ათწლეულში გამოცხადდა. ის „უსაფრთხოა“ მხოლოდ იმ თვალთახედვით, რომ იქ საწამლავი საუკუნის წინ ჩაიმარხა და უკვე მიაღწია იმ მაჩვენებელს, რომ სასიცოცხლო საფრთხეს აღარ წარმოადგენს. როგორც ყველამ იცის, მუტანტების ხროვები, რომლებიც ამ უკაცრიელ ადგილას დაწანწალებენ, ჯერ კიდევ ნამდვილ მუქარად რჩება და ალბათ საუკუნე მანაც დარჩა, სანამ უკანასკნელი მათგანი მოისპობა და თეთრი კოლონიზაცია ამ უკაცრიელ ტერიტორიაზე ცივილიზაციას დააარსებს.

თუმცა, სწორედ 1999 წელს - თუ ძველი ეპოქის ქრონოლოგიით ვიმსჯელებთ - თეთრი მსოფლიოს არსებობის სურვილის დასაბამიდან 110 წელიწადში, იგი საბოლოოდ რეალობად იქცა. ეს კი დამსახურებაა იმ უთვალავი ათასი მამაცი ქალისა და მამაკაცისა, რომელიც ორგანიზაციაში ირიცხებოდა. სწორედ მათ აცოცხლეს იდეა იქამდე, სანამ მის რეალიზაციას მოახდენდნენ.

ამ უთვალავ ათასს შორის ერლ ტერნერმა გადამწყვეტი როლი ითამაშა. მან 106 წლის წინ, ბნელ ნოემბერში მოიპოვა უკვდავება, როდესაც რასის, ორგანიზაციისა და წმინდა ორდენის წინაშე დაკისრებული ვალდებულება პირწმინდად შეასრულა და ამ უკანასკნელის რიგებშიც მოიპოვა ადგილი. ამგვარად, მან ძლიერ განამტკიცა იდეა, რომ მისი რასა გადარჩება და აყვავდება, რომ ორგანიზაცია მსოფლიო მასშტაბის პოლიტიკურ და სამხედრო მიზნებს მიაღწევს და რომ ორდენი უზენაესად გაბატონდება და მარადისობის ორგანულ იმპერიას შექმნის.

როგორ მოიქცევით, როცა კარგე კუთვნილი იარაღის წასართმევად მოგადგებიან?

ერლ თერნერი და მისი თანამებრძოლი პატრიოტები სწორედ ამ დიღუმის წინაშე დგებიან და ინახვლებენ იუთუკვეშა რეჟიმზე, როდესაც აშშ-ს მთავრობა ცეხსლსანსროლი იარაღების პირად ფლობას აკრძალავს და ეჭვიმითანილი იარაღის მფლობელების დასაკანვებლად შეინარაღებულ რეიდს განახორციელებს. საძულველი თანახსროლობის პოლიცია მათზე ნადირობას იწყებს, მაგრამ პატრიოტები საბოთაშის კამპანიითა და მკვლელობებით პასუხობენ. ბრძოლის გამწვავებასთან ერთად მოთალუჩი რანსობრივი ომი იწყება. თერნერი და მისი თანამებრძოლები საშინლად იტანჯებიან, თუმცა მათი გამჭრინახობისა და გამბედრობის უნარი, პარტიგანული ომის ახალი მეთოდების შემუშავებასა და განხორციელებაში, გამანადგურებელი ინტენსივობისა და მსოფლიო მასშტაბის ძრისუფით გვირგვინდება.

FBI-ის თერნერის დღიური „რანისითა უფლებების ბიბლიად“ შერაცხა. მთავრობას რომ ჰქონდეს ძალაუფლება დაბლოკოს წიგნები, იგი სიის სათავეში იქნებოდა. თერნერის დღიური მთელ ამერიკაში პოლემიკის საბანი გახდა და ის არ ჰგავს წიგნებს, რომელიც აქამდე წაბიკითხავთ!

